

Giới thiệu Hoa Đô Thập Nhị Thoa

Bị rất nhiều người có tiếng tăm hiện nay gây sự, người trong gia đình họ Vương mà trong đó có Vương Dung, hấn quyết tâm đi báo thù cho gia đình mình nhưng một thời gian sau đó hấn đã tỉnh ngộ và quyết định làm theo nguyện vọng của người mẹ quá cố là trở về với cuộc sống của một con người bình thường.

Hấn xin việc bằng cách đi cửa sau và đã đắc tội với một nữ Tổng Giám đốc, kết quả là bị cho làm nhân viên bảo vệ. Nữ Tổng Giám đốc này vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, nhưng cuối cùng lại biến thành người thuê nhà của hấn. Thân phận chủ tớ của hai người bị thay đổi liên tục, điều này dẫn đến mâu thuẫn, xung đột kịch liệt. Trong trận chiến giữa nam nhân và nữ nhân này thì ai sẽ là người chiến thắng?

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, hấn muốn làm một người bình thường nhưng liệu có thể được như hấn mong muốn không? Một thân phận khác xa với phong cách của người đẹp kia, sống với vô bực của một người bảo vệ bình thường, hết ăn lại nằm, sống ung dung tự tại qua ngày, liệu hấn có thể vứt bỏ được cái quá khứ vẫn còn nhiều uẩn khúc kia không? Tất cả sẽ dần được hé lộ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vương gia trở về

Nắng đầu tháng tư trong veo, được phoi mình dưới ánh nắng ấm áp như vậy thật làm cho con người ta cảm thấy dễ chịu và thoải mái. Nhưng người đến nghĩa trang để tảo mộ thì trong lòng không thể nào dễ chịu được. Một vài người có vẻ mặt buồn bã, một vài người thì khóc không thành tiếng. Tuy nhiên lại có một vài người, ngoài mặt thì có vẻ rất đau buồn nhưng trong lòng lại đang cười thầm. Giống như Thích Mạn Tinh, nàng thường tự mình đến tảo mộ là vì chồng nàng đã mất được ba năm, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Bình thường, một người phụ nữ bước qua tuổi 25 sẽ bắt đầu xuống sắc. Nhưng nàng thì khác, được sống sung sướng, sử dụng những loại mỹ phẩm dưỡng da cao cấp nhất khiến cho da nàng mịn màng và mềm như da của con gái mới lớn. Hơn nữa, so với những cô gái ngày ngò thì nàng lại giống như một trái đào chín, toàn thân tỏa ra sự ngọt ngào, quyến rũ đến mê người.

Lúc này, xung quanh có rất nhiều nam nhân đến tảo mộ, phần lớn họ không kiềm chế được, nhìn nàng không rời. Với dáng người cao ráo, yếu điệu là lướt, mặc quần áo sang trọng và không có chút dung tục nào, tuy nhiên người con gái xinh đẹp và quyến rũ ấy lại có một khuôn mặt lạnh như băng, thoang thoang nét đau buồn, điều này càng làm cho những nam nhân kia xem nàng là báu vật tuyệt vời.

Đặc biệt là với những người tự cảm thấy mình đã có sự nghiệp thành công, ba bốn mươi tuổi vẫn chưa vợ. Mặc dù bọn họ những năm gần đây đã bớt phóng túng và hiểu thêm về sự chân thật trong tình cảm nhưng lại không thể kiềm chế được bản thân, thường ngoài đầu lại nhìn trộm nàng. Sau lưng họ là người nhà, họ hàng thân thích nên trong lòng dù có tính toán như thế nào thì cũng không thể nào lại gần tiếp xúc với nàng được.

Xem ra rất khó để có một bắt đầu với cô gái này. Cô không còn ở cái tuổi ngây ngô, hồn nhiên để cho bọn họ tùy ý lừa gạt mà không hề hay biết nữa. Quan trọng hơn là, theo như những gì họ nhìn thấy thì những trang phục và phụ kiện trên người cô có giá cực kì đắt đỏ. Chỉ là chiếc đồng hồ cô đang đeo trên tay có đính viên ngọc sáng bóng, giá của nó cũng xấp xỉ với một chiếc Mercedes rồi.

Nhưng càng như vậy thì cô gái này lại càng có giá trị để chinh phục, trên thực tế những ngôi mộ ở đây rất đắt tiền, đắt tiền đến nỗi không phải kẻ cứ có tiền là mua được. Bởi vậy, những người đến nơi này đa phần là người rất giàu có.

Tuy nhiên, bọn họ lại nghĩ rằng người phụ nữ này gặp phải một biến cố nào đó, là bởi vì bọn họ nhìn thấy được trên bia mộ kia, rõ ràng đây là người chồng quá cố của cô. Chính xác, cô gái này là một quả phụ. Xinh đẹp, trưởng thành, một góa phụ rất quý phái, sang trọng, bất kì người đàn ông nào cũng khó có thể cưỡng lại được.

Thích Mạn Tinh ngồi ở ngôi mộ đất đỏ kia, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một chút u buồn, suy sụp. Nhưng trong lòng cô thì vẫn đang cười. Ba năm, lão già nát rượu ấy đã chết được ba năm. Như những lần trước, mỗi khi cô nhìn thấy bia mộ của chồng thì cảm giác được giải thoát hoàn toàn khiến cô cảm thấy vui sướng. Nhưng trải qua nhiều năm đã giúp cho Thích Mạn Tinh hiểu được thế nào là âm thầm chịu đựng, thế nào là cúi đầu.

Mặc dù mỉm cười trong lòng nhưng Thích Mạn Tinh lại bật khóc vì xúc động, bản thân đã vì người khác mà làm rất nhiều thứ, trả giá cũng đã nhiều, cuối cùng đã có được vị trí hiện tại vô cùng giàu có, cuối cùng thì sự trả giá ấy có xứng đáng hay không?

Một lúc lâu sau, khi cô đã hoàn thành những nghi thức để không bị người khác chỉ trích này kia thì trong lòng đã cảm thấy bình tĩnh hơn, chuẩn bị rồi đi thì bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa một có một người đàn ông đứng trước một ngôi mộ.

Cô có phần sững sốt nhưng ngay sau đó lại cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Không phải vì diện mạo của người đàn ông mặc áo khoác màu xám trắng kia hấp dẫn cô. Trên thực tế, trải qua trăm cay nghìn đắng, từng bước đi qua những mưa gió thì đây không phải là lúc mà cô đánh giá một người qua vẻ bề ngoài.

Bởi vì ánh mắt của cô vô tình nhìn thấy hấn, và trong lòng cô chợt dậy sóng trong giây lát, cảm thấy hơi run rẩy và sợ hãi. Cô đã chôn giấu điều đó tại

một nơi sâu nhất bên trong tâm hồn, ngay cả trong trí nhớ về một thời rất xa cũng chưa bao giờ khơi gợi lại, vậy mà khi nhìn thấy người này thì giống như có một đợt thủy triều dâng sóng dữ dội trong tâm trí cô. Con sóng trôi đi để lại sự yên tĩnh, ngưng đọng, cùng với việc đang ở một nơi khuất tầm nhìn của người kia nên cô đã nhìn một cách chăm chú vào người đó cùng với sự ngọt ngào và chua xót, khoảnh khắc lúc đó chiếm giữ tất cả suy nghĩ của cô, làm cho cô vốn dĩ luôn nghĩ là sẽ không chế được bản thân thì biểu cảm lúc này lại có một chút thay đổi.

Vương Dung! Thích Mạn Tinh có nằm mơ thì trăm triệu lần cũng không bao giờ ngờ được là lại có cơ hội gặp lại hắn. Những gì còn sót lại trong cô về hắn là sau vài lần nói chuyện với một tên học cùng lớp, đã vô tình nghe được vài thông tin, Vương Dung sau khi tốt nghiệp trung học đã phải đi lính, rất ít liên hệ với bạn học cũ. Sau năm năm xảy ra việc mẹ hắn là một giáo viên bị tai nạn xe mất, lo xong tang sự thì hắn biến mất, không thấy tăm hơi đâu cả. Ngay cả việc thỉnh thoảng liên lạc với mấy người bạn học cũ cũng không còn, hắn cắt đứt liên lạc hoàn toàn. Giống như hắn biến mất trên thế giới này vậy, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Từ trước đến nay, hình ảnh duy nhất của Vương Dung tồn tại trong cô là một con người hoàn hảo lúc tốt nghiệp, thường nhắc nhở cô việc học hành. Nhiều năm qua, Thích Mạn Tinh dường như đã trải qua đến mấy cuộc đời, đến nỗi cô phải hoài nghi chính bản thân mình có phải đã từng là học sinh hay không? Còn Vương Dung này, liệu có phải cái thời còn ngây thơ có từng xem hắn ta là bạch mã hoàng tử trong lòng?

Theo phản xạ, cô bước từng bước về phía trước, lúc này trong lòng cô bỗng nhiên thấy xấu hổ, cố gắng ngăn chặn bước chân của cô lại. Sắc mặt cô có chút trắng bệch, hơi thở dồn dập, lùi từng bước về sau. Ở phía xa kia, giống như thời trung học, chỉ nhìn hắn từ xa. Hai tay đan vào nhau run rẩy, mặt gần như không còn chút máu nào.

Bia mộ dưới kia, chẳng phải là mẹ của hắn sao? Thích Mạn Tinh trong lòng thấy buồn, thấy đau lòng thay hắn. Nhưng sắc mặt hắn lại vô cùng bình tĩnh, không có chút nào đau thương cả. Bề ngoài của hắn có sự thay đổi rất lớn, dường như biến thành người khác, nếu đi trên đường phố thì chắc không ai có thể nhận ra được. Nhưng Thích Mạn Tinh thì khác, với sự tinh tế và nhạy cảm của sự quan sát, cùng với việc con người kia đã giống như một nỗi nhớ được khắc sâu vào tận đáy lòng. Vậy nên mới khiến nàng đang trong trạng thái lơ đãng thì chỉ trong nháy mắt đã nhận ra hắn.

"Ta không còn là cô gái ngây thơ như lúc trước nữa, đúng, ta là Thích Mạn Tinh, ta có được tài sản hàng tỉ, ta có sự tự tin rất lớn, ta....". Thích Mạn Tinh không biết đã bao lâu rồi mới có cảm giác rối loạn như vậy, không thể không chế được cảm giác bàng hoàng này. Liên tục nhắc nhở bản thân để nâng cao sự tự tin cho mình, mục đích chính là muốn thật bình tĩnh để đến nói chuyện cùng hắn.

"Tuy nhiên, nếu hắn biết tất cả những gì mình đã trải qua trong suốt mấy năm qua thì hắn sẽ nghĩ gì? Với tính khí kiêu ngạo của hắn thì chắc chắn sẽ khinh thường mình. Không, đó không phải là lỗi của mình, nếu không, nếu không,....". "Không bàn đến việc cùng đứa con của lão già nát rượu kia tranh đoạt di sản với rất nhiều thủ đoạn, chính là vì lão có rất nhiều tiền và độc tài, diệt trừ phe đối lập. Hay là ở trường thì tung hoành ngang dọc, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Thích Mạn Tinh từ trong trái tim mình tự nhận mình rất vô tình và lạnh lùng. Nhưng khoảnh khắc tại nơi đây, nàng lại sợ hãi, sợ hãi chính mình vì đã làm nên một chuyện tình vô cùng tàn khốc, sợ hắn sẽ biết mọi chuyện. Đã lâu rồi nước mắt của cô không rơi, bỗng nhiên có chút gì đó chực tuôn ra ở khóe mắt của cô. Trái tim chỉ biết tự thôi miên, không phải là ta sai, ta chỉ làm để sinh tồn, chỉ làm để giúp mẹ có thể sống,....

Bất chợt ngay lúc đó, Thích Mạn Tinh bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh từ trong lòng tỏa ra toàn thân. Hắn quay đầu đến đây, khuôn mặt bình tĩnh, cương nghị, không lộ một chút biểu cảm nào, ánh mắt bình thản và có sự yên lặng trong đó. Nhưng trực giác lại nói với nàng rằng nàng giống như đang bị một con thú bạo tàn theo dõi, chỉ cần bản thân có một chút sơ sẩy nào đó thì sẽ bị xé xác ngay lập tức.

"Đây là, sao, sao lại thế này?". Chưa từng có một khoảnh khắc nào giống với hiện tại, Thích Mạn Tinh cảm thấy mình nhỏ bé và vô cùng yếu ớt, cổ họng giống như bị một sức mạnh nào đó đè lên, không thể thở được. Hai tay, hai chân mềm nhũn ra, run rẩy, dường như mất hết sức lực. Minh sắp chết ư? Sự sợ hãi tràn ngập trong tâm trí cô, Thích Mạn Tinh dán chặt ánh mắt vào hắn. Nước mắt lưng tròng, có phần đau khổ và ngỡ ngàng, nhưng lại giống như là đang mở ra một lối thoát.

"Ơ?..."

Thích Mạn Tinh sợ hãi, sự bối rối lan ra khắp cơ thể, lúc đó cô gần như là không đứng vững được nữa. Một âm thanh khàn khàn, nghi hoặc cất lên.

Trong nháy mắt, cảm giác cổ họng bị nghẹn cứng đột nhiên biến mất. Thích Mạn Tinh đứng thẳng người lên, nhìn về hướng có bóng dáng của Vương Dung lúc nãy, nhưng không tìm thấy hắn đâu cả. Phía trước ngôi mộ trống rỗng. Chỉ có bó hoa bách hợp màu trắng vẫn nằm lặng im nơi đó, Thích Mạn Tinh hoài nghi những gì vừa nhìn thấy, liệu có phải là do cảm giác của mình bị sai hay không?

- Vương Dung!

Cuối cùng thì từ đôi môi không còn chút máu kia của Thích Mạn Tinh đã khẽ gọi ra tên của người kia. Không gào thét, cũng không tìm kiếm xung quanh. Nhưng nước mắt thì không thể kiềm được, cuối cùng đã rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nữ Giám đốc xinh đẹp

Buổi sáng.

Tấm rèm cửa có nhiều lỗ nhỏ đón ánh nắng mặt trời, Vương Dung cả người trần trụi, lách qua người hai cô gái của hắn sau đó bò ra ngoài. Đầu hôm trước trong không gian âm nhạc âm ỉ, hút thuốc và uống rượu khá nhiều, nửa đêm thì hắn cùng hai cô gái kia nảy sinh ham muốn dục vọng điên cuồng, việc này đã làm cho cơ thể Vương Dung nhìn qua có chút mệt mỏi. Sau khi cố gắng xoa nhẹ phía dưới mặt thì hắn sờ soạng lấy điều thuốc ở tủ đầu giường, sau đó nặng nề hút một hơi sâu. Đầu óc mới tỉnh táo được một chút, làm cho hắn nhớ tới hình như hôm nay hắn có nhận được một lời mời.

Nhớ lại chuyện ở quán bar tối hôm qua, hai cô gái không rõ lai lịch kia đã đưa hắn đi, bị mất nhiều năng lượng nên giờ các cô gái đang ngủ say. Vương Dung hơi nhũn mảy, trong ánh mắt chợt hiện lên một tia chán ghét cùng mệt mỏi, cơ thể càng nảy sinh dục vọng thì sự trống rỗng trong lòng càng tăng thêm.

Nhìn thoáng qua cảnh vật xung quanh thì hắn khẳng định đây là khách sạn. Tâm tư thả lỏng được đôi chút, chạy đi tắm rửa, sau đó thay quần áo. Một tiếng động khá lớn đã làm cho một cô gái đêm qua tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng bò dậy, vòng tay ôm hắn, nói:

-Đêm hôm qua vẫn ăn chưa no đúng không? Có muốn đến một lần nữa không?.

Đối với người đàn ông này cô ta rất hài lòng, thân thủ không những rất cao mà còn thương cho các cô nữa, tối hôm qua với cô rất hoàn hảo. Ngay cả ở trên giường, bản lĩnh của hắn cũng rất khá.

Vương Dung chặn tay của cô nàng lại, vẻ mặt bình tĩnh đưa cho một xấp tiền:

-Tôi có chút việc đi trước, tối hôm qua là lấy tên cô đứng tên thuê phòng này vậy nên cầm lấy số tiền này rồi lát thanh toán.

Nói xong hắn cũng không thèm quay lại nhìn người con gái đang chửi bậy phía sau, nói cái gì mà lão nương này không phải bán thân, người nghĩ ta là ai chứ? Cô ta còn đòi số điện thoại của hắn nữa.

Tất cả những điều này đều không thể làm cho hắn quay đầu lại, rời khỏi khách sạn. Nhìn xuống đồng hồ đã là 8strong0p, trên người của tên này thoát nhìn có chút gì đó không ổn, có hỗn hợp các loại mùi của thuốc lá và rượu, còn có chút mùi chua và khó ngửi nữa, ngay cả Vương Dung cũng ngửi thấy mùi khó chịu này. Lúc này, các cửa hàng tổng hợp cũng chưa mở cửa mà hắn thì lại đang ở trong khách sạn, nếu thay quần áo thì cũng mất hơn nửa giờ. Trong khi thời gian hẹn phòng vẫn với người ta là 8h30p.

Thôi quên đi, cứ như vậy mà đi thôi. Vương Dung đi thẳng tới bắt một chiếc xe và đến địa điểm đã hẹn trước. Dù sao thì lão Mộ kia sắp xếp mọi chuyện rất tốt, cái gọi là nhận lời mời đi phòng vẫn chẳng qua cũng chỉ là một chút hình thức mà thôi. Do vẫn còn men rượu của tối qua nên Vương Dung uể oải dựa lưng vào phía sau ghế taxi, nghe người lái taxi bên cạnh thao thao bất tuyệt mấy chuyện tào lao, mắt hắn nửa mở nửa khép, lâu lâu mới trả lời được một câu, hắn nhìn không khác gì một gã đang chán đời tìm đến rượu giải sầu.

.....

Âu Dương Phi Phi ngồi ngay ngắn trong một căn phòng được trang trí theo phong cách cổ xưa thanh lịch, dung mạo không quá nổi bật nhưng khi ở trong một căn phòng của Tổng Giám đốc xa hoa đến cực điểm như thế này thì lại khác, sắc mặt cô đang rất nghiêm túc xử lý một vài văn kiện. Bộ dạng của cô lúc đó rất cẩn thận, tỉ mỉ, cho dù là một phần bình thường nhất của văn kiện thì cô ấy cũng cẩn thận cân nhắc lại một lúc, đôi lúc đưa ra ý kiến cá nhân rất sắc bén, chỉ thẳng vào vấn đề đang được nói đến.

Điều này khiến cho một người đàn ông trung niên, có dáng người mập mập là chủ nhiệm nội vụ Đường Vĩnh Năm mồ hôi trên trán vã ra như tắm, run rẩy cầm cái khăn lau mồ hôi liên tục, sợ sệt trả lời câu hỏi của Âu Dương Phi Phi một cách khéo léo. Cùng lúc đó, trong lòng lại có một chút buồn phiền, Đại Lão Bản ngang ngược mà cuối cùng sau khi trở về tại sao lại để một người đàn bà đảm nhiệm chức Tổng Giám đốc? Cô ta mới đến được ba tháng, công ty liền để cho cô ta đuổi việc ba trưởng phòng, mười sáu nhân viên và sáu mươi công nhân, cùng với một nửa đội an ninh.

Thời gian đầu Âu Dương Phi Phi đến, các nam công nhân của công ty đều vui mừng ra mặt, một người làm quan cả họ được nhờ. Dù sao, Âu Dương Phi Phi tuy không có được dung mạo xinh đẹp tuyệt hảo nhưng lại có được bằng Thạc sĩ tại Đại học Stanford, Mỹ, và điều quan trọng nhất là cô còn độc thân. Hắn ai cũng biết, xã hội hiện nay nhiều cô gái vì muốn có được tri thức mà không quan tâm chăm sóc đến vẻ bề ngoài, hoặc là những cô nàng ngực khủng nhưng lại gốc nghề chắt chắt nào bình hoa di động, có được khuôn mặt xinh đẹp cùng với tri thức cao sẽ khiến những cô nàng độc thân trở thành một món hàng xa xỉ và khan hiếm.

Để có thể bước chân vào trong tập đoàn khổng lồ này phải có rất nhiều yếu tố từ trường học danh tiếng, có lý lịch tốt cùng tri thức tinh anh và giỏi giang. Cái gọi là tinh anh kia, đương nhiên phải chịu sự soi mói của nhiều ánh mắt. Nhưng cho dù là những đấng mày râu có sự tinh anh cao hơn thì họ cũng không thể thừa nhận rằng Âu Dương Phi Phi là một phụ nữ cực kì hoàn mĩ.

Tuy nhiên, bọn họ nhanh chóng nhận ra được Âu Dương Phi Phi rất độc tài và tàn nhẫn trong cách nói chuyện, việc lĩnh lương, việc đuổi người. Tất cả đều diễn ra rất nhanh gọn khiến người ta cho rằng nữ đạo phủ này chắc chắn là một người chuyên đi làm cái việc sa thải nhân viên. Xuống tay rất mạnh và độc ác, không hề có một sự cau mày nào, đối với việc khóc lóc, kẻ lè, cầu xin thì không hề có chút động lòng.

Khuôn mặt xinh đẹp kia đúng là có một không hai, trăm vạn lần cũng không tìm được ai giống cô, khiến cho người khác không rét mà run. Những đồng nghiệp nữ chịu sự "áp bức" này đã nghiến răng nghiến lợi âm thầm tung ra tin đồn, nói Âu Dương Phi Phi chắc chắn là bị người khác cướp mất người đàn ông của mình, sau đó lại bội tình bạc nghĩa, vậy nên tâm lý mới bị thay đổi thất thường như vậy. Nhưng sự thật thì cũng có không ít đồng nghiệp nam giới nhất thời bị cô nàng hung dữ này làm cho rung động, thậm chí có vài người muốn được quỳ dưới váy nàng và hô to nữ vương vạn tuế.

Nhưng bất luận là kẻ nào thì chưa đầy ba tháng sau không ai dám có một chút lười biếng hay thiếu tôn trọng đối với Âu Dương Phi Phi, trong công việc phải cực kì cẩn trọng, bọn họ rất sợ con dao tiếp theo sẽ rơi xuống đầu mình. Có rất ít người trong số họ bỏ qua cơ hội này, thù lao hậu hĩnh, thể hiện

bản thân trong công việc. Nhờ vậy mà công ty đã có một bầu không khí hoạt động tốt hơn, đẹp sạch những xu hướng làm việc không có hiệu quả của Cựu Tổng Giám đốc còn để lại.

-Đường chủ nhiệm

Bỗng nhiên Âu Dương Phi Phi nhìn thấy tờ văn kiện thì lông mày hơi giãn ra.

Đường Vinh Năm giật mình, vội vàng đứng thẳng người dậy, thể hiện một vẻ cung kính, khiêm nhường lắng nghe, tùy ý sai bảo, nhìn bộ dạng không khác một "Lão nô" là mấy.

-Công việc gần đây ông làm rất tốt, hy vọng ông sẽ tiếp tục duy trì và nỗ lực hơn nữa.

Cho dù là khen ngợi người khác thì sắc mặt của Âu Dương Phi Phi vẫn lạnh như băng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng kẹp tài liệu lại.

-Toàn bộ đều nhờ vào Tổng Giám đốc đào tạo, Vinh Năm chẳng qua cũng chỉ là người may mắn được Tổng Giám đốc phân cho việc để làm

Đường Vinh Năm trong lòng nhẹ nhõm, hít một hơi dài nhưng lại không dám để lộ ra một chút đắc ý nào. Có chăng là tay chân hắn nhanh nhẹn đi lên, mang một ít cà phê đi rang và giúp cô pha một tách cà phê nhỏ. Mấy tháng trở lại đây hắn đã tìm hiểu được mọi tính cách cũng như những thói quen nhỏ của Tổng Giám đốc Âu Dương Phi Phi. Đây chính là đường sinh tồn của Đường Vinh Năm, hắn có thể trải qua ba đời Tổng Giám đốc mà không bị đuổi việc là nhờ vào sự khôn ngoan này.

Âu Dương Phi Phi gật đầu nói cảm ơn, bung tách cà phê rất tinh tế kia lên nhấp một ngụm, đôi mắt đẹp khép lại một nửa, mùi vị đắng kia của cà phê tan ra ở đầu lưỡi. Ánh mắt lơ đãng trong lúc đó lộ ra một tia mỉm cười. Một như vậy là do cái nàng quái gở Khuê Mật kia, đêm hôm qua không biết do bị cái gì kích động mà lại túm cô đến quán bar hò hét suốt cả đêm. Ở bên trong một căn phòng cô vừa khóc vừa cười âm ỉ, không còn nhận ra được Âu Dương Phi Phi mạnh mẽ, một người phụ nữ có khí phách và hùng dũng nữa. Lúc này một con người rất hiền dịu như Âu Dương Phi Phi lại có chút tò mò, rốt cuộc mình là gì đối với đàn ông, ngay cả mình còn sợ chính bản thân khi mà một người con gái lại trở nên như vậy. Một người thiếu phụ với nỗi oán hận trong lòng đang sống thoát ra với quá khứ. Khóc cười cho đã đời, Âu Dương Phi Phi mới nhận ra đã náo loạn nửa ngày, và nguyên nhân là vì cô gặp tình cờ gặp lại mối tình đầu của mình, vẫn còn thăm thẩn người đó, rất nhiều, nhưng chỉ vừa kịp vội vàng liếc mắt một cái....

Điều này làm cho Âu Dương Phi Phi suy nghĩ nửa sụp đổ, Bạch Hạt an ủi cô đến hơn nửa đêm, làm cho sự vướng mắc trong lòng cũng được sáng tỏ phần nào.

Đường Vinh Năm giờ quan sát sắc mặt của người khác nên ngay lập tức tỏ vẻ thân thiết, chân thành hỏi:

-Tổng Giám đốc, không phải Vinh Năm nhiều lời nhưng cô làm việc cũng nên chú ý sức khỏe, nếu thấy mệt mỏi thì mời vào trong phòng nghỉ ngơi một chút. Mấy tháng qua thấy cô làm việc liên tục không ngừng. Nếu cô vì mệt mỏi rồi suy sụp thì cả công ty chúng ta sẽ thực sự vất vả, sẽ tan thành mây khói. Có công việc nặng nhọc nào thì Vinh Năm tình nguyện giúp cô lo liệu.

-Cảm ơn ý tốt của ông, Đường chủ nhiệm.

Âu Dương Phi Phi cười nhẹ nhàng, xoa vào hai bên huyệt Thái Dương, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

-8h30p có một người đến gặp....

Nói đến đây, cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, sắc mặt của cô lạnh hơn gấp đôi.

Bởi vì kim đồng hồ đã chỉ qua 8h31p.

Không tuân thủ quy tắc về thời gian, điều này làm cho Âu Dương Phi Phi ngay lập tức cảm thấy mất thiện cảm đối với người nhận lời mời gặp mặt kia. Đường nhiên, nếu chỉ không tuân thủ đúng thời gian thì đối với Âu Dương Phi Phi cũng là mười phần không thích, nhưng cũng chưa phải là một trong những lí do khiến cô chán ghét đến tận cùng.

Điều làm cho Âu Dương Phi Phi khó có thể dễ dàng tha thứ đó chính là người này lại đi cửa sau. Cái gọi là phòng vắng, cũng chỉ là một chút quy trình để đi lướt qua mà thôi. Mặc dù cô biết rằng chuyện này ở trong nước là rất bình thường nhưng trước giờ cô lại rất kiên quyết chống lại hành động này. Sở dĩ cô miễn cưỡng làm trái với nguyên tắc nhận lời gặp người kia là vì ông chủ của cô đã đích thân gọi điện cho cô, năn nỉ cô rất nhiều, nhất định phải nhận người này vào làm, nói rằng nợ người này một ân tình rất lớn, có trời đất chứng giám những lời nói này. Thêm vào đó còn đưa tay lên trời thề rằng chuyện này tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Âu Dương Phi Phi không có cách nào nên đành phá hủy nguyên tắc trước giờ mà thỏa thuận việc kia, đồng ý đáp ứng yêu cầu kia. Lý do là vì lão Mộ không chỉ là ông chủ của cô mà còn là bậc cha chú rất tốt với cô. Trong một đất nước lớn mạnh thì cũng sẽ có những quy luật phía sau, nhìn chung thì làm việc này cho lão Mộ chắc cũng không mất mặt lắm đâu nhỉ?

Chấp nhận thì chấp nhận nhưng trong lòng Âu Dương Phi Phi từ sớm đã ghét cái tên Vương Dung kia đến cực điểm, đã thế hắn lại còn đến trễ so với lịch hẹn. Nếu là gặp mặt một nhân viên bình thường thì căn bản là cô không cần phải ra mặt, nhưng thứ nhất là vì lão Mộ hy vọng có thể cho hắn làm ở một công ty cao cấp, thứ hai là cô cũng muốn tên đi cửa sau này rốt cuộc có năng lực gì mà có thể khiến cho lão Mộ lại nợ hắn một ân tình lớn đến như vậy?. Khép hờ đôi mắt lại, cô ngồi và chờ đợi, đồng thời cũng hoài niệm một chút về quá khứ.

Mãi đến khi đồng hồ của Âu Dương Phi Phi chỉ 8h45p thì một người đàn ông mặc áo khoác màu xám mới chậm rãi mở cửa văn phòng và bình tĩnh đi

vào. Cái mũi thính của hắn ngửi thấy mùi cà phê, đôi mắt vui mừng cảm lấy ấm cà phê, tự rót cho mình một tách cà phê, uống một ngụm rồi khen: "Thứ này không tồi, Lam Sơn thượng hạng".

Lúc này, Âu Dương Phi Phi nhìn thấy trên áo khoác của hắn có nhiều chỗ nhăn đum đó và vết bẩn nhìn vào là muốn ói, cùng với đó là một loại mùi hỗn tạp của khói thuốc và rượu rất khó ngửi xộc vào mũi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trường Đại học Phát thanh – Truyền hình

Theo bản năng, Âu Dương Phi Phi ngẩng mặt lên nhìn, ánh mắt của cô không hề giấu diếm sự khó chịu với hắn. Đối với những người như thế này, từ trước đến nay Âu Dương Phi Phi chưa bao giờ có biểu cảm nào khác. Ghét là ghét, sống và học tập một thời gian dài ở nước ngoài đã làm cho Âu Dương Phi Phi có một phong cách làm việc rất chuyên nghiệp, cô không thích việc người khác giả vờ thân thiết, cho dù người này đi cửa sau nhưng cô cũng không thêm quan tâm.

Vương Dung nhìn thấy phía sau bàn làm việc của người đẹp có một người đàn ông trung niên nhìn giống quản gia cứ liếc nhìn hắn này giờ. Hắn khẽ bật cười, nói:

- Thật là có lỗi, tối hôm qua tôi uống hơi nhiều, không kịp thay quần áo đã tới đây rồi. Người pha ấm cà phê này rất tuyệt, loại cà phê này mua ở đâu vậy?

Âu Dương Phi Phi thấy tên này ngoài miệng thì nói xin lỗi nhưng thái độ của hắn thì không hề tỏ ra có một chút hối lỗi nào, trong lòng không vui chút nào. Cái mũi cao và thẳng của cô hơi nhúu lại, đơn giản chỉ là uống rượu thôi sao? Cho dù nhận ra trên người hắn có hỗn tạp các mùi rượu và thuốc lá nhưng cô vẫn có thể nhận ra còn có mùi của hai loại nước hoa Chanel và Dior Midnight Poison.

Mặc dù đây là hai loại nước hoa phổ biến nhưng thành phần của nó lại là loại dành cho nữ. Âu Dương Phi Phi vẫn không thay đổi sắc mặt nhưng sự khó chịu lại tăng thêm ba phần.

Mỹ nhân trước mắt này quả là không tồi, cách ăn mặc cực kì khéo léo, da trắng ngần, mặt trái xoan kèm theo một chiếc kính có gọng đen, từ cô toát lên một vẻ quyến rũ khó cưỡng lại, đồng thời cũng cho người đối diện cảm nhận được đó là một vẻ đẹp đi kèm với trí tuệ hơn người. Có điều, Vương Dung không có được sự quan tâm của cô, buổi tối hôm qua đã khiến cho hắn bị mất điểm. Chuyện tình ái với Vương Dung thì hắn rất phóng túng, sao cũng được, nhưng quan trọng là cả hai bên đều tình nguyện, gặp dịp thì vui vẻ một chút.

Cô gái này tuy xinh đẹp nhưng lại rất lạnh lùng, cũng không phải là đối tượng dễ chinh phục. Đáng sợ hơn chính là ngộ nhờ cô nàng có sự chuẩn bị thì sẽ có sự phản kháng khiến mình chịu không nổi, hậu họa về sau là vô tận. Vương Dung không phải hạng người khó chinh phục được phụ nữ, càng bị kích động thì ý chí chinh phục lại càng dâng cao hơn.

Hơn nữa, từ đây về sau thường thức nữ nhân này cũng không tệ cho lắm, chỉnh trang lại, à, như vậy thì ra vẻ quá mức rồi. Khắp người hắn rất bệ bối, rồi thêm vào đó biểu hiện của cô rõ ràng là không hợp để đi cùng với người bình thường.

- Anh là Vương Dung?

Âu Dương Phi Phi thấy hắn thân nhiên hết nhìn đông sang nhìn tây, ánh mắt soi mói những đồ vật cô trang trí trong phòng, cuối cùng hết kiên nhẫn nên đã dùng ngữ khí rất bình tĩnh để hỏi.

- Vâng, tôi họ Vương, tên Dung.

Vương Dung ngồi xuống rồi nhìn những đường cong đơn giản, kết cấu lại rõ ràng, rất xúc tích của bộ ghế tiếp khách làm bằng gỗ lim. Đối với những người này thì cần phải nhìn hướng lên trên một chút thì mới có thể nhìn thẳng vào mặt cô để mang đến cảm giác không chút vừa lòng, hiền lành giải thích: "Đây chỉ là một cái tên rất bình thường mà thôi".

Theo như những mảnh khóc trong phương pháp tâm lý học thì dễ hiểu và nắm bắt được suy nghĩ của phụ nữ thì không cần tốn quá nhiều sức. Hơn nữa hắn cũng tò mò về cô nàng. Cô là Tổng Giám đốc của một công ty lớn, những người lớn tuổi đều phải kính nể cô. Nhưng cho dù cô có là Chủ tịch nước đi chăng nữa thì lúc này cũng phải chú ý một chút đến chính sách thân dân chứ nhỉ? Vương Dung cũng thấy vô vị, trong lòng thấy không thoải mái với cô nàng này.

Có ai nói tên của hắn bình thường không? Có cần tươi cười đến vậy không? Với những biểu hiện ấy đã khiến Âu Dương Phi Phi cực kì chướng mắt với tên này, vì vậy cho nên mỗi câu nói và hành động của hắn đều làm cho người khác phỏng đoán là có ý đồ xấu. Nếu có sự lựa chọn khác thì Âu Dương Phi Phi sẽ cho hắn một cước, đá hắn ra khỏi công ty này, tránh việc vì hắn mà làm bại hoại thanh danh cô đã vất vả xây dựng bao lâu nay.

- Sơ yếu lí lịch của anh tôi đã xem qua rồi.

Âu Dương Phi Phi quyết định không nhìn hấn rồi mới nói, cô thể hiện sự chuyên nghiệp của mình ngay lập tức bằng loạt câu hỏi:

-Ở trong này có mấy vấn đề tôi không hiểu được, vậy nên mong Vương tiên sinh có thể giải thích giúp tôi. Vương tiên sinh lúc trước tốt nghiệp khoa máy tính của trường Đại học Phát thanh - Truyền hình Trung Quốc, xin hỏi một chút, trường đại học này xếp thứ mấy trong nước? Trình độ máy tính của anh đạt tới đâu rồi? Thông thạo, có thể sử dụng thuần thục một vài ngôn ngữ của máy tính, phân biệt được các loại ngôn ngữ khác nhau chứ? Đã từng đoạt được giải thưởng lớn nào chưa? Còn nữa, Vương tiên sinh sau khi tốt nghiệp đại học đã từng công tác ở đâu, hay có thành tích gì cũng không thấy trình bày ở đây.

Vương Dung tròn tròn mắt, người phụ nữ này muốn tìm hiểu mọi chuyện ư, thật là khó hiểu. Hấn giống như mới từ sao Hỏa trở về. Bằng Đại học Phát thanh - Truyền hình, còn tham gia các hạng mục nghiên cứu khoa học sao? Ngay cả những giấy tờ tốt nghiệp này đều là do Vương Dung tìm người làm cho hấn....

-E hèm....

Đường Vĩnh Năm đứng bên cạnh nhìn thấy như vậy thì xoay người lại, hạ thấp giọng nói:

-Tổng Giám đốc, cái trường học kia.....

Âu Dương Phi Phi đã ra nước ngoài từ hồi còn rất nhỏ, hàng năm có về nước thì cũng một hai tháng mà thôi. Mặc dù vẫn kiên trì học tập và tiếp thu văn hóa truyền thống Trung Quốc nhưng đúng thật là cô không biết đến tầm bằng của trường Đại học Phát thanh - Truyền hình kia. Trở về nước, cũng là trực tiếp vào được công ty này, và ở công ty cô có quyền đọc sơ yếu lý lịch của mọi người, cho dù thế nào thì cũng không thể nhận những người bỏ học đại học.

Đến khi Đường Vĩnh Năm vắt vãi giải thích xong vấn đề thì Âu Dương Phi Phi đã rất phẫn nộ. Sự tình này là sao? Đây là xem thường mình sao? Xem thường công ty? Thật sự không thể được, trong nước lại lưu hành sự giả tạo này sao? Hấn không biết lão Mộ à? Chẳng phải có rất nhiều cách sao? Cho dù là giả văn bằng thì cũng có rất nhiều trường chính quy khác cơ mà? Đối với việc đi của sau như thế này thì đúng là không hề chuyên nghiệp chút nào, Âu Dương Phi Phi bị kích động nên đã rất muốn ném thẳng cái sơ yếu lý lịch kia vào mặt hấn.

-Việc này, đây không phải là công ty mà lão Mộ đã làm việc sao?

Vương Dung nghi ngờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

-Gay go rồi, lão Mộ chém gió à?

-Không sai, công ty này là do Mộ bá bá lập ra và đầu tư vào nó, ông cũng từng đảm nhiệm vị trí Chủ tịch.

Âu Dương Phi Phi thấy hấn trong lúc này lại còn dám nhắc đến Mộ bá bá nên trong lòng con giận càng lớn hơn, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Nhưng hiện tại Tổng Giám đốc của công ty này là tôi. Vương Dung, anh nghe cho kỹ đây. Mộ bá bá đã chính thức trao cho tôi quyền quản lý công ty của nhà này, tôi hoàn toàn có quyền quyết định việc bổ nhiệm nhân sự. Cho nên, anh có thể vào công ty nhà này làm việc hay không thì quyền quyết định là ở trong tay tôi.

Vương Dung nghe thấy trong giọng nói của cô đã có sự thay đổi hung dữ hơn nên cảm thấy có chút khó hiểu. Vừa mới đối đáp với cô vài câu vô vị thì đã thấy cái ông chủ trung niên mập mạp, hoi đầu kia đang chớp mắt liên tục nhìn mình, sau đó lên Âu Dương Phi Phi bĩu môi với hấn. Vương Dung thì nhìn ông ta mỉm cười, trong lòng nảy sinh ý định trêu chọc, bộ dạng ra vẻ sợ sệt, bước lên phía trước cười nịnh lấy lòng:

-Kìa, em gái xinh đẹp, có chuyện gì thì từ từ nói. Vừa rồi tôi không biết cô mới là người quyết định việc nhân sự của công ty nên mới không biết phép tắc, xin thứ lỗi, thứ lỗi

Mấy chữ em gái xinh đẹp nghe rất chói tai tuy nhiên thái độ của hấn biết nhận lỗi vẫn là tốt. Sự tức giận của Âu Dương Phi Phi cũng giảm đi một chút, dù sao không xem mặt tăng thì cũng phải xem mặt Phật, Mộ bá bá muốn cô chiều cổ hấn, cô cũng không phải là hoàn toàn không biết gì về văn hóa truyền thống Trung Quốc. Nói cho cùng thì Mộ bá bá và cha cô có quan hệ rất tốt, nhiều lần cha cô mang ơn ông.

-Thôi bỏ qua đi, tôi muốn hỏi một vấn đề khác

Giọng của Âu Dương Phi Phi đã thả lỏng ra được một chút nhưng vẫn lạnh lùng nói thêm:

-Mặt khác, Vương tiên sinh vui lòng đổi cách xưng hô thích hợp hơn đi.

Nói xong cô cảm thấy hơi choáng vì chưa hoàn toàn tỉnh rượu nên liền bụng tách cà phê lên và uống.

-Được, được, nếu như cô muốn như vậy"

Vương Dung nghiêng đầu suy nghĩ một lát, hơi sợ hãi nên thăm dò:

Vậy, cháu gái xinh đẹp nhé? Cô vừa lòng không?

-Phụt. ...

Hắn làm cho Âu Dương Phi Phi bị sặc, không để ý đến đang về thực nữ của mình mà phun ngum cả phê ra, trợn mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Người này rốt cuộc có còn liêm sỉ không vậy? Mặt lạnh lùng nhìn hắn gần từng chữ:

- Vương tiên sinh, xin chú ý cho việc dùng từ ngữ xưng hô, hiện tại tôi không có hứng thú để đùa giỡn, xin hãy tự trọng.

- Tôi cũng không có ý đùa giỡn, tôi với lão Mộ là anh em kết nghĩa, huynh đệ sinh tử. Nếu cô không tin thì có thể gọi điện cho lão Mộ để kiểm chứng.

Vương Dung nghiêm mặt nói:

- Mà cô lại gọi là Mộ là Mộ bá bá, theo như truyền thống trong nước thì cô phải gọi tôi là Vương thúc thúc. Mà cháu gái nhà này lại xinh đẹp, khi được người lớn khen thì cô phải nói là cảm ơn Vương thúc thúc mới đúng chứ. Đúng rồi, cha cô tên gì vậy, nói không chừng chúng tôi cũng biết nhau đấy. Ta là người không có điểm tốt gì, chỉ là có nhiều bạn bè thôi.

- Vương thúc thúc?

Về mặt xinh xắn, trắng trẻo của Âu Dương Phi Phi đã bắt đầu có chút tái nhợt, lông mày hơi nhíu lên, cắn răng, gần từng tiếng và kiềm nén lại. Trong lòng cô đã nổi khùng lên, nếu hắn dám nói một tiếng nào nữa thì Âu Dương Phi Phi sẽ quyết liều mạng với hắn, không quan tâm đến chức Tổng Giám đốc nữa, quyết tâm không cho hắn bước vào công ty nhà này.

Cô không quan tâm đến nét mặt của Vương Dung, chỉ phát tay lên rồi nói lớn:

- Quên đi, quên đi, thực ra anh cũng không hơn tôi nhiều tuổi lắm, tôi thấy gọi anh là Vương Dung cũng tốt lắm rồi. Còn không, nếu muốn tôi gọi là Vương đại ca cũng được.

Đường Vĩnh Năm buồn cười nhưng lại không dám, bèn giữ lại trong bụng, cơ bụng cứ co lại giãn ra khiến ông rất khó chịu. Ông thật sự có phần khâm phục sự không sợ chết của người kia, ngay cả nữ quái này mà cũng dám đùa giỡn.

- Được rồi, Vương tiên sinh

Âu Dương Phi Phi cảm thấy nếu cứ tiếp tục dây dưa thêm với hắn nữa thì không chừng bị bệnh tim cũng nên, vội vàng phát tay nói:

- Quên đi, không muốn so đo với anh nữa, anh đã qua được vòng phỏng vấn. À, còn một vấn đề cuối cùng, đó là tại sao anh lại muốn vào làm trong công ty này?"

Vấn đề này vừa được nêu ra, trên mặt của Vương Dung không thấy vẻ cợt nhả nữa, im lặng một lúc thì chậm điều thuốc, vẻ mặt động lại nhiều ưu tư, sâu xa, thấp thoáng một chút buồn.

Thái độ của hắn liền thay đổi, hoàn toàn không giống với hắn lúc trước. Điều này làm cho Âu Dương Phi Phi rất ngạc nhiên, tim đập nhanh hơn một chút, thầm nghĩ người này như thế nào mà lại khiến cho Mộ bá bá tôn sùng, chắc chắn là có điểm nào đó hơn người. Có khi nào về ngoài cười đùa, cợt nhả, phóng đảng kia lại đang che giấu điều gì đó? Không ai biết đến chuyện của ngày xưa, phải chăng trong lòng vẫn đang ẩn chứa rất nhiều tham vọng? Âu Dương Phi Phi cũng đã học qua lịch sử của đất nước nên sự hiểu biết của cô cũng rất sâu rộng. Những người biết ẩn mình chịu đựng đều rất xuất chúng.

Trong lúc nhất thời, Âu Dương Phi Phi đã tự trách mình thiếu kiên nhẫn, tự mình phá hủy sự nhất quán của nguyên tắc do mình đặt ra. Không nên đắc tội với cao nhân. Trong một tâm lý như vậy thì cô rất mong là người này có thể nói ra một điều gì đó khiến người khác khâm phục. Ngay cả việc hắn can đảm ngồi ở văn phòng mình hút thuốc mà không hề suy nghĩ cũng đã có phần khác người rồi.

Vương Dung thở mạnh ra một lần khói, trầm giọng nói:

- Ở bên ngoài lăn lộn một vài năm cuối cùng tôi cũng biết được hiện thực của xã hội, thế giới thật tàn khốc. Vừa mới trở về Trung Quốc, trong tay không có tiền nên tôi đã nghĩ tới lão Mộ còn thiếu tôi một món nợ ân tình. Tôi đã yêu cầu ông ấy cho tôi một công việc để kiếm miếng cơm, ông ấy kêu tôi đến công ty và tôi cũng đã đến đây rồi.

Ngón tay thon dài của cô đang bung tách cà phê run lên nhè nhẹ vì tức giận, Âu Dương Phi Phi cố kiềm chế xúc động lại để ngăn cái suy nghĩ là muốn ném thẳng tách cà phê vào đầu hắn, mặt không hề thay đổi cảm xúc, nghiêng răng nói được vài từ:

- Cho nên anh đã đến đây?

- Đúng vậy, cho nên tôi đã đến đây.

Vương Dung nhìn cô với ánh mắt rất thản nhiên và bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Anh muốn làm bảo vệ hay là muốn làm người thanh cao?

Xuất thân và thân phận của cô đã làm cho cô cảm thấy không thích đa số những người có sự nghiệp thành công trong nước, tuy nhiên vẫn che giấu sự bất mãn ấy trong lòng. Nhất là vào lúc này, có một người đàn ông với trình độ nông cạn, lợi dụng mối quan hệ cũng tìm đến một công ty để kiếm ăn, mặt dày không biết vô liêm sỉ, nói cho cùng thì đó là điều hiển nhiên đối với xã hội hiện nay. Nhìn vào đôi mắt của hắn thì ngay lập tức thấy được một sự khinh bỉ và có cảm giác là hắn muốn ngấu nghiến những thứ bên cạnh mình.

Hơn nữa, xem dáng vẻ của người này thì đến công ty chỉ có thể làm một con sâu làm rầu nồi canh mà thôi, dường như muốn là Mộ bá bá bị mất mặt trước mọi người.

- Tốt, tốt lắm. Mộ bá bá có nói cho anh biết là sẽ cho anh làm công việc gì không?

Âu Dương Phi Phi vẫn luôn nhắc nhở mình đây là ở trong nước, không thể né tránh được việc đối nhân xử thế sao cho hợp lí. Huống hồ, Mộ bá bá lại nợ ân tình của người ta. Nếu đã đồng ý với Mộ bá bá rồi thì không thể để hắn mất thể diện được.

- Há? Thật ra thì lão Mộ vẫn chưa nói, lão chỉ nói qua điện thoại là mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa cả rồi.

Vương Dung hơi ngạc nhiên nói:

- Hừ, đúng là sắp xếp rất tốt.

Âu Dương Phi Phi buộc mình phải bình tĩnh, tránh việc giận dữ làm ảnh hưởng đến hình ảnh của bản thân, sắc mặt bắt đầu trở nên trầm tĩnh như nước, bỗng nhiên có một suy nghĩ lóe lên trong đầu, cô đứng dậy:

- Không sai, Mộ bá bá cũng chưa nói cụ thể là sắp xếp công việc gì cả. Tôi đã là Tổng Giám đốc của công ty thì phải đứng trên lợi ích của công ty mà quyết định mọi việc, căn cứ vào nguyên tắc dùng người của mình thì tôi quyết định thuê anh làm bảo vệ cho công ty.

- Bảo vệ?

Sắc mặt Vương Dung ngay lập tức rất khó coi

- Cô lại cho tôi làm bảo vệ ư? Hừ, đây là chủ ý của lão Mộ hay là chủ ý của cô?

- Là chủ ý của tôi, cho dù anh có đi tìm Mộ bá bá để kiện cáo thì cũng vô dụng

thôi. Ban Giám đốc đã trao cho tôi quyền quyết định nhân sự trong vòng một năm, cho dù là đích thân Mộ bá bá cũng không có quyền thay đổi quyết định bổ nhiệm, đó là quy định giữa tôi và ông ấy.

Nhìn thấy Vương Dung có chút giận mình thì Âu Dương Phi Phi giống như được ăn một cây kem giữa trời nóng bức, sáng khoái từ đầu đến chân. Trả đũa kiểu này đúng là rất thú vị, ban đầu cứ nghĩ đến việc một người như hắn đến trước mặt mình nằm chờ kiếm ăn, khiến cô rất khó chịu, nhưng khi cho hắn làm công việc bảo vệ thì chẳng khác gì là chặn miếng ăn trước miệng hắn lại.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy đây là một ý tưởng tuyệt vời, càng cảm thấy mình thông minh. Nhất thời khóe miệng của cô nhếch lên phía trước, để lộ ra một nụ cười hiếm hoi.

- Cô nghĩ như thế nào mà lại kêu tôi đi làm bảo vệ?

Vương Dung bình tĩnh hỏi:

- Có phải là vì cái bằng Đại học Phát thanh - Truyền hình kia không? Cô đang phân biệt đối xử đấy à? Đại học truyền hình thì sao chứ, nó không giống với những trường đại học khác à? Cô kì thị bằng cấp của tôi sao?

- Mặc dù dễ cân nhắc năng lực một người mà dùng đến bằng cấp thì đó là một sai lầm lớn. Đối với những người không có bằng cấp mà có năng lực thì người ta vẫn hoan nghênh. Nhưng trong lý lịch của Vương tiên sinh thì không hề nhắc đến những thành tích trước đây.

Âu Dương Phi Phi nhún vai, nghiêm mặt nói:

- Nhưng mà, căn cứ vào những gì trong lý lịch này thì hình như Vương tiên sinh có một thời gian đi lính. Vậy nên tôi dựa vào kinh nghiệm của anh cũng như nhu cầu của công ty, cảm thấy công việc bảo vệ là cực kì thích hợp với anh. Chủ tịch từng nói, nghề nghiệp không phân biệt được cao thấp, chẳng qua chỉ là phân công công việc khác nhau mà thôi. Chẳng lẽ Vương tiên sinh lại kì thị công việc bảo vệ này sao?

- Ấc, tôi không có ý kì thị bảo vệ. Tôi chỉ muốn hỏi một chút là có thể thay đổi công việc khác được không? Tôi không thích làm bảo vệ.

Sắc mặt Vương Dung có chút âm trầm, dường như là có một cái gì đó hơi nặng nề.

Âu Dương Phi Phi nhìn vẻ mặt đau khổ của hắn, bộ dạng chán nản thì không hiểu tại sao lại cảm thấy nhẹ nhàng và sáng khoái. Mặc dù trong lòng thấy phần chán nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, hơi cau mày nói:

- Vương tiên sinh, công ty cũng có cái khó của công ty, tôi được Ban Giám đốc bổ nhiệm làm công việc này, nhiều lúc tiến hành tổng hợp phải lại phải suy xét rất nhiều. Nếu mỗi người trong công ty đều nói với tôi là không thích việc bị phân công công việc mà đều muốn tự mình lựa chọn công việc để làm thì tôi làm sao có thể tiếp tục công việc của mình được nữa, mong Vương tiên sinh hãy hiểu cho tôi. Hay như vậy đi, nể mặt Mộ bá bá tôi cho anh thêm một sự lựa chọn nữa, nếu anh không muốn làm bảo vệ thì có thể không làm, giữ lấy sự thanh cao cho mình.

Mặc dù ngoài mặt thì rất khách khí và khiêm tốn nhưng khi Âu Dương Phi Phi nhìn thấy sự kinh ngạc của Vương Dung thì trong lòng cười như hoa mới nở.

Bản thân là một Tổng Giám đốc thì cô cần phải biết giấu diếm quyền uy cũng như khách sáo trong lời nói, tuy nhiên cũng phải biết cách gây khó dễ, vòng vo để đạt được mục đích của mình, giải quyết công việc một cách kiên quyết. Đối với những người như hắn thì cô vẫn cười nhạt coi thường, nhưng trong phút chốc tại đây cô lại hiểu rõ hơn việc dùng thủ đoạn để đối phó với vài người ngang ngược thì mang lại hiệu quả không ít.

Âu Dương Phi Phi cảm thấy rất sáng khoái với suy nghĩ của mình, không phải anh rất kiêu ngạo sao? Không phải anh uống mắt cà phê của tôi sao? Không phải anh dám ngồi ở văn phòng tôi mà hút thuốc sao? Không phải anh lấy chuyện ăn nhậu ra để ép Mộ bá bá cho anh một công việc kiếm ăn sao? Được thôi, tôi cho anh toại nguyện, anh hoặc là làm, hoặc là biến khỏi đây. Như vậy, tôi sẽ cho anh biết Âu Dương Phi Phi lợi hại ra sao, tuyệt đối không cho anh được như ý mình. Nếu anh nói không làm, đó là lựa chọn của anh thì ơn nghĩa với Mộ bá bá cũng coi như xong rồi còn gì.

- Ấc, thanh cao gì gì đó, lại còn nhún nhún nữa à?

Vương Dung sờ cái mũi của mình, cười gượng nói thầm. Sợ dĩ hắn không muốn làm bảo vệ cũng có lý do của mình, mặc dù bảo vệ không liên quan gì đến quân đội nhưng vẫn gọi lên cho hắn những kỷ ức mà hắn không muốn chạm đến.

- Vương tiên sinh, nếu việc ấy anh cũng không muốn làm thì tôi cũng không còn cách nào khác. Tất cả mọi vị trí trong công ty này đều đã có người đảm nhận, tôi tin là Mộ bá bá cũng sẽ tôn trọng sự quyết định của tôi. Thật đáng tiếc, hi vọng lần sau chúng ta sẽ có cơ hội để hợp tác.

Âu Dương Phi Phi tươi cười nhưng đồng thời cũng thể hiện sự tức giận, đúng ra là cũng có chút tức giận thật, nếu hắn đi mất thì lấy ai để cô trả thù nữa, nhưng chỉ cần trả thù được như vậy là trong lòng cũng cảm thấy vui sướng rồi.

Cuộc sống của cô từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên gặp phải loại người này, không nhận được đã cho hắn ném mùi lợi hại. Thực sự rất muốn làm cho người này ngay lập tức biến mất khỏi mắt mình, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại hắn, thật sự thì loại được một người đáng ghét ra khỏi cuộc chơi cũng làm cho cô rất sung sướng.

Vương Dung cau mày, suy nghĩ cẩn thận một chút, giống như là đang tìm một điều gì đó. Trên mặt bỗng giãn ra, rất thoải mái:

- Nếu như vậy thì ta sẽ làm bảo vệ vậy. Như Tổng Giám đốc vừa nói thì nghề nghiệp không có sự phân chia cao thấp.

Âu Dương Phi Phi sững sờ, không nghĩ tới việc hắn sẽ đồng ý làm cái công việc bảo vệ kia, nghĩ thầm cũng tốt, chờ hắn chính thức đi làm, cô sẽ cho hắn biết thế nào là gây khó dễ.

Thật là khó khăn, lần này cô bị buộc phải về nước tiếp nhận chức Tổng Giám đốc của công ty. Sự thật thì cô không thể chống lại yêu cầu này, nếu dám không nhận lời thì chắc chắn cô sẽ bị gây khó dễ thậm chí có thể còn bị đánh cho què chân, người đó còn lên lút truyền đạt những điều gây khó dễ cho người khác. Lúc đó Âu Dương Phi Phi rất ghét điều này, luôn tỏ ra khinh thường.

Nhưng hiện tại ngẫm lại thì dùng thủ đoạn này với cái tên Vương Dung đáng giận kia thì đúng là một phương pháp gây ông đập lưng ông rất tuyệt vời.

- Đã như vậy thì làm phiền Đường chủ nhiệm giúp Vương tiên sinh một chút về việc làm thủ tục nhận việc đi.

Trong lòng cô nghĩ đến một chút quý kẻ, giọng điệu cũng mười phần khách khí, thậm chí còn hạ thấp người rất lễ phép.

- Được, Vĩnh Năm sẽ đi làm, Tổng Giám đốc mệt mỏi rồi, cô nên chú ý nghỉ ngơi một chút đi.

Đường Vĩnh Nam kính cẩn mời Vương Dung đi ra cửa. Mãi đến khi cửa văn phòng của Tổng Giám đốc lại được đóng lại thì ông dường như trút được gánh nặng nên thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh toát ra.

Nhìn bộ dạng lo sợ ấy làm cho Vương Dung thấy buồn cười:

- Đường chủ nhiệm, nhìn ông cũng là người từng trải. Cái cô em gái xinh đẹp kia đáng sợ như vậy sao? Dọa ông sợ đến như thế này.

- Huỳnh đệ còn nhiều điều chưa biết đâu.

Đường Vĩnh Năm đã trải qua ba đời Tổng Giám đốc mà không bị mất vị trí hiện tại, chứng tỏ ông là đệ nhất trong việc thăm dò ý tứ người khác qua lời nói và sắc mặt. Và ông chắc hẳn đã nhìn ra Vương Dung này có một quan hệ rất tốt với Mộ Chủ tịch. Nếu không thì lão Mộ cũng không làm việc theo kiểu vì tình riêng mà làm rối loạn kỷ cương, kể cả việc đi cửa sau nhờ Âu Dương Phi Phi phá lệ nhận hắn vào làm. Bởi vậy ông đối với Vương Dung rất khách khí, nhìn khắp xung quanh, sau đó mới hạ giọng nói:

- Tục ngữ có câu: Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Đụng tới Âu Dương Phi Phi là điều cấm kỵ, trên tay cô ta lúc nào cũng cầm phượng thương bảo kiếm, sẽ không tha cho bất cứ ai làm cô ta phật ý.

- Ha ha, lão Mộ tốn công tìm kiếm một tiểu cô nương đến công ty chủ trì đại cục, đúng là suy nghĩ cũng hơi mệt à.

Vương Dung vừa đi vừa lắc đầu, không nhịn được cười.

- Huỳnh đệ, tôi thấy cậu và lão Đồng cũng có chút quan hệ, tôi thân là cấp dưới của lão Mộ Đồng nên không thể không nói với cậu vài câu như thế này.

Đường Vĩnh Năm nhân cơ hội tốt đã hạ thấp giọng nói:

- Tính tình Âu Dương Phi Phi, lão già ta đã tìm hiểu rất kỹ, quá lắm thì cũng hiểu được bảy, tám phần, chỉ cần đi làm theo ý của cô ấy, báo cáo rõ ràng và cẩn thận nhiệm vụ cô ấy giao cho, sau đó thì nịnh nọt một chút, chắc chắn sẽ đối phó được với cô ấy. Không cần phải tiếp tục đối nghịch với Âu Dương Phi Phi nữa, nói vài câu dễ nghe thì sẽ được lên vị trí an nhàn hơn, làm bảo vệ vừa khổ vừa mệt, lại dễ gặp chuyện không may.

- Vâng, cảm ơn Đường chủ nhiệm đã chỉ bảo, tuy nhiên việc này để sau này rồi nói tiếp. Dù sao thì cũng là do tôi hồ đồ đến để kiếm phần com miễn phí, nhưng đường như cái vị trí kia không phải là dễ kiếm à.

Vương Dung cũng khách khí trả lời hai câu, người này cũng có phần tôn trọng hẳn, tốt hơn gấp ba lần so với chủ của ông ta.

- Được, vậy trước tiên cậu hãy làm cho tốt, chờ lát nữa cô ấy hết giận thì tôi sẽ nhân cơ hội nói giúp cậu vài lời tốt đẹp.

Đường Vĩnh Năm cũng không miễn cưỡng, chuyện tốt đang chờ phía sau, hẳn liền vội vàng đi giúp Vương Dung lo thủ tục nhận việc.

Cùng lúc đó, Âu Dương Phi Phi cầm điện thoại, đang ngồi rất thoải mái thì cô bỗng đứng bật dậy, vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Không được, bố không thể làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Liều chết không theo

Đầu dây điện thoại bên kia là giọng của một người đàn ông trung niên, cười nói:

- Cục cưng à, những lời này của con làm cho bố thực sự đau lòng à. Bố ngâm đắng nuốt cay, ăn dơ ở bản để nuôi con lớn khôn. Cho con ăn mặc, còn cho con đến trường học, hiện bố đã lớn tuổi, già rồi, xin con chút tiền để đi ra nước ngoài thăm thú mà con cũng mừng bố là sao?

- Bố, nếu bố ra nước ngoài du lịch, thăm thú thì tất nhiên con sẽ không phản đối, sẵn sàng giúp bố, có điều bố cũng không thể đem hết sạch số tiền con gửi ở ngân hàng đi như vậy chứ? Đó là toàn bộ số tiền con cực khổ làm ra, tích cóp mà có.

Âu Dương Phi Phi rất sốc, tức giận nói:

- Bố cũng biết con và Mộ bá bá đã ký thỏa thuận gì mà, mỗi tháng con chỉ lấy được năm nghìn tiền lương, nếu trong một năm xoay sở mà may mắn giúp công ty có lời thì mới có thể nhận được tiền thưởng nhiều một chút. Bố đem toàn bộ số tiền này đi thì trong nửa năm tới con sẽ sống như thế nào đây?

Đối với một người bình thường thì sống ở một nơi lý tưởng như thế này thì số tiền mấy nghìn đó cũng có thể sống qua một tháng, có điều không được sống sung túc mà thôi.

Tuy nhiên Âu Dương Phi Phi đã quen được nuông chiều từ bé, được ăn trắng mặc trơn, không phải nói quá nhưng số tiền năm nghìn đó chỉ đủ cho cô mua một bộ sản phẩm chăm sóc da.

- Nhân tiện đây cũng nói cho con biết, gần đây bố thiếu tiền, thấy con cả ngày cũng không về nhà ở, thích ở lại khách sạn nên bố đã cho một gia đình thuê nhà của mình rồi.

Âu Dương Phi Phi nghe vậy choáng váng, người như hít phải khí lạnh, trên gương mặt xinh đẹp kia lộ ra vẻ tức tối, phần nộ:

- Bố, đây là đuôi cùng giết tận đó!

- Con gái ngoan, đừng nói là bố không để cho con đường sống như vậy chứ.

Người đàn ông đó đang cười, cười rất vui vẻ:

- Tiểu Trần làm việc ở một văn phòng trong thành phố thực sự là rất tốt, tuy gia thế tốt vậy nhưng lại không hống hách, tính cách thì chừng mực, diện mạo cũng không tồi, lại có năng lực, không hề khoa trương, khuếch đại. Bố thấy nó sống sung túc, khí phách bất phàm, sớm muộn gì cũng là người cười được lưng rồng. Tốt hơn là con nên thường xuyên cùng nó ra ngoài ăn cơm, xem phim, nói chuyện về tình yêu, mỗi lần hẹn hò như vậy bố sẽ trả lại con một phần mười số tiền kia.

- Bố, con cũng thừa nhận là người đó tốt, nhưng không được là không được, có hẹn gặp nhiều lần cũng vô dụng thôi.

Sự tức giận trong đôi mắt của Âu Dương Phi Phi tăng lên gấp đôi:

- Bố, liệu con có phải là con của bố không vậy? Bố làm như thế là bắt ép con.

- Con nói những lời này làm bố thật là đau lòng đó, tục ngữ có câu: Trai khôn lấy vợ, gái lớn gả chồng. Con đã 25 tuổi rồi, hai năm nữa không chừng lại thành gái ế đấy.

Giọng người đàn ông ở đầu dây bên kia có vẻ rất đau khổ:

- Những người bằng tuổi bố giờ đều đã có cháu để bông bế rồi. Phi Phi, chẳng lẽ con muốn thấy thân già này đến chết cũng không được ôm cháu ngoại của bố sao? Đáng tiếc, Âu Dương Hoa ta không muốn nghĩ đến việc đã đau khổ, lạnh lẽo cả đời, đến lúc già vẫn còn thế thâm như thế này. Minh đúng là số khổ mà, nghĩ lúc trước, ngậm đắng nuốt cay, ăn dơ ở bẩn...

- Bố, bố hãy chấm dứt việc này đi, mỗi lần muốn ép con làm điều gì đó đều dùng đến chiêu này, giả vờ tội nghiệp, tìm kiếm sự đồng tình, nhưng con đã bị miễn dịch với chuyện này rồi.

Tuy nhiên giọng nói của Âu Dương Phi Phi đã nhỏ nhẹ hơn, từ tốn nói:

- Bố, bố có thể chờ con giúp. Mọi thứ bố làm tốt chuyện ở công ty, chuyện tình cảm sau được không? Con hứa với bố, chờ con ổn định chỗ ở, xoay sở vốn cho công ty xong sẽ nói đến chuyện bạn trai, không dám cãi lời bố nữa.

- Bảo bối à, con vẫn vậy, con hứa với bố rất nhiều rồi và kết quả thì lần nào cũng tìm lý do để thoái thác. Bố biết lão Mộ đó đã phá hỏng công ty, tai họa ngập tràn như vậy ngay cả lão Mộ cũng phải đau đầu thì làm sao con kham nổi. Con không vội nhưng bố thì rất nôn nóng để bé cháu rồi.

Lão Âu Dương nổi cáu, nói lầm bầm:

- Bố nói cho con biết, bằng bất cứ giá nào nếu con không chịu tính đến chuyện tình cảm với Tiểu Trần thì con cứ dựa vào năm nghìn tiền lương kia mà sống đi, haha...

- Bố, sao bố có thể....a lô...

Một tiếng "bíp" từ đầu dây điện thoại bên kia, Âu Dương Phi Phi gọi lại nhưng bố cô đã tắt máy.

Âu Dương Phi Phi sững sờ, không ngờ rằng bố mình lần này lại quá đáng như vậy, cắt đứt tất cả. Cô vội vàng lên mạng kiểm tra các tài khoản, ngoại trừ số tiền lương gần tám nghìn của hai tháng lương trước còn dư ra của công ty mà cô chưa bao giờ sử dụng đến thì trong số tiền trong tài khoản lên đến chục triệu đã không cánh mà bay.

Sở dĩ bố cô có thể lấy được tiền là vì số tiền này cô kiếm được lúc ở nước ngoài, trong lúc học đại học thì cô bắt đầu đến làm ở một vài công ty nổi tiếng để kiếm tiền, sinh viên đại học Stanford, mặc dù chưa tốt nghiệp nhưng cô đã có trong tay chút ít kinh nghiệm kinh doanh. Sau khi tích lũy được nhiều kinh nghiệm thì đã đi theo những người có chuyên môn, tham dự vào các xí nghiệp phân phối, sáp nhập và mua lại, vận dụng nghiệp vụ làm việc có hiệu quả nên cũng được chia cho một số tiền.

Đến khi cô học Thạc sĩ tại Đại học Stanford, vì làm việc xuất sắc, thành tích nổi bật nên đã tham gia vào một công ty của các chuyên gia phân tích. Chuyên nghiên cứu những vấn đề liên quan đến nguyên nhân dẫn đến các doanh nghiệp đứng bên bờ vực sụp đổ. Sau khi tốt nghiệp Thạc sĩ và tìm ra phương pháp giúp một công ty gần như phá sản vực dậy được, nổi tiếng trong ngành công nghiệp. Tương tự như vậy, chỉ trong khoảng thời gian một năm thì cô đã kiếm được một khoản thù lao hậu hĩnh.

Lão Mộ nghe được thực lực của cô nên mới nỗ lực để mời cô từ nước ngoài trở về cứu giúp cho tập đoàn Mộ Thị.

Bởi vì không có tài khoản trong nước nên Âu Dương Phi Phi đã đem toàn bộ số tiền của mình nộp vào tài khoản của bố mình. Thứ nhất, bố cô vốn là một người buôn bán thành công nên với số tiền đó của cô sẽ chẳng thêm nhòm ngó vào. Thứ hai, cô và bố cô chỉ tiêu có phân chia rõ ràng, là con gái thì cho dù có cho bố toàn bộ số tiền ấy cũng không thành vấn đề.

Nhưng điều cô không thể nghĩ tới là lúc này bố cô lại chơi cô một vở tuyệt đường sống như vậy, ép cô phải kết hôn. Âu Dương Phi Phi tức giận đến mức đau lòng, không phải cô đau lòng vì số tiền đó mà chính là quan trọng là vì những gì bố cô đã làm. Dù như thế nào thì cô vẫn cảm nhận được đây là một âm mưu được sắp xếp. Mọi thứ bố nói rằng năm nghìn đồng tiền lương chỉ là tượng trưng, sau khi đạt được mục tiêu thì mới có thưởng theo như hợp đồng, bên cạnh đó thì bố cô lại lấy toàn bộ số tiền trong tài khoản đi mất.

Thậm chí là ba tháng trước đây đột ngột gọi cô về cũng nằm trong âm mưu đó. Tất cả mọi việc đều với mục đích ép cô phải kết hôn, sinh con.

- Chết tiệt, bố, còn cả Mộ bá bá. Hai người nghĩ thông đồng với nhau ép tôi vào đường cùng thì tôi sẽ nhận thua mà đầu hàng sao?

Sau khi nghĩ thông suốt, vẻ lạnh lùng đã trở lại trên khuôn mặt của Âu Dương Phi Phi, chẳng những không còn tức giận mà ngược lại rất bình tĩnh, thậm chí trên miệng còn hé ra một nụ cười, khoanh hai tay lại, lẩm bẩm nói một mình:

- Âu Dương Phi Phi ta lại là người dễ dàng chịu thua như vậy sao?

Tính cách trước giờ của cô là vậy, càng gặp hoàn cảnh khó khăn thì càng kích thích sự mạnh mẽ trong cô. Cô thích giải quyết vấn đề khó khăn ấy chứ không suy sụp, trốn tránh hoặc là thỏa hiệp, nếu không như vậy thì cô đã không quyết tâm chọn cái nghề này.

Cô lấy ra cây bút và tờ giấy, nhìn số tiền lương tám nghìn kia, trong chốc lát vẽ ra một bức phác thảo. Sau khi suy nghĩ thì cuộc điện thoại đầu tiên là gọi đến khách sạn để trả phòng. Cô cũng có một thư kí rất thạo việc, sắp xếp một loạt các kế hoạch công việc rất ổn....

Đây chẳng khác nào là một trò chơi vô cùng thú vị. Lấy số vốn ít ỏi kia để bản thân tự sinh tồn.

.....

8h tối

Âu Dương Phi Phi tự lái xe đi lấy hành lý của mình, sau đó đến thuê một căn phòng có hai phòng ngủ, hai phòng ngủ nhỏ này mới nhìn có vẻ đơn giản, đồ nội thất và trang trí khá là cũ.

Nhưng đối với nơi này thì cô khá là hài lòng, không khí rất yên tĩnh, xung quanh nhà thì có rất nhiều cây cối. Lúc này khắp nơi đều có các dự án xây dựng, cây cối chỉ được cây ghép làm cảnh, bởi vậy nên một nơi vừa hơi cũ kĩ lại vừa mát mẻ, sạch sẽ như nơi đây quả thật rất hiếm.

Quan trọng hơn, khu vực mà cô thuê nhà là khu có nhiều giáo viên ở, mười mấy năm về trước các vùng lân cận đã góp vốn xây dựng một trường học cao 19 tầng. Vậy nên trong vực trường học này có hơn phân nửa là giáo viên sinh sống.

Không thể so sánh nghề nghiệp giáo viên với kinh doanh được và họ cũng không phải quá khác người. Nhưng hơn phân nửa giáo viên này đều chú ý tiết chế bản thân, không thể hiện nhiều. Có nhiều giáo viên cho thuê phòng nhưng họ cũng sẽ chọn lựa kĩ càng, không để gì cho một người có thân phận không rõ ràng thuê nhà.

Vì vậy nên khu vực này rất yên tĩnh, thanh bình, Âu Dương Phi Phi thực sự rất hài lòng với nơi này. Cô thầm khen người thư kí mới, làm việc rất bài bản, trong thời gian ngắn như vậy lại có thể giải quyết việc này rất tốt.

Tất nhiên, đường đường là một Tổng Giám đốc mà phải ra ngoài thuê phòng để ở mà giới hạn thì không thể vượt quá hai nghìn mỗi tháng. Một khi bị truyền ra ngoài thì công ty sẽ chịu một sự đả kích không nhỏ, huống hồ cô có phần lớn thời gian ở nước ngoài, nền giáo dục và sự từng trải của cuộc sống, rất coi trọng chuyện riêng tư, vậy nên càng không muốn ai biết cô đang ở nơi nào. Bởi vậy nên khi dặn thư kí đi làm việc thì cũng nói dối là có bà con xa ở quê cần thuê phòng.

Với sự quan sát nhạy bén và cẩn thận thì Âu Dương Phi Phi phát hiện ra được một chi tiết khó hiểu, dưới nhà bếp chỉ có một chút dầu mỡ nên cô đoán rằng căn phòng này đã không có người ở nhiều năm nay.

Nếu một căn phòng tốt như vậy nếu ở ngoài thị trường mà cho thuê thì chắc chắn là sẽ có nhiều người thuê. Vậy tại sao chủ nhà lại không cho thuê? Thư kí của mình sao lại thuê được? Cô cũng tranh thủ giờ nghỉ trưa lên mạng tìm hiểu giá cả, bình thường mà nói thì với hai nghìn tuyệt đối không thể tìm được căn phòng tốt như vậy được.

Đến thì cũng đến rồi, đối với nơi này Âu Dương Phi Phi rất thích vậy nên cô âm thầm ghi nhớ on nghĩa này trong lòng. Có điều từ trước đến nay cô luôn công tư rõ ràng, nhất định phải báo đáp.

Cô thấy đói bụng nên tiện tay lấy bánh mì và sữa ra, đúng lúc đang định ăn thì thấy trên người có mùi khó chịu.

Tuy rằng mùa này vừa qua khỏi tiết Thanh minh, nhưng do không quen lao động chân tay mà lại một mình cô khuôn vác hành lý nên cơ thể yếu ớt của cô đã đổ mồ hôi, nhìn thấy nước nóng đã được chuẩn bị, thư kí của cô quả là chu đáo. Như ý định lúc nãy, cô liền đến khóa trái cửa và vào tắm gội, trong phòng hơi nóng bốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Người đàn ông xấu xa

Sự sợ hãi nhiều hơn nỗi nhớ.

Tuy rằng nơi này không phải là ngôi nhà thật sự của Vương Dung, nhưng từ khi còn học trung học đã theo mẹ tới Trung Quốc, ở lại nơi này chừng sáu năm. Có thể nói nơi này với hắn là quê hương thứ hai và cũng là nhà của hắn.

Năm năm, có là năm năm qua hắn chưa trở về nhà lần nào. Tuy nhiên, vừa bước chân lên cầu thang thì trong trái tim cứng rắn kia của hắn cũng dần lại một chút.

Cảm giác một chút đau xót chạy thẳng lên mũi và ánh mắt của hắn, về nhà rồi sao? Đây là nhà sao? Nơi này trước kia hắn và mẹ đã nương tựa lẫn nhau mà sống, tuy ngày tháng đó gian khổ nhưng cũng rất bình thường, hạnh phúc gia đình thực sự là đó chăng?

Vương Dung là tên do mẹ hắn đặt cho, và đã không dưới một lần mẹ nói với hắn rằng hy vọng lớn nhất của bà là mong con mình có thể lớn lên bình an, hạnh phúc, yên ổn sống hết một đời. Bà không mong hắn giàu có, cũng không mong hắn nổi tiếng, chỉ mong có được sự bình yên.

Nhưng hắn không hiểu được những điều đó, thân là một người đàn ông, cho dù không đội trời đạp đất được thì cũng phải làm nên một phen sóng gió nào đó, cuộc sống có nhiều thăng trầm, nhiều màu sắc thì mới không uổng phí khi được sinh ra ở cuộc đời này. Là một người đàn ông thì có thể làm một người tầm thường không? Có thể sống một cuộc sống nhạt nhẽo không?

Hiện tại khi hắn hiểu được tâm nguyện của mẹ thì dường như đã muộn mất rồi, muộn mất năm năm.

Người con trai hiếu thảo mà mẹ chờ đợi thực sự đã rất ăn năn, hối lỗi, hắn trở về đã được nửa tháng nhưng lại ở khách sạn mà không dám về nhà. Mặc dù năm năm trước chính tay hắn an táng cho mẹ nhưng mấy năm nay hắn liên tục cố tình lừa dối lòng mình rằng mẹ vẫn còn sống, sống rất tốt. Hắn sợ, sợ khi đẩy cửa vào thì trong đó chỉ có bụi bám khắp nơi, căn phòng trống rỗng, mặc dù hắn biết đó là một kết quả không thể tránh khỏi.

Tiết Thanh minh hôm qua hắn đã đến thăm mộ mẹ, sau khi nhìn ngắm giấc ngủ say vĩnh viễn của mẹ thì hắn mới chính thức buông lỏng tất cả tâm tư. Chuẩn bị làm theo tâm nguyện của mẹ, sống một cuộc sống bình yên, làm một người bình thường.

Tuy nhiên vẫn còn một chuyện mà hắn cần phải xác minh, chuyện kia giống như là một cái xương cá mắc ngang ở cổ họng của hắn, không lấy ra thì trước sau gì hắn cũng không thấy thoải mái.

Kéo hành lý đi, bước chân hắn có chút nặng nề, giống như là trên cổ chân bị một khối chì nặng 200 cân trói lại vậy. Nhưng hắn vẫn kiên định một cách lạ thường và bước đi, từng bước một, bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn. Mặc dù sợ cái gọi là nhà kia khi chỉ còn sót lại mình hắn, nhưng hắn vẫn phải đối diện với điều đó.

Việc giữ gìn đồ vật trong nhà coi như rất tốt, cầu thang cũng được quét tước sạch sẽ, ngọn đèn hắt qua cái cầu thang hơi chật hẹp dường như theo bước chân hắn sáng dần lên, giống như cuộc đời đen tối của hắn được ánh sáng của tương lai soi đường, chỉ rõ ra phương hướng cuộc đời sau này.

Dường như là vô thức khi tay hắn cầm vào quả đấm cửa thì tim hắn bỗng đập nhanh một cách dữ dội. Mặc dù hắn biết rõ rằng mẹ đã mất được năm năm nhưng hắn không muốn chấp nhận sự thật ấy, trong lòng một triệu lần vẫn mong đợi đó chỉ là một con ác mộng, khi mở cửa căn nhà này bước vào thì sẽ tỉnh giấc, ác mộng cũng không còn. Nhưng sau đó hắn phát hiện ra đó cũng chỉ là một giấc mơ ảo huyền của mình mà thôi. Khi hắn tốt nghiệp Trung học đã cãi nhau với mẹ vì hắn bú dưỡng binh muốn gia nhập quân đội, nếu lúc đó hắn theo ý mẹ vào đại học, thì bây giờ đã tốt nghiệp được vài năm, có sự ổn định, danh tiếng và làm ăn rất tốt, giúp mẹ không phải lo lắng quá nhiều về chuyện tiền bạc.

Đôi tay thô ráp khẽ run lên, lấy chìa khóa ở trên cổ xuống, đó là một chuỗi dây màu đỏ được móc với chìa khóa. Mặc dù được sợi dây được kết rất chắc và giặt sạch sẽ nhưng nhìn kĩ thì sau năm năm nó cũng bị đứt một vài chỗ.

Cái chìa khóa được làm theo kiểu xưa có màu đồng thau, giữ bên người một thời gian dài làm cho cái chìa khóa này bị ma sát với mồ hôi người nên nhẵn bóng, rất sáng.

Lúc ấy mẹ hắn phải hao tâm tốn sức rất nhiều, gom góp tiền để mua căn nhà, sau đó chính tay đeo cái chìa khóa lên cổ hắn khi hắn vẫn đang là một học sinh trung học. Nắm lấy tay hắn và nói:

- Sau này, đây chính là nhà của chúng ta.

Nhoáng một cái đã mười mấy năm trôi qua, nhưng hắn cũng không nhớ rõ là mẹ đã trả hết nợ hay chưa, lúc đó mẹ hắn mới 35 tuổi, bởi vì phải lo liệu nhiều việc quá sức, lại muốn tiết kiệm tiền nên không chịu chăm sóc gì cho bản thân, trên mặt đã xuất hiện nếp nhăn và tóc bạc.

Hắn nhớ rõ mẹ hắn đã vất vả như thế nào để chống đỡ, để gom góp từng chút tiền ra sao để mua căn nhà này. Và sau khi mua được nhà rồi thì bà vẫn chi tiêu rất tiết kiệm, nói rằng trong tương lai có nhiều việc phải dùng đến tiền, tiền cho con đi học, tiền cho con cưới vợ.

Nhưng với khẩu phần ăn của hắn thì mẹ lại rất hào phóng, cả năm hắn đều có sữa uống, thường xuyên được ăn thịt heo, gà hầm. Có điều mẹ không bao giờ đụng đến miếng thịt gà nào, bà nói một người phải ăn cả con thì mới có dinh dưỡng.

Khi đó hắn còn nhỏ nên việc mẹ cứ lải nhải bên tai khiến hắn thấy khó chịu, nói lỗi tai trái thì ra lỗi tai phải. Nhưng cái gì cũng vậy, đến lúc mất đi mới biết nó quý giá như thế nào, những năm gần đây, tâm nguyện lớn nhất của Vương Dung chính là được nghe mẹ lải nhải vài câu bên tai mình.

Khi hắn vừa định đưa chìa khóa vào ổ thì sự mạnh mẽ trong hắn từ trước đến nay chợt run lên, không biết đã bao lâu rồi hắn không trải qua cái cảm giác hồi hộp, giờ tự nhiên lại xuất hiện. Hai lần hắn thử mở khóa nhưng không lần nào mở được.

Bỗng nhiên, mắt của hắn mở to ra, con người đột nhiên co lại, nhất thời ánh mắt của hắn trở nên sắc lẹm, thấy trên cánh cửa cũ kia đã được thay một bộ

khóa chống trộm mới.

Một luồng khí lạnh nhanh chóng lan khắp người hắn, sắc mặt cũng khó coi hơn.

- Cô giáo Triệu!

Đó là người đồng nghiệp của mẹ hắn, cũng là một người hàng xóm lâu năm. Sau khi Vương Dung lo xong xuôi tang sự của mẹ thì hắn nhờ cô giáo Triệu này trông nom ngôi nhà mà mẹ hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức để mua được. Vậy nên, hàng năm Vương Dung có gửi cho cô giáo Triệu một ít tiền, để bà ấy có thể chăm sóc cho ngôi nhà, còn tiền thừa thì coi như là tiền thù lao.

-Cô giáo Triệu, hy vọng cô không làm tôi thất vọng.

Ngôi nhà này đối với Vương Dung có ý nghĩa rất sâu sắc vậy nên hắn không hề muốn nó gặp phải vấn đề gì xấu. Hắn hy vọng cô giáo Triệu đừng vì thấy cái khóa cũ không tốt mà thay cái mới, ngôi nhà này là tâm huyết của mẹ hắn và cũng là của hắn, hắn không hề muốn nghĩ đến việc cô giáo Triệu nhất thời ham tiền mà đem cho thuê phòng để kiếm lời.

Hắn không trực tiếp đi xuống lầu để tìm cô giáo Triệu mà tìm kiếm gần đó một thanh sắt và một miếng gỗ, tiện tay lắc lắc vài cái thì cái gọi là ổ khóa chống trộm kia liền bị mở ra. Mở cửa đi vào, đập vào mắt hắn là căn nhà không hề có một chút bụi nào, so với lúc hắn bỏ đi thì không khác nhau là mấy.

Nhưng hắn bỗng nhiên thấy rung mình vì đèn trong phòng được bật sáng, bên cạnh ghế sofa có một ít hành lý, trên bàn trà thì có một gói bánh mì Pháp cùng một hộp sữa, một điện thoại Apple màu trắng, một ví da nhỏ của phụ nữ. Quan trọng hơn là trong phòng tắm có tiếng nước chảy, ở cửa vẫn còn phảng phất hơi nước nóng mờ ảo.

Nếu là trước kia thì với tính tình nóng nảy của hắn chắc chắn sẽ ngay lập tức nhảy vào và túm người kia cùng hành lý quăng ra ngoài đường, nhưng lúc này hắn nhẹ nhàng quay lại đóng cửa và cẩn thận kiểm tra trong phòng ngủ, nhà bếp, ban công xem thử sự bài trí của trước kia có bị thay đổi hay không.

Nhà này đúng là đã lâu rồi không có người ở, tình hình này xem ra người kia chắc mới đến. Hắn liếc mắt lên tường, nơi treo di ảnh của bố mẹ hắn đã biến mất, điều này làm cho con tức của hắn không ngừng tăng lên.

Nhưng nghĩ lại những gì mẹ từng dặn dò, thường xuyên nhắc hắn nhất định phải kiềm chế sự nóng nảy của bản thân lại, nên hắn liền cố kìm nén lại. Trong ngôi nhà này với hắn mà nói thì tràn ngập những hồi ức ấm áp, nhất là khi lưu lạc bên ngoài trở về thì nơi này giống như là nơi hắn gửi gắm lại linh hồn của mình.

Hắn không muốn ở trong ngôi nhà này gây thêm bất cứ chuyện không tốt nào nữa, lại càng không muốn mẹ linh thiêng trên trời thất vọng với mình.

Hắn chậm rãi lại ngồi trên ghế sofa, giống như một bức tượng, ánh mắt lạnh lùng và yên lặng, may mắn thay là đã không có trường hợp xấu nào xảy ra, vẫn còn hướng để giải quyết mọi việc. Hắn nhìn thoáng qua số hành lý và túi xách, bên trong phòng tắm chắc chắn là một người phụ nữ.

Nhưng mặc kệ là ai, hắn cũng không đồng ý để cho cô ta tiếp tục ở lại đây, hiện tại sự nhẫn nại, khoan dung của hắn đã ở mức độ cao nhất rồi, hắn im lặng là đợi cho cô tắm rửa xong, sau đó thì mời cô đi khỏi, coi như là "chiều đãi" khách tắm rửa được một chút.

Ai ngờ được, đợi chừng mười phút vẫn nghe thấy nước chảy ào ào bên trong, nếu như người phụ nữ kia không ngân nga hát trong lúc tắm thì thiếu chút nữa là hắn nghĩ đến việc cô đã chết ở trong đó.

Hôm nay hắn không được ăn sáng vì phải đến nơi phỏng vấn, sau đó là đi lang thang cả ngày, đến lúc này gần như là chưa ăn gì. Liếc mắt qua cái bánh mì và hộp sữa, hắn liền đứng lên và lấy ăn không cần khách khí, nghĩ thầm trong bụng là người kia tắm lâu như vậy, hao phí rất nhiều điện và nước vậy nên ăn cái bánh mì và sữa này coi như là có qua có lại.

Người đó cần phải biết ơn mình vì đã không chạy thẳng vào mà túm cô ta quăng ra ngoài đường.

Mùi vị của bánh mì và sữa cũng không tồi, nhập khẩu từ New Zealand à? Uầy, người này còn rất xa xỉ nữa. Hắn ăn như hổ đói, sau khi xử lý xong mớ đồ ăn đó thì bao tử của hắn cũng đã được lấp đầy đôi chút. Vương Dung suy nghĩ trong đầu sau khi đuổi người kia đi xong thì phải đi ra ngoài ăn khuya.

Một lúc sau khi tiếng nước trong nhà tắm ngừng hẳn thì nghe thấy tiếng cô chuẩn bị ra ngoài, chừng một phút sau thì cửa phòng tắm đối diện với phòng khách có tiếng răng rắc mở ra.

Tâm trạng của Âu Dương Phi Phi rất tốt, sau khi tắm nước nóng xong thì thoa một chút kem dưỡng da, từ hôm nay trở đi cô sẽ bắt đầu một cuộc sống khác. Tuy rằng xem ra có chút khó khăn nhưng vẫn có thể xem đây là sự trải nghiệm mới cho cuộc sống. Âu Dương Phi Phi là một phụ nữ tự tin, xinh đẹp, độc lập, bất kì khó khăn nào trong mắt cô ấy cũng không thành vấn đề.

Cô có thói quen quần khăn tắm thay cho quần áo vào buổi tối, để lộ bờ vai trắng mịn. Lê đôi dép, hát khe khẽ mở cửa phòng tắm, đi ra phòng khách. Đầu tháng tư, trời vẫn còn hơi lạnh nên cô đi thẳng đến nơi để hành lý ở phòng khách. Nếu ở công ty, cả nam và nữ nhân viên đều sợ cô như sợ cọp, luôn cảm thấy cô là một nữ đao phủ thì khi ở nhà một mình như thế này cô lại không hề giống như vậy.

Ai ngờ được khi cô vừa mới cúi nửa người xuống thì cảm giác được có một hơi lạnh kéo đến, giống như là đang bị nhìn trộm. Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, rồi cũng đột nhiên nhìn thấy trên ghế sofa có một người đang ngồi đó, nói đúng hơn đó là một người đàn ông.

Nếu lúc này không có từ nào để nói về người đàn ông này thì ánh mắt của cô đã đủ nói lên tất cả, đây là một người đàn ông xấu xa.

Chương 7: Sự lợi hại của Âu Dương Phi Phi

Lúc Vương Dung vừa nhìn thấy cô từ phòng tắm bước ra cũng nhất thời kinh ngạc, thật ra thì hắn cũng ghét sự chờ đợi nhàm chán và đã nhiều lần đoán thử xem người phụ nữ trong nhà tắm kia là đẹp hay xấu. Theo suy đoán của hắn khi nhìn thấy số hành lý thì người kia chỉ tầm 20 - 30 tuổi là cùng, hơn nữa đời sống của cô cũng khá cao. Nhưng hắn mặc kệ dù đẹp hay xấu thì cũng sẽ không cho cô ta tiếp tục ở trong ngôi nhà này nữa.

Hắn giật mình không phải vì cô gái kia đẹp, mặc dù cô cũng đẹp thật, lý do hắn nhận ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên là vì cô đã để lại một ấn tượng sâu sắc với hắn. Mới sáng nay, cô ngồi ngay ngắn ở cái ghế Tổng Giám đốc và đe dọa hắn một phen trong buổi phỏng vấn, sau đó quảng cho hắn công việc của một bảo vệ, buộc hắn phải làm công việc ấy.

Công ty của lão Mộ tuy không lớn lắm nhưng so với các doanh nghiệp tư nhân thì nó cũng thuộc dạng có số má, tài sản của công ty có giá trị lên đến hàng trăm triệu đồng.

Một người có thể khiến cho lão Mộ tin tưởng giao cho trọng trách, có quyền hạn cao nhất trong công ty là Tổng Giám đốc thì nói như thế nào cũng là người thuộc giới thượng lưu, rất nhạy bén và giỏi giang, thu nhập cũng không thành vấn đề, vài triệu một tháng là ít. Những người như vậy thì chắc hẳn là sẽ ở khách sạn cao cấp hoặc chí ít thì cũng sẽ thuê một căn biệt thự để ở.

Với sự hiểu biết của mình, Vương Dung nhất thời không thể hiểu được tại sao cô lại xuất hiện ở đây, một ngôi nhà nhỏ và cũ rích, căn phòng đơn giản chỉ có chỉ có diện tích khoảng 70-80 mét vuông. Hắn khẳng định đang có vấn đề gì đó không ổn ở đây.

Cũng may hắn không phải là cái loại thích nhiều chuyện cũng như xen vào chuyện của người khác nên chỉ sau một thoáng kinh ngạc thì sắc mặt hắn đã bình tĩnh lại ngay sau đó. Khoanh hai tay lại và tỏ ra hứng thú với cơ thể của cô gái kia. Sáng nay, cô khoác lên người bộ đồ công sở nữ tính nhưng cũng rất sang trọng, vẻ mặt lạnh lùng khiến cho người khác khi nhìn vào cô sẽ cảm thấy cô lạnh lùng, mạnh mẽ, sắc sảo và độc đoán.

Nhưng vào lúc này, sau khi thoát khỏi vẻ bề ngoài ấy thì nhìn cô rất giống một cô gái nhỏ bé biết hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, yên bình. Làn da của cô không tồi, rất trắng, rất mềm, sáng như ngọc, cổ trắng thon dài, xương đòn vai rất gợi cảm.

Mặc dù khăn tắm đã che được những chỗ quan trọng nhưng kiểu nửa che nửa hở như thế thật sự là làm mê hoặc người khác, ham muốn được tìm hiểu đến tột cùng.

Vương Dung chưa bao giờ cho mình là chính nhân quân tử nên hắn cũng chưa bao giờ ăn chay, mùa xuân đến ngay trước cửa thì ngắm vài lần cũng không có hại gì. Mặc dù hắn đã từng trải rất nhiều nhưng không thể không thừa nhận rằng người con gái đang đứng trước mắt mình lúc này chính là một báu vật hiếm thấy ở trần gian.

Tuy nhiên hắn cũng không còn ở cái tuổi hai mươi, là con trai mới lớn nữa, tùy tiện ngắm gái đẹp rồi xấu hổ, sau đó sùng bái họ, hoặc tình cảm bất chợt bộc phát không kiềm chế được. Thực ra, trong mắt hắn, phần lớn là nhìn và thưởng thức cái đẹp, còn tình dục thì không quá quan trọng.

Hiện tại hắn cũng có một chút khâm phục người con gái này, lúc ở công ty cô thể hiện mình là một nữ Giám đốc giỏi giang, lạnh lùng, mạnh mẽ. Vừa mới tới nơi này lại có thể tự nhiên đến mức an tâm đi tắm rửa rồi dám quần một cái khăn tắm đi ra. Cô ta nghĩ đây là nhà của cô ta sao? Thậm chí mình ngồi đây gần nửa ngày mà cô ta không hề nhìn thấy, lại còn hát hò nữa, chẳng lẽ cô ta không hề cảm nhận thấy sự tồn tại của mình sao?

.....

Âu Dương Phi Phi bị bất ngờ nên không kịp phòng bị, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trong nhà khiến cô hoảng sợ. Mặt biến sắc, theo bản năng cô lùi lại hai bước, tay che kín ngực, sợ hãi theo phản xạ nhìn thẳng vào Vương Dung.

Cũng nay cô là người có tính cách mạnh mẽ, từng trải qua sóng gió nên không giống với những người phụ nữ bình thường khác sẽ hoảng loạn mà sợ hãi la ầm lên.

Từ trước đến nay cô luôn tự hào về khả năng kiểm soát bản thân, trấn tĩnh bản thân, cố gắng giấu diếm về sợ hãi trên mặt. Với sự thông minh của cô thì cô thừa hiểu rằng, nếu đối phương là một tên vô lại mà bản thân mình lại có hành vi quá khích thì có thể khiến cho đối phương bị kích động, mất tự chủ và hắn sẽ làm những việc có hại đến cô.

Bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể xử lý tốt được mọi chuyện.

Cô không ngừng nhắc nhở bản thân mình, sự mạnh mẽ từ bên trong toát ra, ánh mắt cô hiện lên bốn chữ "không hề sợ hãi" và nhìn thẳng về phía người kia. Học môn Tâm lý học nên cô biết được nếu mình tỏ ra yếu thế thì sẽ kích thích bản chất thú tính của đối phương, càng làm cho đối thủ hung hăng hơn.

Đến khi Âu Dương Phi Phi nhìn thấy rõ mặt hắn thì cũng sùng sốt, người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia chính là cái tên đáng ghét đi cửa sau mà cô vừa

phòng vắng lúc sáng. Tại sao hắn lại xuất hiện ở trong này? Vì không phục khi bị cho làm bảo vệ nên sau đó đó lên theo dõi mình sao? Mục đích của hắn là gì? Muốn đe dọa mình để thay đổi quyết định à? Cảm thấy trong lòng phần nộ nên bây giờ muốn trả thù sao?

Nếu là lúc trước thì có lẽ cô sẽ xử lý tốt hơn nhưng sau khi xảy ra chuyện lúc sáng thì trong lòng Âu Dương Phi Phi run rẩy và ớn lạnh.

- Vương tiên sinh, nếu anh muốn đến nhà để thăm hỏi tôi thì nên hẹn trước một chút, như vậy không phải sẽ lịch sự hơn sao?

Âu Dương Phi Phi lấy lại được sự bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng và khẩu khí của mình khi nói ra những lời này.

Đối với việc hắn tự tiện xông vào nhà cô, đây là hành vi trái pháp luật và gây nguy hiểm nhưng cô không dùng giọng điệu gay gắt cũng như trách cứ hắn, vì nếu cô làm như vậy thì có lẽ đó sẽ là cơ hội kích động hắn bộc phát sự nguy hiểm của hắn. Trong tình hình này, bất kể như thế nào cô cũng đang bị yếu thế, yếu thế thì phải giải quyết theo kiểu yếu thế, với loại người nguy hiểm này thì trước hết phải cô hết sức xoa nhẹ và làm ổn định tình hình.

Tuy nhiên, đối với ánh mắt thận trọng của cô thì hắn lại nhìn cơ thể của cô từ trên xuống, khiến Âu Dương Phi Phi cảm thấy xấu hổ đồng thời lờn giận trong lòng cũng đã bùng cháy lên.

.....

Vương Dung cũng sớm đoán ra được là cô nàng sẽ phát hiện ra hắn, chắc chắn sẽ có phản ứng, trong lòng hắn dự đoán rằng chắc hẳn cô ta sẽ kinh hãi, bất thành linh đứng lên, thậm chí là la hét, khóc lóc, liều mạng đập vỡ một vài đồ vật.

Nhưng với việc đó Vương Dung cũng không sợ hãi, đây là nhà hắn, xung quanh đều là hàng xóm, trên giấy tờ nhà đất là hắn kí tên, bản thân cũng chưa từng cho ai thuê phòng. Cho dù có gọi cảnh sát tới thì lý do cũng chỉ là nhà hắn bị người khác ở bất hợp pháp.

Và thật sự trong lòng hắn cũng đang mong điều đó, xem thử người phụ nữ có thói quen kiêu ngạo kia khi thất kinh, sợ hãi sẽ ra sao, như vậy cũng tốt, coi như là một sự trả thù nho nhỏ cho chuyện lúc sáng.

Đáng tiếc, hắn đã không được thưởng thức màn kịch như trong lòng hắn chờ đợi.

Người con gái này sau khi hoảng sợ thì nhanh chóng thay đổi sắc mặt, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã nắm được tình hình và bình tĩnh đối phó. Nói chuyện với hắn thì rất lịch sự, tuy nhiên nếu để ý một chút thì có thể thấy trong lời nói của cô có một chút sợ hãi.

Tốc độ phản ứng rất nhanh cùng với xử lý khéo léo, trong chốc lát đã khiến cho Vương Dung có cái nhìn khác về cô gái này. Nghĩ thầm lão Mộ mời được nữ Tổng Giám đốc này về đúng là không tồi, nhất là trong khả năng ứng phó với tình huống bất ngờ đúng với tác phong của một thủ lĩnh.

Thật là đáng tiếc, vừa rồi hắn còn muốn nghe thấy cô la mắng hắn dù chỉ là một chút thôi, ví dụ như sao anh lại ở đây? Anh vào bằng cách nào? Anh làm gì ở đây? Anh là lưu manh à?....

- Tổng Giám đốc Âu Dương, cô biết cách giải quyết vấn đề rất thông minh đấy.

Thấy được cô có thể giữ được sự lý trí và bình tĩnh nên trong lòng Vương Dung cũng có chút ngượng ngùng, bỗng nhiên nảy ra ý định muốn trêu cô nên cô ý sắp đặt một câu chuyện thần bí, khó hiểu, dùng ánh mắt soi mói nhìn cô từ trên xuống.

Bị hắn nhìn vào cơ thể một cách trắng trợn như vậy nên Âu Dương Phi Phi bị xấu hổ và phát cáu, hận một nỗi là không thể xông lên ngay lập tức, nhắm thẳng vào khuôn mặt xấu xa kia mà đánh cho răng hắn rơi đầy đất mới sáng khoái.

Nhưng điều đó cô chỉ dám nghĩ thầm trong bụng vì khi đọc qua sơ yếu lý lịch của hắn cô biết hắn từng đi lính, dù sao thì đó cũng là một người đàn ông thân thể cường tráng, với vóc dáng nhỏ bé của mình cô buộc phải nén cơn giận lại, giọng nói nhỏ nhẹ:

- Vương tiên sinh, đối với công việc của anh đã được sắp xếp thì tôi cũng cẩn thận cân nhắc rồi mới đưa ra quyết định. Sáng nay anh cũng đã bày tỏ sự đồng ý, không có ý kiến gì khác và đã làm thủ tục nhận việc. Tuy nhiên, nếu anh có điều gì không hài lòng thì cứ việc nói ra, tôi sẽ cân nhắc. Nhưng tôi hơi vọng công việc là công việc, ngày mai anh có thể đến văn phòng của tôi để trao đổi. Với câu trả lời vừa rồi của tôi, không biết Vương tiên sinh đã vừa lòng chưa? Nếu không có câu hỏi nào khác thì mời anh đi trước, hôm nay tôi hơi mệt.

Trần an, dùng lý lẽ, thêm kẻ hoãn binh. Vương Dung dám cá là nếu hắn nhận lời đề nghị của cô mà đi khỏi đây thì ngay lập tức cô sẽ cầm lấy điện thoại trên bàn trà và báo cảnh sát.

Đáng tiếc, chuyện làm ở vị trí nào không phải là ham muốn cũng như mục đích của Vương Dung, cho dù có như vậy thì hắn cũng không phải là người ngu ngốc mà làm như vậy. Có điều, sự bình tĩnh cùng khả năng ứng biến của cô khiến Vương Dung đánh giá cô rất cao. Với tố chất như vậy dù là làm công việc gì thì cũng sẽ có ngày tỏa sáng.

Xem ra phải dữ hơn một chút mới được, sắc mặt Vương Dung bỗng nhiên không còn đùa cợt nữa mà trở nên nghiêm túc, dữ tợn, nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, lạnh lùng nói:

- Không ngờ rằng Tổng Giám đốc Âu Dương lại ngây thơ đến vậy, nếu tôi đã đến đây thì cô nhất định phải chấp nhận yêu cầu của tôi rồi. Nói cách khác....

Âu Dương Phi Phi thấy người lạnh run, nghĩ thầm người này đúng là không dễ bị gạt. Mặc dù điện thoại để trên bàn trà nhưng muốn chụp lấy và báo

cảnh sát thì đó là một hành động ngu xuẩn. Lúc này cô đành phải tiếp tục thực hiện kế hoạch bình, khoanh hai tay lại, chậm rãi nói:

- Vương tiên sinh bình tĩnh, đừng nóng, có một số việc vẫn có thể thương lượng, tôi là Tổng Giám đốc, có chỗ nào làm không tốt, anh không hài lòng chỗ nào, cứ việc nói.

- Nhân tài giống như tôi, ít nhất cũng phải cho tôi làm Phó Tổng Giám đốc chứ nhỉ?

Vương Dung cười nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tổng Giám đốc, mời cô đi khỏi đây.

- Phó Tổng Giám đốc?

Âu Dương Phi Phi lại nổi cơn tam bành, ánh mắt lạnh dần, người này không cảm thấy xấu hổ sao? Dựa vào cái gì? Bằng cái lý lịch không minh bạch kia sao? Bằng cái tấm bằng đại học không biết từ nơi nào kia sao? Hay là dựa vào ân tình mà Mộ bá bá đang thiếu hân?

Âu Dương Phi Phi chưa bao giờ dễ dàng trong việc thỏa thuận, nhưng vừa rồi do hân xuất hiện đột ngột nên cô bị hoảng sợ, nghĩ đến chiến thuật kéo dài thời gian lừa hân đi khỏi thì sẽ báo cảnh sát bắt người. Nhưng cho dù là kế hoạch bình thì cô cũng không thể làm sai nguyên tắc mà thỏa hiệp được. Cô có thói quen là chịu trách nhiệm với lời nói của mình, hơn nữa, khi sự việc xảy ra với những phản ứng ban đầu thì gã Vương Dung này đúng là một tên khốn, không có liêm sỉ.

- Vương Tiên Sinh, nếu là điều kiện thích hợp thì tôi còn có thể đồng ý, nhưng anh lại dựa vào thủ đoạn này để uy hiếp người khác một cách quá đáng thì thật sự là không nên.

Âu Dương Phi Phi hít một hơi lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng dứt khoát:

- Tôi đã cam kết với Mộ Chủ tịch là sẽ quản lý tập đoàn Mộ Thị, dựa vào lý lịch cũng như thành tích của anh thì không thể nào đảm nhiệm vị trí Phó Tổng Giám đốc được. Ép người khác lấy tiền tài ắt sẽ gặp báo ứng, xin Vương tiên sinh thứ lỗi.

Nghe như vậy Vương Dung hơi nhíu mày lại, cô gái này đúng là có tính cách rất mạnh mẽ và kiên định, đặc biệt là trong câu nói kia, và hân cũng là người rất nguyên tắc, chính hân mới là người hiểu rõ nhất sự quan trọng của nguyên tắc, vì phạm nguyên tắc phải trả giá rất nhiều.

Nét mặt không có một chút thay đổi, Vương Dung uể oải dựa lưng vào sau ghế và châm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống, cười khể nói:

- Nói cho cùng thì thực ra tôi cũng rất thích cái nguyên tắc cùng sự kiên định của cô, tuy nhiên người Trung Quốc có câu: "Đồ ngon trước mặt mà không ăn thì sẽ hỏng mất". Chẳng lẽ cô không sợ rằng sau khi cự tuyệt yêu cầu của tôi thì tôi sẽ có một vài hành vi hơi quá đáng sao?

Khuôn mặt hân đột nhiên trở nên rất khó hiểu và lộ ra một tia nguy hiểm.

- Vương tiên sinh, tôi thừa nhận là bây giờ tôi đang bị yếu thế.

Âu Dương Phi Phi trong ánh mắt có chút sợ hãi nhưng vẫn kiên định nói:

- Nhưng tôi đã hứa với Mộ bá bá là phải làm đến cùng. Vương tiên sinh, tôi và anh đều không phải là con nít, tôi hy vọng anh có thể hiểu được rằng không phải ai cũng vì bị uy hiếp mà sẽ thay đổi nguyên tắc của mình. Ngoài ra luật pháp hiện nay ở Trung Quốc đang thực hiện rất nghiêm khắc, tôi khuyên anh đừng vì một chuyện nhỏ trước mắt mà làm mình phải hối hận cả đời.

- Hối hận?

Vương Dung nhìn cô đang sợ hãi trong lòng nhưng bên ngoài lại tỏ ra kiên định cũng không khỏi bật cười:

- Được rồi, cho cô thắng. Lão Mộ kia đúng là rất biết nhìn người, tôi cũng không so đo với cô nữa, cô đi đi.

Thật ra, đối với năng lực cùng tính cách của cô thì Vương Dung cũng có vẻ thích thú, nhưng dù là thích thì hân cũng không muốn cô ở lại ngôi nhà này, đây là nơi mà mẹ hân tâm huyết cả đời, hân không muốn có kẻ nào khác đến quấy rầy.

- So đo? Đi?

Âu Dương Phi Phi nghe được những lời này thì nhẹ nhõm hơn nhiều, lông mày hơi nhíu lại, khoanh hai tay trước ngực nói:

- Vương tiên sinh nói vậy là sao? Tôi nghĩ những lời này là do tôi nói mới đúng chứ? Mặc dù tôi không có quyền sở hữu ngôi nhà này nhưng tôi đã thuê nó và trong hợp đồng thuê nhà có nói tôi được quyền sử dụng nó. Ngay cả chủ nhà nếu không được sự cho phép của tôi cũng không được vào trong nhà. Người nên đi khỏi chính là Vương tiên sinh, mặt khác nể mặt Mộ bá bá nên tôi cũng không tính toán với hành động thô lỗ của anh vừa rồi.

Thuê? Gương mặt của Vương Dung bỗng nhiên tối sầm lại, nghĩ thầm, cô giáo Triệu ơi, đúng là uổng phí sự tin tưởng của hân, hàng năm còn gửi tiền chăm nom ngôi nhà cho cô nữa. Tiền cho cô còn nhiều hơn cả tiền cô cho người ta thuê phòng vậy mà cô còn cho người ngoài thuê, con người đúng là tham lam, thật không thể tin tưởng được.

Vương Dung dành rất nhiều tình cảm cho căn nhà này, không thể nào dùng tiền bạc để đánh đổi được. Nơi này, mẹ hân đã chịu biết bao vất vả và cực nhọc, sung sướng cùng hy vọng. Nơi này là nơi hân có những hồi ức đẹp đẽ nhất, nơi thời gian dường như ngừng lại.

Cố nén giận chuyện cô giáo Triệu lại, vừa rồi hân đã quan sát trong phòng, tất cả đều không thay đổi, nhà này đúng là nhiều năm qua không có ai ở, theo hân phán đoán thì vị Tổng Giám đốc Âu Dương này là vị khách duy nhất ở đây.

Mặc dù là một Tổng Giám đốc nhưng lại đến một nơi như thế này để thuê phòng ở thì đúng là có chút kì quặc và khó hiểu, nhưng Vương Dung không có hứng thú để tìm hiểu chuyện đó. Hiện tại hân chỉ muốn mời cô nàng ra khỏi nhà, giải quyết chuyện trước mắt và sẽ bắt đầu sống một cuộc sống bình thường sau đó tiện thể xử lí một vài chuyện.

Không có hứng thú để cãi nhau với cô, Vương Dung phà khỏi thuốc, mặt lạnh lùng nói:

- Tổng Giám đốc, tôi có một việc không rõ lắm, tôi mới là chủ nhân đích thực của căn nhà này, và chưa bao giờ trao quyền sử dụng cho bất kì ai hoặc cho ai thuê phòng.

- Sao lại như thế được?

Mặt Âu Dương Phi Phi khẽ biến sắc, vội cầm lấy cái túi lấy ra hợp đồng cho thuê nhà nói:

- Đây là nhà mà tôi nhờ thư kí đi thuê giúp, đã thanh toán tổng cộng tám nghìn, trên này còn có chữ kí của thư kí tôi. Chủ nhà tên là Triệu Dung, nghe nói là một giáo viên, nếu nhà này không phải của cô ấy thì làm sao cô ấy có thể cho thuê được?

Quả nhiên là do cô giáo Triệu cho thuê, sắc mặt Vương Dung không được tốt, trầm giọng nói:

- Tổng Giám đốc, tôi biết cô giáo Triệu nhưng là tôi nhờ cô ấy chăm sóc, giữ gìn phòng ốc giúp tôi, hơn nữa cũng đã nghiêm cấm việc cô ấy đem phòng cho thuê. Tôi chỉ sợ hợp đồng này không có hiệu lực, lúc thư kí cô đến thuê phòng có lẽ đã không nhìn thấy giấy phép bất động sản vì trong đó là tên của tôi.

Nghe Vương Dung nhấn mạnh như vậy Âu Dương Phi Phi trong lòng lạnh ngắt, tin đến năm sáu phần, nói vậy tên họ Vương khôn nạn này chắc hẳn không phải là đang nói dối rồi, nhất thời trên cô nở một nụ cười hơi sợ sệt. Đồng thời cũng hiểu được tên Vương Dung này không phải theo dõi cô mà là do cô thuê làm nhà của hân mà thôi.

Tuy là rất tức giận nhưng đối với hân lúc này cô cũng thả lỏng người hơn một chút, lạnh lùng nói"

- Anh đợi chút, tôi gọi cho thư kí để hỏi cụ thể.

Lúc này cô mới cầm điện thoại trên bàn cùng hành lí đi vào trong phòng nói chuyện.

Khoảng hơn mười phút sau cô đi ra với vẻ mặt lạnh lùng và trong mắt chứa sự giận dữ. Lúc này cô đã một bộ đồ thể thao màu vàng thay cho cái khăn tắm lúc nãy, trừng mắt nhìn Vương Dung một cái, tình huống vừa rồi hẳn khiến cô nghĩ hẳn là một tên vô lại, không dám làm liều sợ kích động hân, kết quả cứ khoác cái khăn tắm mà dây dưa với hân mất nửa ngày, thậm chí hân còn nhìn chăm chăm vào người cô. Kinh khủng hơn chính là hân đã ăn sạch số bánh mì và sữa của cô, trời ơi, số bánh mì đó đủ cho cô ăn hai, ba ngày, rốt cuộc bụng của người này lớn đến như thế nào? Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng gặp ai mà ăn nhiều như vậy cả.

Mặc kệ kết quả hôm nay như thế nào thì thù này cô sẽ nhớ, chắc chắn sẽ làm cho hân trả cả vốn lẫn lãi cho cô.

Trong bộ trang phục thể thao màu vàng này thì sự gọi cảm của cô đã bị che mất, tuy nhiên nó lại làm cho cô trở nên mạnh mẽ mà vẫn nữ tính. Sự sợ hãi dường như đã biến mất, bình tĩnh ngồi xuống phía đối diện, khoanh hai tay nói:

- Vương Dung, tôi đã xác nhận sự việc từ thư kí, nhà này đúng là do thím của cô ấy chăm sóc, cũng không có ý định cho thuê nhưng theo như cô ấy biết thì chủ nhân nhà này đã đi năm năm không quay về, cô ấy muốn làm tôi cho hài lòng nên đã thương lượng với thím Triệu cho tôi tạm thời thuê phòng này. Bây giờ cô ấy sẽ gọi cô giáo Triệu đến đây để giải quyết vấn đề.

Cô nói với Vương Dung bằng một giọng điệu mạnh mẽ và lạnh lùng.

- Giải quyết vấn đề gì?

Vương Dung ung dung dựa lưng vào ghế, cười nhạt nói:

- Cô cùng với cô giáo Triệu có tranh cãi gì thì tôi không cần biết, tôi chỉ biết hiện tại tôi là chủ nhân của ngôi nhà này và mời cô đi ngay lập tức, tôi không

thích bị bất kì ai quấy rầy.

Âu Dương Phi Phi này cho dù xinh đẹp, cho dù có tiền tài hấn cũng không cần dù chỉ là một chút.

- Vương Dung, thái độ của anh là sao?

Âu Dương Phi Phi bị hấn xem thường và đuổi đi nên trong lòng nổi giận, tức tối nói:

- Thứ nhất, phòng này là tôi đã bỏ tiền ra thuê, anh không có quyền đuổi tôi đi. Thứ hai, tôi là cấp trên của anh, còn anh là cấp dưới, xin anh nói chuyện khách khí một chút.

Cả đời này cô chưa từng gặp ai giống như hấn.

Âu Dương Phi Phi từ trước đến nay rất tự tin, bất luận là gia thế, bề ngoài, học thức, năng lực thì cô luôn khiến người khác phải thán phục. Cô đã gặp qua rất nhiều người đàn ông, hoặc là cảm thấy tự ti, mặc cảm, rụt rè, kính trọng, ngưỡng mộ khi đứng trước cô, hoặc là người cực kì xuất sắc thì sẽ tìm đủ mọi cách để chiếm được cô. Nhưng cô chưa từng rung động trước ai vì cô có sự tự tin, lòng tự trọng và cũng có đủ năng lực để thực hiện giấc mơ cả đời cùng người thực sự xứng đáng.

Mặc dù cô khó gần nhưng không thể phủ nhận sự quyến rũ từ cô toát ra, họ yêu thương thậm chí là tôn sùng cô. Có người còn tự cho mình là thông minh, dùng phương pháp "lạt mềm buộc chặt" nhưng vẫn không thể bước được dù là nửa bước vào tim cô.

Học qua môn Tâm lý học nên cô rất giỏi trong việc nắm bắt suy nghĩ người khác, nhìn vào ánh mắt Vương Dung cô nhận thấy hấn thực sự muốn đuổi cô đi. Hấn thờ ơ, thậm chí có chút ghét bỏ, giống như là phát tay để đuổi một con ruồi đi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nhân sinh vô thường

Điều này làm cho Âu Dương Phi Phi thấy không thoải mái vì từ trước đến nay cô luôn là kẻ mạnh, nó làm cho cô có cảm giác mình đáng thương giống như một con mèo hoang không có nơi nào để về, muốn tìm một nơi để trốn mưa cũng bị người ta đá ra khỏi nhà.

Không hiểu tại sao trong lòng cô lại nóng rần rần lên.

- Thứ nhất, tôi mới là chủ nhân của căn nhà này, cô cùng người khác kí hợp đồng thuê nhà mà có hỏi ý kiến của tôi hay không?

Lời nói của hấn văng vẳng bên tai cô, không hề để mắt đến sự tức giận của cô, tiếp tục nói:

- Thứ hai, cô muốn sử dụng quyền hạn của Tổng Giám đốc thì xin mời về công ty mà sử dụng, hiện tại đã hết giờ làm việc và đây là nhà tôi. Tổng Giám đốc, không lẽ cô lại ngày thơ đến mức nghĩ tôi là nhân viên của cô thì cô sẽ biến tôi thành nô lệ, để cô tùy ý sai khiến sao? Chúng ta đang ở trong một đất nước xã hội chủ nghĩa, tất cả mọi người đều như nhau chứ không phải ở chế độ nông nô.

- Anh....

Âu Dương Phi Phi trong lòng vốn khó chịu, giờ lại phải nuốt một cục tức vào người, trợn mắt lên, nén giận nói:

- Tôi không quan tâm là anh và cô giáo Triệu có quan hệ như thế nào, tôi chỉ biết hiện tại cô ấy đã cho tôi thuê nhà này, tiền tôi cũng đã trả rồi, giờ tôi có quyền sử dụng căn nhà này. Anh có vấn đề gì hãy cứ đi tìm cô giáo Triệu để giải quyết, giờ tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, mời anh đi cho.

- Ồ!

Vương Dung dựa vào ghế hứng thú nhìn cô:

- Không lẽ Tổng Giám đốc đã có sự chuẩn bị từ trước để đến chiếm nhà của tôi sao? Lại còn muốn đuổi chủ nhà đi. Ha ha, tôi khuyên cô một câu là nên nhanh chóng rời khỏi đây, đừng để tôi phải trực tiếp ném cô ra khỏi nhà.

- Ném ra khỏi nhà?

Âu Dương Phi Phi đứng thẳng dậy, trợn mắt nhìn Vương Dung, cười nhạt:

- Được, Âu Dương Phi Phi tôi cứ đứng ở đây xem thử anh dám làm gì.

-Ồ hô, thú vị đấy, vẫn muốn đùa với tôi à?

Mắt Vương Dung chợt sáng lên, chớp mắt.

- Nếu cô muốn thử cảm giác ấy thì tôi sẽ giúp cô được toại nguyện.

Dứt lời hần đứng dậy bước về phía cô.

- Này, này, anh muốn làm gì? Anh đừng làm chuyện xằng bậy, nếu đụng vào người tôi, tôi sẽ la lên đó.

Âu Dương Phi Phi thấy hần dám đến gần mình nên dù rất tức giận cũng cảm thấy hoảng loạn. Tuy nhiên cô cũng không phải là người dễ dàng chịu thua, càng không muốn nhượng bộ cho đối thủ.

- Cứ tự nhiên, cô kêu lên đi để mọi người cùng đến xem, đứng rồi, nghe nói cô mới trở về nước, hần là rất thích việc báo cảnh sát nhĩ? Hay là kêu cảnh sát tới luôn đi.

Vương Dung nắm cổ tay cô kéo đi, khinh khinh nói:

- Tôi không tin là Tổng Giám đốc tài giỏi, chiếm đoạt nhà dân mà còn dám nói năng lý lẽ hùng hồn, để cho cảnh sát xử lý là tốt nhất, gọi thêm truyền thông nữa để tất cả mọi người được biết sự tình là như thế nào.

Bị hần nắm cổ tay kéo đi, Âu Dương Phi Phi vừa sợ vừa giận vùng vằng giật tay tay ra, không thể nén giận được nữa:

- Tên họ Vương kia, anh anh anh, anh muốn làm gì hả? Anh là đồ lưu manh, ác ôn, buông tôi ra nhanh.

Nhưng với sức lực của cô thì làm sao có thể thoát ra được, cổ tay cô giống như bị một cái kim sắt kẹp cứng lại, sử dụng lực không nhiều nhưng lại làm tay cô tê cứng lại.

"Rắc rắc", Vương Dung mở cửa phòng, đang chuẩn bị ném cô ta ra ngoài thì thấy ở cầu thang xuất hiện một người có làn da trắng nõn nà, là một phụ nữ trung niên, đeo mắt kính, nhìn rất nhã nhặn nhưng lại mang một cái túi màu đen, hình như là đang một thì phải, đã hơn năm năm qua, người phụ nữ ấy đã già hơn rất nhiều, thật sự tiều tụy. Nhìn qua thì có vẻ cũng đang định gõ cửa nhưng đột nhiên cửa lại mở ra, đầu tiên là hơi sững sốt nhưng sau đó lập tức la lên:

- Tiểu, Tiểu Vương! Cháu, cháu đúng là trở về rồi sao?

Vương Dung liếc mắt một cái rồi cười nhạt nói:

- Không phải cô giáo Triệu đây sao? Cô vẫn còn nhận ra Vương Dung à, vậy mà tôi cứ nghĩ là cô tưởng tôi chết rồi chứ.

- Tiểu Vương, người này, thật ra thì.....Ồi, chuyện này là do cô không tốt, cháu hãy từ từ nghe cô giải thích đã.

Triệu Dung cười gượng sau đó chạy lại cầm lấy cổ tay của Âu Dương Phi Phi nói:

- Tiểu Vương à, trước hết hãy buông tay cô ấy ra có được không? Có chuyện gì từ từ nói, ở đây đều là hàng xóm nhiều năm, ngẩng đầu hay cúi đầu đều gặp, làm cho người ta nhìn vào cười chê cũng không hay.

- Không cười chê gì hết, trước đây tôi giao cho cô quản lý nên cũng không tính toán với cô, giờ tôi nói cho cô biết là tôi đã trở về và nhà này sẽ tuyệt đối không cho ai thuê hết.

Vương Dung lạnh lùng quay sang nói:

- Tiểu thư Âu Dương, không lẽ cô thật sự muốn đợi tôi đuổi cô đi sao?

- Vương Dung, anh dám!

Âu Dương Phi Phi thực sự sợ hãi, giãy dụa cũng không hề có tác dụng, hành động của Vương Dung hoàn toàn ngoài dự đoán của cô. Lạnh giọng nói:

- Tôi đề nghị anh lập tức buông ra, nếu không tôi sẽ cho anh trả giá lớn đấy.

- Nếu cô muốn vậy thì cứ việc.

Vương Dung nhú mày, dùng sức chuẩn bị ném cô ra khỏi nhà.

- Tiểu Vương, Tiểu Vương xin hãy bớt giận.

Cô giáo Triệu thấy tình huống cấp bách nên vội vàng bước vào trong nhà, kéo Vương Dung vào bên trong:

- Nề mặt cô, chuyện này chúng ta ngồi xuống bàn bạc xem giải quyết như thế nào, ngàn vạn lần cũng đừng dùng bạo lực. Tiểu Vương, cháu từng xem cô như mẹ cháu thì cháu cố cho cô lần này, giúp cô đi, lần này đúng là cô có nỗi khổ mà.

- Vừa nghe đến chữ mẹ, trái tim của Vương Dung lại run lên, nghĩ lại năm hán mới mười chín tuổi đã cùng mẹ đến đây để sống, cô giáo Triệu cũng đã giúp đỡ mẹ hán rất nhiều, quan hệ hai gia đình cũng tốt. Nếu không như vậy thì hán đã không tin tưởng mà giao ngôi nhà này cho cô giáo Triệu chăm nom.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Triệu Dung lại còn đang cầu xin mình nên lòng hán cũng mềm ra, lập tức buông tay, lạnh lùng quay vào:

- Vậy được, mời vào bên trong nói chuyện, có điều tôi nói trước là phòng này tôi sẽ không cho bất kì ai thuê.

- Tên họ Vương kia, ném cái gì mà ném? Không phải chỉ là một căn phòng rách nát thôi sao?

Âu Dương Phi Phi bị hán làm cho điên tiết, phần nộ chế giễu:

- Anh tưởng rằng cả cái đất nước Trung Quốc này chỉ có nhà của anh là ở được thôi à?

- Vậy được, phiền cô giáo Triệu đem tiền thuê nhà trả lại cho cô ta, sau đó mời nữ vương bệ hạ cô đi chỗ khác thuê nhà, đi mà thuê biệt thự xa hoa đất tiền ấy. Phòng của tôi cũ kĩ, rách nát không chứa nổi đại Bồ Tát.

Vương Dung lạnh nhạt nói:

- Dĩ nhiên là đừng có quên hành lý của cô.

Mặc dù đây cũng là một cách giải quyết nhưng Âu Dương Phi Phi thực sự nuốt không trôi cục tức này, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô chịu thua kém ai. Không nhận được nên khoanh tay bĩu môi nói:

- Vương Dung, anh nghĩ rằng giải quyết tiền thuê nhà xong thì muốn đuổi là đuổi, muốn cho thuê là cho thuê à? Nói cho anh biết, theo như hợp đồng thì cho dù là với bất cứ lý do nào mà muốn hủy hợp đồng phải báo trước cho khách một tháng, nếu không thì sẽ bồi thường gấp ba lần và chịu trách nhiệm về tổn hại của khách. Muốn đuổi tôi đi thì mời một tháng sau quay lại và bồi thường tổn thất cho tôi.

- Tiểu thư Âu Dương không sao chứ? Xin cô bớt giận, để tôi đến nói chuyện với Tiểu Vương.

Cô giáo Triệu nghe vậy sắc mặt liền trắng bạch ra, vội vàng trấn an Âu Dương Phi Phi. Sau đó lại dùng vẻ mặt lúng túng, khổ sở đến trước mặt Vương Dung, tay chân run rẩy, khẽ nói:

- Tiểu Vương à, chuyện này cô xin lỗi cháu vì đã làm trái với lời mà cháu dặn dò.

Vương Dung này cũng không phải là người ngang ngược, không để ý đến người khác, nếu ai mà muốn trêu đùa, chọc tức hán thì chắc chắn hán sẽ không bỏ qua, nhưng nếu nhỏ nhẹ, cùng nhau thương lượng, thấu tình đạt lý thì hán vẫn có thể xem xét lại.

Vừa thấy cô giáo Triệu áy náy, nói chuyện nhũn nhặn như vậy hán cũng thấy không hay cho lắm, dù sao thì người đó cũng là bề trên, năm đó còn có ân huệ với mẹ con hán. Hán vội chạy lại đỡ Triệu Dung ngồi xuống, tự mình đi lấy nước, nhẹ nhàng nói:

- Cô Triệu, có chuyện gì thì cô nói từ từ thôi, có phải là có chuyện gì không hay xảy ra không? Nếu không có nguyên nhân nào khác thì cứ đem tiền trả cho tiểu thư Âu Dương là được rồi.

Vì kính trọng cô giáo Triệu nên năm năm qua hán mới giao cho cô chăm nom ngôi nhà, nếu cô ấy thật sự ham tiền thì có lẽ đã lên cho thuê từ lâu rồi.

Cô giáo Triệu xấu hổ ngồi cúi đầu, nói:

- Chuyện này thực ra là vì cô bị túng quần đến bước đường cùng. Đúng ra thì không nghĩ tới việc cho thuê nhà này nhưng do cháu gái cô biết chuyện nhà cô đang rất cần tiền và cũng biết cô đang chăm nom một ngôi nhà khác, đúng lúc đó nó nói có một Tổng Giám đốc là bà con xa với nó muốn thuê một phòng ở thật yên tĩnh nên đã thuyết phục cô. Trời ơi, là do cô nhất thời hồ đồ, nghĩ rằng cháu đi năm năm chưa chắc đã quay về nên mới cho người ta thuê.

Vương Dung nhú mày đứng lên, khó hiểu hỏi:

- Cô à, cháu nhớ rõ cô và chú đều là giáo viên, công việc này có thể giúp ổn định cuộc sống, tại sao lại cần tiền gấp như vậy?

- Miêu Miêu, là con gái Miêu Miêu của cô, cháu còn nhớ nó không? Nó vừa mới thi đậu Đại học FD thì lại phát hiện ra là bị nhiễm trùng đường tiêu.

Cô giáo Triệu buồn bã khi nhắc đến chuyện đau lòng kia, tủi thân, chua xót nên nước mắt đầm đìa, thấp giọng nói:

- Con gái của cô, đúng là số khổ mà.

- Miêu Miêu?

Vương Dung lập tức đứng bật dậy.

- Tất nhiên là cháu nhớ cô ấy, nhưng tại sao lại đột nhiên bị mắc phải căn bệnh này vậy?

Âu Dương Phi Phi đứng bên cạnh không kiềm chế được cũng giật mình thốt lên một tiếng, sau đó thì dùng tay che miệng lại. Ánh mắt nhìn cô giáo Triệu có một chút đồng cảm, việc bị lừa dối lúc trước khiến cô giận dữ thì bây giờ cũng đã gần như biến mất.

- Đó là một tai họa bất ngờ.

Cô giáo Triệu dầm nước mắt, đau lòng nói:

- Hai vợ chồng đều là giáo viên, mặc dù ổn định nhưng không thể giàu có được. Cháu cũng biết căn bệnh kia cần rất nhiều tiền, nó cần phải được thay thận, các khoản tiết kiệm của gia đình trong nhiều năm qua, tất cả đều đổ vào đó, thậm chí cô còn bán cả vàng bạc, đồ trang sức, nợ người thân và bạn bè, chỉ còn lại cái nhà là chưa bán. Tiểu Vương à, cô biết cháu dành tình cảm cho ngôi nhà này rất nhiều, lần này thực sự xin lỗi cháu.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lòng mẹ là vô tận

Vương Dung chưa kịp nói thêm gì thì Âu Dương Phi Phi với nét mặt buồn bã lại ngồi bên cạnh Triệu Dung, ôm vai và nhẹ nhàng an ủi.

- Cô giáo Triệu, vừa rồi tôi không biết sự tình trong nhà như vậy nên cho tôi xin lỗi. Ngoài ra cô cũng đừng quá đau lòng, y thuật bây giờ hiện đại và phát triển lắm, nhiễm trùng đường tiểu tuy là bệnh nặng nhưng nếu ghép thận đúng lúc, dưỡng bệnh tốt thì vẫn có thể hồi phục. Nếu trong nước không được thì ra nước ngoài, đúng rồi, lúc trước tôi có quen một vài người bạn là bác sĩ, có thể liên hệ và nhờ họ điều trị giúp con gái cô, nhờ bọn họ có khi còn tốt hơn là bác sĩ trong bệnh viện ấy.

Mối đầu mắt của Triệu Dung sáng lên nhưng ngay sau đó lại buồn bã, do dự một chút rồi quyết định cầm tay Âu Dương Phi Phi cảm động nói:

- Tiểu thư Âu Dương, cháu thấy đấy, chuyện này là cô đã gây ra phiền toái lớn cho cháu rồi, cô rất xấu hổ với cháu vậy nên không dám làm phiền tới cháu hơn nữa đâu.

- Cô Triệu xin đừng khách khí, trị bệnh cứu người mới là chuyện quan trọng, cháu chỉ cần gọi vài cuộc điện thoại để liên hệ với vài bác sĩ thôi mà, không phiền phức gì đâu. Hơn nữa, con gái cô lại vừa đậu vào một trường đại học danh tiếng, con đường phía trước đang rộng mở, đừng vì một chút khó khăn mà từ bỏ.

Âu Dương Phi Phi cười nhẹ nhàng, bộ dạng này của cô so với lúc ở công ty lạnh lùng, quyết đoán thì khác nhau một trời một vực.

Vương Dung cũng bước lên an ủi.

- Đúng vậy, cô Triệu, tiểu thư Âu Dương từng đi du học ở nước ngoài nên biết nhiều, cô cứ chuẩn bị thật tốt mọi thứ, dù sao thì ra nước ngoài để chữa trị cũng cần phải làm các thủ tục giấy tờ, visa, nếu cô gặp khó khăn thì cứ nói cháu, cháu sẽ nhờ mấy người bạn của mình giúp đỡ.

- Tiểu Vương, cháu đã tha thứ cho cô chuyện tự tiện cho thuê nhà là cô cảm kích lắm rồi. Về phần visa thì cô có thể tự chuẩn bị được, không cần làm phiền cháu đâu.

Thần sắc Triệu Dung có phần tốt hơn nhưng chân mày vẫn chưa giãn ra được.

Vương Dung cũng đoán ra được là Triệu Dung đang buồn vì thiếu tiền, điều trị trong nước đã khiến cô lâm vào cảnh khốn đốn rồi, giờ ra nước ngoài chắc chắn là tốn kém hơn nhiều. Hẳn cũng đoán là cô sắp bán nhà, giá nhà ở Trung Quốc đang tăng vọt một cách bất thường, nếu bán nhà thì chắc cũng vừa đủ để chi trả cho việc ra nước ngoài chữa trị.

Có điều, hẳn chợt nhớ về lời mẹ hẳn từng nói, ngôi nhà là gốc rễ của một gia đình, nếu không có một căn nhà cho riêng mình thì giống như là một cây lục bình trôi lênh bênh, không thể ổn định được.

Vậy nên mẹ hẳn mới tiết kiệm hết mức có thể, cố gắng tích cóp để mua được ngôi nhà nhỏ này, mục đích cũng chỉ là muốn cho con cái có được một gia đình ổn định, chèo chống gia đình này để hẳn có thể lớn lên một cách tốt nhất.

Ôi...Lòng mẹ là vô tận, mẹ hẳn là như vậy, cô giáo Triệu là mẹ của Miêu Miêu thì cũng có khác gì đâu.

- Tiểu thư Âu Dương, tiền cháu đưa cho cô, cô đều đã mang đi trả tiền chữa bệnh hết rồi.

Cô giáo Triệu quay lại nhìn Âu Dương Phi Phi áy náy nói:

- Hay như thế này đi, cháu cho cô viết giấy thiếu nợ, cho cô chút thời gian, khi nào có tiền cô sẽ mang trả cháu ngay.

- Không cần, không cần.

Âu Dương Phi Phi từ nhỏ lớn lên trong gia đình giàu có, ăn sung mặc sướng, ở nước ngoài nhiều năm cũng sống bằng tiền của gia đình và bản thân tự kiếm được, chưa từng thiếu thốn điều gì, cuộc sống rất thoải mái. Mấy ngàn đối với cô không đủ để mua một túi xách đắt tiền, cô không quan trọng chuyện tiền bạc nên thấy cô giáo Triệu vì chữa bệnh cho con gái mà lao tâm khổ tứ, thậm chí là nhún nhường cầu xin người khác nên trong lòng cô bỗng thấy đồng cảm, xua tay nói:

- Số tiền đó cô cứ giữ để chữa bệnh cho con gái đi.

Không những vậy cô còn cầm cái ví để trên bàn lấy ra mấy ngàn nữa đưa cho Triệu Dung, nói:

- Cô giáo Triệu, cô hãy cầm chút tiền này mua đồ ăn cho Miêu Miêu đi, hai ngày cuối tuần cháu sẽ vào thăm em nó.

- Đây....sao có thể được?

Triệu Dung ngạc nhiên, bối rối đứng dậy từ chối.

- Tiểu thư Âu Dương, cô biết là cháu muốn giúp đỡ cô, cô thật sự rất cảm kích, nhưng cô còn chưa trả được tiền cho cháu thì làm sao dám nhận tiền của cháu đây?

- Cô giáo Triệu, con người luôn có những lúc khó khăn, giúp người là một chuyện tốt, cũng là việc tu nhân tích đức, biết đâu sau này cháu gặp khó khăn thì cũng sẽ cần cô giúp đỡ mà.

Âu Dương Phi Phi khẽ cười.

- Này, cô hãy mau nhận ý tốt của cô ấy đi, tiểu thư Âu Dương giàu có, số tiền ấy chỉ là tiền tiêu vặt chút đỉnh của cô ấy thôi, cô nhìn cái túi của cô ấy kìa, bán đi có thể mua được cả xe bánh mì ấy.

Thấy Âu Dương Phi Phi muốn làm chuyện tốt nên Vương Dung cũng không ngăn cản, nói như thế nào thì lúc trước khi hai mẹ con hân tởm tới đây thì đã được cô giáo Triệu giúp đỡ, cu r mang rất nhiều, quan hệ của hai người trước giờ rất tốt, và giờ đây thì cô giáo Triệu còn có thêm Âu Dương Phi Phi nữa.

- Hả?

Nghe Vương Dung nói như vậy Âu Dương Phi Phi chợt tỉnh ngộ, chính cô bây giờ cũng không có tiền. Hổng rồi, tiền thuê nhà là hai tháng tiền lương gần đây nhất của cô, mà trong túi chỉ còn lại ba nghìn, nhưng lại phải thanh toán tiền khách sạn nữa.

Tất cả mọi chuyện xảy ra một cách đột ngột, sau này cô phải sống sao đây? Cô đang thiếu tiền vậy mà vừa rồi lại mềm lòng đồng cảm với người khác mà quên mất mình cũng đang rất nghèo.

Âu Dương Phi Phi nghĩ đến thực tế tàn nhẫn ấy mà thấy choáng váng, mặt đang cười cũng hơi biến sắc, âm thầm cầu khẩn, cô giáo Triệu ơi, không phải là Âu Dương Phi Phi keo kiệt nhưng do ông bố vô tâm kia đã mang toàn bộ tiền của tôi đi, mong cô hãy tiếp tục từ chối đi, tôi sẽ thuận tay mà rút về.

Ai ngờ được là Triệu Dung đang rất cần tiền, trước đây cứ nghĩ Âu Dương Phi Phi "lương thiện" là một sinh viên ra trường mới đi làm phải thuê nhà ở nên ngại không dám nhận.

Nhưng sau khi nghe những gì Vương Dung nói thì sự áy náy cũng tan biến đi rất nhiều, hóa ra là một đại thiên kim tiểu thư. Sự cảm kích đối với Âu Dương Phi Phi lại càng nhiều hơn, hai mắt rung rung nhận lấy số tiền, cầm chặt đôi tay nhỏ bé mềm mại của Âu Dương Phi Phi:

- Tiểu thư Âu Dương, cháu so với các đại minh tinh khác thì đẹp hơn, lương thiện hơn gấp nhiều lần, ân tình này Triệu Dung tôi xin ghi tạc trong lòng, sau này nếu cháu có chuyện gì ví dụ như dạy kèm cho con cháu nào trong nhà thì cứ nói với cô, cô sẽ cố gắng hết sức.

Triệu Dung thực sự rất xúc động, trước kia lúc nhà chưa xảy ra chuyện thì có ngót nghét một vạn cũng sẽ không để tâm nhưng hành động của Âu Dương Phi Phi lúc này chẳng khác nào là lò than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, một miếng khi đói bằng một gói khi no.

Đôi mắt xinh đẹp của Âu Dương Phi Phi tròn tròn lên, trong lòng run rẩy muốn khóc thét lên, nhưng lời đã nói ra giống như bát nước hắt đi nên chỉ có thể đứng nhìn Triệu Dung cầm tiền và đứng lên nói cảm ơn cô rất nhiều. Nghĩ đến việc những đồng tiền cuối cùng của mình đã ra đi thì trong lòng cô đau xót, nước mắt muốn ứa ra.

Cô giáo Triệu sao cô không từ chối nhiều một chút chứ? Chúng ta đều là người có tri thức sao không khiêm nhường một chút chứ? Ôi, tiền của mình, đều là do tên khốn họ Vương này, đâu cần phải nói mình giàu có, cái gì mà cái túi có thể đổi được xe bánh mì, dám so sánh cái túi yêu thích của mình với xe bánh mì sao?

Không thể trách cô giáo Triệu nên cô đành phải đem tất cả oán giận đổ lên đầu Vương Dung, quay đầu lại liếc hắt một cái, nghĩ đến cảnh khốn khó khi không còn một xu dính túi cũng đủ khiến cho cô có cảm giác muốn đánh người rồi.

Vương Dung bị liếc như vậy thì cũng có chút khó hiểu, thầm nghĩ không lẽ mình lại vừa trêu chọc gì đó khiến cho thiên kim tiểu thư "Nữ vương bệ hạ" bất mãn sao? Vừa rồi cô ta có vẻ muốn làm việc thiện nên hẳn chỉ phụ họa thêm thôi mà.

Phụ nữ ơi là phụ nữ, đúng là thay đổi chóng mặt mà.

Nghĩ Triệu Dung còn nhiều việc phải làm nên Vương Dung liền nói:

- Cô giáo Triệu, gần đây cô vất vả mệt mỏi nhiều rồi, chi bằng về nhà nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa đợi cháu ổn định mọi việc sẽ vào bệnh viện thăm Miêu Miêu.

- Tốt lắm Tiểu Vương à, tiểu thư Âu Dương là người tốt, ngàn vạn lần cháu cũng đừng ăn hiếp cô ấy nhé.

Triệu Dung nhìn Vương Dung rồi quay sang cảm ơn Âu Dương Phi Phi rất nhiều, sau đó chào tạm biệt đi ra ngoài.

Đợi đến khi Triệu Dung đi khuất thì Vương Dung mới châm một điếu thuốc, thờ dài nói:

- Đúng là cuộc sống không biết đâu mà lần, cô giáo Triệu trước kia tuy không phải giàu có nhưng cũng có được cuộc sống yên ổn, mỹ mãn, sóng gió lần này lại có thể bức người ta đến đường cùng như vậy.

Âu Dương Phi Phi lúc này xúc động, cũng thờ dài tiếp lời:

- Không sai, con người sinh ra giống như một con thuyền trên biển, hôm nay còn sóng yên biển lặng, nhưng ai biết được là sóng gió sẽ nổi lên lúc nào, nó khiến cho người ta trở tay không kịp.

Cô nghĩ đến chính mình vừa mới sáng nay còn là một người giàu có, lúc này lại không còn một xu dính túi, cô không thể chấp nhận được cảm giác này.

Vương Dung liếc mắt nhìn cô:

- Một tiểu thư giàu có như cô thì nói làm gì? Cô thì biết cái gì về cuộc sống của những người nghèo khổ chứ?

Âu Dương Phi Phi cũng từng học qua một lớp tâm lý học nên có thể kiềm chế được bản thân, không biết vì lý do gì tên Vương Dung kia lại có vẻ mặt và thái độ giận dữ với mình, cô khẽ cười nói:

- Vương Dung, phiền anh nói chuyện lịch sự chút, bốn tiểu thư đồng cảm với chuyện của người khác thì có vấn đề gì không?

- Chuyện đó không liên quan đến tôi.

Vương Dung nằm ở ghế, xua tay nói:

- Được rồi, mọi việc đã được giải quyết xong, cô có thể đi rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Năm tháng đoạn tình

Âu Dương Phi Phi nghĩ thầm không xong, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn nói:

- Vương tiên sinh, anh định giải quyết vấn đề gì nữa? Rõ ràng anh đã nói là do cô giáo Triệu tự ý cho thuê phòng, nói cách khác thì anh đã tạm thời thuê cô ấy làm việc cho anh, rõ ràng là bản hợp đồng này có giá trị.

- Tổng Giám đốc Âu Dương, xin cô hãy có trách nhiệm với lời nói của mình, cô giáo Triệu đã nói là sẽ đem tiền thuê nhà trả cho cô, cô lại nói là cứ giữ lại để lo liệu công việc, sau đó lại còn cho thêm ba nghìn nữa. Cho nên mười một nghìn đó coi như là làm từ thiện cho cô giáo Triệu rồi còn gì nữa.

Vương Dung đứng dậy chào cô và mời cô ra ngoài.

- Được rồi Tổng Giám đốc Âu Dương, tôi mặc kệ là cô đang trải nghiệm cuộc sống hay đi chơi gì đó thì cũng mời cô đi đến một nơi khác, đừng ở đây làm lãng phí thời gian của tôi.

- Từ từ.....

Trong tình thế cấp bách Âu Dương Phi Phi vội vàng chạy tới chặn đường của Vương Dung, hơi lúng túng nói:

- Anh, anh không thể đuổi tôi đi được.

Vương Dung lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô, hạ giọng nói:

- Lý do.

- Bởi vì, bởi vì.....

Âu Dương Phi Phi đau đầu để tìm lý do, bỗng mắt cô chợt sáng lên, vội mở cái bóp của mình và lấy ra toàn bộ số tiền trong đó.

- Bởi vì hiện tại tôi chỉ còn lại năm một đồng, nếu anh đuổi tôi đi thì tôi phải ăn ngủ ở đầu đường xó chợ. Vương Dung, chắc là anh không muốn nhìn thấy tôi như vậy chứ, anh cũng thông cảm cho tôi một chút chứ?

- Cả đất nước Trung Quốc này có ít nhất mười ngàn người vô gia cư ăn ngủ ở ngoài đường, tôi không thể nào thông cảm cho tất cả bọn họ được.

Vương Dung lạnh lùng nói:

- Nếu cô không có lý do nào khác thì.....

- Khoan đã, tôi có lý do.

Âu Dương Phi Phi thầm mắng tên họ Vương này đúng là tên máu lạnh, vội vàng nói:

- Anh cũng thấy là vừa rồi tôi đã giúp đỡ cho cô giáo Triệu một chút tiền, cũng coi như là giúp đỡ anh, hãy cho tôi ở lại nhà này ba tháng, hết ba tháng tôi sẽ chuyển đi.

- Ân huệ và những thứ khác tôi không cần.

Vương Dung cười khẩy nói:

- Nếu cô thấy hối hận vì lỡ cho số tiền kia mà lại ngại mở miệng thì tôi có thể lấy lại giúp cô, chỉ cần cô lập tức rời khỏi nơi này.

- Tiền đã cho đi làm sao tôi có thể lấy về được? Anh cho tôi là hạng người nào hả?

Âu Dương Phi Phi thấy bức mình, lớn tiếng nói:

- Tôi nói cho anh biết, dù có bị ép buộc, cưỡng chế nhưng chuyện tôi đã muốn làm thì chắc chắn sẽ cố gắng làm đến cùng, mặc kệ là có bất trắc gì hay không. Căn phòng này tôi đã trả tiền rồi, anh không cho tôi ở thì tôi vẫn sẽ ở, đừng nói đến chuyện quăng tôi ra ngoài đường, cho dù anh có ném tôi xuống sông Hoàng Phố thì tôi cũng sẽ bơi trở lại đây.

- Tôi cũng nói cho cô biết là cho dù có bị cưỡng chế cỡ nào, người nào muốn tôi làm chuyện mà tôi không thích thì dù cầm dao kề cổ tôi cũng sẽ không bao giờ đồng ý.

Vương Dung cười chế giễu:

- Cho dù cô có cởi hết quần áo trên người ra để quyến rũ, dụ dỗ thì tôi cũng không thèm ngó ngang đến đâu.

- Ai quyến rũ anh hả?

Âu Dương Phi Phi bị những lời nói của tên lưu manh kia làm cho tức giận, trợn mắt, nghiêng răng nói:

- Vương Dung, anh nghĩ tôi là ai hả?

- Cô là ai thì có liên quan gì đến tôi đâu?

Vương Dung uể oải nói:

- Vậy nên, Tổng Giám đốc à, bây giờ cô nên đi thi tốt hơn.

- Chẳng lẽ anh máu lạnh, tàn nhẫn đuổi cùng giết tuyệt như vậy sao?

Âu Dương Phi Phi giận run người, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị ai ghét bỏ như vậy, nói như thế nào thì cô cũng là một cô gái có thân phận, học thức, địa vị xã hội, ở trong nhà hẳn sẽ là một vinh hạnh cho hẳn, có khi nào cái tên kia bị gay không?

- Đuổi cùng giết tuyệt? Ôi trời, Tổng Giám đốc Âu Dương, cô hơi quá lời rồi đấy.

Vương Dung lắc đầu, nói:

- Nói thật với cô, đối với cô thì tôi cũng không phải là ghét bỏ gì, thậm chí còn có phần khâm phục vì thái độ làm việc và cách đối xử với mọi người. Nhưng đây là nhà tôi, tôi không muốn có bất kì ai khác ở lại đây. Như vậy đi, số tiền tám ngàn mà cô cho cô giáo Triệu thì tôi sẽ giúp cô ấy trả lại cho cô, như vậy cũng đủ cho cô ở được hai tháng trong khách sạn. Hoặc là cô có thể đến nhà một người bạn gái nào đó ở nhờ một thời gian, không thì đến phòng nghỉ ở công ty, khi giải quyết được những vấn đề khó khăn của cuộc sống rồi thì có thể tạo được một hình ảnh cực kì tốt với những người trong công ty, càng tạo được uy tín của mình hơn nữa.

- Tôi không cần dùng cách này để tạo uy tín hay thu hút sự quan tâm gì cả.

Âu Dương Phi Phi cau mày, quan điểm của cô là phát triển công ty dựa trên năng lực của mỗi người, đánh giá từng người qua sản phẩm mà họ làm ra được, chứ không phải bóc lột sức lao động của công nhân để tăng lợi nhuận. Cô nói thêm:

- Và tôi cũng không cần anh trả lại số tiền kia cho tôi.

- Tốt lắm, vậy cô có thể đi rồi.

Vương Dung ngáp và xua tay đuổi cô đi.

Đến Bồ Tát còn có ba phần tức giận, huống hồ Âu Dương Phi Phi trước giờ quen được nuông chiều, vậy mà bây giờ bị hắt hủi không chỉ một mà đến năm lần bảy lượt đuổi đi như đuổi ruồi muỗi vậy. Cô giống như một thùng thuốc nổ bị đốt, bình thường lúc giận dữ thì vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, vẫn có thể cười gượng được, tuy nhiên lúc này không giống như vậy, cô giận dữ nói:

- Vương Dung, Vương tiên sinh, tôi hi vọng có thể cùng anh nói về điều kiện để tôi có thể ở lại đây. Hiện tại tôi gặp một vài biến cố nên tạm thời không có tiền, nhưng chỉ sau vài tháng nữa theo hợp đồng thì tôi sẽ nhận được một số tiền lương không nhỏ, đến lúc ấy tôi có thể lấy ra mười ngàn mỗi tháng để thuê nhà và trả tiền nợ thuê nhà của anh.

Đúng như lời cô nói, càng bị dồn vào đường cùng thì chuyện cô muốn làm nhất định phải làm cho bằng được, huống hồ bây giờ cô không còn nơi nào để đi nữa.

Ở công ty thì buổi tối vắng vẻ, chỉ có vài người bảo vệ khiến cô rất bất an, sống ở nhà Khuê Mật thì sáng sớm nay cô ấy đã bay đi Hương Giang để giải quyết công việc, hơn nữa nếu Khuê Mật có ở đây thì cô cũng không muốn ở chung vì cô ấy có một vài sở thích đặc biệt mà cô không thể chấp nhận được.

Những bạn bè khác thì do cô ra nước ngoài học từ cấp hai nên không có nhiều, nơi ở tốt nhất mà cô có chính là hai ngôi nhà ở Trung Quốc nhưng cô lại không thể ở đó, cha cô đã cho người khác thuê rồi, đúng là lão già xảo quyệt, muốn tuyệt đường sống của con gái mình.

Trong lúc cô đang khổ sở suy nghĩ thì Vương Dung ngáp dài nói:

- Tổng Giám đốc Âu Dương, cô cứ từ từ mà suy nghĩ, tôi đói bụng rồi, ra ngoài ăn khuya chút đã, hy vọng trước khi tôi về thì cô sẽ rời khỏi đây.

Không đợi cô kịp phản ứng, Vương Dung liền đóng sập cửa và đi ra, để lại Âu Dương Phi Phi tức giận dậm chân mà không thể làm được gì hơn, cô đành ngồi xuống ghế và vắt óc suy nghĩ cách giải quyết.

Vương Dung bước ra đến cầu thang, gió tháng tư vào ban đêm có chút lạnh, khác với sự ấm áp vào ban ngày, hắt gài khuy áo khoác lại và thông thả bước về bên hông nhà. Vừa mới bước ra thì hắt chợt nhíu mày lại, nhìn thẳng sang bên đường cái, trên đường xe đông nghịt, đối diện là là một công trình đang thi công, tiếng động cơ ầm ầm liên tục.

- Haizzz.

Hắn không kiềm được bèn thở dài một tiếng, nơi này trước đây là một khu phố với những ngôi nhà thấp bé, thoạt nhìn qua có chút bản thủ, nhưng hai bên phố thì lại có rất nhiều cửa hàng nhỏ và những gánh hàng rong. Thậm chí nơi này từng có một khu chợ ngoài trời, có rất nhiều người đến đây bán đồ ăn thức uống rất náo nhiệt.

Tất nhiên là hắn không thể quên được cô gái có dáng người mềm mại, thích mặc váy trắng và đầu thắt bím.

Cho dù đã trải qua rất nhiều chuyện, hắn dường như đã trải qua đến mấy cuộc đời, nhiều chuyện không còn nhớ rõ, trí nhớ cũng mờ nhạt nhưng nàng lại giống như một dấu ấn khó phai, khắc sâu vào tâm trí hắn, rõ nét như mới gặp nàng hôm qua vậy.

Vương Dung không biết mình phải sống qua bao nhiêu kiếp nữa mới có thể quên được nàng, quên được đôi mắt kia, đôi mắt to và trong như thủy tinh, trong đôi mắt ấy chứa đựng không biết bao nhiêu bi thương, đau khổ nhưng nàng luôn tươi cười trước những tâm sự được giấu kín ấy.

Thật ra, lúc ấy Vương Dung hy vọng nàng có thể mắng chửi hắn vài câu, nhưng nàng lại không hề nói một câu nào, chỉ nhìn hắn, mỉm cười rồi lẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hưng khí của con người

- Ha ha!

Vương Dung chưa xót, tự cười chế giễu mình, gió lạnh run bắn bật, hần chắm một miếng thuốc và hít một hơi sâu, ngậy người nhìn khói thuốc quện lại với nhau, xoắn tít, đến cuối cùng thì cũng tan ra trong không khí, nhìn thấy cảnh này trái tim hần cũng phải cố kiềm chế lại và im lặng trong chốc lát. Vương Dung buồn cười thâm nghĩ, đã biết là như vậy thì tại sao lại trở nên đa sầu đa cảm làm gì. Chuyện tình trước đây đã trở thành quá khứ, có rất nhiều thứ, một khi để vượt mắt nó thì rất khó có cơ hội để tìm lại. Giống như khu phố này, phía bên kia đường có rất nhiều ngôi nhà cũ đã bị mất đi.

Phá hủy, nó đã bị phá hủy mất rồi.

Con người không thể sống mãi trong kí ức, phải suy nghĩ tích cực hơn.

Con đường mới này cũng rất tốt, sạch sẽ và rộng lớn, và ở vị trí ấy thì có thể khẳng định là từ đó sẽ mọc lên những chung cư cao cấp, những hộ dân ở đó cũng sẽ phải rời đi và nhận được một số tiền đền bù nào đó. Nói thẳng ra thì những con hẻm cũ kĩ của ở Trung Quốc này sẽ dần bị phá bỏ, những ông lớn giàu có sẽ về đây và xây dựng những thứ đẹp đẽ hơn.

Hần khề lắc đầu để quên đi những chuyện lộn xộn trong đầu, ánh sáng từ đèn đường tỏa ra sáng trưng, Vương Dung chậm rãi bước từng bước nhìn xem có tìm được quán ăn khuya nào hay không. Đi được khoảng mấy chục mét thì thấy một cửa hàng còn mở cửa, đảo mắt nhìn qua thì hần hơi sùng sốt một chút, phía trước cửa hàng có một cái cửa sổ nằm chính giữa nhà, rất khiêm tốn, tên cửa hàng cũng rất bình thường, tiệm bánh ngọt Trương Kí.

Chỉ là một cửa hàng bình thường nhưng hần lại dừng chân ở đây, ánh mắt có phần mơ màng, trước kia trên con đường này cũng có một hàng bánh ngọt Trương Kí, có điều lúc đó là do một cặp vợ chồng đẩy xe hàng và rao bán, xe hàng của họ bán rất đắt hàng, nhưng Vương Dung lại không thích ăn loại bánh ngọt to và dai dai ấy.

Sờ dĩ hần nhớ kĩ như vậy là vì lúc ấy hần không có nhiều tiền để tiêu vật. Có rất nhiều loại bánh ở Trương Kí, hần không thể kiềm chế được nên đến trước cửa sổ của tiệm, đứng lại và nhìn thấy có vài cô bé đang mua bánh ở đây.

Vương Dung đảo mắt qua thấy một cặp vợ chồng trung niên tầm bốn mươi, năm mươi tuổi đang bán bên trong, đúng là khuôn mặt rất quen thuộc, so với trước đây thì cặp vợ chồng này đã già hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt thì tràn đầy sự hạnh phúc và bình an.

- Trương đại tẩu, bán cho tôi một cái bánh mút táo.

Vương Dung đợi mấy cô bé kia đi rồi mới lớn tiếng kêu lên, có rất nhiều người đang làm ở tiệm bánh của ông Trương, nhưng chỉ những người thân mới biết bà chủ họ Trương.

- Tốt quá chàng trai, vận may của cậu cũng không ít đâu, chỉ còn lại một cái bánh mút táo cuối cùng.

Có lẽ vì làm lụng vất vả nên trên trán của Trương đại tẩu đã có nhiều nếp nhăn, nhưng tay thì vẫn nhanh nhẹn gói cái bánh lại và đưa cho Vương Dung.

- Ô, nhìn cậu rất lạ, sao lại biết mà gọi tôi là Trương đại tẩu? Ha ha, vẫn là giá cũ, tám đồng.

Giá cũ? Hần nhớ rõ giá cũ trước kia là hai đồng mà. Vương Dung cười, không nói gì, định trả tiền bánh.

- Trương đại tẩu, bán cho tôi cái bánh mút táo, tăng ca mệt quá, đói muốn ngất luôn, nhưng tôi lại chả muốn ăn gì, chỉ thích ăn bánh ở đây vì nó ngon, lại có màu tự nhiên, không cho thêm phẩm màu, nhất là mút táo ăn rất ngọt và dẻo.

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai của Vương Dung.

- Hóa ra là cảnh sát Trì, mấy ngày rồi không thấy tới.....Ấy chết, bánh mút táo hết mất rồi.

Trương đại tẩu về mặt hơi áy náy, vội nói:

- Cảnh sát Trì à, anh chàng này vừa mới mua mất cái bánh mút táo cuối cùng rồi, hay là hôm nay cô đổi khẩu vị nhé? Ăn loại mút quýt này đi, chua chua ngọt ngọt cũng ngon lắm.

- Há?

Cảnh sát Trì chau mày kêu lên với vẻ mặt thất vọng, quay sang nhìn Vương Dung, thấy trên tay hần còn đang cầm mười đồng để chuẩn bị trả tiền thì vội vàng nói:

- Anh này, anh có thể để lại cái bánh mút này cho tôi không, tôi trả anh mười đồng.

Vương Dung quay đầu lại nhìn, hóa ra là một nữ cảnh sát có dáng người cao ráo, duyên dáng, làn da không được trắng lấm nhưng lại có màu lúa mạch rất khỏe khoắn.

Điều này thật sự là rất hấp dẫn người khác, và đặc biệt hơn chính là cơ thể nóng bỏng của nữ cảnh sát này, bộ đồng phục cảnh sát màu đen kia không thể che được những đường cong chắt người, cặp đùi thon dài, và hơn hết là sự nhanh nhẹn, mạnh mẽ trong cô.

Nhìn thấy diện mạo này thì đa số những người đàn ông đều không thể kiềm chế nổi, Vương Dung cũng vậy, ngẩn người ra nhìn. Vẻ đẹp tự nhiên luôn là đẹp nhất, Vương Dung cũng phải thừa nhận rằng đây là một mỹ nữ rất khó gặp được, không qua phẫu thuật thẩm mỹ, không trang điểm, ăn diện mà vẫn toát lên vẻ đẹp khó cưỡng lại.

Một người con gái tuyệt vời từ trong ra ngoài thì chắc sẽ có rất nhiều người muốn ngắm nhìn, cô gái này cũng không ngoại lệ, bị đàn ông nhìn chằm chằm có lẽ là chuyện bình thường, nhưng bị một người nhìn thẳng, dò xét từ trên xuống dưới, mắt sáng lên sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu, ánh mắt thô bỉ này nếu trong lúc cô mặc trang phục bình thường thì còn có thể bỏ qua, nhưng lúc này cô lại đang mặc cảnh phục, sự nhàn nhai cũng bị giảm đi vài phần. Cô không biết người đàn ông kia đang suy nghĩ gì trong đầu, không lẽ hắn thích bộ cảnh phục này sao?

Cũng may là lúc này cô đang mặc cảnh phục nên những người dù có to gan lớn mật đến đâu cũng không thể không nể cô vài phần.

Nếu không nhớ đến việc "giành giật" trên tay hắn vì thích ăn bánh mứt táo và việc tăng ca liên tiếp nên đã vài ngày không đến đây được để mua bánh thì cô đã cho tên này nếm mùi đau khổ rồi.

- Anh này, có thể để lại cho tôi hay không?

Thấy hắn dừng dừng không có biểu hiện gì, con tức của cô bắt đầu dâng lên, cô không biết với tính tình nóng nảy của mình thì còn có thể chịu đựng được trong bao nhiêu giây nữa nên buộc phải nói tiếp.

- Tôi trả anh mười đồng.

Khẩu khí của cô tất nhiên là không lấy gì làm thân thiện cho lắm.

Chẳng thèm đếm xỉa gì đến sự bức bối của cô, Vương Dung nhú màu, quay đầu nói lớn:

- Trương đại tẩu, thối tiền đi.

Hắn nói một cách chắc nịch, không cho cô thêm cơ hội nào nữa.

- Vậy?

Trương đại tẩu nhìn hai người có chút khó xử, mặc dù cảnh sát Trì là khách quen nhưng vị khách lạ này lại là người mua trước, sau một lúc do dự thì đành phải thối lại cho Vương Dung hai đồng.

Vương Dung không để ý đến cái liếc mắt của nữ cảnh sát kia mà cầm theo cái bánh còn nóng hổi quay lưng đi.

- Đứng lại!

Cảnh sát Trì nhanh nhẹn xoay mình một cái chặn đường đi của Vương Dung, sắc mặt không được tốt, nói:

- Anh nghĩ cứ như vậy mà đi được sao?

- Có vấn đề gì không?

Vương Dung ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn cô.

- Tất nhiên là có vấn đề, tôi nói cho anh biết đó là một vấn đề rất lớn.

Cảnh sát Trì dùng ánh mắt sắc bén để nhìn Vương Dung, nhìn hắn từ trên xuống giống như là nhìn một người bị tình nghi phạm tội:

- Đưa giấy chứng minh ra đây.

- Dựa vào cái gì?

Ánh mắt Vương Dung vẫn không thay đổi, dường như là không thèm để ý đến lời nói của nữ cảnh sát này.

- Há???

Cảnh sát Trì nở một nụ cười điềm đạm:

- Gặp một người lạ thì cảnh sát có quyền kiểm tra danh tính của người đó, anh lại hỏi dựa vào đâu hả? Mau thành thật mà đưa chứng minh ra đây, đừng làm trở ngại việc tôi đang thi hành công vụ, nếu không tôi sẽ mang anh đến Cục Cảnh sát.

Lúc nói những điều này sắc mặt cô rất nghiêm, khóe miệng khẽ cười nhếch mép nghĩ thầm, tiểu tử dám nhìn tôi bằng ánh mắt đó, lại còn không để lại cho

tôi cái bánh mứt táo đó.

Vương Dung vẫn ung dung hút thuốc, chớp mắt và nói:

- Cô đã hết giờ làm việc.

- Anh...

Cảnh sát Trì đang mỉm cười thì bỗng nghiêm mặt, tức tối nói:

- Bản thân là một cảnh sát thì ở bất cứ đâu và bất cứ khi nào tôi đều có nghĩa vụ phải ngăn cản tội phạm hoặc những người sắp phạm tội.

- Là một cảnh sát mà lúc hết giờ làm việc vẫn còn mặc cảnh phục, chỉ vì một cái bánh mứt táo mà đứng đờ đẫn vô dụng oai trước mặt một người dân thường, lạm dụng quyền hạn mà nhân dân giao cho cô.

Vương Dung đứng nhìn cái xe mô tô bên kia đường, vẻ mặt thể hiện một thái độ khinh thường, đồng dục nói:

- Ngoài ra, cô còn là đối tượng tình nghi sử dụng xe cơ quan để làm việc cá nhân, xâm phạm đến lợi ích của nhân dân. Cô có tư cách gì để tự xưng mình là một người cảnh sát nhân dân? Cô đã quên mất lời tuyên thệ trang nghiêm trước khi bước vào ngành cảnh sát sao? Cô quên mất lý tưởng vinh quang khi đứng trong hàng ngũ cảnh sát rồi à? Tôi khinh thường cô, rất khinh thường.

Sắc mặt của cảnh sát Trì dần trắng bệch ra, ánh mắt cô cháy lên sự giận dữ, nhìn thẳng vào mặt hắn, hít thở sâu vài cái, cô bị kích động đến mức muốn đánh ngã hắn xuống mặt đất ngay lập tức. Mặc dù những lời nói đó làm cho cô rất giận, giận đến mức sắp nổ tung, nhưng bỏ qua những chuyện cá nhân thì những gì hắn nói không phải là không có lý.

Kiểm chế bản thân lại, cố gắng giữ bình tĩnh, cảnh sát Trì bỏ mũ xuống, mái tóc đen nhánh xõa xuống rất đẹp, ánh mắt lạnh lùng, bắt đầu cởi áo ra, mở từng cúc áo một, chậm rãi và bình tĩnh.

Thấy cảnh này con người của Vương Dung chợt giãn ra, thầm nghĩ có khi nào là do hắn vừa dạy dỗ cô nên bây giờ cô tỉnh ngộ và thấy mình làm sai nên để cảm tạ ân nhân mà lấy thân mình báo đáp hay không?

Bộ cảnh phục kia đang trói buộc một vũ khí giết người, từng cúc áo được cởi ra gần như đã để lộ gần hết chiếc áo trong màu xanh nhạt.

- Hung khí, đại hung khí, đúng là hung khí của con người.

Mặc dù Vương Dung từng đi nhiều và thấy nhiều nhưng cảnh đang diễn ra trước mắt đây đã hấp dẫn được hắn, khiến hắn phải đứng yên bất động.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bản lĩnh của Vương Dung

Cô đem bộ cảnh phục xếp lại để lên cửa sổ của tiệm bánh, Vương Dung không hề giấu diếm sự thèm thuồng đến nhỏ dãi của mình khi nhìn thấy cảnh này, cô cười gian manh, giả vờ nói nhỏ nhẹ.

- Muốn xem thử không? Muốn thử một chút cảm giác mới không?

- Muốn.

Vương Dung theo bản năng gật như gà mổ thóc, còn đưa tay lên định chụp lấy người cô.

- Đồ lưu manh vô liêm sỉ.

Cảnh sát Trì tức giận, đột nhiên đứng thẳng lên, chụp lấy tay của Vương Dung bẻ ngược lại sau lưng, động tác mạnh và chuẩn, có thể nhận thấy chiêu khó này được cô thực hiện rất chuyên nghiệp.

Mắt Vương Dung sáng lên, thầm khen cô gái này có thân thủ rất tốt, không ngờ được là một nữ cảnh sát có vóc dáng như thế lại có được sức bật tốt như vậy. Hiện tại cảnh sát của Trung Quốc đều đã đạt đến tiêu chuẩn này rồi sao? Theo bản năng thì hắn định phản kháng lại nhưng chợt có một ý định khác và để cô túm lấy cánh tay phải của mình.

Chẳng qua đó là một kế để sau đó hắn lật ngược người lại và bẻ lại tay phải của cô.

Tuy nhiên, Vương Dung giãy dụa cả hai tay nhưng lại không thể giãy ra được, lộ vẻ hoảng sợ:

- Này, này, cô làm gì vậy?

Cảnh sát Trì chỉ một chiều đã chế ngự được hắn, không hề tỏ vẻ đắc ý, giống như biết trước được rằng đây là kết quả hiển nhiên rồi vậy. Nhìn cô gái này vào lúc ấy thì trừ khi là một tổ chức tội phạm được huấn luyện chuyên nghiệp, nếu không thì đừng nghĩ đến chuyện phản kháng.

- Hừ, anh nghĩ tôi sẽ làm gì? Vừa rồi nhìn thích không? Bây giờ có muốn nhìn nữa không? Vẫn nhìn à? Nhìn này.

Vợ chồng chủ tiệm Trương Kí hình như cũng sợ hãi, ngăn người không biết làm gì. Mặc dù lúc này đã hơn chín giờ nhưng ở giữa trung tâm thành phố này thì người qua lại cũng còn khá nhiều, nhìn thấy cảnh này mọi người bỗng vậy lại xem.

- Cô là một cảnh sát vậy mà lại sử dụng bạo lực với người dân thường, trong mắt cô có còn vương pháp không vậy?

Vương Dung giả vờ đau đớn nói.

- À, bây giờ anh mới nghĩ tới việc tôi là cảnh sát à? Không phải vừa rồi anh hung hăng lắm sao?

Cảnh sát Trì lạnh lùng nói tiếp:

- Hừ, tôi đã tan ca, lại coi cảnh phục ra rồi, bây giờ tôi và anh giống nhau, đều là công dân bình thường, tôi cần phải dạy dỗ một tên có cặp mắt lưu manh như anh.

- Ôi trời, ánh mắt của tôi rất thành thật đấy.

Vương Dung tỏ ra bị oan uổng.

- Cô xinh đẹp như vậy thì chuyện tôi có ham muốn này nọ cũng là bình thường mà, không lẽ nhìn như vậy cũng là phạm pháp sao?

Sắc mặt của cô cảnh sát có chút thay đổi, bản thân là một cảnh sát, đã từng gặp qua rất nhiều loại người, tàn ác có, vô nhân tính có, vô liêm sỉ có,....nhiều không thể kể hết, nhưng người có thể đứng nhìn một cô gái và nói lý lẽ được như vậy thì đúng là chưa từng gặp qua bao giờ.

Cô ngầm nhấn mạnh tay hơn, tức giận nói:

- Anh không phạm pháp, tuy nhiên giữa anh và tôi có một chút vấn đề. Anh hãy xin lỗi tôi và để lại cho tôi cái bánh mứt táo kia với giá mười đồng, nếu không tôi sẽ hành hạ anh cả đêm nay.

Vương Dung cũng có một chút bất ngờ, bản thân là một người đàn ông từng trải, đã gặp qua rất nhiều người phụ nữ, dịu dàng, thùy mị có, ngây thơ, hồn nhiên có, kiêu ngạo, lạnh lùng có, nhưng một người vì tranh giành cái bánh mứt táo mà không từ thủ đoạn như vậy thì đúng là lần đầu hắn nhìn thấy.

- Cảnh sát xinh đẹp, nếu cô không thả tôi ra thì tôi sẽ hành động đấy. Cô đừng ép tôi phải sử dụng đến tuyệt chiêu.

Sắc mặt Vương Dung cũng trở nên nghiêm túc.

- Đến lúc đó cô đừng có mà hối hận.

- Há? Tuyệt chiêu, được, tôi rất thích xem tuyệt chiêu của người khác đấy.

Nghe hắn nói như vậy thì nữ cảnh sát không hề sợ hãi mà còn có chút hứng thú, thầm nghĩ người đàn ông thô bỉ này làm sao có thể là một cao thủ được.

- Cảnh sát đánh người, cảnh sát đánh người.

Ngay trong lúc cảnh sát Trì đang chờ đợi và tập trung vào cơ bắp của hắn thì hắn lại la lớn lên:

- Hàng xóm láng giềng ơi, tay của tôi bị chặt đứt rồi, đau chết mất thôi, cảnh sát đánh người.

Hai mắt của cảnh sát Trì mở to, kinh ngạc, hóa ra đây là tuyệt chiêu của hắn sao?

Mới đầu người đứng xem cũng không nhiều, nhưng khi nghe Vương Dung la lên như vậy thì những người ở gần đó đều chạy đến xem, chỉ trỏ, nói nhỏ nói to. Nhất là với cảnh sát Trì, những người đàn ông đứng đó đều nhìn vào người cô mà bàn tán.

Tuy nhiên, cảnh sát Trì là một cảnh sát kì cựu và có nhiều thành tích xuất sắc trong ngành cảnh sát, thậm chí cô từng đuổi theo một tên trộm trên đường phố đông người, đuổi chạy hơn cả km, náo động cả một khu phố, so với tình cảnh hiện tại thì gay cấn hơn rất nhiều. Vài giây sau cô bình tĩnh lại, không còn hoang mang nữa, lạnh lùng nói:

- Đừng đứng đây nữa, chưa thấy cảnh sát bắt người xấu bao giờ à? Tản ra đi, coi chừng tên này chạy thoát lại làm mọi người bị thương đó.

Quả nhiên khi cô vừa nói ra câu đó thì những người đứng xem đều lộ vẻ sợ hãi và lui về sau vài bước, có dấu hiệu tản ra.

- Bà xã à, tôi sai rồi, tôi không dám nữa, tôi là người xấu.

Vương Dung thấy kế hoạch vừa rồi thất bại thì lại bày ra một kế khác, vẻ mặt đau khổ, cầu xin tha thứ.

- Có một người vợ xinh đẹp như vậy trong nhà rồi thì tôi không nên lảng nhãng ở bên ngoài. Ồi, tôi đau chết mất. Tôi không dám, không dám nói chuyện với đồng nghiệp nữa, bà xã ơi, tôi sai rồi, tôi hứa từ này về sau khi đi ra đường cho dù là người con gái nào thì tôi cũng không liếc ngang liếc dọc nữa. Tôi, tôi thề với Mao Chủ tịch là sau này chỉ nhìn một người mà thôi.

Chung quanh lại tùm năm tùm bảy bàn tán, náo nhiệt hẳn lên. Bàn luận to nhỏ về câu chuyện đang diễn ra trên phố này, tâm lý của họ có vẻ thoải mái hơn vì nghĩ đây là chuyện xích mích nội bộ gia đình chứ không phải chuyện giữa một cảnh sát và một tên tội phạm.

Thử nghĩ xem, một nữ cảnh sát xinh đẹp bắt một tên trộm và một nữ cảnh sát xinh đẹp đi dạo phố cùng chồng, thấy chồng thường xuyên liếc nhìn các cô gái thì nổi cơn tam bành, trở thành sư tử Hà Đông, dùng bạo lực để dạy dỗ chồng. Tình cảnh hai người lúc đó thì câu chuyện của ai sẽ hợp lý hơn?

Mọi người xung quanh thảo luận rất sôi nổi, thậm chí có người nói rất hăng say giống như mình là người trong cuộc và biết đầu đuôi câu chuyện vậy, còn những người mới tới thì lại miêu tả sự giả dối của nữ cảnh sát kia cứ như thật.

Mặc dù cảnh sát Trì rất mạnh mẽ nhưng bị rơi vào tình thế như thế này, bị nhiều người chỉ trích, bàn tán thì đây là lần đầu tiên. Liên tục nghe thấy những lời bàn tán cô thấy mình bị mất mặt, một số câu nói khiến cô đỏ mặt và nổi giận.

- Câm miệng.

Nghe được những lời bàn tán đó, khuôn mặt xinh đẹp của cô nóng bừng lên, quát vào tai hân:

- Anh còn dám nói chuyện vớ vẩn thì đừng trách tôi không khách khí.

- Bà xã à, tôi thật sự chỉ yêu mình bà xã thôi, tôi và cô Tiểu Hồng kia trong sạch mà.

Vương Dung với vẻ mặt thâm trầm oan.

- Tôi chưa bao giờ đi đến tiệm gội đầu của cô ấy cả, bà xã của tôi xinh đẹp như vậy, hiền lành, dễ thương, tốt bụng như vậy cơ mà.....bà xã.....

Trên đời này chưa ai kêu cô bằng hai chữ ấy cả, điều này làm cô rất xấu hổ và bức mình, oán giận trong lòng. Những người đến xem ngày càng nhiều, làm cho đường phố của cô bị tắc nghẽn. Với thời đại công nghệ thông tin phát triển hiện nay thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người hiếu kỳ chụp ảnh, quay phim lại rồi tung lên mạng, như vậy chẳng khác nào là làm nhục cô cả.

Trong lúc nhất thời cô không có cách nào để đối phó với tên vô lại này cả, nếu bây giờ cô đánh hân thì chắc chắn ngày mai trên internet sẽ có rất nhiều người tìm kiếm từ khóa "nữ cảnh sát bạo lực với chồng trên đường".

Nhưng tha cho hân một cách dễ dàng như vậy cô không cam lòng, đúng lúc này chuông điện thoại lại reo lên, nữ cảnh sát liếc mắt nhìn Vương Dung như muốn ăn tươi nuốt sống hân, một tay thì nghe điện thoại, liên tục vâng dạ và nói là sẽ đến ngay. Mặc dù không cam lòng nhưng không thể làm gì được Vương Dung nên hung hăng nói:

- Hừ, anh điên rồi, coi như lợi hại, lần sau đừng để tôi nhìn thấy mặt anh.

Dứt lời cô đẩy Vương Dung ra, cầm lấy quần áo, mặt lạnh lùng tách đám đông đi ra, leo lên chiếc xe mô tô, nhưng Vương Dung lại chạy theo, giả vờ ôm chân cầu xin tha thứ:

- Bà xã à, đừng bỏ tôi mà, tôi nhất định sẽ sửa lỗi mà.....tôi sẽ mời cô ăn bánh mứt táo.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Gặp lại người cũ

- Tôi phải đi ngay bây giờ, đúng là cái đồ dai như đĩa.

Cảnh sát Trì quay đầu lại trừng mắt nhìn hân, thầm nghĩ đúng là xui xẻo khi gặp cái tên lưu manh, vô liêm sỉ này, lão nương sẽ nhớ cái bản mặt của người. Nhân lúc mọi người đang chuẩn bị lấy điện thoại ra để chụp thì cô vội vàng phóng xe đi nhanh như chớp.

Sau khi cô đi khỏi thì đám đông không rõ đầu của tai nheo kia cũng không vội giãn ra mà tính quay lại để hỏi "đương sự" Vương Dung câu chuyện vừa rồi, nhưng người đàn ông vừa mới gọi vợ inh ỏi kia lại biến mất một cách kỳ lạ.

Xiết chặt cái áo khoác, vô tình Vương Dung lại xuất hiện ở nơi này, tâm trạng khá tốt, thầm nghĩ nữ cảnh sát kia cũng thật kì lạ, giản dị, đáng yêu, có một khuôn mặt dễ thương như vậy sao lại làm cảnh sát được nhỉ?

Tuy nhiên chuyện như vậy lại khiến hần vui vẻ, làm cho những chuyện không vui trước đây ở khu phố này cũng vui đi nhiều, trong lòng dễ chịu, thoải mái hơn hẳn.

Nhưng có người nói sự vui vẻ, hạnh phúc lại không thể kéo dài mãi được, đối với cuộc sống của hần thì quy luật này lại càng đúng.

- Mao Mao, ngoan, đừng khóc, mẹ dẫn con đi mua đồ ăn rồi mình về nhà ngủ nha.

Lúc đó, Vương Dung nghe thấy một giọng nói dịu dàng ở phía sau.

Như sét đánh ngang tai, hần quay đầu nhìn lại, bên cạnh đường có một người phụ nữ mặc áo xám nhung, váy trắng đang ngồi và dỗ dành một bé gái chừng khoảng ba tuổi.

Cho dù đã qua nhiều năm nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua gương mặt ấy thì Vương Dung vẫn có thể nhận ra cô ngay lập tức. Giống như có một luồng điện chạy ngang qua người khiến hần tê cứng người, không thể cử động được.

Tim dường như cũng ngừng đập, mặt biến sắc trắng bệch ra, hai tay đút trong túi quần run rẩy không ngừng.

Trong năm năm qua, những lúc cô đơn thì hần đều nghĩ đến cảnh tượng được gặp lại cô, dù chỉ là bước trên con đường này và nghĩ về điều ấy cũng đủ làm cho hần thấy dễ chịu rồi.

Hần há miệng thờ đốc, muốn gọi tên cô, nhưng tiếng gọi ấy chỉ có trong suy nghĩ, hần không thể gọi thành tiếng được, hần từng nghĩ bản thân đã trải qua nhiều chuyện thì có thể vượt qua được tất cả mọi chướng ngại, thử thách, bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến hần đổi sắc mặt được.

Có lẽ hần đã tự đánh giá mình quá cao, tận sâu trong lòng của Vương Dung vẫn có một chút sợ hãi, sợ cô sẽ quay đầu lại, sợ nhìn thấy nỗi đau và buồn phiền của cô được giấu trong đôi mắt biết cười kia.

Khi gặp chuyện hần rất ít khi trốn tránh, mặc dù hần biết chỉ cần người còn sống thì sớm hay muộn cũng có ngày gặp lại nhau, nhưng với chuyện này thì hần lại nghĩ ngày đó đến càng muộn càng tốt, hần vô thức bước lùi về phía sau.

- Được, con cũng muốn mua một cái bánh mít táo như chú kia.

Cô bé nhìn thấy Vương Dung đang cầm cái bánh mít táo trên tay liền la lên.

Vương Dung thầm nghĩ có chuyện không hay rồi. Cô vén mái tóc dài lên để lộ ra khuôn mặt điềm tĩnh, ngẩng đầu nhìn Vương Dung.

Hần hy vọng sau năm năm với sự thay đổi lớn về ngoại hình cùng với ánh đèn đường không được sáng lắm thì cô sẽ không nhận ra mình, trong lòng Vương Dung bồn chồn không yên, giống như là kẻ trộm sắp bị người ta bắt vậy.

Nhưng trong nháy mắt hần có thể nhận ra cô thì làm sao cô có thể không nhận ra hần được? Ánh mắt của cô nhìn lên khuôn mặt của Vương Dung, sắc mặt nhất thời cứng đờ, ngực nhói lên, vô tình cô đưa tay ôm lấy ngực, mặt trắng bệch ra như tờ giấy, ánh mắt đầy sự hoảng sợ và đau đớn.

Vương Dung thấy vậy cũng đau xót, hần biết người phụ nữ yếu đuối này từ nhỏ tim đã không được khỏe, khi bị kích động thì tim sẽ đau thất lại, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng sẽ khiến cô đau đớn và có cảm giác không thờ được.

Hần bước tới một bước, định đỡ lấy cô nhưng cô bé đáng yêu kia cũng nhìn thấy tình trạng không ổn nên vội ôm lấy cô, lo lắng nói:

- Mẹ, mẹ lại bị đau à? Là Mao Mao không tốt, Mao Mao không cần ăn bánh mít táo nữa, Mao Mao sẽ về ngủ ngoan mà, mẹ đừng đau nữa mà.

Những lời cô bé vừa nói ra giống như sét đánh ngang tai, khiến cả người hần run rẩy, mẹ, hần muốn giúp cô ấy nhưng cô đã lập gia đình, làm sao có thể gặp mặt cô được nữa?

Tiếng kêu của cô bé Mao Mao kia dường như đã làm thay đổi sự chú ý của cô, sắc mặt cũng đã hồng hào trở lại, nắm lấy tay cô bé nhỏ nhẹ nói:

- Mao Mao, mẹ không sao, mẹ đưa con đi mua bánh mít táo.

Ánh mắt của cô đã rời khỏi Vương Dung, giống như cô chưa hề nhìn thấy hần vậy, cầm tay Mao Mao, cúi đầu đi ngang qua Vương Dung.

Thời gian lúc này dường như ngưng lại.

Hai con người, giống như năm năm trước, cứ vậy mà bước qua nhau.

Hình như Vương Dung nhìn thấy ánh mắt hiếu kì của cô bé có nước da trắng hồng đáng yêu kia đang quan sát cái áo khoác của hần.

- Mao Mao, cho cháu.

Giọng của Vương Dung trầm khàn, cố gắng tỏ ra thân thiện, nhưng ở phương diện này thì hắn không có duyên chút nào, cô bé hoảng sợ núp vào sau người mẹ, chớp đôi mắt to tròn cảnh giác nhìn Vương Dung, tuy nhiên cô bé lại luôn chú ý đến cái bánh mứt táo trên tay hắn.

- Đây đã là cái bánh mứt táo cuối cùng rồi, tẩu tẩu bên kia không còn để bán đâu.

Vương Dung cảm thấy thoải mái hơn một chút, nếu cô đã kết hôn, đã tìm được hạnh phúc cho mình thì sự áy náy của hắn đối với cô cũng giảm đi nhiều. Mặc dù chính hắn đã từng gây ra cho cô một sự tổn thương rất lớn, nếu lúc trước cái bánh mứt táo là sự bắt đầu thì bây giờ cũng hãy để nó kết thúc mọi chuyện đi.

- Hả?

Ánh mắt của Mao Mao tỏ ra thất vọng, đôi mắt lại nhìn vào tay của Vương Dung, phụng phịu kéo tay cô hỏi:

- Mẹ, được không mẹ?

- Vậy con cảm ơn chú đi.

Có lẽ là cô đang cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong giọng nói của cô có một chút run rẩy, giống như là đang cố che giấu một điều gì đó.

- Cảm ơn chú!

Cô bé không hề biết không khí gượng gạo lúc này của hai người lớn, vui vẻ nhận lấy bánh từ tay Vương Dung.

- Ngoan lắm Mao Mao, tạm biệt.

- Tạm biệt chú.

Vương Dung xoa đầu cô bé, mỉm cười và gật đầu với cô, sau đó bước đi về phía nhà mình. Còn cô cũng nắm tay Mao Mao đi về phía trước, cho đến khi bóng Vương Dung biến mất hoàn toàn trong bóng đêm thì nước mắt mà cô cố nén từ lâu cũng đã rơi xuống, nước mắt như một màn sương mờ làm cô không nhìn rõ đường đi trước mắt, ngồi thụp xuống đường nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

- Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Mao Mao lo lắng ôm lấy mẹ.

- Sao mẹ lại khóc? Là Mao Mao không tốt, Mao Mao không nên nhận bánh từ người lạ.

- Không phải lỗi của Mao Mao đâu.

Cô ôm lấy Mao Mao, vừa khóc vừa nói:

- Là cát bay vào mắt mẹ nên nước mắt chảy ra vậy thôi.

- Mẹ ăn bánh mứt táo đi, ngọt lắm, ăn bánh mắt mẹ sẽ không đau nữa đâu.

- Ừ, Mao Mao ngoan, ngoan lắm.

.....

- Phù!

Vương Dung giống như là một người lính đang chạy trốn trên chiến trường, hắn đi một mạch đến trước cửa nhà mình, sự gấp gáp tình cờ vừa rồi đã làm tinh thần của hắn trở nên rất tệ, chẳng còn chút sức lực nào nữa, hắn dựa vào cánh cửa và đột nhiên nhớ đến những chuyện cũ trước đây, đang đi ở trên phố thì gặp phải người con gái là mối tình đầu của mình, cuối cùng lại bị con cô gọi là chú. Nghĩ đến đây Vương Dung không kiềm chế được tự cười thầm chế giễu mình. Đèn tắt, hành lang chỉ còn lại một màu đen.

Chỉ còn điều thuốc trên miệng hắn như ngôi sao nhấp nháy, lúc sáng lúc tối.

Có lẽ tại nơi chỉ có bóng tối này hắn mới cảm thấy trái tim mình được bình yên, thanh thản. Quên đi tất cả, có thể không?

Không biết hắn ngồi đó mất bao lâu, điện thoại bỗng rung lên, hắn chau mày trở lại với thực tại, người biết số điện thoại của hắn rất ít, trong đầu nghĩ đến vài cái tên, à, quả nhiên là lão Mộ kia gọi.

Hắn bấm nhận cuộc gọi, sau khi nghe giọng cười hi hi của lão Mộ thì Vương Dung nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Lão Mộ, ông dám lừa tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Thừa nước đục thả câu

- Vương lão đệ, ngàn vạn lần xin đừng hiểu lầm, lão ca này tuyệt đối không bao giờ lừa cậu.

Lão Mộ đầu dây bên kia nghe tôi hỏi vậy thì giọng cũng hơi run, vội vàng cười gượng khản nài:

- Lão đệ à, lúc này cậu phải chiều cổ giúp tôi, thật tình là ở công ty lúc này đang có cục diện hỗn loạn, dây dưa nhiều lắm. Có nhiều chuyện tôi không tiện ra tay nên mới mời đưa nhỏ Phi Phi đó về giải quyết. Ai ngờ gần đây tôi nghe được phong phanh rằng có một vài người đang chuẩn bị dùng thủ đoạn để đuổi Phi Phi ra khỏi công ty. Lúc này tôi mới bắt đầu đi mà bàn bạc với người anh em Âu Dương Hoa bày ra một tiểu kế đuổi Phi Phi ra khỏi nhà và đến ở bên cạnh cậu. Tôi biết, chỉ có ở chỗ cậu thì dù có hàng trăm hàng ngàn yêu ma quỷ quái gì cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của cậu được. Lão đệ, coi như lão ca cầu xin cậu vậy, cậu không thể nào nhìn thành quả bao nhiêu năm lẫn lộn, liều mạng của tôi bị cướp đi và tôi phải lang thang ngoài đường như vậy đúng không?

Giọng nói của lão rất thảm thương.

- Hừ.

Vương Dung lạnh lùng hừ một tiếng.

- Chuyện này ông đi tìm người khác đi, tôi đã quy ẩn rồi, còn nữa, chuyện vừa rồi ông đã ngấm ngầm dùng mưu và lời dụ dỗ tôi, chuyện này tôi sẽ nhớ.

Mặc dù lão nói một cách rất thảm thương nhưng Vương Dung đã sớm biết lão Mộ kia lúc nào cầu xin người khác cũng làm bộ đáng thương này nọ, có điều nói thật ra thì nghe ông già này làm nhảm một chút cũng khiến tâm trạng hẳn tốt hơn nhiều.

- Ấy chết, huynh đệ của tôi, hai chúng ta đã có nhiều năm giao tình như vậy rồi, cậu không thể trơ mắt thấy chết mà không cứu được, hay là như vậy đi, lát nữa tôi mời lão đệ uống rượu, ăn uống no say nhé.

Lão Mộ bắt đầu nói cười, trêu đùa:

- Hơn nữa, cô cháu gái Phi Phi của tôi rất xuất sắc đấy, sao cậu không nhân dịp này mà theo đuổi nắm lấy tay nó, như vậy là lời quá rồi còn gì. Lão đệ, à không, lão ca à, Vương gia à, nếu lần này cậu không chịu giúp tôi thì sau này mỗi ngày tôi đều đến trước cửa nhà cậu khóc la om sòm, cậu nói xem, nếu cậu đem cháu gái tôi ra làm lớn chuyện thì sẽ như thế nào đây.....cậu suy nghĩ lại đi, ở đó toàn là hàng xóm cũ của cậu thôi đấy.

Vương Dung lắc đầu, hẳn biết lão Mộ này từ lâu, mới đây lão vỗ ngực nói cứ đến công ty của lão và an dưỡng tuổi già đi, kết quả là bị lão lừa cho một vỏ như vậy, nói gì thì nói hai người cũng biết nhau được hơn 6 năm rồi. Khoảng thời gian vừa rồi lão Mộ cũng chiều cổ cho hắn không ít, nhất là lúc lo tang sự cho mẹ hắn thì lão đã bỏ tiền ra lo liệu giúp, khi đó hắn còn nhỏ nên không biết phải làm như thế nào. Hơn nữa lão cũng thường xuyên cho người đến mộ của mẹ hắn quét dọn, giữ gìn.

Theo lý mà nói thì với món nợ tình nghĩa này khi lão Mộ gặp chuyện không may mà không giúp thì cũng không được. Nhưng lão già này lại có tính toán và suy nghĩ của lão khiến hắn rất ghét, nghĩ sao mà lại muốn lợi dụng hắn đi làm cái công việc chẳng khác gì bảo mẫu kia?

- Lão đệ à, huynh đệ à, tôi trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, cậu thật sự thấy chết mà không cứu sao? Nếu tôi xảy ra chuyện thì mấy cô nhi quả phụ ấy phải sống như thế nào đây?

Hắn nói liên tục, sau đó khóc lóc, nước mắt nước mũi sụt sùi:

- Lúc đầu, khi tôi gặp cậu ở cửa khẩu....

- Được rồi, được rồi, coi như là tôi sợ ông rồi.

Bị lão dùng tới chiêu này Vương Dung nổi hết da gà, tức giận nói:

- Chuyện này xem như tôi cho qua, nếu còn có lần sau thì ông biết tính của tôi rồi đấy.

- Được, được.

Lão Mộ mặt mày hớn hờ:

- Cậu nói sao tôi sẽ nghe vậy, tôi lấy danh dự của mình ra cam đoan là tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa đâu.

- Danh dự, hừ.

Vương Dung hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, nói:

- Còn nữa, chuyện rắc rối của ông tôi tuyệt đối không nhúng tay vào, tôi chỉ có thể giúp anh bảo vệ cô bé kia an toàn trong nửa năm, mặt khác, tiền....
- Ôi, huynh đệ ai lại nói đến chuyện tiền bạc, đau lòng lắm đó. Huống hồ không phải cậu đang rửa tay gác kiếm quy ẩn hay sao? Lấy nhiều tiền cũng không thích hợp lắm đâu.

Lão Mộ phân bua, nói:

Như vậy đi, tôi mời cậu uống rượu, còn cô bé kia thì muốn bao nhiêu cũng được.

- Đúng là trong lúc huynh đệ có chuyện mà lấy tiền thì quả là khó coi thật.

Vương Dung cười ha hả, nhưng không đợi cho lão Mộ được đắc ý, hần nói tiếp:

- Có điều tiền trong tay ông cũng có không ít đồng tiền bất chính, chi bằng giúp người làm việc thiện đi. Tôi có một gia đình bằng hữu, con gái của họ bị mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu, cô cháu gái lương thiện của ông cũng đã đóng góp một chút tiền làm từ thiện đấy, còn cân nhắc cả việc đưa người ra nước ngoài để điều trị nữa. Còn phần kinh phí nữa thôi, một người tư bản và có lòng dạ độc ác như ông thì cũng nên làm một chút việc thiện để tích đức đi....

- Ôi cha mẹ ơi, tôi mà là nhà tư bản hả, tôi chỉ buôn bán chút đỉnh để nuôi gia đình và có thứ để cho vào miệng mà thôi.

Lão Mộ nghe Vương Dung nói như vậy run hết cả người, vội vàng khóc than:

- Ở một đất nước chủ nghĩa đế quốc đen tối thì làm gì có ai giàu có nổi, về quan hệ thì tôi kém lắm, chỉ có thể tìm được bệnh viện tốt trong nước thôi.
- Cũng được, vì là huynh đệ nên sẽ không để cho ông bị thiệt đâu, lấy ông ba trăm vạn mỹ kim thôi.
- Haha, việc nhỏ, việc nhỏ thôi mà, chẳng qua vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi, đừng nói là nước ngoài, cho dù có đưa đứa bé kia lên sao Hỏa tôi cũng không bao giờ hai lời. Lão Mộ này là ai chứ, ai cũng biết tôi là người lương thiện và hay giúp đỡ người khác mà.

Lão Mộ vừa nghe số tiền kia thì nước mắt chực rơi xuống, ba trăm vạn mỹ kim đó đừng nói là đi nước ngoài thay thân, cho dù thay tất cả bộ phận cơ thể cũng còn dư đấy.

- Được rồi, tôi cũng không cần biết là ông buôn bán cái gì.

Vương Dung vờ về mặt không mấy vui vẻ cất ngang màn tự biên tự diễn của lão.

- Chuyện này tôi không tiện để ra mặt, vậy nên ông hãy lấy tên của công ty ông để làm việc này đi, như vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Không đợi lão Mộ kịp phản đối, Vương Dung tắt điện thoại, cũng coi như là một sự trả thù nhỏ vì hần thấy khó chịu khi bị lão lợi dụng.

Tuy nhiên, trên thực tế với tính cách của Vương Dung thì việc hần không muốn làm, cho dù có cầm dao kề cổ hần cũng không bao giờ đồng ý. Tuy nhiên làm người thì không thể không có lương tâm, người khác giúp mình thì khi họ có việc cần mình không thể trốn tránh được.

Huống hồ cái cô đại tiểu thư Âu Dương Phi Phi kia, mặc dù tính cách mạnh mẽ, hơi quá đáng, làm việc cũng cố chấp nhưng suy cho cùng thì cũng là một cô nương có tâm tính tốt, lương thiện. Cũng không phải lấy làm vợ nên tính nết tốt xấu với hần cũng không thành vấn đề, thôi thì xem như lão Mộ nợ mình một ân tình, còn cái cô Âu Dương Phi Phi kia thì vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vương Dung lại châm thuốc, uể oải bước hướng về phía Âu Dương Phi Phi vẫy tay nói:

- Tổng Giám đốc Âu Dương, tôi gần đây cũng đang thiếu tiền, vừa rồi cô nói một tháng sẽ trả mười ngàn, vậy coi như chưa có chuyện gì xảy ra nhé.

Âu Dương Phi Phi sùng sốt nhưng khoe miệng chợt cười khẩy, ra vẻ xem thường, người này quả nhiên là nhân lúc cháy nhà đi cướp của người khác, đúng là vô liêm sỉ. Trước khi chưa có tiền thì liên tục đuổi mình đi, đến khi nghe trả tiền nhà mười ngàn một tháng thì thay đổi sắc mặt, hừ, nếu bốn tiểu thư không gặp chuyện xui xẻo thì đâu có dễ dàng mà tha cho một người tổng tiền trắng trợn như hần chứ. Nhất là khi con gái nhà hàng xóm bị bệnh nặng, cần nhiều tiền vậy mà nửa đồng hần cũng không cho. Đúng là con người tham lam, keo kiệt.

Cô lại càng thêm phẫn nộ cảm với Vương Dung, chính là người đang đứng trước mặt kia nhưng lại không thể làm gì hần. Chẳng lẽ lúc này lại phải đem những đồ vật có giá trị bán đi sao? Nhưng sợ đến khi chuộc chúng về thì đã bị người ta làm hư mất rồi, đồ vật nào cô cũng chọn lựa rất kĩ nên rất thích nó.

Còn nữa, những thứ kia đều là hàng hiệu Chen, Mike,... lại càng không thể bán đi. Mình không thể vì thiếu tiền mà phá vỡ nguyên tắc của bản thân được.

- Được thôi, cùng lắm là nửa năm sau sẽ thanh toán hết tiền nhà cho anh. Hơn nữa tôi ở phòng này cũng không quá ba tháng đâu.

Đối với người như vậy Âu Dương Phi Phi không muốn nói nhiều, cũng lười tính toán với hần, cô cũng có đủ tự tin là trong nửa năm tới sẽ có được thành

tích không tôi ở công ty. Đến lúc đó dựa theo hợp đồng thì Mộ bá bá sẽ trả cho cô một số tiền không ít.

- Được, sau nửa năm thanh toán luôn một lần, tôi đồng ý. Nhưng còn chuyện ở ba tháng thì tôi không đồng ý, cô đã thuê nhà này thì phải ở ít nhất là nửa năm

Vương Dung nói một cách chắc nịch, phun ra một ngụm khói thuốc, chớp mắt giả vờ ham của:

- Bằng không thì không bàn nữa.

Âu Dương Phi Phi thật sự không hiểu nổi thân là một người đàn ông có đủ tay đủ chân mà lại không thấy hổ thẹn, không biết không chế bản thân lại đi làm cái việc thừa nước đục thả câu ấy, cô khinh bỉ con người hần.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bảo vệ mà cũng có quy tắc bí mật sao?

Khoanh hai tay lại, cô lạnh lùng nhìn hần nói:

- Nửa năm thì nửa năm.

Cô chưa bao giờ so đo chuyện tiền bạc với người khác, nếu không thì vừa rồi đã không giúp đỡ cô giáo Triệu nhiệt tình như vậy.

- Tốt lắm, tiểu thư Âu Dương không hổ là Tổng Giám đốc, rất thẳng thắn.

Vương Dung tỏ ra nguy hiểm.

- Tuy nhiên cái hợp đồng trước kia không thể dùng được, chúng ta phải kí lại một bản hợp đồng khác. Trong đó có mấy điều như sau, thứ nhất, cô phải giữ phòng sạch sẽ, một tuần phải quét dọn ba lần, và một lần tổng vệ sinh chung quanh nhà. Tuy nhiên, Tổng Giám đốc Âu Dương có thân phận cao quý nên không cần động tay chân vào cũng được, có thể có cho người khác đến làm giúp.

- Được.

Âu Dương Phi Phi không do dự mà đồng ý ngay lập tức, dù sao cô cũng là người thích sạch sẽ, nơi mà cô ở thì cho dù là nơi thuê ở tạm cũng không thể dơ bẩn như ổ chó được, không cần Vương Dung nói thì cô cũng sẽ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ.

- Thứ hai, phòng nhỏ bên trái là phòng riêng của cô, nếu không được sự cho phép của cô thì tôi sẽ không vào quấy rầy, còn phòng lớn bên phải là phòng ngủ của tôi, nếu không được sự đồng ý của tôi thì cô cũng không được vào.

Vương Dung chỉ vào hai phòng cạnh nhau và nói.

Âu Dương Phi Phi mặt cứng đơ, trợn mắt lên nhìn hần, sừng sốt một lúc lâu sau mới gạt mình nói:

- Anh anh anh, anh nói cái gì? Ý anh là anh cũng sẽ ở lại đây à?

Vương Dung chậm rãi hút thuốc, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

- Tiểu thư Âu Dương, trên thế giới này có rất nhiều người nghèo, rất nhiều người mong muốn có được một căn nhà để ở, với họ như vậy là may mắn lắm rồi. Nơi này mặc dù đơn sơ nhưng nó thật sự là nhà của tôi, ngôi nhà duy nhất, cô không thể ngang nhiên đến ở và đuổi tôi ra ngoài đường như vậy được.

- Không được, chuyện này tuyệt đối không được.

Âu Dương Phi Phi giận đến nổi mặt trắng bệch ra, chuyện này cô không thể nào chấp nhận được. Chuyện đùa, sống chung một nhà với một người đàn ông, nhất là người mà cô ghét cay ghét đắng nữa. Cô lạnh lùng nói:

- Vương tiên sinh, số tiền thuê nhà tôi trả không phải thấp, nó cao hơn giá cả thị trường rất nhiều, tôi hy vọng trong sáu tháng tôi ở đây thì anh hãy ra ngoài thuê phòng ở.

- Tiểu thư Âu Dương, cô nghĩ đây là trò đùa chắc?

Vương Dung cũng tỏ ra kinh ngạc, trừng mắt nhìn cô, vỗ trán, lắc đầu, cười nói:

- Tiểu thư à, đây là nhà của tôi, đang yên đang lành lại cho cô thuê nhà rồi ra ngoài ở à? Tôi là thằng ngốc sao? Đúng vậy, số tiền mà cô trả đúng là rất cao nhưng đến nửa năm sau tôi mới nhận được, hiện tại tôi cực kì nghèo, công ty thì trả tiền lương thử việc hai ngàn mỗi tháng, cô nghĩ tôi phải đi thuê nhà như thế nào đây? Tôi đã phiêu bạt ở ngoài nhiều năm, bây giờ muốn sống một cuộc sống tốt đẹp hơn, làm sao có thể đi đến nơi nào khác nữa. Quên đi, quên đi, tôi thấy không cần phải nói nữa, cô lo thu xếp đi.

- Anh.....

Âu Dương Phi Phi giận dữ, định phát cáu lên nhưng lại nghĩ đến tình hình của mình nên đành phải nén giận, nói:

- Được, trong nửa năm tới, chúng ta đều là người thuê nhà, anh không phải là chủ nhà, giá cả tôi sẽ không thay đổi nhưng chúng ta cần có thêm điều kiện.

Cô thầm nghĩ là tên quỷ keo kiệt này muốn xin tiền cô để ra ngoài thuê nhà ở, đúng là lòng tham không đáy, nếu cô có tiền thì có thể ném cho hắn một chút để hắn đi đâu thì đi cho khuất mắt, tuy nhiên nếu có tiền thật thì cô cũng không dại gì mà ở lại đây để đòi co với hắn, cô sẽ sớm quay lại khách sạn ở.

- Biết rồi, biết rồi, cô là phụ nữ nên ra ngoài cũng phải cẩn thận một chút, rất dễ bị lừa gạt, nhất là việc ở cùng với một người đàn ông.

Vương Dung bắt đầu dùng ánh mắt soi mói nhìn cô, bữu môi nói:

- Tôi thừa nhận, cô rất hấp dẫn nhưng lại không phải là "khẩu vị" của tôi, đối với cô tôi không có chút hứng thú nào cả, vậy nên cô cứ yên tâm. Vương Dung tôi tuy không phải là người tốt nhưng cũng sẽ không làm cái việc dòn người ta đến bước đường cùng đâu.

- Anh.....

Âu Dương Phi Phi tròn tròn mắt, tức giận nhìn Vương Dung đáp lời:

- Vương tiên sinh, vẻ ngoài của tôi như thế nào không đến lượt anh đánh giá, hơn nữa hãy nhìn lại anh đi, tuổi cũng không nhiều lắm mà lại ăn mặc giống như một ông chú già cỗi vậy, anh nghĩ với bộ dạng như vậy mà có cô gái nào đến quyến rũ anh sao?

Vương Dung nhún vai cười:

- Thời buổi này làm một người đàn ông trung thực thật là khó khăn, đối với một người phụ nữ đẹp mà ngó nghiêng này kia thì sẽ bị mắng là một tên hám gái, còn với những người phụ nữ mà nói không có hứng thú với họ thì cũng sẽ bị mắng chửi. Được rồi, được rồi, coi như tôi chịu thiệt một chút, để tôi nói lại vậy, Tổng Giám đốc Âu Dương nhìn cô thật sự rất đẹp, rất nữ tính, quyến rũ....tóm lại là rất hấp dẫn tôi.

Với những người thích tự hào khoe khoang hay ca ngợi mình thì cô vẫn có thể chấp nhận được, nhưng giọng điệu của tên này là gì vậy? Mặt mày nhăn nhó, giống như những gì vừa nói ra đều là dối lòng vậy. Âu Dương Phi Phi giận đến run người, nếu lúc này mà có một khẩu súng trong tay thì chắc chắn cô sẽ không do dự mà bắn tên đáng ghét này một phát, dù sao người như hắn có ở lại thế giới này thì cũng chỉ gây ra họa mà thôi.

Cô đã sống hơn hai mươi năm trải qua nhiều chuyện nhưng dường như không bằng chuyện của một ngày hôm nay gộp lại. Cô hít thật sâu mắt hơi, liên tục nhắc nhở mình, Phi Phi ơi là Phi Phi, nhất định phải kiềm chế, cho dù bị tên khốn này làm cho tức chết thì cũng không thể chết một cách vô ích được. Ở rừng không lo không có củi đốt, đợi đến ngày mai khi vừa vào giờ làm thì sẽ cho hắn ném mùi lợi hại, cho hắn biết thế nào là chà đạp, làm nhục.

Nghĩ đến đây Âu Dương Phi Phi thấy thoải mái hơn trong người giống như là đã tìm ra được một hy vọng mới cho cuộc sống vậy.

Cô bắt đầu suy nghĩ xem ngày mai làm thế nào để bằng thân phận của một Tổng Giám đốc mà thắng được một ván, làm thế nào mà tên Vương Dung đó phải kinh sợ và đến cầu xin rằng "Tổng Giám đốc Âu Dương, tiểu nhân biết sai rồi, có mắt như mù, ngàn vạn lần không nên mạo phạm cô".

Càng nghĩ Âu Dương Phi Phi lại càng vui sướng, khoanh hai tay trước ngực, ngẩng đầu kiêu ngạo, miệng nở một nụ cười đắc ý.

Vương Dung nhìn thấy thái độ kì lạ của cô thì cũng hơi sửng sốt, thầm nghĩ cô đại tiểu thư này không có biểu hiện gì là người xấu, nhưng tại sao nhìn cô lúc này hắn lại thấy lạnh hết cả người. Lão Mộ à, ông đem đến tai họa gì cho tôi đây?

- Khụ khụ.....sao cô không nói điều kiện của mình đi?

- Điều kiện à?

Âu Dương Phi Phi nhìn hắn cười nhạt, nói:

- Tuy nhiên trước khi nói điều kiện của mình tôi muốn hỏi anh một chút, anh có định làm công việc bảo vệ ở công ty tôi nữa không?

- Có, sao có thể bỏ được chứ?

Vương Dung khó hiểu.

- Tôi không có lấy một cái bằng, không có kinh nghiệm, Tổng Giám đốc cho tôi miếng cơm như vậy là tôi hài lòng lắm rồi, đâu dám có ý kiến gì.

- Tốt lắm, tôi hỏi anh câu nữa, anh có phải là đàn ông không? Ý tôi là một người đàn ông chân chính.

Âu Dương Phi Phi nhìn Vương Dung và cười nhếch mép.

- Ấc, ý của cô là.....

Về mặt Vương Dung khá bối rối nhưng cũng rất nhanh lấy lại được sự bình tĩnh, châm một điếu thuốc, hút một hơi sâu, sau đó đứng dậy cời quần áo, tháo dây thắt lưng.

- Tôi biết, com của những nhà tư bản không dễ ăn chút nào.

- Đây, đây.....Vương Dung, anh, anh định làm gì hả?

Âu Dương Phi Phi bị dọa cũng không ít, vội ôm ngực, sợ hãi và cảnh giác lui lại phía sau tránh đi.

- Anh anh anh....không được làm chuyện xằng bậy.

- Tổng Giám đốc, tôi hiểu.

Vương Dung với vẻ mặt đau khổ nói:

- Đây là quy tắc bí mật, mọi người ai cũng biết nhưng không được nói ra thôi, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để chứng minh được mình là một người đàn ông chân chính, đảm bảo sẽ làm cô hài lòng. Ôi, tôi đâu biết miếng com bây giờ khó kiếm như vậy đâu.....Chỉ làm bảo vệ thôi mà cũng phải có cái quy tắc bí mật này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Quy định chung

- Được rồi, được rồi, anh đừng coi đồ như vậy nữa, anh anh anh....

Âu Dương Phi Phi hoảng sợ hét toáng lên, che hai mắt lại nói:

- Tôi nói sai rồi, anh là đàn ông, đàn ông đích thực, đàn ông chân chính, như vậy được chưa?

Có lẽ cô cũng hiểu được chuyện đang xảy ra là vì câu nói hần không phải đàn ông chân chính nên khiến hần nổi giận, đó hình như là điểm yếu của bất kì người đàn ông nào. Quả là chuyện không thể tùy tiện nói ra được.

- Ha ha.

Vương Dung dừng việc cời đồ lại, phun điếu thuốc đi, nheo mắt nhìn cô đang hoảng sợ, lúng túng.

- Cô đã nhận lỗi thì tôi tha lỗi cho cô đấy. Tổng Giám đốc, cô có việc gì thì cứ nói đi, đừng vòng vo nữa.

- Hừ.

Mặt của Âu Dương Phi Phi đỏ bừng lên do xấu hổ, từ khe hở của các ngón tay cô nhìn thấy hần, vừa tức giận vừa nghĩ thầm tên này đúng là da mặt dày, cô "hừ" một tiếng và nói:

- Điều tôi muốn là anh là một người đàn ông thì nói phải giữ lời và chịu trách nhiệm với việc mình làm. Anh đã nói là muốn làm công việc bảo vệ thì hãy làm cho tốt, đừng vì gặp một chút khó khăn mà bỏ cuộc.

Trong lòng cô lại nghĩ khác, tên họ Vương kia, bốn tiểu thư vì tình thế bất buộc nên mới phải ở lại nhà của anh, miễn là bốn tiểu thư còn hứng thú để chờ đợi, giây vò thì anh sẽ còn đau khổ, đến lúc đó anh sẽ biết sự lợi hại của Âu Dương Phi Phi này.

- Cô cứ yên tâm, tôi là người không có ưu điểm gì nhưng vẫn có thể chịu đựng được những khó khăn.

Vương Dung vỗ ngực nói:

- Là một người đàn ông thì không thể nào khi gặp một chút khó khăn mà rút lui được, cô cứ yên tâm, tôi sẽ làm tốt công việc bảo vệ đó. Cho dù lấy danh dự của một người đàn ông ra để bảo đảm thì tôi cũng hứa là sẽ cố gắng làm đến cùng.

Trong lòng hắn cũng hiểu rõ con bé kia đang đóng kịch với mình, tuy nhiên nếu đến ngay cả một cô nương mà còn không đối phó được thì hắn chẳng mặt mũi nào để sống trên đời này nữa?

Nghe những lời này mặt của Âu Dương Phi Phi đỏ ửng lên, miệng thì liên tục chửi thầm hắn, tên họ Vương khốn kiếp, còn dám nói cái giọng đó với mình. Tuy nhiên lúc này cô không có tâm trạng để so đo với hắn nên nói:

- Được, vậy anh hãy chứng minh trong nửa năm tới đi, nếu anh có thể làm tốt công việc bảo vệ của công ty trong nửa năm thì tôi sẽ không nhìn anh bằng con mắt ác cảm nữa. Nhưng nếu trong nửa năm tới anh không làm được thì phải nhận một hình phạt nhỏ của tôi, hãy đến trước cửa văn phòng tôi và hét lớn: "Tôi là con chó con" một trăm lần.

- Hà, điều này không phải là hơi ác sao?

Vương Dung giả vờ tỏ ra hoảng sợ, tuy nhiên trong lòng hắn lại cười nhạo đối với sự trừng phạt ấu trĩ này, hắn thừa sức hiểu được nếu là một người ở trong tuyệt vọng thì thể diện, danh dự, đạo đức cũng đều có thể bỏ qua được. Đa số mọi người đều phải trải qua chuyện này, tuy nhiên không phải ai cũng chọn con đường cụt đó.

Hình như là Âu Dương Phi Phi rất thích cái vẻ mặt hoảng sợ của Vương Dung nên cô không khỏi đắc ý:

- Thế nào, sợ rồi à? Không phải anh vừa nói là sẽ làm đến cùng sao?

- Sợ? Ha ha.

Vương Dung cười híp mắt, nói:

- Tôi thừa nhận trên thế giới này có nhiều thứ làm cho tôi sợ hãi nhưng việc làm bảo vệ trong nửa năm chỉ là chuyện nhỏ, không nằm trong phạm vi nỗi sợ của tôi.

Nói xong tôi dựa vào ghế sofa và ngắm nhìn cô.

- Tốt lắm, anh đã không sợ thì coi như là đồng ý đáp ứng yêu cầu của tôi.

Âu Dương Phi Phi nghĩ thầm, Khuê Mật nói đúng, đàn ông đúng là rất dễ bị kích động khi so sánh họ với động vật.

- À, nếu Tổng Giám đốc có hứng thú cá cược như vậy thì một người dưới trướng như tôi không có cách nào để từ chối rồi.

Vương Dung nhún vai nói:

- Muốn tôi duy trì công việc bảo vệ trong nửa năm thì không thành vấn đề, có điều một đại tiểu thư giàu có như cô liệu có đủ kiên nhẫn để ở đây nửa năm hay không?

Hắn nhìn cô với vẻ mặt nghi ngờ.

- Hà? Ý của anh là gì?

Âu Dương Phi Phi hếch cằm lên, ra vẻ thách thức, không hề sợ hãi, kiêu ngạo nói:

- Bốn tiểu thư cũng không có nhiều ưu điểm nhưng sự kiên trì có thể nói là ưu điểm số một.

- Tôi dám cá với cô, mặc dù hôm nay cô mặt dày đến đây thuê nhà của tôi nhưng với một đại tiểu thư con nhà giàu như cô thì chỉ vài ngày là chán thôi, nói không chừng ngay cả nửa tháng cũng không chịu được lại khóc lóc tìm về với ba mẹ cũng nên.

Vương Dung cười nhếch mép với vẻ khinh thường, đến phiên hắn khiêu khích, về khoản này thì dù Âu Dương Phi Phi thúc ngựa đuổi theo cũng không thể thắng hắn được.

- Vương Dung, anh đừng coi thường người khác.

Âu Dương Phi Phi nghe được câu nói đó của tên mặt dày kia nên tức giận không ít, bị kích động khiến giọng nói hơi run.

- Tôi đã sống tự lập ở nước ngoài được mười năm, đừng nghĩ tôi là một thiên kim tiểu thư thì không biết động đến củ hành tây hay giặt đồ, nếu tôi không có năng lực hơn người thì Mộ bá bá cũng không thể mời tôi về đảm nhận cái chức Tổng Giám đốc và xử lý các vấn đề của công ty được.

- Được, tốt lắm, cô quả nhiên là có khí phách phi phàm, vậy thì cứ thế mà làm, cô phải ở lại đây và không được rời đi với bất cứ lý do nào. Còn tôi cũng sẽ làm ở công ty hết nửa năm, nếu chúng ta ai không làm được và bỏ cuộc trước thì phải chịu phạt và đáp ứng một điều kiện bất kỳ của đối phương, nên nhớ là ngoài việc trái pháp luật ra thì yêu cầu nào cũng được hết.

- Đây.....

Âu Dương Phi Phi ngẩn người ra, có chút do dự, vụ đánh cược này rủi ro quá cao, ngộ nhỡ nếu cô thua thì cái tên lưu manh kia sẽ làm gì mình?

- Ha ha, tôi đã nói rồi, những cô chiêu cậu ấm nhà giàu khi rời khỏi vòng tay của người thân thì cơ bản là không thể chịu đựng nổi sóng gió lớn, ngay cả sự can đảm và kiên trì cô cũng không có thì nói gì đến việc xử lý công việc ở công ty?

Vương Dung lắc đầu cười chế giễu.

- Theo tôi thấy thì lão Mộ đã bị vẽ bề ngoài của cô làm mờ mắt và nhìn lầm người rồi. Quên đi, cô không dám thì coi như tôi chưa nói gì đến chuyện cá cược kia cả.

- Ai nói tôi không dám?

Âu Dương Phi Phi đã quên mất rằng đàn ông bị khiêu khích thì phụ nữ cũng không ngoại lệ. Nhìn đáng vẻ cười nhạo, khinh thường của hắn cô không kiềm chế được nên đã lớn tiếng nói.

- Tốt, can đảm lắm.

Vương Dung ra về ngưỡng mộ cô vỗ tay hoan hô, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

- Đúng là lão Mộ đã tìm được đúng người, rất có khí phách. Tuy nhiên cô thật sự không sợ điều kiện mà tôi đưa ra sẽ khiến cô hối hận cả đời sao? Ví dụ như.....

Hắn chớp mắt và nhìn cô từ trên xuống dưới không kiêng nê gì cả.

Âu Dương Phi Phi thấy hắn như vậy thì lạnh run lên, thầm nghĩ không xong rồi, mình đã đồng ý quá nhanh, cái loại người khôn nản, vô liêm sỉ như hắn thì rất có thể sẽ đưa ra một điều kiện ghê tởm. Nghĩ đến đây cả người cô toát mồ hôi lạnh.

- Đừng nói tôi ức hiếp người khác, tôi có thể cho cô một cơ hội để đổi ý, là phụ nữ nên sẽ có được những đặc quyền mà.

Vương Dung tiếp tục cười và nhìn cô với ánh mắt xem thường.

- Để tránh việc đến khi cô thua cuộc lại nói tôi đều cắng và dùng mảnh khỏe.

- Vương Dung, anh đừng nên coi thường phụ nữ chúng tôi.

Nhìn bộ dạng của hắn lúc này Âu Dương Phi Phi cố nén giận, tỏ vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng nói với hắn.

- Cái gì cũng có từng thời kì của nó, anh nghĩ thời buổi này vẫn còn chuyện trọng nam khinh nữ sao? Những chuyện đàn ông các anh làm thì phụ nữ chúng tôi cũng có thể làm được, thậm chí làm rất tốt. Ngược lại, nếu anh bị thua thì đúng là mất mặt lắm nhỉ?

- Mỗi lời nói của đàn ông chúng tôi đều đáng giá nghìn vàng cả.

Vương Dung đứng lên, một tay thọc vào túi quần, đầu ngẩng cao nhìn cô, vẻ mặt không còn cười đùa nữa mà trở nên cực kì nghiêm túc, đưa một tay lên và nói:

- Đập tay chúc mừng lời thề nào.

- Đập thì đập, tôi sợ anh à?

Mặc dù cô cũng có chút sợ hãi với vụ cá cược kia nhưng cô cũng có niềm tin vững vàng vào bản thân mình. Tin tưởng là mình sẽ kiên trì và cố gắng được đến cùng, tuyệt đối sẽ không thua cuộc.

- "Bốp"

Cô đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình đập mạnh vào tay hắn, âm thanh rất giòn vang lên, đồng thời âm thanh đó cũng đánh vào tâm hồn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đầu óc nông cạn

- Quy định của chúng ta đã xong, bây giờ nên nói về chuyện ở chung như thế nào đi.

Dường như có lửa trong ánh mắt của Âu Dương Phi Phi, cô nhìn Vương Dung cứ như muốn thiêu đốt hắn vậy.

- Tôi có thể ở căn phòng nhỏ đó, nhưng chưa được sự đồng ý của tôi thì anh không được phép bước vào đó.

- Tôi cũng có yêu cầu tương tự như vậy.

Vương Dung khẽ cười và nói:

- Cô cũng không được tùy tiện ra vào phòng tôi, vì tôi sợ nửa đêm cô khó ngủ lại sang quấy rối tôi.

- Đang nói chuyện nghiêm túc, anh đang hoảng chút đi.

Âu Dương Phi Phi trừng mắt nhìn tôi, nói rất khí thế.

- Vì chúng ta đều xem nhau như người thuê nhà nên hy vọng sẽ có sự tôn trọng đối phương, bất luận là ai nếu chưa được người còn lại cho phép thì không được dẫn bạn bè về nhà. Ngoài ra, trừ khi ở trong phòng riêng của mình thì không được mặc đồ hở hang đi ra ngoài để tránh việc đối phương thấy không thoải mái.

- Tôi không thấy ngại hay khó chịu gì khi cô ăn mặc hở hang cả, thậm chí cô có khóa thân đi chăng nữa thì tôi cũng không thèm để ý đâu.

Âu Dương Phi Phi hình như bắt đầu thấy không tin tưởng vào quyết định vừa rồi của mình, một người nếu bị sỉ nhục cũng chỉ có thể chịu đựng trong mức độ cho phép thôi, đằng này hẳn lại nói như vậy trước mặt một người con gái, thật không còn gì để nói nữa. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói:

- Vương Dung, mong anh tôn trọng người khác một chút, những câu nói đùa của anh làm tôi thấy khó chịu đấy. Ý của tôi là anh đừng mặc áo sát nách hay quần đùi đi lại trong phòng khách, phòng bếp, ngoài ra mong anh đừng hút thuốc ở nơi công cộng vì nó ảnh hưởng đến sức khỏe của tôi.

- Hà, còn yêu cầu nào khác nữa không?

Vương Dung cũng bắt đầu cảm thấy hối hận, lão Mộ kia đã đem đến cho mình không ít phiền toái mà.

- Tất nhiên là có, anh đợi một chút, để tôi nghĩ thêm đã, tôi đánh máy ra thành văn bản rồi tôi với anh thương lượng.

Âu Dương Phi Phi không hổ danh là một Tổng Giám đốc, làm việc rất nhanh nhẹn và gọn gàng. Cô lấy máy tính xách tay ra và bắt đầu gõ.

Lúc này Vương Dung hình như vẫn còn nhẩn nài được nên lấy một vài cuốn sách ra để đọc và chờ cô đánh máy, chờ hơn một giờ sau một giờ sau mà vẫn chưa xong nên hẳn phát cáu, đập xuống bàn nói:

- Tổng Giám đốc Âu Dương, cô xong chưa vậy? Chỉ là cái quy định khi sống chung thôi chứ có phải chiến lược phát triển kinh doanh gì đâu mà lại làm phức tạp như vậy chứ?

- Vương Dung, mong anh chú ý trong việc dùng từ ngữ, chúng ta không sống chung mà là cùng thuê nhà.

Vừa nghe đến hai chữ nhạy cảm "sống chung" thì Âu Dương Phi Phi không nhịn được, nóng mặt nói:

- Còn điều này nữa, tôi muốn hai bên phải hứa là giữ bí mật, không được để lộ cho ai biết chuyện chúng ta thuê nhà cùng một chỗ.

Vương Dung đứng dậy đi lại gần cô, nhìn vào văn bản mà cô đang đánh, 1...2...3...4....trang với đủ các loại điều khoản, điều kiện. Hẳn đành phải thờ dài và nói:

- Cô không hổ danh là một thực sĩ giỏi giang, nghĩ cái gì cũng thật chu đáo.

Âu Dương Phi Phi hừ lạnh một tiếng, sau đó thì nhanh chóng đẩy máy tính đến trước mặt của hắn:

- Cái này gọi là trước tiểu nhân, sau quân tử, kinh nghiệm làm việc giúp tôi biết được làm việc gì cũng phải cẩn thận và đề phòng trước nếu không đến cuối cùng sẽ hỏng bét. Anh xem xem có vấn đề gì cần chỉnh sửa nữa thì cứ nói ra để thương lượng, tôi không phải là người độc đoán đâu.

Vương Dung chờ mất cả buổi cuối cùng cũng được xem cái văn bản hoàn chỉnh, mở hời hán tuôn ra như tắm, mặt tái ngắt. Nếu có kiếp sau mà hắn phải sống với những cái quy định điên rồ này của cô thì hẳn tình nguyện đi tù còn hơn, ít ra thì ở trong đó còn có được những quyền lợi căn bản của con người hơn là ở đây.

Nhìn bộ dạng như nuốt phải ruồi của hắn, Âu Dương Phi Phi thấy rất hả dạ, đặc ý nghĩ rằng hắn cuối cùng cũng được lĩnh giáo sự lợi hại của cô. Cô là một thực sĩ kinh tế hẳn hoi, không thể nào giống hắn được. Càng nhìn bộ dạng hắn lúc này cô lại càng thấy thoải mái trong lòng.

Tuy nhiên không đợi cô kịp mang máy tính quay lại chỗ ngồi thì Vương Dung đã nhanh chóng giật lấy cái máy tính và tiện thể xóa hết tất cả các quy định kia.

Mặt Âu Dương Phi Phi biến sắc, lao đến giật lại máy tính nhưng chỉ thấy một trang giấy trắng tinh, điên tiết nói với Vương Dung:

- Vương Dung, sao anh lại làm như vậy hả? Tôi đã vát và viết ra như vậy rồi, anh, anh làm vậy là sao?

Cô đường đường là một Tổng Giám đốc của một công ty có giá vài chục triệu đồng, phải xử lý đến hàng trăm, hàng ngàn văn kiện nhưng giờ lại nằm bò ra để viết một cái thỏa thuận thuê nhà chung, bộ dễ dàng lắm sao?

Vương Dung vẫn ung dung lấy tay phui phui cái áo khoác, bình tĩnh nói:

- Tôi đã xóa cả dữ liệu trong thùng rác rồi, đừng nghĩ là tôi không biết dùng máy tính, tôi đã tốt nghiệp chuyên ngành máy tính của trường đại học Phát thanh - Truyền hình, sáng nay cô cũng xem qua bằng của tôi rồi mà. À, đúng rồi, lúc đó cô đã nghi ngờ về bằng cấp cũng như trình độ máy tính của tôi, bây giờ thì tôi chứng minh được rồi chứ?

Âu Dương cầm cái máy tính và tìm kiếm lại trong đó xem còn lưu lại gì không.

- Con nít ba tuổi bây giờ cũng làm được chuyện đó. Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh luận chuyện đó. Vương Dung, tại sao anh lại xóa đi giao kèo của tôi hả?

- Diễn đạt không lưu loát thì để làm gì?

Vương Dung thọc tay vào túi quần, nhìn cô cười híp mắt:

- Để tôi nói cho Tổng Giám đốc biết, cô sẽ bị cho là một người ngu ngốc khi làm cái việc đó ở nơi này đây. Cô không biết điều này à?

Cô tức giận, trừng mắt nhìn hấn nói:

- Cho dù là ở nhà thuê thì cũng cần phải có giấy tờ, khế ước đăng hoàng.

- Sai, đây là nhà của tôi.

Vương Dung nhìn cô với ánh mắt thông cảm.

- Nhà của tôi thì cũng là địa bàn của tôi, tôi muốn thế nào thì phải như thế ấy, cứ thoải mái là được. Như cô nói thì trời nóng tôi cũng phải mặc áo dài tay, quần dài ngồi ở phòng khách à? Như cô nói thì mỗi lần đi vệ sinh xong tôi đều phải cọ rửa toa lét à? Nói như cô thì mỗi ngày tôi phải giặt đồ lót và vớ rồi đem phơi trong phòng ngủ à? Ở vùng này mà sống như cô chắc người ta sẽ đưa cô đi bệnh viện để kiểm tra xem đầu óc cô có vấn đề không đó.

Vương Dung vì nể mặt lão Mộ nên vẫn còn giữ đến ba phần lịch sự khi đứng trước mặt cô, chứ nếu không thì với những quy tắc điển rồ kia của cô hấn đã tổng cô ra khỏi nhà rồi.

Nói xong hấn đứng dậy và đi về phía căn phòng lớn của mình.

- Này này, anh đứng lại đó cho tôi.

Sau một hồi bị sững sờ thì cô nổi trận lôi đình, chạy đuổi theo Vương Dung, tức giận nói:

- Vương Dung, đầu óc anh nông cạn như vậy ư, nếu anh không hài lòng điều gì về cái hợp giao kèo đó thì cứ việc đề xuất ý kiến, thái độ của anh như vậy là sao?

- Rầm

Vương Dung đóng mạnh cửa phòng mình lại khiến mũi cô đập vào cửa.

- Được, được lắm, anh đã có thái độ như vậy thì ở lại nơi này cũng thế thôi.

Trên đời này Âu Dương Phi Phi chưa bao giờ giận nhiều như hôm nay, chưa từng bị ai đối xử như vậy, cô giận run người:

- Cùng lắm thì tôi quay về ở công ty, không cần ở lại đây nữa.

- Đừng quên là vừa rồi cô đã đập tay và hứa những gì.

Giọng nói của Vương Dung truyền từ đằng sau cánh cửa đến.

- Đương nhiên, cô cũng là phụ nữ mà, cho dù mới hứa xong thì thất hứa ngay sau đó cũng là điều hiển nhiên thôi. Ha ha.

- Anh....

Âu Dương Phi Phi lúc này cảm thấy có một không khí tồi tệ đang bao phủ lấy mình, tức ngực không thể thở được. Giọng điệu của hấn đùa cợt và khinh thường khiến cô nghiến chặt hàm răng, tức giận đập mạnh vào cửa.

- Được, Vương Dung, bốn cô nương tạm thời nhịn anh tối nay, chờ ngày mai đi làm, tôi sẽ cho anh sống không bằng chết.

Âu Dương Phi Phi dọn dẹp hành lý của mình, tức giận đi vào căn phòng nhỏ của mình, chuẩn bị leo lên giường nào thì mới phát hiện ra trong này chỉ có một cái nệm nhỏ, còn lại trống không, chăn cũng không có nốt. Điều này làm cho Âu Dương Phi Phi thấy rùng mình, trời vừa qua khỏi tiết Thanh minh, mặc dù thời tiết bắt đầu ấm lên nhưng buổi tối ngủ mà không có chăn thì.....

Lúc này ở trong phòng, đôi mắt của cô chợt nhòa đi và cay xè, Âu Dương Phi Phi ta phải chịu khổ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đêm lạnh

Mùa này nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm có sự tương phản rất lớn.

Đêm lạnh.

Âu Dương Phi Phi tìm trong hành lý mấy bộ đồ mùa đông và quần hết vào người giống như cái bánh bao vậy, sau đó thì cuộn mình ngủ trên tấm nệm Vừa lạnh vừa đói. Đi siêu thị mua bánh mì và sữa về để ăn thì bị tên khốn kia ăn hết sạch, ăn nhiều như vậy mà vẫn chưa đầy cái bao tử của hần.

Nếu bây giờ có người mang đến cho cô một cái chăn, thêm một miếng thịt bò rán nóng hổi nữa thì đổi lại cái gì cô cũng đồng ý. Không biết mất bao lâu, nhưng ngay lúc cô đang mơ mơ màng màng trong phòng thì mũi cô nhú lại mấy cái, hình như có mùi thịt bay xuyên qua cửa phòng.

Âu Dương Phi Phi tỉnh dậy, đúng là mùi rau xào, còn có nhiều mùi khác nữa, cô ngửi càng nhiều thì dạ dày của cô càng réo ầm lên, vội vàng đứng dậy, khê mở cửa phòng xem thử, quả nhiên là đèn sáng trong phòng bếp, mùi tiêu, mùi ớt bay sức nức sắp phòng, với một người đang đói còn cào như cô thì không thể không chú ý đến điều này được.

- Tên khốn này.

Âu Dương Phi Phi chửi thầm trong lòng, ăn hết bánh mì và sữa của bốn tiểu thư, giờ lại ăn khuya nữa, anh là quỷ chết đói đầu thai à? Nhưng hần nấu cái gì mà thơm quá vậy?

Nhìn từ cánh cửa cô thấy hần bung hai món ăn từ phòng bếp lên phòng khách, hần khui chai bia và tu ừng ực, sau đó thì ăn khí thế.

Âu Dương Phi Phi càng nhìn càng tức, càng nghĩ càng không cam lòng. Ai cũng là người, vậy tại sao hần được ung dung ngồi ăn uống như vậy? Còn bốn tiểu thư phải ở trong này chịu đói chịu lạnh? Hừ, coi như là trả lễ việc hần ăn hết bánh mì và sữa của mình vậy.

Vương Dung bị sốc, trên thực tế đổi lại là bất kì ai cũng sẽ bất ngờ như vậy. Vừa rồi hần đi ngủ nhưng lại thấy đói bụng nên đi ra tìm đồ ăn, thấy trong tủ lạnh có mấy thứ đồ tươi sống và bia nên tiện tay nấu hai món ăn khuya. Tuy nhiên, trong lúc nhất thời do thói quen nên quên mất là còn một người nữa đang ngủ ở trong căn phòng nhỏ.

Lúc đang ăn ngon lành thì thấy một cô gái quần đủ các thể loại quần áo trên người hùng hổ chạy vào bếp lấy chén đĩa lại, mặt đỏ bừng đỏ bừng sát khí ngời vào bàn, không nói lời nào cứ thế mà ăn.

Vương Dung ngây người ra, cô vẫn tiếp tục dùng đĩa gấp liên tục, mới đó đã hơn nửa đĩa thịt bò rồi.

Từ trước đến nay Âu Dương Phi Phi rất coi trọng hình tượng của mình, nhất là ở công ty thì luôn cẩn thận tỉ mỉ thể hiện một vẻ bề ngoài hoàn hảo. Nhưng lúc này cô thầm nghĩ là giữ hình tượng thì chỉ còn nước đi đòi nhà ma vì đói, hơn nữa trước mặt một tên khốn nạn và vô liêm sỉ như hần thì không cần phải như vậy. Nếu ăn chậm, lỡ như hần lấy lại được bình tĩnh và đuổi mình đi thì sao? Bốn tiểu thư sẽ khiến hần trở tay không kịp, khiến hần trở thành hư không, khiến hần không được ăn, để xem hần có thể làm được gì mình?.

Cô càng nghĩ thì càng thấy mình làm vậy là đúng, với người như vậy mà dùng hình ảnh một người con gái đẹp nét na thùy mị để nói chuyện thì đúng là đàn gảy tai trâu. Ô, thịt bò này quả nhiên không tồi chút nào, rất mềm và ngon, lại còn có thêm ít tiêu và gia vị khác nữa.

Vương Dung nhìn chằm chằm vào khuôn mặt có thể nói là đẹp hoàn mỹ đang ăn ngấu ngiến kia, một lát sau hần mới dám khẳng định rằng đây là nhà mình, và người đang ở nhờ nhà mình này là Giám đốc của công ty mình. Chắc chắn không phải là hần say đến mức đem theo một cô gái không rõ lai lịch ở quán bar về nhà.

Khách quan mà nói thì đến Vương Dung cũng phải thừa nhận rằng Âu Dương Phi Phi là một cô gái đẹp hiếm thấy, cho dù quần quần áo trên người như cái bánh bao, cho dù ăn như một kẻ chết đói thì từ cô vẫn toát lên một sự hồn nhiên làm người khác rung động. Lúc này không thể tìm thấy được một điểm nào trên người cô với tư cách là một Tổng Giám đốc lạnh lùng, kiêu ngạo như lúc ở trên công ty nữa.

Ha ha, đúng là một đại tiểu thư mà, chắc là không ăn cơm tối nên đói bụng lắm đây. Vương Dung khê cười và lắc đầu, châm một điếu thuốc, uống bia, không tranh giành đồ ăn với cô.

- Cay quá, cay quá.

Lúc đầu ăn chỉ thấy ngon, ăn liên tục nhưng sau khi ăn hơn nửa đĩa thì lại cảm thấy cay xé miệng, cô vội vàng cầm lấy chai bia uống một ngụm lớn.

Vị bia mát lạnh, nhất thời hòa tan trong miệng khiến vị cay biến mất, sự sảng khoái chạy thẳng đến thần kinh làm cho cơ thể mềm mại của cô tê dại đi, nhưng ngay sau đó lại thả lỏng ra, thật là một cảm giác sung sướng, thăng hoa không nói nên lời. Điều này cũng làm cho cô ngạc nhiên vì trước kia cô cũng từng uống bia nhưng chỉ nhấp môi chút chút chứ chưa bao giờ cảm nhận được sự sảng khoái nhiều như vậy.

Cứ như vậy cô ăn rồi uống, thoáng cái khi bia đi xuống bụng thì hai gò má cô liền đỏ ửng lên. Một lúc sau, com rượu no say cô mới thờ phào nhẹ nhõm, nhìn lướt qua đồng chén đĩa thì bất giác mặt đỏ lên, số đồ ăn trên bàn đã bị cô ăn sạch trơn. Lúc này cô mới phát hiện ra là từ lúc cô bắt đầu ăn đến giờ Vương Dung chỉ ngồi đó nhìn và chậm rãi uống bia, dường như là biết cô rất đói nên đã để cho cô ăn một mình.

Thực ra người này cũng không đến nỗi xấu tính lắm, Âu Dương Phi Phi tự thấy xấu hổ vì vừa rồi bản thân cũng đã làm hơi quá nên đành cúi đầu lấy giấy lau miệng, ngượng ngùng nói:

- Vương Dung, tôi, chuyện đó, vừa rồi tôi hơi đói.....xin lỗi, lần sau.....

Cô muốn nói là lần sau sẽ mời lại hần nhưng cứ nghĩ đến trong túi chỉ còn lại năm mươi một đồng nên ấp úng nói không nên lời.

- Không sao, bữa ăn khuya này tôi sẽ ghi nợ cho cô, hai món ăn và một chai bia, lấy rẻ cho cô là hai trăm đồng thôi.

Nói xong hần đi lấy một cuốn sổ nhỏ và quay lại nói với cô:

- Tổng Giám đốc Âu Dương, nhớ kí vào giấy nợ nhé.

- Vương Dung, anh....

Cảm giác chán ghét hần vừa mới tiêu tan đi được một chút thì ngay tức khắc lại dâng lên, mặt Âu Dương Phi Phi giận đến trắng bệch ra, vò nát số giấy ăn trên bàn, nhìn hần với ánh mắt thù hận.

- Tôi biết hiện tại cô đang gặp khó khăn về tài chính, tuy nhiên nếu không có vấn đề gì thì cô cứ kí vào giấy nợ là được, đợi đến khi cô giàu rồi tôi sẽ đến tìm cô để thanh toán một lần luôn.

Vương Dung khẽ cười, điềm đạm và ra vẻ giống như mình sắp phát tài vậy.

- Ôi, về mặt của Tổng Giám đốc như vậy là sao? Đừng nói cô ăn com không trả tiền nhé? Cô nên nghĩ theo một chiều hướng tốt hơn đi, trong túi cô chỉ còn lại năm mươi một đồng, nếu cô không chịu bán bớt quần áo để lấy tiền thì từ nay về sau cô chỉ có thể ăn com ngày ba bữa ở căn tin của công ty thôi.

Đồ ăn của căn tin công ty Âu Dương Phi Phi đã ăn qua một lần, vừa ăn vào thì cô đã muốn nôn ra rồi, thực sự không ra gì cả. Âu Dương Phi Phi từ nhỏ đã được ăn ngon nên lâu ngày trở nên kén ăn.

Nhưng ngay lúc này cô cũng không thể không thừa nhận rằng tên Vương Dung khôn kiếp này nấu ăn rất ngon, mặc dù không phải là đầu bếp ở khách sạn lớn nhưng món ăn hần làm cũng có hương vị rất đặc biệt.

- Hừ, bốn tiểu thư chưa bao giờ là người ăn com không trả tiền.

Âu Dương Phi Phi tức giận đi lấy bút, kí tên mình vào và hung hăng ném trả lại cho hần:

- Thế này anh đã hài lòng chưa?

Vương Dung vui vẻ cất đi tờ giấy ghi nợ, sau đó còn khách khí nói với cô:

- Tổng Giám đốc, sau này cô muốn ăn gì thì cứ nói, tôi cam đoan sẽ làm cô hài lòng.

Thấy bộ dạng của hần như vậy, cộng thêm com no rượu say nên Âu Dương Phi Phi cũng chẳng muốn so đo với hần, nhưng cũng không từ chối.

- Chuyện đó nói sau, coi như anh lợi hại.

Sau khi ăn no thì con buồn ngủ kéo đến,

- Ha ha, Tổng Giám đốc à, ở đây tôi còn có một cái chăn được làm bằng lông chim, còn mới chưa dùng lần nào. Lúc trước tôi đi làm nên có chút tiền mua nó, bom khí vào thì có thể dùng được một đêm, ngày mai đem phơi nắng thì sẽ dùng tốt hơn.

Vương Dung ra về thân thiết, lo lắng cho cô.

- Hả? Anh từng làm việc ở ngoài à?

Âu Dương Phi Phi nhú mày, quay đầu lại hỏi:

- Anh làm việc gì?

- À, công việc linh tinh vớ vẩn ấy mà, tuy nhiên chủ yếu vẫn là làm bảo vệ.

Vương Dung cười hi hi rồi nói:

- Tổng Giám đốc, cái chăn lông chim kia....

- Bảo vệ à? Xem ra con mắt tôi nhìn người cũng hơi chuẩn đấy.

Âu Dương Phi Phi cười nhếch mép, mặc dù bây giờ trên người đang quần nhiều quần áo luộm thuộm nhưng sự kiêu ngạo, lạnh lùng của cô thì giống như một con thiên nga trắng vậy.

- Đem cái chăn lại đây, bao nhiêu tiền anh cứ ghi vào giấy nợ đi.

Cuối cùng thì cô cũng đã nhìn ra được sự hám tiền của con quỷ keo kiệt này, nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của. Đằng sau chuyện cái chăn kia chắc chắn không phải có ý tốt gì, hẳn là muốn thêm vài ngàn đồng đây mà.

- Tổng Giám đốc, cô xem, cô đường đường là lãnh đạo, nếu đến việc chăn mền mà cũng tính tiền thì người khác biết được sẽ nói tôi là bất chệt, vói tiền của người khác đấy.

Vương Dung cười đến híp mắt, không đợi cô kịp phản ứng lại đã lập tức vừa ghi vào sổ nợ vừa nói:

- Tuy nhiên, nếu lãnh đạo có thưởng thì tiểu nhân không thể vô lễ được. Tôi cũng không lấy cô nhiều đâu, một cái chăn lông chim mới quy ra tiền là hai mươi ngàn, phiền cô kí vào đây.

Âu Dương Phi Phi xém chút nữa ngã nhào xuống đất, trợn mắt nhìn hắn, ăn cướp trắng trợn như vậy sao? Đúng là hiếm thấy à. Tuy nhiên cô vẫn kí tên vào, lúc này vừa lạnh vừa đói nên đã làm cho cô chịu nhiều uất ức, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, đợi ngày mai trời sáng đến công ty cô còn phải xử lý nhiều việc quan trọng nữa.

Cô không thích việc đi lấy cái chăn lông chim nên quay về phòng đóng cửa cái rầm.

Chờ cô về phòng được một lúc rồi Vương Dung mới cất đi cái vớ vẩn mặt cọc nhà kia, dọn dẹp một chút rồi về phòng. Phòng của hắn cũng trống không, chăn đệm mấy năm nay đã mốc meo, chắc đã bị cô giáo Triệu vứt đi rồi. Cái chăn lông chim kia chính là mẹ hắn để dành một tháng tiền lương để tìm người làm theo yêu cầu, muốn hắn dùng nó khi kết hôn, nói là chờ hắn đi lính về sẽ tìm cho hắn một người vợ.

Sắc mặt hắn tĩnh lặng như mặt nước, thắt chặt áo khoác vào người, dựa vào đầu giường và hút thuốc. Ánh trăng chiếu xuống xuyên qua làn khói trắng, nhìn rất mơ hồ. Ánh mắt hắn nhìn vào làn khói có chút đau buồn. Mẹ, con có thể làm được như những gì mẹ mong muốn không, có thể làm được một người bình thường, sống một cuộc sống yên ổn không?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhiệt huyết

Hôm sau tỉnh dậy, ánh nắng mùa xuân dịu dàng đã chiếu khắp nơi, Vương Dung khẽ đưa tay lên và nhìn vào đồng hồ, đã là chín giờ, tất nhiên việc đi đến công ty là điều hắn quan tâm nhất vào lúc này.

Lúc này Vương Dung đến gõ cửa phòng làm việc của bảo vệ trước khi bước vào, đầu tiên, hắn cảm nhận được một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình khiến hắn thấy có gì đó khác thường. Ngoài mặt Vương Dung vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thấy hơi lạ, ngẩng đầu nhìn lại phía người đó.

Hắn thấy người đó nhìn chăm chăm vào mình, ước chừng khoảng 27, 28 tuổi, có làn da nâu khỏe mạnh. Người đó đứng phía sau bàn làm việc, đứng thẳng tắp như một cây thương vậy. Nhìn tổng thể thì có vẻ có nhiều kinh nghiệm và chín chắn, nhất là đôi mắt cực kì sắc bén kia.

Vương Dung nhìn thấy sự nhạy bén trên người đó, nghĩ thấy được một mùi rất quen thuộc, thậm chí là quen đến tận xương tủy, đây là một người đồng đội, một người lính, và là một người lính rất lợi hại. Nhưng điều này khiến hắn thấy hơi lạ, một người lính xuất sắc như vậy sao lại xuất hiện ở đây?

Vương Dung đã gặp qua rất nhiều người lính, lợi hại có, bình thường có, vậy nên khi nhìn người đó hắn không hề nghi ngờ mà kết luận đó là người cực kì tinh nhuệ, xuất sắc. Những người giống như vậy thì hơn phân nửa sẽ được giữ lại để làm quân nhân, ít nhất thì cũng được làm sĩ quan huấn luyện cho binh lính.

Cho dù không ở lại trong đó mà ra ngoài xã hội làm ăn thì với với tố chất và thân thủ ấy một năm phải kiếm được mấy chục ngàn, thậm chí là hàng trăm

ngàn với việc làm vệ sĩ cho một ai đó.

Hoàng Dũng đứng phía sau bàn làm việc, chống hai tay xuống bàn, nhìn Vương Dung chăm chăm, là bảo vệ mới. Nghe nói đây là người mà Tổng Giám đốc Âu Dương đã tuyển vào làm bảo vệ. Ông tin tưởng vào con mắt nhìn người của Âu Dương Phi Phi, đây chắc chắn không phải là một người đơn giản. Mặc dù trong lí lịch chỉ úp mở nói mình từng đi lính, nhưng khi bị Âu Dương Phi Phi bắt bẻ thì hẳn lại giữ bí mật về đơn vị xuất ngũ, có thể đó là một cơ quan đặc biệt.

Đã là người lính thì đều có một niềm tự hào riêng mà người khác không thể hiểu được.

Hoàng Dũng rất mong là người bảo vệ mới kia cũng là một người tình nhuệ giống mình, ít nhất thì có thể tự bảo vệ được cho cuộc sống của mình, đừng để nó quá nhàm chán, vô vị.

Tuy nhiên Hoàng Dũng thực sự rất thất vọng vì ngay từ lúc nhìn thấy Vương Dung ông đã không phát hiện ra được trên người hắn có một chút gì là đồng đội cả. Trên người hắn chỉ có sự lười nhác, buông thả, là một người chỉ biết sống cho qua ngày. Có lẽ khi hắn tham gia quân ngũ thì rất lợi hại, nhưng Hoàng Dũng cũng hiểu được rằng một người lính dù lợi hại đến đâu nhưng sau khi xuất ngũ mà sống buông thả thì chưa đến hai năm sẽ bị biến chất và thâm hại vô cùng.

Tuy nhiên Hoàng Dũng vẫn còn một tia hy vọng, hy vọng này khiến ông nhủ mảy, đứng thẳng dậy, chẳng qua là vì Vương Dung đã mỉm cười, đưa tay ra chào hỏi và nói:

- Huynh đệ, tôi là bảo vệ mới, tên tôi là Vương Dung.

Lúc này, hy vọng của Hoàng Dũng đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Không thể kiềm chế được Hoàng Dũng đã nhìn hắn bằng con mắt xem thường, ác cảm. Bởi vì theo quan điểm của ông đã là một người lính thì cho dù là ở bất cứ nơi nào cũng phải cho ra dáng một người quân nhân, kể cả đã xuất ngũ mười hay mười lăm năm đi chăng nữa.

- Anh là Vương Dung?

Mặc dù Hoàng Dũng mặc đồ bảo vệ nhưng khí chất từ ông toát lên không khác một người lính là mấy. Hai chân thẳng tắp, bụng nhỏ, hai tay buông thẳng, hơi cau mày, nhìn Vương Dung với sự bất mãn:

- Anh đến muộn nửa giờ.

Vương Dung tiến tới bắt tay và giả vờ như không nghe thấy.

- Ha ha, ngoài đường kẹt xe quá.

Vương Dung cười và vô tư rút tay lại.

- Anh là đồng nghiệp với tôi đúng không, Hoàng Dũng, đội trưởng Hoàng?

Mặc dù bị nhìn với con mắt khinh thường nhưng hắn cũng không phật lòng mà thay vào đó đưa cho Hoàng Dũng một vài giấy tờ.

- Phiên đội trưởng Hoàng viết vào đây ít chữ.

Là một người mạnh mẽ, kiêu ngạo và tự tin, Hoàng Dũng rất tự hào vì mình từng là con át chủ bài trong đội trinh sát khi còn đi lính, đó là một giai đoạn lịch sử vinh quang của người lính, nhất là đội trinh sát, những thành viên trong đó đều là những người cực kì tình nhuệ. Bản thân Hoàng Dũng cũng từng vinh dự được nhận nhiều danh hiệu cao quý, sau khi xuất ngũ ông đã theo lời mời về làm cho một công ty nổi tiếng với nhiệm vụ làm vệ sĩ và bảo vệ an toàn cho công ty.

Làm nghề này mấy năm gần đây ông đều rất cẩn thận, nghiêm túc, nhận được nhiều lời khen ngợi từ khách hàng, từ đó ông cũng có được nhiều tiền lương và trong một năm đã lên tới năm trăm ngàn đồng, thậm chí ông đã làm việc ở công ty đó được nhiều năm và không ngừng nghiên cứu, nâng cao nghiệp vụ, cực kì nghiêm khắc với bản thân mình, so với lúc còn đi lính thì lúc này ông đã có một bước tiến rất dài. Mọi người đều biết ngoài xã hội và môi trường quân đội khác nhau, chỉ nói đến việc duy trì được tình trạng của bản thân cũng đã khó, huống hồ là nâng cao lên nữa.

Hiện tại, sở dĩ ông đến làm ở đội bảo vệ là vì tuổi cũng đã lớn, cần phải thành gia lập nghiệp, ổn định cuộc sống. Làm vệ sĩ tuy lương cao nhưng mức độ nguy hiểm của công việc cũng rất cao, còn phải đi theo bảo vệ khách từ Nam ra Bắc, không có nơi ở cố định. Hơn nữa thông qua bạn bè giới thiệu thì Âu Dương Phi Phi cũng đã tự mình đến thăm hỏi và mời ông về làm, rất có thành ý.

Nhưng còn một lý do quan trọng nữa mà chỉ trong lòng hắn mới biết được, đó là chỉ sau một lần nói chuyện cùng Âu Dương Phi Phi hắn đã bị thu hút bởi dung mạo xinh đẹp và phong cách làm việc, cũng như học thức sâu rộng của cô. Trong lòng hắn, Âu Dương Phi Phi như pháo hoa trên trời, là một nữ thần ở trên cao, là một người đẹp hoàn hảo, không tí vết. Hoàng Dũng cũng không phải là một cậu bé mới lớn, lúc ông làm công việc vệ sĩ thì cũng đã từng gặp qua rất nhiều người đẹp, thậm chí có lúc ông còn làm vệ sĩ cho một ngôi sao, ngôi sao này là phụ nữ, nhìn cũng rất đẹp nhưng vẫn chưa thể làm trái tim ông rung động thực sự được.

Dù cho ông biết rõ hai người là hai thế giới khác nhau, kết quả rất xa vời nhưng ông vẫn không chùn bước, ông chấp nhận từ bỏ công việc vệ sĩ lương cao để đến làm đội trưởng đội bảo vệ, quản lý hai mươi người ở công ty này. Mặc dù không phát huy được hết khả năng nhưng ông luôn cảm thấy xứng

đáng, rất xứng đáng.

Bằng mọi giá ông sẽ không làm phụ lòng Âu Dương Phi Phi đã tin nhiệm, sẽ giúp cô tạo ra một đội ngũ bảo vệ có năng lực thật sự, có thể bảo vệ an toàn cho hoạt động của công ty cũng như có đủ năng lực để hộ tống, bảo vệ ai đó.

- Vương Dung, đứng thẳng lên.

Hoàng Dũng không quen nhìn người có dáng vẻ lười biếng, lớn tiếng quát, đôi mắt sắc như kiếm, lờm lờm nhìn Vương Dung:

- Tôi đã xem qua lí lịch của anh, anh cũng từng là một người lính, mặc dù là làm bên hậu cần nhưng cho dù là một người lính làm công việc nấu cơm, nuôi heo thì cũng là một người lính. Bản chất vốn có của một người lính trên người anh đâu mất hết rồi?

Ông cũng biết ánh mắt của mình rất lợi hại, với hai năm làm sĩ quan huấn luyện thì cũng đã trị được những tên lính mới thích nổi loạn, với những người nhát gan hơn thì khi bị ông trừng mắt nhìn sẽ sợ đến mức bấp chân như mềm nhũn ra.

- Ha ha, đội trưởng Hoàng, tôi đã xuất ngũ nhiều năm rồi, phong cách của người lính đã sớm bị cái xã hội tàn khốc này làm hao mòn đi rồi.

Vương Dung vẫn cười như không có chuyện gì xảy ra, lấy thuốc ra hút, thấy Hoàng Dũng không có ý kiến gì nên hần thản nhiên, vênh váo hút và nhả khói.

- Mọi người tới đây làm cái chức bảo vệ bé tí kia cũng chỉ vì chén cơm mà thôi. Nơi đây cũng không phải là doanh trại lính, cần phải nghiêm túc như vậy sao?

Với Vương Dung thì khí thế và ánh mắt trấn áp của Hoàng Dũng không tạo ra cho hắn áp lực gì cả, điều đó dường như chẳng tồn tại trong hắn.

- Bảo vệ, bảo vệ thì sao hả?

Hoàng Dũng tức giận, nghiêm mặt lại mắng:

- Bảo vệ cũng là một nhân viên, và lại chúng ta là bảo vệ, trên vai là sự an toàn của cả một công ty với tài sản hơn mười triệu, với hơn một ngàn người đang làm việc ở đây, trách nhiệm của chúng ta rất lớn. Vương Dung, tôi cảnh cáo anh, nếu anh vào đây với mục đích kiếm cơm thì tôi mong anh hãy sớm rời khỏi đây, tránh khỏi việc bị đuổi sẽ rất khó coi. Trách nhiệm của tôi là xây dựng một đội ngũ bảo vệ chuyên nghiệp cho công ty, ít nhất là không thua kém quân đội chính quy. Vì Tổng Giám đốc Âu Dương đã tin nhiệm giao cho nên áp lực của tôi rất lớn.

Sự nhiệt huyết dâng lên, khiến cho Vương Dung kêu ngao phải suy nghĩ lại, nghĩ thầm hóa ra là do Âu Dương Phi Phi chỉ đạo như vậy à? Tạo ra một đội ngũ bảo vệ tinh nhuệ, xuất sắc à? Lại muốn ngang hàng với quân đội chính quy nữa. Đúng là khác người mà.

Thực ra Hoàng Dũng cũng biết rằng dù mình có quát mắng, khinh thường thì cũng không tác động được đến Vương Dung, tuy nhiên ở đây Hoàng Dũng là đội trưởng, nhưng trên người vẫn giữ được phong cách mạnh mẽ của một người quân nhân, nhiệt huyết và lý tưởng, nếu ông không diễn như vậy thì Vương Dung sẽ nhìn ông bằng cặp mắt khác.

Vì vậy nên nếu ông không giận dữ, nghiêm khắc, không đồng dục như vậy thì liệu nhiệt huyết mạnh mẽ ấy bao nhiêu năm nay có còn duy trì đến giờ hay không? Nếu ông không như vậy thì cũng sẽ giống hắn, cũng có nhiệt huyết, cũng có khát vọng thay đổi bản thân, khát vọng thay đổi thế giới, nhưng đứng như lờ lững nói, xã hội thật sự rất khắc nghiệt, xã hội cắn nuốt hết những lý tưởng và nhiệt huyết của con người. Cuối cùng con người chỉ còn lại cái xác không hồn, đầu óc trống rỗng, sống lay lắt qua ngày mà không biết đến ngày mai.

- Ha ha, đội trưởng Hoàng nói rất đúng, thật sự khiến tôi khâm phục đó, tôi sẽ giúp đỡ anh về mặt tinh thần để anh có thể thực hiện lý tưởng của mình.

Vương Dung cười híp mắt nói.

Ánh mắt sắc bén của Hoàng Dũng thả lỏng được một chút, thầm nghĩ người này trong lòng vẫn còn một chút tâm huyết, không đến nỗi hết thuốc chữa, chỉ cần huấn luyện nghiêm khắc và dùng kỉ luật thép thì sẽ cải tạo hắn được một chút, nói không chừng sau này cũng sẽ là một người mạnh mẽ và tinh nhuệ thì sao.

Có điều ngay lúc ông đang định nói vài lời động viên thì Vương Dung lại ngập ngừng ngập dài, tinh thần chán chường:

- Tuy nhiên cách thực hiện lý tưởng của ông chưa được tốt lắm, ngàn vạn lần đừng lôi tôi vào, tôi chỉ muốn ổn định và nhận lấy phần lương của mình mà thôi, xương cốt tôi già rồi, không chịu nổi sức ép từ việc tập luyện đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người từng trải

- Anh.....

Hoàng Dũng bị kích động, tức nghẹn ở cổ họng, ánh mắt giận dữ, giơ tay lên, hùng hổ như muốn túm lấy ngực áo của hắn.

Vương Dung vẫn bình thản, mỉm cười nói:

- Đội trưởng Hoàng muốn động thủ đánh người à?

Ở trong quân đội Hoàng Dũng luôn là một người mạnh mẽ, sức chiến đấu hơn người, ai cũng kiêng nể, nhưng ở trong công ty này, dù là đội trưởng đội bảo vệ thì cũng chỉ là một người làm công ăn lương mà thôi, không thể muốn đánh nhau là đánh được.

- Hừ, người như anh, đánh chỉ làm bẩn tay tôi thôi, tuy nhiên tôi không bao giờ đồng ý việc trong đội ngũ an ninh của mình có một người như anh.

Hoàng Dũng phẫn nộ, nắm chặt tay, tức giận nhìn chăm chăm vào Vương Dung.

- Hoặc là anh tự nguyện xin nghỉ việc, hoặc là tôi sẽ đuổi anh đi.

- Đuổi đi? Ha ha, tôi được Âu Dương Phi Phi gọi vào, nếu anh muốn đuổi thì tốt nhất là nên gọi điện và xin chỉ thị đi.

Vương Dung ngồi trên ghế, chân bắt chéo, ra vẻ bất cần nói.

Âu Dương Phi Phi không nói trước là có đuổi việc hắn hay không nhưng nếu cô phá hủy hợp đồng và đuổi hắn đi thật thì hắn cũng không quan tâm, ngược lại còn vui vẻ thoải mái. Về phần nhân nhũ của lão Mộ đó cũng không có gì tốt đẹp, nếu hắn ở công ty lão mà đến làm một bảo vệ cũng bị đuổi thì lão còn mặt mũi nào đối diện với hắn mà hắn phải giúp lão?

- Được, tôi sẽ gọi cho Tổng Giám đốc Âu Dương.

Nếu là người khác khi được tuyển vào, có lẽ Hoàng Dũng đã dùng chức đội trưởng của mình để gọi lên Phòng Nhân sự xin chỉ thị đuổi việc, nhưng với Âu Dương Phi Phi thì ông không có được dũng khí như vậy.

Ông cầm điện thoại lên và gọi, đầu tiên là thư kí nghe điện thoại, một lát sau thì ông mới nói chuyện được với Âu Dương Phi Phi, vừa mới mở miệng ra nói về việc đuổi Vương Dung thì không biết Âu Dương Phi Phi đã nói gì với Hoàng Dũng mà khiến ông càng lúc càng tức giận. Ông dần dần lấy lại bình tĩnh nhưng ánh mắt ông nhìn Vương Dung thì càng có ác cảm hơn.

- Vâng, tiểu thư Âu Dương, tôi sẽ giải quyết chuyện này theo ý cô.

Hoàng Dũng dùng ngữ điệu khách khí, tôn trọng mà ông rất ít khi thể hiện ra để nói chuyện với Âu Dương Phi Phi. Mặc dù ông rất muốn nói một câu cuối cùng là tiểu thư Âu Dương không cần mệt mỏi lo nhiều công việc vậy đâu, cần phải chú ý nghỉ ngơi, nhưng điều đó có đi quá giới hạn hay không? Liệu cô ấy có nghĩ mình là một người lỗ mãng hay không?

Sau khi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Hoàng Dũng cũng phải nuốt những lời này lại vào bụng, có thể đứng sau lưng cô, âm thầm bảo vệ cô đã là hạnh phúc lớn nhất của ông rồi.

Nghe những gì Âu Dương Phi Phi vừa nói, sắc mặt của Hoàng Dũng rất lạ, sau một hồi ngẩn người ra thì ông mới lạnh lùng nhìn Vương Dung nói:

- Tiểu thư Âu Dương nói sẽ cho anh một cơ hội, hy vọng anh có biểu hiện tốt, đừng phụ lòng tin của cô ấy.

Lúc này ông mới đặt bút và kí vào sổ giấy tờ mà Vương Dung đem đến, sau đó ông khua tay như đuổi ruồi, nói:

- Anh đi ra ngoài trước đi, tôi sẽ gọi đội phó Giang Hồ đưa anh về kho chứa hàng để nhận đồ của bảo vệ, công việc của anh tôi sẽ nói với Giang Hồ sắp xếp cho anh.

Đáng thương cho Hoàng Dũng là ông không biết tối hôm qua Âu Dương Phi Phi đã gặp phải Vương Dung, nếu không thì cho dù hắn có liều mạng cũng sẽ đuổi Vương Dung ra khỏi phòng làm việc này.

Hoàng Dũng gọi Giang Hồ, người đó đang đứng đợi ở cửa cách đó không xa lắm, người này nhìn có vẻ đứng tuổi, khoảng chừng 40 tuổi, tuy nhiên Hoàng Dũng lại cho ông ấy mặc bộ đồ bảo vệ màu đen riêng biệt, nhìn rất hoạt bát, nhanh nhẹn.

Ông vừa nhìn thấy Vương Dung liền tươi cười, khom lưng đưa tay ra:

- Huynh đệ, cậu chính là lính mới Vương Dung hả? Rất vui được gặp cậu.

Người này rất khách khí với hắn nên đương nhiên hắn sẽ đáp lại như vậy, cũng cười ha ha và đưa tay ra bắt.

- Anh chính là Hồ ca hả? Sau này mong anh chiếu cố nha.

- Đừng gọi là Hồ ca, mọi người đều là đi làm để kiếm kế sinh nhai mà, đó chính là duyên phận, là huynh đệ. Nếu cậu xem tôi là anh em thì gọi một tiếng lão Giang đi, trước đây ai cũng gọi tôi là lão Trương Hồ.

Giang Hồ khách sáo nói.

- Được, lão Giang, tuổi tôi còn nhỏ, cứ gọi tôi là Tiểu Vương.

Vương Dung cười nói, sau đó trầm nghĩ đội phó lão Giang này đúng là tương phản với Hoàng Dũng mà, một người thì cái đầu luôn có nhiệt huyết xây dựng một cái gì đó vĩ đại, một người thì xem cái xã hội này như một cái thùng nước nhuộm vải cũ kỹ, một người từng trải.

Hai người vừa mới gặp mặt đã nhận huynh đệ, niềm nở, nhiệt tình với nhau giống như là bạn thân lâu năm vậy. Giang Hồ dẫn Vương Dung đi vào thang máy và hạ giọng hỏi:

- Vừa rồi bị đội trưởng Hoàng dọa sao cậu lại không sợ?

- Ha ha, đúng là bị dọa, đội trưởng Hoàng xem ra không đơn giản đâu, hình như là có lý do nào đó.

Vương Dung cũng thuận miệng trả lời.

- À, nghe mọi người nói đội trưởng Hoàng là do chính Tổng Giám đốc mời về đây, trước kia đội trưởng là một con át chủ bài trong đội trinh sát, còn làm vệ sĩ nhiều năm, bản lĩnh của đội trưởng cũng không ít đâu. Cậu tuyệt đối đừng tìm đến người đó mà gây chuyện, nếu không hậu quả sẽ khôn lường đấy.

Trên gương mặt Giang Hồ lộ ra vẻ kiêu ngạo và tất nhiên là có chút sợ hãi trong đó, hít một hơi nói:

- Những người đồng nghiệp cũ của chúng ta trước đây, có đến hơn một nửa là do đội trưởng Hoàng nói với Tổng Giám đốc Âu Dương sa thải đấy, nếu tôi mà không có ông anh họ nói giúp vài câu trước mặt Tổng Giám đốc thì chắc cũng bị đuổi rồi.

- Ghê gớm vậy hả?

Vương Dung cười nói:

- Lão Giang, có vẻ hậu phương của anh cũng vững vàng quá nhỉ? Chẳng những không bị bật gốc mà còn kiếm được cái chân đội phó, không tồi chút nào.

- Hậu phương vững chắc cũng không bằng của cậu đâu Tiểu Vương à, anh họ của tôi hôm qua lên nói cho tôi biết hậu phương của cậu chính là người đứng đầu công ty này.

Ánh mắt Giang Hồ có vẻ nịnh nọt, nhìn Vương Dung, hạ giọng nói:

- Chẳng qua trong lúc phỏng vấn cậu đắc tội với Tổng Giám đốc Âu Dương mà thôi, trở về nói lại với Chủ tịch Mộ thì có thể bước lên vị trí cao hơn, đến lúc đó đừng quên anh em nhé.

Người này..... Vương Dung thấy buồn cười, hóa ra anh họ của ông là Đường Vĩnh Năm, Đường Chủ nhiệm, tính cách Giang Hồ này và Đường Vĩnh Năm cũng chẳng khác gì nhau, khó trách ông ta lấy Đường Vĩnh Năm làm bức bình phong, lực lượng nhà họ cũng mạnh thật.

- Lão Đường cũng là người không tồi, lát nữa kêu mọi người lại uống rượu đi.

Vương Dung cũng không từ chối, nếu đã quyết định làm ở đây thì cần phải giải quyết mọi chuyện thật ổn, hẳn sẽ làm theo nguyện vọng của mẹ là làm một người bình thường, sẽ không làm cho bản thân trở nên quá thanh cao cũng như không quá thấp để nằm ngoài tiêu chuẩn của xã hội. Về việc mà lão Mộ nhờ thì Vương Dung cũng tiện tay mà giúp thôi.

- Tốt, anh họ tôi nói Tiểu Vương là người rất hiểu chuyện, không tự cao tự đại, sống rất tốt.

Giang Hồ dường như trút được gánh nặng, cười nói:

- Tôi chỉ sợ cậu lại giống như đội trưởng Hoàng thôi, một mình đội trưởng là đủ khiến người ta đau đầu lắm rồi.

Thang máy vẫn đi về phía trên, Vương Dung nói:

- Là sao? Cách làm việc của đội trưởng Hoàng không được lòng mọi người à?

- Cũng không thể nói như vậy, từ trước đến giờ đội trưởng Hoàng đều tự mình chọn lựa nhân viên an ninh, đều là những người trẻ nhiệt huyết. Uy tín của đội trưởng Hoàng rất cao nên trong đội ai cũng nể người đó hết.

Giang Hồ nói:

- Có điều những người giống như tôi, đã lớn tuổi nên nghĩ rằng chỉ muốn yên ổn kiếm miếng cơm, không thể thực hiện theo phong cách làm việc của đội trưởng được, vì không còn cách nào khác nên người đó vượt mặt Âu Dương Phi Phi nắm quyền sinh sát trong tay, thấy ai không vừa mắt là cho lên đường luôn. Vậy nên xương cốt của lão già này phải chấp nhận luyện tập theo ý của người đó.

Với việc này Vương Dung nói:

- Tập luyện một chút cũng tốt, coi như là rèn luyện thân thể, nếu lười nhác thì xương cốt sẽ yếu đi nhiều đấy.
- Tiểu Vương cậu nói không sai, chúng ta là bảo vệ thì thân thể cũng không thể yếu ớt được, tập luyện cũng là điều tất yếu.

Giang Hồ thở dài than thở:

- Tuy nhiên tôi thấy đội trưởng Hoàng rất thích Âu Dương Phi Phi nên muốn có được kết quả tốt để lấy lòng cô. Cậu nói xem, muốn lấy lòng thì thiếu gì cách mà lại bắt bọn tôi mỗi ngày phải tập luyện bán sống bán chết như vậy chứ? Tất cả mọi người đều vì hai, ba nghìn tiền lương mỗi tháng để nuôi vợ con, chung quy lại là không thể nào đáp ứng được yêu cầu của đội trưởng Hoàng.
- Điều này cũng đúng.

Vương Dung vẫn tỏ thái độ ung dung nói:

- Tuy nhiên chuyện này tôi cũng bó tay thôi, quan hệ của tôi và Chủ tịch Mộ cũng không thân thiết lắm, nếu không thì tại sao Tổng Giám đốc Âu Dương lại đưa tôi xuống làm bảo vệ chứ?

Dường như đã bị Vương Dung nhìn thấy ý định của mình nên Giang Hồ có chút xấu hổ, chột dạ nói:

- Tôi cũng định nói như vậy đấy, à thang máy tới rồi, tôi sẽ dẫn cậu đi lấy đồ.

Giang Hồ dẫn hần vào và giới thiệu:

- Đây là lầu ba với diện tích rất lớn, đây là kho hàng của cả công ty, do bên hậu cần quản lý, Trưởng ban Hậu cần ở đây cũng xem như người nhà của tôi, tôi dẫn cậu đi giới thiệu với người đó.

Người một nhà mà ông ta nói có lẽ là Đường Vĩnh Năm.

Mặc dù Vương Dung mới chuyển đến công ty nhưng rõ ràng là hần cũng là người dân ở đây, lại là người trong giang hồ nên hần biết trong một công ty lớn như vậy thì chắc chắn là sẽ có những phe phái tranh đấu với nhau, Giang Hồ tiếp đón hần như vậy hiển nhiên là muốn lôi kéo hần trở thành người của bọn họ.

Tuy nhiên, đối với việc này hần cũng không có ý kiến gì, mục tiêu của hần là muốn được nghỉ ngơi, làm một người dân bình thường, sống thanh thản mà thôi. Mấy phe phái kia cũng không quan trọng gì, bắt quá thì nhờ lão Mộ xen vào thôi.

Hần không nói gì và đi theo Giang Hồ, tuy nhiên chưa đến cửa văn phòng Trưởng ban thì đã nghe thấy một giọng nữ quát mắng:

- Lão Lí, chuyện này là thế nào hả? Ngay cả với tôi mà anh cũng dám ăn bớt, cắt xén vật liệu à? Trong mắt anh thì Chu Cẩm tôi là cái gì hả?

Giọng nói kia khiến Vương Dung cảm thấy chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nằm cũng trúng đạn

- Ôi, Trưởng phòng Chu, tôi nào dám cả gan cắt xén vật liệu của cô chứ?

Một người đàn ông trung niên ở bên trong oan ức nói.

- Chẳng qua, đó chỉ là hai mươi cái máy tính xách tay thôi, vẫn chưa nhận được phê duyệt thì làm sao tôi dám phân phát đi đâu được chứ?

- Anh còn dám lừa gạt tôi hả? Anh quên là Chu Cẩm tôi hiểu biết rất rộng sao, sáng sớm nay vừa mới ghi chép vào trong máy tính của kho là nhập về hai mươi máy tính mới.

Chu Cẩm tiếp tục cao giọng nói:

- Nói đi, rốt cuộc hôm nay anh định đưa số hàng đó đi đâu? Tôi cảnh báo anh, đừng chọc cho lão nương này điên lên.

- Ôi chao, bà cô của tôi ơi, đó chỉ là ghi chép thôi, số máy tính đó là của phòng IT mới được thành lập, tôi hỏi cô, nó là của bộ phận IT thì làm sao mà đưa lên cho cô được chứ?

Trưởng ban Lí bên trong nói một cách nghẹn ngào:

- Cô cũng biết Tổng Giám đốc Âu Dương quản lý rất chặt chẽ, việc này nếu đến tai của cô ấy thì tôi sợ là khó giữ được bát com, còn nếu không thì cô cứ gọi Tổng Giám đốc đến đây đi, tôi sẽ ba mặt một lời luôn.

- Ha ha, lão Lí, anh được đấy, cái phòng IT mới thành lập kia chỉ là đồ bỏ đi, không phải là việc của công ty.

Chu Cẩm nổi giận đùng đùng, lạnh lùng nói.

- Anh cho là nịnh bợ Tổng Giám đốc mới thì có thể kiêu ngạo, hống hách muốn làm gì thì làm à? Lão nương cho anh đến hết tháng này phải đưa đủ cho đủ số máy tính của ngày hôm nay lên phòng tôi.

Trong Ban Hậu cần này có rất nhiều người, nhất là bộ phận công nhân, ngoài ra còn có những công nhân làm ở các chi nhánh hậu cần khác nhau, nghe thấy tranh cãi om sòm đều ghé mắt và hai tai nghe lén, nhưng không một ai dám bước lên phía trước cả.

Sắc mặt Giang Hồ không được tốt lắm, vừa mới khoe Trưởng ban Lí là người nhà, không ngờ lại gặp phải cảnh này.

Hình như ông thấy Vương Dung hơi nghi ngờ nên thấp giọng nói:

- Tiểu Vương, Chu Cẩm này chính là người đứng đầu bên mảng Quan hệ công chúng, dựa vào một thế lực nào đó ở trên mà luôn lộng hành trong công ty này, cậu hãy tránh mặt cô ta chút đi, đừng dẫn lửa thiêu thân, cô này nổi tiếng là khó chơi đấy.

- À, tôi hiểu rồi.

Vương Dung cũng không quá để ý đến chuyện này, khi hấn còn trẻ, còn nhiệt huyết, sôi nổi, nhìn thấy cái gì bất bình cũng đều quan tâm, tiếc là trải qua quá nhiều chuyện nên khi có chuyện xảy ra thì hấn cũng không còn hứng thú để quan tâm nữa.

Không quan tâm đến những lời xin xỏ, đau khổ của Trưởng ban Lí, từ trong văn phòng một người phụ nữ hùng hổ đi ra, người phụ nữ này nhìn khá đẹp, dáng người cao gầy nóng bỏng, quyến rũ. Tuy nhiên lại trang điểm quá đậm, ăn mặc cũng lộng lẫy, trong thời tiết lạnh của tháng Tư mà cô ta diện đồ và mang một đôi guốc đen cao như vậy đúng là mê hoặc người khác mà.

Tuy nhiên Vương Dung không phải là người đánh giá người khác như thế, hấn đã trải qua nhiều chuyện trong cuộc sống, gặp qua nhiều người nên sẽ không có kiểu trông mặt mà bắt hình dong. Khi chứng kiến sự hung dữ của cô gái này lúc nói chuyện với Trưởng ban Lí thì cũng không có thiện cảm cho lắm, cũng xem như một người qua đường xa lạ A, B, C, D...nào đó, không cần để ý. Thậm chí nhìn thêm một chút cũng không có hứng thú, nếu với bộ trang phục đó mà trong một hộp đêm nào đó thì may ra hấn còn để ý tới và nghĩ đến chuyện tình một đêm chẳng hạn.

Sự hung hăng của Chu Cẩm vẫn chưa giảm xuống, nhìn thấy Giang Hồ và Vương Dung chắn ở cửa, cô khoanh tay, thái độ kiêu căng nhìn Vương Dung từ trên xuống và nói:

- Lão Giang, đây là người mới à? Làm ở bộ phận nào vậy?

Nói xong thì lại nhìn Vương Dung, thấy dáng người hấn cũng không tồi, nhìn mặt cũng đứng đắn, cặp mắt của hấn tố cáo hấn là một người đào hoa và rất khá trong chuyện giường chiếu.

Giang Hồ tuy rằng là đội phó đội bảo vệ nhưng khi đối diện với Chu Cẩm thì có vẻ sợ hãi, cúi đầu, khom lưng cười nịnh.

- Trưởng phòng Chu, người này chính là huynh đệ mới của tôi, làm ở đội bảo vệ, tên là Vương Dung, tôi dẫn cậu ấy đi lấy mấy đồ dùng cần thiết của bảo vệ. Tiểu Vương, vị này chính là Chu Cẩm, Trưởng phòng Quan hệ công chúng của công ty chúng ta. Trưởng phòng Chu là một công thần lớn của công ty, giúp công ty mở rộng kinh doanh, vượt qua mọi chông gai, công danh hiển hách.

Vừa nghe nói Vương Dung chỉ là một tên bảo vệ nhỏ bé thì Chu Cẩm ngay lập tức cau mày, nhất thời không còn hứng thú gì với Vương Dung nữa, chỉ liếc hấn một cái, tuy nhiên vì nghe được những lời có cánh từ Giang Hồ nên sắc mặt của cô cũng tốt hơn một chút, khoanh tay nói:

- Đáng tiếc, hiện tại có quá nhiều tài năng mới, chúng tôi dù có công lao lớn như thế nào đi chăng nữa thì sớm muộn cũng bị đuổi đi thôi, thấy chuyện vừa rồi không, xin chi hai mươi máy tính của phòng IT về cho phòng mình thì liền bị phê bình, góp ý. Lão nương đích thân đi xin mà vẫn biệt tăm không thấy hàng đâu, tôi thấy con bé miệng còn hôi sữa kia đang muốn giởn mặt với tôi đây mà.

- Ha ha, chuyện của cấp trên, những người bảo vệ lỗ mãng như chúng tôi cũng không thể hiểu được.

Giang Hồ cẩn thận nói, đang trong tình thế như vậy thì ông ta đâu có dám nói bậy. Nếu nói xấu Âu Dương Phi Phi mà đến được tai cô thì chẳng phải là ảnh hưởng đến tiền đồ sau này của ông ta sao? Mặc dù trình độ học vấn không cao nhưng đã sống lâu và khi gặp phải những vấn đề khó xử như thế này thì sẽ có cách giải quyết hợp lý, ông ta cười ha ha và nói:

- Trưởng phòng Chu, cô cứ đi trước, tôi đưa Tiểu Vương đi lấy ít đồ, sau đó dẫn cậu ấy đi một vòng công ty cho biết.

Nói xong Giang Hồ liền quay sang nháy mắt với Vương Dung ra hiệu để hấn đi khỏi đây.

Vương Dung không nói gì liền đi theo Giang Hổ, nhưng mới bước được hai bước thì đột nhiên Chu Cẩm tóm lấy tay Vương Dung và nói :

- Bảo vệ mới, Tiểu Vương, đợi chút.

Vương Dung nhìn cô ta mà không để lộ ra biểu hiện gì trên khuôn mặt cả, bình tĩnh quay lại.

- Trên cái bàn kia có hai mươi cái máy tính xách tay, anh lấy xe đẩy lại đây và đưa đến lầu bảy của phòng Quan hệ công chúng giúp tôi.

Điều bộ của Chu Cẩm rất ra dáng người lãnh đạo, không cần hỏi ý kiến Vương Dung liền ra lệnh và chỉ vào cái bàn cách đó không xa, cô còn hất mái tóc uốn dài của mình ra sau, tự nói ra mục đích của mình:

- Những người làm trong phòng Quan hệ công chúng đi ra ngoài gặp khách hàng mà dùng máy tính xách tay cũ thì sẽ bị họ chê cười, người ngoài cũng sẽ nói tôi và công ty có thực lực yếu kém.

Sắc mặt Vương Dung vẫn bình tĩnh như lúc nãy, chân mày hơi nhíu lại, định nói lại vài câu thì nghe thấy một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Khoan đã Trưởng phòng Chu.

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy màu xám, đi giày cao gót chậm rãi bước tới, ánh mắt lạnh lùng lộ rõ vẻ khinh thường:

- Trưởng phòng Chu, số máy tính này là để dành cho người ở phòng IT làm việc, không phải để cho cô đem ra ngoài khoe khoang.

Vương Dung nhìn người phụ nữ này từ trên xuống, là một phụ nữ đã trưởng thành, có lẽ là đã tốt nghiệp và làm việc được nhiều năm.

Nếu so sánh về dung mạo thì cả cô và Chu Cẩm cũng ngang ngang nhau, nhưng trên người cô gái này lại toát lên khí chất đoan trang mà Chu Cẩm không thể có được, nói thẳng ra thì Vương Dung thích cô gái mới đến này hơn.

Thực ra thì cho tới tận bây giờ chưa bao giờ Vương Dung tự cho mình là một chính nhân quân tử.

- Ôi, không phải là Phương Vi Vi, Phương tiểu thư sao, à không, bây giờ cô đã đường đường chính chính là Trưởng phòng Phương rồi, là trưởng phòng của phòng IT mới thành lập, quên nữa, tôi vẫn chưa kịp chúc mừng cô.

Chu Cẩm cười rất tươi, nói những lời như mật ngọt rót vào tai:

- Chúc mừng cô nhé, Trưởng phòng Phương đã chịu khổ nhiều năm, cuối cùng cũng hết khổ rồi, được Tổng Giám đốc Âu Dương giao cho trọng trách trong cuộc họp hội đồng rồi, phòng IT phải có trách nhiệm trong việc tìm thị trường tiêu thụ cho công ty chúng ta. Chúng ta muốn thay đổi lối suy nghĩ và cách làm việc theo truyền thống thì cần phải đầu tư vào cơ sở vật chất và ra ngoài thương lượng với khách hàng. Cô cần phải làm cho tốt vào nhé, đừng phụ lòng tin của Tổng Giám đốc Âu Dương.

- Không dám phiền Trưởng phòng Chu lo lắng, công việc của tôi thì để tôi tự xử lý, ngược lại Trưởng phòng Chu cần phải cố gắng học tập thêm nhiều nữa mới được, coi chừng không theo kịp tiến độ phát triển của công ty thì sẽ bị đào thải đấy.

Phương Vi Vi đã là một phụ nữ trưởng thành, lại thuộc thành phần tri thức, không phải là một cô bé mới ra đời mà bị một chút châm biếm, khiêu khích tác động đến.

- Hừ, Trưởng phòng Phương quan tâm nhiều quá rồi.

Chu Cẩm cười khẩy, sau đó quay đầu lại nói Vương Dung:

- Tiểu Vương, đứng thử người ra đó làm gì, mau đưa máy tính đến lầu bảy, phòng Quan hệ công chúng đi, mọi người đang chờ để lấy máy đi làm việc đấy.

- Thật là buồn cười, không hổ là người có ô dù, công ty này là nhà cô hả? Số máy tính đó tôi xin cho phòng IT, dựa vào cái gì mà cô đòi lấy nó đi?

Phương Vi Vi không hề sợ hãi Chu Cẩm, sau đó cũng quay lại phía Vương Dung nói:

- Tiểu Vương, anh đừng tin những chuyện ma quỷ mà cô ta nói, cô ta chưa hề xin phép, tự tiện lấy đồ của công ty, đó chính là tham ô. Anh cũng đừng bị những lời ngon ngọt kia lừa mà làm kẻ chết thay, tôi đã kí nhận số máy tính xách tay này, Trưởng ban Lý cũng đã kí tên rồi, anh đi lấy xe đẩy đi, lát nữa đi theo tôi.

- Được lắm, Phương Vi Vi cô vừa mới đảm nhiệm chức Trưởng phòng mà đã đắc ý rồi.

Chu Cẩm then quá hóa giận nói:

- Phòng IT các người từ khi thành lập đã làm được gì cho công ty hả? Kinh doanh được bao nhiêu tiền hả? Dựa vào cái gì mà các người đòi hỏi này nọ? Tiểu Vương, đừng nghe cô ta hù dọa, đưa lên giúp tôi, bảo đảm sẽ có lợi cho anh. Lão nương tôi cũng muốn xem thử khi cầm hai mươi cái máy tính này thì ai dám tố cáo tôi tham ô? Tiểu Vương, bắt đầu làm đi, Chu Cẩm tôi sẽ chịu trách nhiệm.

- Tiểu Vương, anh cần phải hiểu là loại phụ nữ dựa vào sắc đẹp để ăn com này thường hay ăn tươi nuốt sống người khác, khi xảy ra chuyện thì chắc chắn cô ta sẽ hóa thành một con hồ ly và ăn thịt anh.

Phương Vi Vi nghiêm mặt cảnh báo, sau đó tiếp tục nói:

- Anh giúp tôi đưa sổ hàng này đi, tôi có trong tay giấy tờ thủ tục chính thức để nhận máy tính do Tổng Giám đốc Âu Dương phê duyệt.

Nói xong cô giơ cái đơn nhận hàng lên.

- Phương Vi Vi, cô nói chuyện cho rõ ràng, ai dựa vào sắc đẹp để ăn com hả? Tiểu Vương, anh chuyển đồ lên giúp tôi, tôi hứa sẽ không để anh phải chịu thiệt.

- Người nào bị nhột thì là nói người đó.

Phương Vi Vi không thêm đề ý, cười nói:

- Tiểu Vương, làm việc danh chính ngôn thuận sẽ tốt cho anh, anh giúp tôi mang đi đi.

Vương Dung này giờ vẫn chưa nói được câu nào, bị liên lụy đến hai cô nàng đầu đá lẫn nhau, hẳn là người vô tội mà. Đúng là nằm cũng trúng đạn, cũng bị súng nổ ùng ùng hai bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tính khí của Vương Dung

Vương Dung thấy sự tức giận của hai cô nàng ngày càng lớn, kèm theo đó là chàm chọc khiêu khích qua lại, chẳng khác nào hai cô nàng chưa ngoa đang đánh nhau. Hắn đành bắt đầu đi ho một tiếng nói:

- Hai vị Trưởng phòng xin bớt giận, đây là công ty, cả hai cũng đều là nhân vật có tiếng, cãi nhau bị người khác xúm lại xem, bàn tán cũng không hay cho lắm. Mặt khác, tôi tên là Vương Dung, cầm sổ tiền lương bảo vệ trong tay thì đã bỏ việc khuôn vác để kiếm sống rồi, phiền hai vị nếu muốn tìm người để khuôn vác thì hãy tìm người nào khác đi, việc này tôi không làm được, Lão Giang, đi, chúng ta đi lấy đồ.

Các nàng cãi nhau cũng kệ, đánh nhau cũng kệ, Vương Dung không thêm đề ý đến, chỉ cần đừng lôi hắn vào và xé xác hắn là được, mặc dù hắn có cảm tình với Phương Vi Vi nhưng giới hạn cũng chỉ đến đây thôi, không hơn không kém.

- Được được, Tiểu Vương, tôi dẫn cậu đi lấy đồ.

Với việc này Giang Hồ cũng tìm cách trốn tránh.

Phương Vi Vi hơi ngạc nhiên với biểu hiện của Vương Dung, mặc dù cô không làm việc dựa vào sắc đẹp, nhưng đã là một người đàn ông thì với một yêu cầu nhỏ của phụ nữ sẽ rất khó từ chối, nhất là hai người đẹp đều làm chức Trưởng phòng. Nếu hắn nghĩ giúp một người sẽ đắc tội với một người cũng có lý nhưng Phương Vi Vi lại cảm thấy hắn từ chối không phải vì lý do này.

Khác với Âu Dương Phi Phi có gia thế tốt, xuất thân tốt thì Phương Vi Vi phải dựa vào việc thi đại học mới thoát khỏi cảnh làm nông, từng bước cố gắng, dựa vào chính mình để có được ngày hôm nay thì đương nhiên là cần phải xây dựng và phát triển một cái gì đó để sinh tồn.

Sự nhạy cảm của cô dường như vô tình nhìn thấy một điều gì đó từ người hắn, nhìn có vẻ hiền lành nhưng thực ra đang giấu diếm một bí mật nào đó. Hắn không hề khiêm tốn mà lại từ chối thẳng thừng, đó chính là sự lạnh lùng, thờ ơ, không để ý đến những thứ xung quanh.

Tuy nhiên cảm giác này cũng chỉ chột lóc lên rồi biến mất.

Hắn không giúp thì Phương Vi Vi cũng không thêm đề ý, chỉ cần sổ máy tính không bị Chu Cẩm lấy đi thì sẽ không có lý do gì để hận hắn cả.

Tuy nhiên Chu Cẩm không chịu được, sự hấp dẫn của cô từ trước đến nay rất lớn, dựa vào sức hấp dẫn ấy mà khi đối phó với đàn ông cô đều giành được ưu thế. Đối với cô mà nói thì có rất nhiều người đàn ông chẳng khác gì động vật, chỉ cần cô dùng chút thủ đoạn thì sẽ khơi gợi được sự ham muốn của họ, đến lúc từ chối không được thì sẽ ngã vào tay cô, lúc đó cô đưa ra yêu cầu thì cơ hội thành công rất lớn.

Mặc dù cô không kiêu ngạo đến mức nghĩ rằng bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ không có cách để cự tuyệt cô, nhưng một tên bảo vệ nhỏ bé mới tới lại dám từ chối yêu cầu "nhỏ" này của cô thì đúng là trong mắt hắn không xem Chu Cẩm ra gì rồi. Hắn đã giẫm đạp lên sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của cô.

- Tiểu Vương, đứng lại!

Chu Cẩm giận dữ quát.

- Trưởng phòng Chu còn điều gì muốn chỉ giáo à?

Vương Dung lạnh lùng quay đầu lại, ngữ khí cũng không còn dễ nghe nữa. Cô ta muốn mình là trung tâm, tự cho mình là đúng, nhưng cô ta không biết tiến lui đúng lúc, cứ liên tục kéo hẳn vô chuyện không đâu, điều này đã bắt đầu khiến hẳn thấy không thích. Đừng nói là Chu Cẩm, cho dù là Âu Dương Phi Phi đến đây thì hẳn cũng không thay đổi ý định đâu.

- Bây giờ tôi lấy tư cách là cấp trên ra lệnh cho anh đem hai mươi cái máy tính kia lên lầu bảy cho tôi.

Chu Cẩm nghiêm mặt nói:

- Tiểu Vương, tôi niệm tình anh là người mới, không biết Chu Cẩm tôi là ai nên.....cho anh thêm một cơ hội, nếu không đừng trách tôi ác.

- Ha ha.

Vương Dung cười lớn, hai tay rút túi quần, hứng thú nhìn cô.

- Trưởng phòng Chu, chức của cô thật là lớn đấy, tôi thấy tội nghiệp cho cô là đã lớn tuổi, bị nặng tai mà lại còn tô son điểm phấn đi làm công việc quan hệ công chúng. Coi như tôi chịu thiệt, nói lại cho cô rõ một lần nữa tôi là bảo vệ, không phải người khuôn vác. Còn nữa, cô là Trưởng phòng Quan hệ công chúng, không phải đội trưởng đội bảo vệ, vậy nên nếu cô muốn ra oai thì phiền hãy về địa bàn của mình mà ra oai.

Từ nhỏ đến lớn Vương Dung không phải là người có tính khí tốt, nhưng trải qua nhiều chuyện, tuổi ngày càng nhiều nên tính khí nóng nảy của hẳn cũng hạn chế lại, nhưng hạn chế không có nghĩa là khi bị người khác ức hiếp vẫn có thể cười ha ha và để cho người ta đánh mình được.

- Anh.....

Chu Cẩm giận tím tái mặt mày, giận đến run người, không nói được câu nào. Cô lẫn lộn ở công ty này và ngoài xã hội nhiều năm, tuy không phải là người đứng đầu nhưng cũng có lai lịch, thân thế tốt, còn Vương Dung chỉ là một tên nghèo hèn, đến làm bảo vệ ở công ty, Chu Cẩm đã để mắt đến hẳn, giao cho việc làm cũng coi như là nể mặt rồi. Đáng lẽ như vậy thì loại người như hẳn phải vỗ tay hoan hô và chạy nhanh lại đây quỳ xuống liếm chân cô mới phải chứ? Không thể ngờ được là hẳn lại từ chối và còn dám châm chọc, khiêu khích, sỉ nhục cô nữa. Hẳn, hẳn nghĩ hẳn là ai vậy? Tuy nhiên, cho dù cô là một cô gái mạnh mẽ thì cũng không dám trực tiếp xông lên và động thủ với Vương Dung, tuy hẳn nghèo như thế nào đi chăng nữa thì cũng là một người đàn ông và là một người bảo vệ, nếu đánh nhau thì cô sẽ gặp bất lợi.

Phương Vi Vi thì lại có biểu hiện hoàn toàn ngược lại, nhìn thấy Chu Cẩm ăn nói khó coi như vậy thì lại thấy thoải mái trong lòng, giống như là đang nóng đồ mỡ hôi mà được ăn một ly kem thì đúng là sáng khoái lắm. Tuy nhiên, sáng khoái là vậy nhưng cũng hơi lo lắng cho Vương Dung, dù sao bề ngoài hẳn chỉ là một bảo vệ giữ cửa, đặc tội với Chu Cẩm chắc chắn sẽ bị cô ta báo thù, đoán chừng hẳn cũng ở công ty cũng không được bao lâu nữa.

Trong lúc nhất thời Phương Vi Vi thấy hối hận khi lúc nãy đã lôi người bảo vệ vô tội này vào việc đấu đá của cô và Chu Cẩm, là cô ý vào chỗ dựa Tổng Giám đốc Âu Dương Phi Phi, tất nhiên là cô không sợ Chu Cẩm, nhưng than ôi, cô đâu phải là thiên kim tiểu thư giàu có mà không biết đến cuộc sống khó khăn của con người. Thoạt nhìn cô đoán hẳn cũng tầm 27, 28 tuổi giống cô, bị cuộc sống bức bách nên mới bắt đầu đi đến đây làm bảo vệ, nếu không có cách nào khác để giải quyết thì sợ rằng hẳn không thể giữ được công việc bảo vệ này đâu. Nếu vì chuyện này mà hẳn bị mất việc thì không biết là có rắc rối nào xảy ra không nữa? Phương Vi Vi từng trải qua thời kì khó khăn này khi vừa tốt nghiệp đại học nên hiểu, không tìm được việc, thậm chí đến tiền ăn mì cũng không có luôn.

- Trưởng phòng Chu, cô đúng là ăn no dùng mỡ, không có việc gì làm.

Phương Vi Vi thấy áy náy nên quyết định giúp đỡ Vương Dung, khoanh hai tay lại châm biếm Chu Cẩm:

- Đừng ý lại vài phần nhan sắc và dựa hơi vào một vài người trong gia đình làm ở công ty này mà không kiêng nể gì ai, hoành hành ngang ngược. Tốt nhất là nên dừng lại và học cách kiếm cơm một cách chân chính đi. Từ trước đến nay, dựa vào mấy thứ đó để kiếm sống thì được mấy người đầu xuôi đuôi lọt hả? Phụ nữ dù sao cũng chỉ có một thời hoàng kim rồi già đi, đừng để đến lúc đó mới hối hận thời tuổi trẻ đốt nát, đừng làm cho con cô phải khinh thường cô.

Vì tức giận nên những gì cô nói cũng khó nghe và nặng nề, lại còn trực tiếp vạch mặt những vấn đề riêng tư của Chu Cẩm nữa.

- Cô, cô, cô là con tiện nhân, cô lại còn dám chửi rủa tôi à?

Chu Cẩm giận đến tái xanh mặt mày, kiêng dè Vương Dung là đàn ông nên không dám động thủ, nhưng đối với Phương Vi Vi thì cô không việc gì phải sợ, bị cô ta mắng chửi, thậm chí là sỉ nhục như vậy thì sự chua ngoa, đả đố, hung dữ trong người cô nổi lên, nhào thẳng tới dùng móng tay cào vào khuôn mặt trắng nõn của Phương Vi Vi.

Phương Vi Vi cũng hoảng sợ, không lường trước được là Chu Cẩm lại trực tiếp động thủ, hoảng hốt lui về sau và va phải bàn làm việc. Sắc mặt trắng bệch, nhìn móng tay dài nhọn, sơn màu đỏ của Chu Cẩm dí sát vào mặt, cả người cô lạnh ngắt, xong rồi, xong rồi, khuôn mặt này thế là xong.

- Đủ rồi!

Không biết Vương Dung ra tay lúc nào mà trong lúc nguy cấp đã nắm chặt cổ tay của Chu Cẩm lại, nhẹ nhàng đẩy ra khiến cô lui liên tục mấy bước, đến khi va vào mặt bàn thì mới đứng lại được.

- Tên khốn họ Vương kia, dám đánh lão nương, lão nương liều mạng với ngươi.

Từ trước đến nay Chu Cẩm chưa bao giờ chịu thua thiệt ai, điện cuồng nhào đầu về phía trước.

Vương Dung nhú mày, nếu hai bên đánh nhau thật sự thì hẳn chỉ cần một ngón tay là có thể kết liễu được cô ta, nhưng đây không phải là chiến trường, Chu Cẩm cũng không mang tội chết nên liền kéo Phương Vi Vi về phía mình và đưa bàn chân của mình ra ngoài.

- Bốp!

Chu Cẩm đang giương nanh múa vuốt thì lão đạo lao về phía trước và té nhào xuống mặt đất, đầu đập vào cái ghế bên cạnh, một tiếng "bốp" vang lên, thoát nhìn chắc bị đụng vào không nhẹ.

Tất cả mọi người đứng đó đều tròn tròn mắt, nguyên nhân là họ đứng cách đó không xa nên ai cũng nhìn thấy, đúng là ở đây náo nhiệt thật. Chu Cẩm của phòng Quan hệ công chúng kia nổi tiếng là một người phụ nữ đánh đá, đại chiến với Trưởng phòng Phương Vi Vi của phòng IT mới thành lập, lại còn đánh đáng đến một bảo vệ nữa. Đừng nói là công nhân, ngay cả Trưởng ban Lý vừa bị Chu Cẩm chửi cho mất mặt cũng mở hé cửa ban công nhìn, thấy cảnh này ông ta sướng không tả nổi.

Chẳng qua là mọi người đồng cảm anh chàng bảo vệ bị liên lụy kia, tính cách mạnh mẽ nhưng lại đắc tội với Chu Cẩm thì có lẽ công việc của hắn sẽ gặp không ít khó khăn. Nghe nói Chu Cẩm kia giao du với rất nhiều người, biết nhiều nhân vật lớn ngoài xã hội, trị tội một bảo vệ nhỏ bé thì có lẽ không thành vấn đề với cô ta.

Ai dè nội dung vở kịch ngày càng hấp dẫn và tạo thành màn kịch trước mặt này.

Giang Hồ cũng há hốc mồm, vừa rồi đã nói rõ ràng với Vương Dung là đừng đụng Chu Cẩm dù phải dẫn lửa thiêu thân đi chẳng nữa, lời ông ta nói cách đó chưa đầy mười phút, giờ sự việc lại thành ra thế này. Chuyện này phải làm sao đây?

- Lão Giang.

Vương Dung dường như vẫn không nhận ra được là mình đã gây ra đại họa mà dùng lời lẽ đánh thép nói:

- Còn đứng đó làm gì, vừa rồi tôi đã làm nhiệm vụ của một bảo vệ, ngăn cản ý đồ muốn làm tổn thương đồng nghiệp, anh còn không mau bắt kẻ hung ác Chu Cẩm kia về phòng trực ban mà điều tra đi.

- Bắt, bắt về phòng trực ban? Còn, còn điều tra sao?

Giang Hồ nghe xong giật mình, thầm kêu lên Tiểu Vương, không, không, Vương ca. Cậu dám làm như vậy thật à? Đây đâu phải là kẻ hại dân hại nước gì đâu mà nói bắt là bắt. Đây chính là thủ đoạn của Trưởng phòng Chu đó, không thấy ngay cả Trưởng ban Lý trước mặt cô ta cũng chỉ biết khúm núm vâng dạ thôi sao? Nếu tôi dám bắt cô ấy thì đội phó đội bảo vệ này phải về quê bán khoai lang rồi.

- Lão Giang, đây là tình huống nghiêm trọng, báo cảnh sát ngay đi.

Vương Dung nghiêm túc nói.

- Tội danh cố ý tấn công người khác thì đề cảnh sát xử lý sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Mặc đồ bảo vệ vào nhìn rất đẹp trai

Tội cố ý làm hại người khác à? Lão Giang thiếu chút nữa là học máu luôn, nước mắt dường như sắp rơi xuống, nghĩ thầm tại sao lại có thể gán một tội danh vào cô ta nhanh như vậy được chứ? Các người một bên đứng sau là Chủ tịch Mộ, một bên là người nắm trong Hội đồng quản trị, chỉ đáng thương cho Lão Giang này thôi, còn cả người anh họ đang phục dịch dưới trướng của Tổng Giám đốc Âu Dương nữa, rất có thể sẽ liên lụy đến ông ấy, các người làm như vậy không phải là gây sức ép cho tôi sao?

Nhất là Vương Dung, vừa rồi nói chuyện, thoát nhìn cũng là người tốt, vậy mà tại sao tính tình lại thay đổi trở nên hung dữ như vậy chứ?

- Trưởng phòng Chu, cô, cô không sao chứ?

Giang Hồ đương nhiên là không thể bắt Chu Cẩm, tuy nhiên ông ta là đội phó đội bảo vệ thì chuyện xảy ra trước mắt như vậy không thể tro mắt ra nhìn

được. Vội vàng bước tới trước đỡ Chu Cầm đứng lên, chột dạ hỏi. Thấy trên trán cô sưng một cục to, thầm nghĩ không xong rồi, chuyện lớn rồi. Tay run lên và vô tình chạm vào bộ ngực đầy đặn của cô ta.

- Bốp!

Chu Cầm đang giận sôi người mà không có chỗ để trút giận nên đã cho ông ta một bạt tai và hung hăng mắng:

- Lão Giang, mắt ông bị mù à, ngay cả đậu hũ của lão nương mà cũng dám ăn à?

Lúc này nhìn Chu Cầm nhìn chẳng khác nào con hổ đang xù lông lên và bắt nạt kẻ yếu hơn. Liên tục bị Vương Dung chơi xỏ nên bây giờ cô nhìn hắn có chút sợ hãi, nhưng với vẻ khúm núm của Giang Hồ thì cô đã không nương tay mà cho ông ta một cái tát như trời giáng.

Lão Giang đáng thương mới thật sự là bị tai bay vạ gió.

Vương Dung thấy như vậy liền nổi giận.

- Chu Cầm, cô dám đánh cả bảo vệ?

Nói xong bước đến chụp lấy tay cô để đưa cô về phòng trực ban nói chuyện, chuyện Giang Hồ bị ăn tát vừa rồi dù sao nguyên nhân cũng từ hắn mà ra.

Vương Dung trước giờ rất trọng tình huynh đệ, tuy rằng với Giang Hồ chưa thể gọi là chiến hữu hay huynh đệ nhưng như lời ông ta nói là những ai ăn chung một nồi cơm thì đó chính là có duyên với nhau, huống hồ Giang Hồ này là một người nhất gan, sợ phiền phức, đối nhân xử thế cũng không đến nỗi nào, ít ra thì đối với hắn cũng thân thiện.

- Tiểu Vương, đừng, đừng làm âm ỉ lên.

Mặc dù bị ăn một cái tát và thấy mình đen đủi, mắt mặt nhưng Giang Hồ vẫn vội vàng ngăn Vương Dung lại, lo lắng nói:

- Tôi bị đánh nhẹ thôi, quên đi, quên đi, chúng ta làm bảo vệ để kiếm sống, mấy chuyện oan ức bé xít ấy thì tính làm gì?

Thấy Vương Dung hùng hổ như vậy Chu Cầm cũng thấy sợ, kêu gào dọa dẫm vài câu:

- Tên họ Vương kia, cứ đợi đấy, sẽ có ngày lão nương bắt ngươi quỳ xuống dưới đất và xin tha thứ.

Nói xong liền ôm đầu, vội vàng chạy trốn.

- Lão Giang, là tôi đã hại anh bị ăn tát.

Vương Dung áy náy vỗ vai Giang Hồ nói.

- Ha ha, không sao mà.

Giang Hồ đã sống ở tầng lớp xã hội thấp nhất từ lâu rồi nên đối với việc bị ăn một cái tát cũng không phải chuyện to tát gì, trái lại ông ta lo lắng cho Vương Dung:

- Tiểu Vương cậu làm tôi cảm động quá, Trưởng phòng Chu ở công ty này không những có chỗ đứng rất chắc mà quan hệ ngoài xã hội cũng rất rộng, lần này cậu đắc tội với cô ta, gây ra chuyện lớn, tôi nghĩ cô ta sẽ không từ bỏ ý định trả thù đâu, tôi nghĩ hay là trước tiên cậu đi tìm Mộ.....

- Yên tâm, chuyện này tôi giải quyết được mà.

Vương Dung sửa lại cổ áo và cười nói:

- Tôi nay tôi mời anh uống rượu, coi như an ủi anh.

- Đừng, cậu mới tới thì phải để tôi giúp cậu làm cái lễ tẩy trần, thiết đãi người mới chứ, để tôi gọi mấy anh em kết nghĩa đến nữa.

Giang Hồ tốt bụng cười.

- Đội phó Giang, Vương tiên sinh, tôi nghĩ hay là để tôi mời rượu đi.

Phương Vi Vi là lấy lại được bình tĩnh và lúc nhìn Vương Dung thì ánh mắt cô dường như có gì đó khác hơn lúc trước, nếu trong thời khắc quan trọng hắn không ta tay thì chắc chắn cô đã bị con mụ Chu Cầm kia cào cho nát mặt rồi.

Có thể nhìn thấy rõ ràng là từ trước đến giờ Phương Vi Vi rất mạnh mẽ, vậy mà trong phút chốc hoảng hốt ánh mắt của cô và hắn chạm vào nhau, khoảnh khắc ấy dường như ẩn chứa một điều sâu xa mơ hồ gì đó mà cô không thể nhìn thấy được, sau vài phút bối rối cô liền trấn tĩnh. Cô có cảm giác là khi có hắn đứng che chắn trước mặt mình thì trời có sập xuống cũng không thấy sợ.

Có lẽ đây chỉ là ảo giác thôi, Phương Vi Vi nghĩ đến điều đó cũng tự thấy buồn cười, tự gạt bỏ nó sang một bên và lấy lại bình tĩnh, sử dụng kinh nghiệm

của mình xử lý công việc. Nhưng nói thế nào thì đối với Vương Dung cô rất cảm kích.

Vương Dung nhìn lướt qua cô và không nói tiếng nào, sờ đi hất ra tay cứu cô là vì nghĩ cô ấy muốn giúp mình nên mới khiến Chu Cẩm nổi giận như vậy. Hơn nữa, từ tận đáy lòng hẳn cũng không muốn nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp bị cào chảy máu.

Ba người đang nói chuyện thì cửa phòng Hậu cần hé mở ra, một người đàn ông trung niên to béo khoảng hơn 40 tuổi, hai tay chắp sau lưng, mặt nghiêm túc, ho mạnh một tiếng để thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó nhú mồm, ra uy:

- Đứng đó làm gì? Đi làm việc nhanh đi.

Đám người tò mò đứng nghe lén từ xa đang thì thầm to nhỏ với nhau ngay lập tức tản đi, giả vờ không quan tâm đến chuyện vừa xảy ra. Mặc dù Trương ban Lý vừa mới bị Chu Cẩm chửi cho mất mặt, nhưng dù sao ở đây vẫn nằm trong phạm vi quyền hạn nên ông ta vẫn có chút uy quyền của mình.

- Trưởng phòng Phung, cô đến lấy hàng phải không? Mời vào bên trong, mời vào bên trong.

Đối diện với Phung Vi Vi, Trưởng phòng của phòng IT mới thành lập thì Trương ban Lý nhanh chóng chuyển thái độ hòa nhã, thân thiện, luôn mỉm cười:

- Đây chỉ là việc nhỏ mà lại phiền cô đích thân đến đây, chỉ cần cô gọi một cuộc điện thoại thì tôi sẽ ngay lập tức tìm người đưa hàng đến phòng IT cho cô.

Trước đây ở trong công ty cũng có bộ phận IT nhưng quy mô rất nhỏ chỉ khoảng hơn 30 máy tính, công việc chính là duy trì mạng lưới thông tin cho công ty, tuy nhiên lại giao cho bên hậu cần quản lý. Nhưng từ sau khi Âu Dương Phi Phi về nắm quyền thì cô đã tập trung vào xây dựng, phát triển bộ phận IT, và trong tương lai sẽ biến nó trở thành bộ phận trọng yếu của công ty.

- Trưởng ban Lý khách khí rồi.

Phung Vi Vi cũng không phải là người mới mới vào nghề nên cũng lịch sự bắt tay chào hỏi ân cần.

- Mọi người trong phòng IT đều bận rộn, chỉ có mình tôi là rảnh rỗi thôi.

Sau khi chào hỏi thì Trương ban Lý nhanh chóng giúp Phung Vi Vi hoàn thành thủ tục nhận hàng, ông quay sang nói với Giang Hồ:

- Lão Giang, công ty gần đây bận rộn nên bên này đang thiếu nhân lực, anh và cậu bảo vệ mới này giúp Trưởng phòng Phung đem số máy tính này lên phòng IT đi.

- Được, Trưởng ban Lý yên tâm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Giang Hồ không nhiều lời lập tức đồng ý, sau đó quay lại phía sau và nói:

- Trưởng ban Lý, người này mới đến làm trong đội bảo vệ, đến đây để nhận đồ của bảo vệ.

Trương ban Lý hiển nhiên cũng vì chuyện lúc nãy nên đã nhìn Vương Dung bằng một con mắt khác, có lẽ ông nghĩ một bảo vệ nhỏ bé, đắc tội với Chu Cẩm mà có thể cố gắng ở lại công ty được thì đúng là không tồi, có điều tính khí hẳn hơi nóng nảy, thiếu kiên nhẫn.

Giang Hồ thật sự rất nhiệt tình khi chạy đi lấy giúp đồ cho Vương Dung, chỉ đơn giản là hai bộ đồng phục bảo vệ và hai đôi giày, ngoài ra còn có giấy cao su, đèn pin, bộ đàm, phù hiệu, cùng với một vài thiết bị điện tử để đi tuần tra đêm.

Vì phải mang gấp số máy tính này đi nên Giang Hồ bảo Vương Dung vào toa lét để thay đồng phục bảo vệ luôn.

Một lúc sau, trong toa lét Vương Dung đã thay đồ xong và đứng đối diện với gương. Âu Dương Phi Phi hình như rất ghét bộ đồng phục truyền thống quê mùa trước đây, muốn đội ngũ an ninh có hình ảnh mới nên liền quyết định thay đổi toàn bộ phục trang cho bảo vệ.

Bây giờ đồ bảo vệ có màu đen nhưng lại giống với trang phục của đội ngũ đặc chủng tác chiến Hồng Kông, Vương Dung im lặng, tuy nhiên mũ vẫn là loại mũ giống như cái nôi, Âu Dương Phi Phi đang làm cái quái quỷ gì vậy? Có phải là do hay xem phim Hồng Kông hay không? Khó trách Giang Hồ vẫn chưa bao giờ đội mũ.

Có điều sau khi mặc bộ đồ bảo vệ vào thì vẻ lười biếng, bất cần trên người hẳn gần như biến mất, thay vào đó là một tinh thần phấn chấn không thể tả nổi. Cảm giác này giống như là mặc vào một bộ quân phục và chuẩn bị ra chiến trường vậy, với những ưu điểm vượt trội của cơ thể mình thì khi mặc bộ đồ này vào nhìn hẳn khác hẳn.

Hắn bắt đắc dĩ nhún vai, thu dọn đồ đạc và ra khỏi toa lét, đứng lúc nhìn thấy Giang Hồ đang sắp xếp hàng cho Phung Vi Vi, hắn liền chạy đến giúp đỡ.

- Ôi, Tiểu Vương, cậu mặc bộ đồ này vào đẹp trai hơn nhiều, cơ thể cũng cường tráng, khỏe mạnh đấy.

Giang Hồ nhìn Vương Dung, cúi đầu xuống nhìn lại mình, cũng là một bộ quần áo giống nhau mà ông ta cứ thấy mình mặc không hợp cho lắm, còn Vương Dung nhìn kiểu gì cũng đẹp.

Phuong Vi Vi đang ghi chép số liệu ở bàn cũng ngẩng đầu lên nhìn, mắt sáng lên, người đàn ông này, có lẽ ở cái nhìn đầu tiên không phải là người tuấn tú, da trắng, thậm chí nhìn có phần giống mấy tên bụi đời, khuôn mặt cũng không hiền lành, đường nét thô kệch. Nhưng sau khi mặc đồng phục vào thì bao nhiêu vẻ đẹp và khí chất của hắn đều được thể hiện ra hết. Ngay lập tức trên người hắn toát ra hình ảnh của một người trai trẻ, Phuong Vi Vi nhận thấy năng lực khác thường từ hắn, cảm nhận được hắn đã từng trải qua nhiều mưa gió đến nỗi tẩy sạch đi cả sự mạnh mẽ của hắn. Nét thô kệch trên khuôn mặt hắn nói lên hắn đã từng gặp phải nhiều đau thương, gian nan vất vả, khóe mắt đã có nếp nhăn, nhưng ánh mắt hắn thì hờ hững, lạnh nhạt khiến cho Phuong Vi Vi không thể nhìn thấu, không thể biết được điều bí mật đang ẩn chứa trong đó.

Điều này khiến cho Phuong Vi Vi nhú mày vì không nghĩ ra, người này có lẽ cất giấu không ít bí mật, khi hắn nắm cổ tay cô và kéo về phía hắn thì cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay của hắn có rất nhiều vết chai.

- Ha ha, trước kia tôi làm ở công trường, khiêng gạch, phơi nắng nên da thô ráp, cơ thể cũng có chút cơ bắp thôi.

Vương Dung thuận miệng đáp.

Có lẽ trước kia hắn là công nhân xây dựng thật, Phuong Vi Vi nghĩ thầm rồi vứt bỏ mấy suy nghĩ lung tung kia qua một bên, rụt rè nói:

- Vậy phiền Lão Giang và Vương tiên sinh giúp tôi đưa số hàng này về phòng IT nhé.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trời nóng cũng không cần điều hòa

Chất tất cả số hàng vào thang máy và đi thẳng lên lầu 15, phòng IT có một không gian rất rộng, bàn làm việc được sắp xếp nhiều chi chít, giống như là một tổ ong, tuy nhiên hơn 80% bàn làm việc vẫn còn để trống.

Có lẽ phòng này đang trong quá trình chuẩn bị nên rất lộn xộn, Phuong Vi Vi nhanh chóng sắp xếp mọi việc, tự mình đi lấy hai ly nước chanh thành nói lời cảm ơn:

- Lão Giang, Vương tiên sinh, cảm ơn hai người đã giúp đỡ.

- Chuyện nhỏ thôi mà, tôi cũng không dám kể công đâu.

Giang Hồ bắt đầu thấy lo lắng, nói:

- Tuy nhiên Trưởng phòng Chu trước giờ rất ngang ngược, tôi sợ cô ta sẽ gây chuyện với Tiểu Vương.

- Đội phó Giang cứ yên tâm, chuyện này tôi sẽ báo lại với Tổng Giám đốc Âu Dương.

Phuong Vi Vi nghiêm mặt nói:

- Chu Cẩm kia dù có lợi hại đến đâu thì công ty này cũng không phải là nhà của cô ta. Nếu muốn gây khó khăn cho tiên sinh thì tôi cũng tuyệt đối không để yên đâu.

- Vậy là tốt rồi, tôi cũng yên tâm hơn rồi.

Nhìn dáng vẻ của Giang Hồ đúng là rất quan tâm đến chuyện của Vương Dung.

Vương Dung chỉ im lặng và cười, đối với mấy chuyện đầu đá trong công ty hắn chẳng có chút hứng thú nào, về phần Chu Cẩm trả thù thì lại càng không quan tâm. Trên thế giới này những chuyện có thể thật sự khiến hắn quan tâm là cực kì ít. Lịch sự uống hai ngụm nước, Vương Dung đứng dậy xin cáo từ:

- Trưởng phòng Phuong, hình như cô còn rất nhiều chuyện phải làm ở đây, chúng tôi xin cáo từ trước, Lão Giang còn phải giúp tôi làm quen với môi trường làm việc nữa.

Phải thừa nhận rằng Phuong Vi Vi này rất xinh đẹp, tính tình cũng tốt, nhưng điều này không có nghĩa là Vương Dung có ý định gì với cô.

Thực ra Phuong Vi Vi cũng bận rộn rất nhiều việc, lúc này vừa mới ngồi xuống đã có vài nhân viên tới hỏi công việc, đối với tình huống này cô cũng chỉ có thể áy náy và bắt đầu dĩ cười:

- Nếu đã như vậy thì đợi sau khi tan ca chúng ta cùng đi ăn cơm nhé, tôi phải cảm tạ các anh thật tốt mới được.

- Trưởng phòng Phuong, chúng tôi nhận lương bảo vệ nên sẽ làm công việc của một bảo vệ.

Vương Dung dừng dung nói:

- Chuyện vừa rồi dù tôi muốn hay không thì cũng phải làm thôi, vì đó là công việc của một bảo vệ, đổi lại nếu là Trưởng phòng Phuong gây khó dễ cho Chu Cẩm thì tôi cũng sẽ ngăn cản lại thôi. Vậy nên cảm ơn lời mời ăn cơm của cô, tôi không đi được. Tạm biệt.

Phuong Vi Vi sững sốt, sau một lúc bình tĩnh lại thì Vương Dung và Giang Hồ đã đi xa rồi.

Giang Hồ nói tầng trên cũng là những văn phòng cao cấp, ông ta dẫn hần đi một vòng tham quan, không có thang máy trông nên dẫn hần đi cầu thang bộ. Giang Hồ dẫn hần đi lên trên lầu, vừa cười gian xảo vừa nói:

- Được đấy, xem ra cậu là một cao thủ tán gái đấy, chiêu lật mềm buộc chặt vừa rồi không tồi đâu. Phuong Vi Vi là một người đẹp nổi tiếng ở công ty, ngoài ra còn rất cố gắng giữ hình ảnh của mình nữa, có năng lực, xinh đẹp, bây giờ lại được Tổng Giám đốc Âu Dương coi trọng, tiền đồ có thể nói là vô kể. Nếu cậu dụ dỗ được cô ấy thì sau này có thể sống khá giả đấy.

Vương Dung thấy tức giận khi mình bị xem thường, cái gì mà lật mềm buộc chặt? Hần thậm chí còn chưa bao giờ có ý nghĩa ấy nữa, hần lấy ra một điều thuốc, cười nói:

- Tôi thấy Lão Giang ông mới là cao thủ đấy, heo dấm ăn thịt hổ, vừa rồi dấm sờ vào ngực của Chu Cẩm, sờ thích không hả? Tôi không tin là ông chỉ đến để đỡ cô ta dậy, đúng vậy không?

- Ô, mùi thuốc lá thơm quá.

Giang Hồ cực kì vui sướng, cười khà khà, đôi mắt gian xảo sáng lên:

- Cậu đúng là có hòa nhãn kim tinh, có suy nghĩ giống nhau đấy. Cái cô Chu Cẩm kia tuy hung dữ nhưng lại có thân hình quyến rũ, da trắng nõn nà, đáng tiếc món ngon đó chỉ để cho người khác ăn, không thể nào tới phiên Lão Giang này được, vậy nên phải nhân cơ hội mà sờ thử chứ. Tiểu Vương à, không giấu gì cậu, lúc này thực sự là tôi muốn giúp cô ấy, không có ý gì khác, nếu cô ấy mà là vợ tôi thì tôi sẵn sàng ăn tát một lần ba ngày đấy.

Vương Dung đang hút thuốc xem chút nữa bị sặc khói thuốc mà chết, lúc đầu chỉ nghĩ ông ta chỉ giờ trò thôi, ai mà ngờ.....Hần cười ha ha và vỗ vai ông ta nói:

- Phụ nữ như Chu Cẩm không lấy làm vợ được đâu, mỗi ngày mà anh phải chịu ăn tát đến vài lần thì không đến một năm sau sẽ bị kiệt sức và chết đó. Hơn nữa với điệu bộ lăng lơ đó không chừng cô ta sẽ cảm vài cái sừng lên đầu anh cho xem. Vậy nên muốn lấy vợ thì phải chọn người hơi xấu nhưng tốt tính, có câu như thế này: Có vợ xấu tức là trong nhà có một kho báu đấy.

- Huynh đệ, đúng là cao kiến.

Giang Hồ đưa ngón tay cái của mình ra và nói:

- Như cậu nói thì tôi cần phải lấy một người phụ nữ luống tuổi, vừa mất, ít nhất là hiền lành. À, mà cậu đã kết hôn chưa vậy?

- Kết hôn? Cứ đùa, sống tự do tự tại không tốt hơn sao?

Vương Dung cười híp mắt, hút một ngụm thuốc nói:

- Bây giờ mà lấy vợ thì chẳng khác nào là nhảy vào lửa đâu.

- Cậu nói như vậy cũng không đúng.

Sau khi cùng Vương Dung trải qua vài chuyện và tìm được tiếng nói chung thì khoảng cách giữa hai người gần lại hơn rất nhiều. Giang Hồ cũng ra về người từng trải vỗ vai hần:

- Kết hôn cũng có cái lợi của kết hôn, có thể ổn định cuộc sống, đi cả ngày bên ngoài mệt mỏi về đến nhà ít ra vẫn có được cơm nóng và chăn ấm phải không?

- Điều này cũng đúng, đáng tiếc là tìm được một người vợ hiền lành, dịu dàng ở Trung Quốc này rất khó.

Vương Dung lắc đầu cười nói.

- Thời buổi này đúng là có rất nhiều người táo bạo, mạnh mẽ, tuy nhiên phụ nữ tốt cũng không phải là không có đâu.

Về mặt Giang Hồ vẫn rất nghiêm túc.

- Ví dụ như Phuong Vi Vi vừa rồi cũng khá tốt, còn Tổng Giám đốc Âu Dương, nói đến cô ấy thì đúng là ở công ty không biết có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi nữa, họ đều coi cô là một nữ thần, những ngôi sao lớn cũng không có được vẻ xinh đẹp và phong cách như cô.

- Âu Dương Phi Phi à?

Nhắc đến cái tên này Vương Dung bĩu môi nói:

- Anh nói Phuong Vi Vi tốt thì tôi còn có thể chấp nhận, chứ nói đến Âu Dương Phi Phi tốt thì tôi có ý kiến khác. Một đại thiên kim tiểu thư như cô ta cười về nhà cũng giống như chồng ăn phải thạch tín và sống không được bao lâu đâu. Tuy nhiên, không phải là cô ấy không có điểm tốt, chỉ cần nhìn vào khuôn mặt cô ta thì trời nóng cũng không cần máy điều hòa.....có thể tiết kiệm điện được.....

Chợt một ánh mắt lạnh lùng, lặng lẽ "roi" xuống người khiến hân ớn lạnh, rùng mình, ngẩng đầu lên nhìn cầu thang phía trên, ngay lối thoát hiểm có một dáng người thanh tú đang đứng.

Mặt cô hầm hầm tức giận, đứng trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh như tiền, trừng mắt nhìn thẳng vào Vương Dung, sát khí ngập cả không gian cầu thang này. Cô nhìn vào mục tiêu của mình và chỉ thẳng vào Vương Dung.

- Âu, Âu.....

Giang Hồ cũng không mất nhiều thời gian để nhận ra cô, vẻ mặt nhất thời trắng bệch ra, mồ hôi vã ra như tắm, roi xuống từng giọt, hai chân mềm nhũn ra, người lạnh ngắt cứ như bị sốt rét.

Bình thường ông vẫn hay đi kiểm tra ở khu vực này nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Âu Dương Phi Phi ở cầu thang này, hôm nay tại sao lại xuất hiện ở đây? Chuyện quái quỷ gì vậy?

Trong lòng Âu Dương Phi Phi chưa bao giờ thật sự phần nộ, vì chuyện của ngày hôm qua mà sáng nay tâm trạng không được tốt, sau khi ngồi ở văn phòng xử lý công việc thì bỗng nhiên thấy buồn nên muốn đi thang bộ lên sân thượng hít thở không khí, nhân tiện suy nghĩ cách trả thù cái tên họ Vương kia, đùa giỡn hân ra sao để khiến hân bực mình.

Tuy nhiên cô không ngờ được là vừa mới tới đây thì chợt nghe thấy giọng nói của Vương Dung, cô giận đỏ mặt tía tai, những lời của hai người này chẳng khác nào những tên lưu manh ngoài đường, cô không thể bỏ qua cho hai người họ được.

Cô không thể nào ngờ được là họ đang lấy chuyện vợ con ra để tán dóc, người vợ trong lời người bảo vệ kia nói cô còn chấp nhận được, nhưng khi tên Vương Dung mở miệng ra nói thì cô không thể chịu được, muốn đi mua ngay một khẩu súng và bắn thẳng vào đầu hân.

Lão Giang chỉ là vai phụ nên không tính, còn Vương Dung và Âu Dương Phi Phi một người đứng trên, người đứng dưới, trừng mắt nhìn chăm chăm vào nhau, bầu không khí trở nên căng thẳng đến kì lạ.

- Ôi, sếp đã ăn sáng chưa vậy?

Vương Dung tuy có chút xấu hổ nhưng da mặt của hân thì cũng không được mỏng nên cười ha ha và nói.

- Chào....chào Tổng Giám đốc....

Giang Hồ đỏ mồ hôi nói.

Âu Dương Phi Phi lạnh lùng nhìn Giang Hồ và nói:

- Đội phó Giang, ở đây không có việc của anh, anh đi xuống trước đi, tôi muốn nói chuyện với Vương Dung một chút.

- Vâng, vâng, tôi sẽ đi ngay, chuyện ở đây xin tùy ý cô.

Trước sự tức giận của một con hổ thì đây được xem như đặc ân, lão khom lưng cúi đầu chạy đi. Chuyện này chẳng khác nào gặp phải một con hổ chọi ăn thịt người, cần phải chạy trốn nhanh hơn bạn của mình, nhìn thấy lão chạy đi nhanh như vậy Vương Dung cũng lấy làm khó hiểu, trong lòng thầm mắng không xem huynh đệ ra gì. Lại còn tùy ý cô giải quyết nữa, đúng là đáng giận mà. Dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ thôi mà, tại sao phải sợ hãi như vậy chứ?

Tuy nhiên, Vương Dung cũng hơi chột dạ một chút, dù sao nói xấu người khác sau lưng mà bị bắt quả tang thì cũng không phải là chuyện về vang gì, bị cô ấy nhìn với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống thì cũng có chút lo lắng.

- Ha ha, sếp....

Trong lúc Vương Dung định trêu cô thêm vài câu thì Âu Dương Phi Phi không thèm nhìn hân mà lập tức đi lên phía trên, lạnh lùng nói:

- Đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Tự biết mình bị đuổi lý nên Vương Dung đành chấp nhận đi theo lên trên, lên đến tầng sân thượng, nhìn cảnh vật xung quanh thì phát hiện ra được sân thượng này được xây dựng theo kiểu cũ, tầm mắt phóng đi được rất xa, đây là nơi mà phụ nữ rất thích đến để tâm sự.

Nhìn Âu Dương Phi Phi rất nghiêm túc và tri thức trong bộ đồ tây, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vương Dung.

Vương Dung bị cô nhìn như vậy thì rất ngại, lấy ra một điều thuốc, cười gượng nói:

- Không phải là tôi cố ý nói xấu cô đâu, chẳng qua có đôi khi đàn ông chúng tôi cũng thích khoe khoang một chút thôi.
- Sáng nay tôi bỏ quên tài liệu ở nhà nên quay về nhà lấy, khi vừa mở cửa phòng anh ra thì nhìn thấy một thứ.

Âu Dương Phi Phi thần nhiên nói:

- Anh đoán xem tôi đã phát hiện ra thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gây khó dễ

- Khụ khụ, nói như thế nào thì cô cũng là người có địa vị trong xã hội này, bề ngoài ra vẻ rất quan trọng chuyện cá nhân riêng tư đúng không?

Vương Dung ho một tiếng và nói:

- Vậy ý của cô là sau này tôi cũng có thể ra vào phòng của cô tự do đúng không?
- Anh dám.....

Âu Dương Phi Phi tức giận mắng, nhưng cũng có chút xấu hổ nói:

- Chẳng qua tôi thấy cửa mở nên chỉ liếc qua một cái thôi, mà này, anh cũng đừng có nói sang chuyện khác, tôi hỏi anh, tại sao trên giường anh không có chăn đệm gì vậy? Trên giường trống không là sao?
- Chuyện này.....

Vương Dung khó hiểu nhìn cô gái này, thần nhiên hút thuốc, chớp mắt nói:

- Sếp à, cô sẽ không vì chuyện tôi nhường cho cô cái chăn duy nhất, còn để bản thân mình lạnh lẽo trong đêm mà cô cảm động rơi nước mắt, sau đó phát hiện tôi là người đàn ông tốt duy nhất chưa bị tuyệt chủng rồi yêu tôi đấy chứ?
- Này, anh tỉnh lại đi.

Âu Dương Phi Phi khoanh hai tay, sắc mặt không được tốt nói:

- Bây giờ đang là ban ngày, không phải lúc để anh nằm mơ đâu.
- Vậy cho nên ai cũng biết đây là chuyện không thể.

Vương Dung nhún vai nói:

- Tôi làm như vậy chỉ là muốn lấy lòng cô, đem chăn tặng cho cô chẳng qua là muốn lấy tiền của cô.....Ha ha, cô xuất thân cao quý nên không biết người ngoài xã hội sống khó khăn, chỉ cần chịu lạnh một đêm mà có thể kiếm được hai ngàn đồng thì trên đời này không biết có bao nhiêu người xếp hàng để làm việc này đâu.

Quả nhiên là vì tiền.....

Âu Dương Phi Phi thờ phào nhẹ nhõm, vì tiền là tốt rồi, nếu không thì đúng là cô sẽ cảm thấy không an toàn khi ở chung nhà với Vương Dung. Chẳng qua trong lòng cô thấy nặng nề vì nghĩ hằn tốt với mình, tuy nhiên cô cũng có một cảm giác khác đó là nói như thế nào thì cô cũng là một người con gái đẹp, từ khi còn là sinh viên đã có rất nhiều người yêu mến, đến khi tốt nghiệp thì cả gia thế và nhân phẩm đều tốt nên đàn ông theo cô đêm không xuể.

Nếu cô đồng ý và chỉ cần ngoắc tay thôi thì không biết sẽ có bao nhiêu người đứng xếp hàng đem chăn đến tặng cho cô, thậm chí là những thứ quý giá hơn. Nhưng ánh mắt của Vương Dung này chắc chắn là có ẩn chứa một điều gì đó. Từ đầu đến cuối câu chuyện giữa cô và hắn đã rất kì lạ rồi, đầu tiên đuổi cô ra khỏi nhà, sau đó thì nhân cơ hội để vơ vét tài sản của cô, tại sao lại có một người tham tiền đến như vậy? Chính điều này đã làm nên một con người có tính cách và nhân phẩm như vậy sao?

- Anh thiếu tiền thật sao?

Âu Dương Phi Phi tức giận nói, cô đã gặp qua rất nhiều người đàn ông, trong công việc, trong cuộc sống cá nhân đều có nhưng trước mặt cô thì đều tỏ

ra là mình không thiếu tiền và không quan tâm đến tiền.

- Tiền ai mà không thiếu?

Vương Dung nhìn cô khó hiểu.

- Cô chưa thấy ai thiếu tiền à? Chưa thấy ai quan tâm đến tiền và liều mạng vì tiền à? Một người như tôi chỉ nhận hai, ba ngàn tiền lương bảo vệ mỗi tháng mà không tận dụng cơ hội để kiếm tiền thì làm sao mà lấy vợ được. Tôi nghe nói ở bên Việt Nam lấy vợ không tốn nhiều tiền vì phụ nữ Việt Nam rất hiền lành, nghe lời, quan trọng là đàn ông Việt Nam không cần phải làm việc vì đều được vợ nuôi, thật sự rất hạnh phúc.....

- Được rồi, được rồi, tôi không hỏi anh chuyện này nữa, anh đi đi.

Âu Dương Phi Phi đang hứng thú với việc trêu chọc hắn nhưng càng nói càng mệt, không tìm được tiếng nói chung, hắn đúng là người đàn ông khiến cho phụ nữ không thể tôn trọng được.

- Tạm biệt sắp nhé.

Vương Dung cười nói. Lúc hắn vừa mới lui lại được hai bước thì Âu Dương Phi Phi chợt nhớ tới cuốn sổ nợ kia.

- Từ từ.

- Sếp muốn căn dặn điều gì à?

Vương Dung dứt tay vào túi quần, sắc mặt bình tĩnh nhìn cô, bị cô gọi giật ngược giật xuôi hoài hắn cũng thấy hơi bực mình.

- Vương Dung, tôi nghĩ là nên nhắc nhở anh một chút.

Đột nhiên mặt của Âu Dương Phi Phi trở nên nghiêm túc lạ thường.

- Tôi hy vọng anh đừng vì công việc bảo vệ này mà có suy nghĩ tiêu cực rồi làm ảnh hưởng đến công việc, hôm qua tôi đã chọn anh và anh cũng đã kí hợp đồng rồi, vậy nên tôi hy vọng anh làm việc thật chăm chỉ. Mặt khác, anh cũng đừng coi thường công việc bảo vệ này, toàn bộ tài sản của công ty, cùng với sự an toàn của hơn một ngàn người làm việc ở đây đều trông vào đội bảo vệ cả đấy. Tôi tin là anh hiểu những gì tôi nói, riêng cá nhân tôi cũng rất coi trọng đội ngũ an ninh.

- Haiz.....sếp à, tôi ít học nên nói chuyện không cần quanh co lòng vòng như vậy đâu.

Vương Dung cười thầm trong lòng. Âu Dương Phi Phi này đúng là có cá tính mạnh mẽ, không chịu thua ai bắt kì ai. Sau khi gây gổ một trận ở nhà hôm qua, cứ tưởng hôm nay lên công ty sẽ khác, ai dè.....

Vương Dung là một người từng trải nên có thể hiểu được những gì cô ấy đang nói, chính xác là Âu Dương Phi Phi đang chế giễu sự tham tiền của hắn và lo lắng là hắn sẽ gây khó dễ việc tiền bạc với cô, cô ta vẫn còn non nớt lắm.

Hắn cũng muốn xem nữ thần Âu Dương Phi Phi ở công ty có bản lĩnh gì và cuối cùng sẽ dùng thủ đoạn gì để "bắt nạt" hắn. Cũng tốt, coi như là có được nửa năm trải nghiệm với công việc bảo vệ, tăng thêm niềm vui cho cuộc sống vốn nhạt nhẽo này.

- Hừ, không phải là anh cũng có được tấm bằng Đại học Phát thanh - Truyền hình kia sao?

Âu Dương Phi Phi khoanh hai tay, kiêu ngạo nói:

- Ý của tôi là khi đã là một con người, nhất là một người đàn ông thì làm chuyện gì cũng phải giữ lời, làm việc đến nơi đến chốn, anh đã chấp nhận là bảo vệ thì phải làm cho tốt, không được từ chối, gây mâu thuẫn hoặc không phục tùng mệnh lệnh.

- Chuyện này, cô cứ yên tâm.

Vương Dung nghiêm túc nói:

- Tôi là một người rất ghét nghe người khác ra lệnh hoặc phục tùng ai đó, nhưng tôi là người làm việc có nguyên tắc, nếu đã nhận rồi thì sẽ làm đến nơi đến chốn.

- Tốt lắm,

Âu Dương Phi Phi mỉm cười:

- Tôi nghe nói trước kia anh cũng từng làm bảo vệ rồi, vậy là anh cũng đã có kinh nghiệm trong công việc, vậy phiền anh kiểm tra giúp mức độ an toàn của văn phòng tôi xem thử có cần bổ sung hay cải tiến gì không? Sau đó viết một bản báo cáo cho tôi, sao hả, tôi là Tổng Giám đốc nên có quyền giao cho anh nhiệm vụ này chứ? Chuyện này cũng phù hợp với công việc của anh mà.

Trong lòng cô nghĩ thầm, văn phòng của cô là do chính Hoàng Dung tự mình thiết kế, mà cô thì lại rất hiểu Hoàng Dũng.

Theo như kế hoạch của Âu Dương Phi Phi thì Vương Dung tuy có hai năm làm lính hậu cần nhưng chắc chắn kém xa sự chuyên nghiệp của Hoàng Dũng. Dù nói là Vương Dung, cho dù là cô có đi loanh quanh khắp văn phòng suốt cả tuần cũng không thể đoán ra được cách bố trí, sắp xếp của Hoàng Dũng. Chuyện này thứ nhất là để hấn có thể hiểu được tầm quan trọng của một bảo vệ, như vậy là tốt cho hấn. Thứ hai, qua chuyện này cũng có thể tận dụng được cơ hội mà răn dạy hấn một chút, cho hấn biết sự lợi hại của cô, trả thù chuyện tối hôm qua.

- Chuyện này.....

Vương Dung nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ.

- Chuyện này.....

Âu Dương Phi Phi lạnh lùng, khinh thường nhìn hấn, thậm chí quả nhiên là người không biết sợ.

- Vương Dung, tôi biết anh thích tiền, chỉ cần anh có thể tìm ra được một thiếu sót của văn phòng đó thì tôi sẽ đại diện công ty thưởng cho anh mười ngàn tiền mặt, tuy nhiên, trong vòng ba ngày mà anh không tìm được thiếu sót nào thì tiền lương tháng này anh đừng nghĩ đến nữa, thế nào, dám nhận không?

- Mười ngàn à?

Vương Dung vờ như thấy tiền là sáng mắt lên.

- Lại còn có cả chuyện tốt như thế này à, nếu tôi có thể tìm ra 100 lỗi thì có thể trả tôi một triệu không?

- Một triệu?

Âu Dương Phi Phi bị choáng, nhìn hấn cứ như người ngoài hành tinh, nghi ngờ nói:

- Nếu anh có thể tìm ra một trăm lỗi thiếu sót thì tôi sẽ thưởng cho anh một triệu, anh vừa lòng chứ?

Một triệu, chuyện hoang đường ấy mà hấn cũng có thể nghĩ ra.

Văn phòng của Âu Dương Phi Phi nằm ở tầng một, nằm trong khu vực trung tâm của công ty, có rất nhiều giám đốc điều hành công ty làm việc ở đây. Kế hoạch, phương án thiết kế đều do Hoàng Dũng đảm nhiệm, Âu Dương Phi Phi cũng đã tìm đến một đội an ninh chuyên nghiệp để mời họ thẩm định đánh giá, và kế hoạch của Hoàng Dũng được cho là khả thi, cô đưa ra giá khá cao để họ tìm ra những lỗ hổng trong bản thiết kế đó, cô ra giá mười ngàn trên một lỗi nhưng đối phương lại đòi đến năm mươi ngàn, cô đã từ chối vì giá quá cao. Một mình Hoàng Dũng mà có thể làm được như vậy chứng tỏ năng lực của anh ta cũng không hề kém.

Âu Dương Phi Phi muốn một mình Vương Dung tìm ra sai sót, thậm chí nếu cho hấn cả bản vẽ, và cho dù hấn có thể đọc được bản vẽ thì cũng không thể nào có kinh nghiệm bằng Hoàng Dũng được.

Một lúc sau Âu Dương Phi Phi trở về làm việc với tâm trạng vui vẻ, thoải mái. Dù sao một người như Vương Dung cũng không thể nào tìm ra lỗi được, huống hồ đến bản vẽ hấn còn không có. Cô kêu hấn đi kiểm tra thì hấn chấp hai tay sau lưng, đi lòng vòng liếc qua liếc lại, giả vờ xem xét.

Cô đang chờ đợi ba ngày nữa để nhìn bộ dạng tội nghiệp của Vương Dung khi bị cắt lương, mặc dù đang phê duyệt văn kiện nhưng vì tâm trạng tốt nên cô mỉm cười liên tục. Ai ngờ được là chỉ một lát sau Âu Dương Phi Phi chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Mời vào.

Bởi vì đang rất muốn xem vẻ mặt lúng túng của Vương Dung nên giọng nói của cô rất điềm tĩnh, nhẹ nhàng đứng lên, nhưng bất ngờ người mở cửa vào lại chính là Vương Dung.

Điều này khiến cô cười nhạt, tên họ Vương kia đúng là không thể tìm được gì rồi. Anh cho rằng hệ thống an ninh chỉ đơn giản là mấy cái camera thôi sao? Những bản vẽ là điều cơ mật thì làm sao có thể giao cho anh được chứ?

- Sếp à, tôi đã rất vất vả để tìm ra được một lỗi sai sót, mong cô mau thưởng tiền cho tôi.

Vương Dung ngồi lên bàn làm việc và đưa tay ra đòi tiền.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ai dám bắn vào đầu tôi?

Âu Dương Phi Phi xoay xoay cây bút máy trên tay, nhìn hần với cặp mắt đầy sát khí, Hoàng Dũng tự mình thiết kế và được cả một đội an ninh đến kiểm tra. Cô không dám nói là hệ thống an ninh không có lỗ hổng nhưng chắc chắn tên bảo vệ Vương Dung này không thể tìm ra được, vì hần chỉ chấp tay sau lưng và đảo qua đảo lại vài lần.

Tuy nhiên Âu Dương Phi Phi là một Tổng Giám đốc nên cô làm việc rất chuyên nghiệp, sau khi hít thở sâu để điều chỉnh cảm xúc cho khuôn mặt mình, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

- Vương Dung, nếu anh thật sự tìm ra được lỗi thì phiền anh kiểm tra tổng thể lại một lần nữa và làm thành một bản báo cáo gửi cho tôi.

- Chuyện này không thể được vì hệ thống an ninh ở đây bị lỗi nhiều lắm, nếu phải làm thành văn bản báo cáo thì tôi sợ một tuần cũng không làm xong đâu.

Vương Dung đứng dậy nhìn xung quanh phòng cô, sau đó dạo một vòng và nói:

- Hơn nữa tôi cũng sợ rằng sau khi tôi làm xong bản báo cáo thì cô lại nói rằng, Tiểu Vương à, anh làm việc cũng không tồi, tháng này sẽ thưởng cho anh một triệu đồng, tiếp tục cố gắng thì tôi sẽ tình nguyện giúp anh kiểm tra tiền, cho dù anh làm sai cũng không thành vấn đề.

Âu Dương Phi Phi vừa mới lấy lại được một chút bình tĩnh thì nhất thời lại nổi điên lên, cô cố gắng kiềm chế bản thân mình nếu không thì đã phóng chiếc bút máy trong tay vào mặt hần rồi. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được, vậy thì tôi cũng muốn nghe xem anh có cao kiến gì?

Trong lúc họ đang nói chuyện thì lại có tiếng gõ cửa, có một cô gái khá xinh đẹp đưa nửa người nhìn vào và nói:

- Tổng Giám đốc, đội trưởng Hoàng Dũng có việc cần gặp cô, cô thấy sao ạ?

Âu Dương Phi Phi vừa nghe xong thì thầm nghĩ Hoàng Dũng đến thật đúng lúc, vậy thì cùng nhau nghe cao kiến của Vương Dung. Ít nhất thì cũng cần có Hoàng Dũng nhận định xem lỗi đó có đúng hay không. Trên phương diện an ninh thì Âu Dương Phi Phi cũng không hiểu, nếu hần nói hươu nói vượn thì cô cũng không thể đánh giá được.

Theo quan điểm của Âu Dương Phi Phi thì với năng lực của một người lãnh đạo không cần phải tự thân vận động cũng như không cần phải biết hết mọi thứ.

Nghĩ đến cảnh Hoàng Dũng nghiêm mặt lật tẩy trò lừa đảo của hần thì trong lòng cô vui vẻ hần lên, sắp có kịch hay rồi. Cô đứng thẳng người dậy, nói với giọng rất oai:

- Thưa kí Lí, mời đội trưởng Hoàng vào.

Hoàng Dũng ở bên ngoài cũng nhấp nhúm không yên, ông ta có thể coi là một người đàn ông có kiến thức rộng rãi nhưng trên đời này chưa bao giờ gặp qua một người con gái giống như Âu Dương Phi Phi, cô ấy là người đầu tiên khiến hần tương tư nhiều đến vậy.

Mỗi ngày Hoàng Dũng đều chờ đến giờ đi làm, lúc đi làm lại mong tình cờ gặp được Âu Dương Phi Phi, cho dù là chỉ nhìn thấy bóng dáng thôi cũng được. Tuy nhiên, nói thế nào thì ông cũng là một người đàn ông từng trải nên có thể hiểu được nếu có thái độ vồn vã quá đáng thì rất dễ khiến cho Âu Dương Phi Phi tức giận và gia tăng thêm khối lượng công việc cho mình. Vậy nên ông cố gắng làm thật tốt công việc của mình, đồng thời cứ cách ba ngày thì lại tìm Âu Dương Phi Phi để báo cáo công việc.

Thứ nhất là để thể hiện cho cô thấy thành quả công việc của ông, thứ hai là trao đổi một chút về vấn đề thiết kế hệ thống an ninh. Nhưng quan trọng nhất chính là có cơ hội để ở gần cô, ở chung với cô trong một phòng để thể hiện sự hấp dẫn, năng lực cũng như phong độ trưởng thành của mình.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên ở chung phòng với Âu Dương Phi Phi nhưng mỗi lần đến đây Hoàng Dũng đều bị rơi vào cảm xúc khó tả, chỉnh sửa lại mũ áo, ông cố gắng lấy lại tinh thần cho mình.

- Tiểu thư Âu Dương...

Hoàng Dũng gõ cửa và đưa đầu của mình vào trước, nụ cười được tập luyện từ trước rất tuyệt vời, nhưng chỉ mới vừa nhòe miệng cười thì ông ta liền bị đơ ra giống như tượng gỗ.

- Đội trưởng Hoàng, thật là khéo gặp à.

Vương Dung đứng trong căn phòng này giống như là phòng khách ở nhà mình vậy, niềm nở chạy đi lấy ấm cà phê rót cho Hoàng Dũng một ly.

- Mời ngồi, mời ngồi, ném thử chút thượng phẩm Lam Sơn của sắp đi.

Âu Dương Phi Phi thực sự rất đau lòng khi thấy số cà phê mình tích trữ không được nhiều, lại không có tiền mua cái mới.....hần có cần phải nhiệt tình như vậy không?

- Vương Dung.

Giọng nói của Hoàng Dũng có phần tức giận và run lên.

- Anh, tại sao anh lại ở đây?

- Tôi hả?

Vương Dung cười lớn.

- Tôi cũng giống anh thôi, đến tìm sếp để báo cáo công việc.

Báo cáo công việc? Hoàng Dũng nghiêm mặt nhìn hấn, hấn vừa mới vào làm bảo vệ đã tìm đến Tổng Giám đốc để báo cáo công việc rồi sao? Cho dù là báo cáo công việc thì không phải là tìm ông cũng được hay sao? Đây là văn phòng của Tổng Giám đốc, là nơi hấn có thể tới sao? Đây là nhà hấn sao?

Vốn dĩ ông đã rất chướng mắt với tên này, nếu lúc này mà đang ở trong phòng mình thì ông đã sớm dạy dỗ cho hấn một trận nên thân rồi, nhưng chợt nhớ ra đây là văn phòng của tiểu thư Âu Dương nên ông cần phải giữ hình tượng, chỉ dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn chằm chằm vào Vương Dung và lạnh lùng nói:

- Tôi không uống cà phê, anh đã báo cáo công việc xong chưa?

Trong lòng ông thầm nghĩ, nếu anh biết điều thì mau biến đi.

- Đúng là đáng tiếc, cà phê ngon lắm đấy.

Vương Dung tự mình thưởng thức cà phê, sau đó lại ân cần lấy gói thuốc ra:

- Vậy một điếu thuốc thì sao? Tôi phải khó khăn lắm mới dám bỏ tiền ra mua một gói thuốc ngon đấy.

Mặc dù ánh mắt của Hoàng Dũng nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng hấn thì chưa bao giờ để ý đến cả.

Hấn dám giờ trò nịnh nọt tăng bốc trước mặt nữ thần mà mình yêu quý nên sắc mặt của Hoàng Dũng càng lúc càng khó coi, cổ nén giận lại, trầm giọng nói:

- Tôi không hút thuốc lá, hút thuốc lá sẽ làm ảnh hưởng đến hệ hô hấp, giảm thể lực. Thân là nhân viên an ninh thì lúc nào cũng cần phải duy trì thể lực để có thể đối phó với những tình huống bất ngờ xảy ra.

Những lời này hình như là ông đang nói với Âu Dương Phi Phi thì phải.

Với Âu Dương Phi Phi thì đó chính là phong cách, tác phong làm việc mà cô yêu thích, cô dành cho Hoàng Dũng một cái nhìn tán thưởng, sau đó chen ngang vào câu chuyện của họ:

- Đội trưởng Hoàng, anh đến thật đúng lúc, vừa rồi Vương Dung nói tìm thấy sơ hở của hệ thống an ninh lâu một, ba chúng ta cùng nhau nghiên cứu và thảo luận một chút nhé.

Lúc này Hoàng Dũng vẫn còn thả lỏng người được một chút nhưng khi nghe thấy như vậy người ông ta liền đứng thẳng lên, nhìn ông như một con mãnh thú với cặp mắt này lửa, vẻ mặt giận dữ, trừng mắt nhìn Vương Dung, gần từng tiếng:

- Anh nói tìm ra được sơ hở trong hệ thống an ninh của tôi à?

- Ồ, hóa ra hệ thống an ninh này là do đội trưởng Hoàng thiết kế à?

Vương Dung hiểu ra, gạt đầu tán thưởng.

- Khó trách được hệ thống bảo an ở đây lại nghiêm ngặt, tỉ mỉ cẩn thận như vậy.

Biểu hiện của hấn lúc này chẳng khác nào là một lãnh đạo đang vỗ vai cấp dưới và nói: "Được, anh làm việc rất tốt, tiếp tục cố gắng nhé".

Những lời này của hấn cũng không hẳn là lời nói nói đùa. Mặc dù vừa rồi chỉ nhìn qua vài phút, không thể đưa tất cả ra ánh sáng hoặc thu vào tầm mắt được, nhưng có câu nhìn lá rụng thì biết mùa thu đến nên Vương Dung cũng có được nhận định riêng cho mình. Theo như lời hấn nói thì thiết kế này đúng là rất cẩn thận, nghiêm ngặt, chu đáo, chặt chẽ nên người thiết kế tất nhiên sẽ nghĩ rằng để tìm ra được sai sót là điều không dễ dàng gì.

Đối với lời khen của Vương Dung thì Hoàng Dũng chẳng cảm thấy vinh dự gì cả, ngược lại đó là cảm giác bị làm nhục, người như hấn mà cũng xứng đáng để được đứng đây mà bàn luận về khoa học kĩ thuật, về hệ thống an ninh hay sao? Ông ta và Âu Dương Phi Phi đều nghĩ giống nhau, họ tin rằng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy thì hấn không có khả năng nhìn thấu được hệ thống an ninh của mình.

Cơ mặt của Hoàng Dũng run lên, sự nhẫn nại của ông dường như đã đạt đến cực hạn. Nếu đây không phải là văn phòng của Âu Dương Phi Phi thì ông đã xông lên và tóm lấy áo quật hấn ngã xuống đất, đá vài phát vào người hấn thì trong lòng mới thoải mái hơn được.

Âu Dương Phi Phi nhìn thấy vậy thì nhũn mảy, hơi lo lắng, sợ rằng Hoàng Dũng không kiềm chế được sẽ ra tay đánh người. Mặc dù cô cũng rất chướng

mất với tên Vương Dung này nhưng cũng không hề mong muốn hắn bị đánh. Tức thì cô ho lên hai tiếng và nói:

- Đừng nói nhiều nữa, Vương Dung, mời anh hãy nói ra phát hiện thứ nhất của mình đi, nếu đội trưởng Hoàng đồng ý thì tôi sẽ gọi cho bên Tài vụ thưởng tiền cho anh ngay lập tức.

Thứ nhất? Cơ mặt của Hoàng Dũng lại giật liên tục, nghiêng răng nói:

- Được, Hoàng Dũng tôi xin rửa tai lắng nghe.

Vương Dung vẫn ung dung đốt điếu thuốc, phun ra một ngụm khói, bước thong thả đến sát bên cửa sổ, gỡ nhẹ hai cái vào tấm kính và cười ha ha nói:

- Kính cường lực này tuy rất khó để phá vỡ nhưng đáng tiếc là nó không thể ngăn được những viên đạn.

- Đạn?

Âu Dương Phi Phi sùng sốt.

- Đúng vậy, tôi đã xem qua rất nhiều bộ phim.

Vương Dung ưỡn người nói:

- Tôi tin là hai người cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh một tay súng đứng ở tòa nhà cao tầng đối diện và bắn xuyên qua lớp kính, kết quả là viên đạn sẽ bắn trúng nơi này.

Hắn mô phỏng quỹ đạo của viên đạn, bước một bước dài và đặt ngón tay mình lên thái dương của Âu Dương Phi Phi, hạ giọng nói:

- Đoàng... Tổng Giám đốc Âu Dương xinh đẹp của chúng ta sẽ bị viên đạn bắn trúng.

Bị hắn diễn tả như thật khiến Âu Dương Phi Phi chột rùng mình, tay nắm chặt vào gấu áo, bà vai rụt lại, trong lòng sợ hãi, thẹn quá hóa giận nên trừng mắt nói:

- Đây chính là sai sót đầu tiên mà anh phát hiện ra hả?

- Đúng vậy, đúng là lỗ hổng chết người đúng không? Có thể coi như là tôi đã cứu cô một mạng đấy.

Vương Dung thọc tay vào túi quần ra vẻ khách sáo nói:

- Tuy nhiên cô không cần quá cảm kích đâu, trả tôi một triệu là được rồi.

- Cảm... cảm kích cái đầu anh.

Âu Dương Phi Phi không kiềm chế được, mặt trắng bệch nói với Vương Dung:

- Vương Dung, anh cho rằng đây là một bộ phim à? Ai dám đứng ở tòa nhà đối diện mà bắn vào đầu tôi hả?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phải dũng cảm nhận phê bình

Hoàng Dũng thực sự tức giận, vậy mà cũng gọi là lỗ hổng sao? Đây là trong thành phố, không phải ở chiến trường, chuyện bắn tia vô lý ấy mà hắn cũng có thể nghĩ ra được. Không kiềm chế được nên Hoàng Dũng quát lên:

- Vương Dung, anh xem quá nhiều phim ảnh rồi đấy, chuyện này không thể nào xảy ra được.

Không có khả năng xảy ra à? Vương Dung phá lên cười, bình tĩnh hút một ngụm thuốc, những người này được sống ở thế giới hòa bình phồn thịnh cũng khá lâu rồi, còn Vương Dung thì đã sớm trải qua những thăng trầm và nhiều bộ mặt khác nhau của cuộc sống này nên sẽ nhìn đời bằng một con mắt hoàn toàn khác.

Đúng là hệ thống an ninh kia được Hoàng Dũng thiết kế rất cẩn thận, chặt chẽ, nhưng chừng đó nhiều lắm cũng chỉ phòng ngừa được với người bình thường hoặc hơn nữa là những người có chút bản lĩnh. Tuy nhiên cần phải hiểu rằng trên thế giới này có rất nhiều người để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Hoàng Dũng đặt mọi thứ giới hạn trong suy nghĩ của mình, ông làm việc theo quy tắc của mình, nhưng quân địch không phải là thứ mà ông ta có thể nắm bắt được trong lòng bàn tay, cũng không làm việc theo nguyên tắc do ông đưa ra.

- Tại sao lại không thể xảy ra?

Vương Dung ngập dài, hỏi:

- Tổng Giám đốc Âu Dương quản lý một công ty có khối tài sản gần mười tỷ đồng, chỉ một mối làm ăn nhỏ thôi cũng đã phải điều động đến hàng chục, hàng trăm triệu rồi. Tôi đưa ra cho hai vị một ví dụ thế này, nếu việc làm của sếp làm ảnh hưởng đến lợi ích của một nhân vật tầm cỡ nào đó khiến họ bị tổn thất hàng trăm triệu hoặc nhiều hơn, thậm chí là ngồi tù thì đối phương sẽ làm rất nhiều chuyện điên rồ để trả thù. Ví dụ như chỉ ra hàng chục triệu để thuê một người đến tòa nhà đối diện và ai dám đảm bảo là người đó sẽ không chìa súng vào đầu của Tổng Giám đốc Âu Dương. Nên nhớ rằng trên thế giới này loại người vì tiền mà bán mạng nhiều vô kể. Cho nên không thể nói là chuyện này không thể xảy ra mà nên nói rằng xác suất xảy ra hơi thấp mà thôi. Nhưng cho dù là thấp thì cũng là một mối họa ngầm mà đúng không?

Âu Dương Phi Phi ngăn người ra, sắc mặt có phần trắng bệch ra, không thể không thừa nhận rằng Vương Dung nói rất có lý, chỗ gặp nguy hiểm sẽ nhảy tường, chỗ gặp nguy hiểm cũng sẽ cản người, tuy nhiên cô vẫn giữ quan điểm của mình và tin tưởng Hoàng Dũng, quay đầu lại nhìn ông ta.

Hoàng Dũng rất muốn bác bỏ ý kiến của hân nhưng ông cũng hiểu được rằng điều Vương Dung vừa nói là đúng. Cho dù xác suất xảy ra là một phần triệu thì đó cũng là một mối họa ngầm. Lúc trước ở trong quân đội ông là một người lính xuất sắc và ông cũng hiểu được một tay súng bắn tỉa lợi hại như thế nào, tòa nhà đối diện bên kia cũng không xa lắm, có nhiều chỗ có thể đặt súng ngắm, thậm chí không cần là cao thủ bắn tỉa, chỉ cần một tên bắn tỉa bình thường mà với khoảng cách như vậy thì cũng có thể bắn chết được đối phương rồi.

Thật ra không phải là Hoàng Dũng không đủ thông minh mà là tầm nhìn giữa ông và Vương Dung có sự khác biệt quá lớn. Mặc dù cả hai đều xuất thân từ lính nhưng sau này ông đi làm vệ sĩ, được tiếp xúc với nhiều tầng lớp khác nhau, cũng từng xả thân để hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất. Nói chung vệ sĩ chỉ ra tay khi có trường hợp khẩn cấp mà thôi, nhất là ở trong nước thời buổi bây giờ thì thiết bị bắn tỉa siêu chuyên nghiệp hay ngay cả súng ông bình thường cũng rất khó có được, một vệ sĩ bình thường chỉ có thể cầm dao để bảo vệ chủ nhân mình trong sự kiện lớn. Nhiều lúc vệ sĩ cũng chỉ là một hình thức để phô trương của một số người có tiền có quyền mà thôi.

Bởi vậy nên có thể nói trường hợp Vương Dung vừa nói xác suất xảy ra rất thấp, ít nhất thì mấy năm qua Hoàng Dũng chưa gặp qua, cũng không nghe ai nói cả. Bên cạnh đó hệ thống an ninh cũng phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, trong lúc thái bình này thì chuyện một Tổng Giám đốc ngồi trong văn phòng bị bắn vào đầu so với việc trúng xổ số còn khó xảy ra hơn nhiều.

Nếu đổi lại là Tổng Giám đốc thì có lẽ Hoàng Dũng đã dùng lý lẽ để phản bác lại Vương Dung, nhưng bây giờ ông không dám mạo hiểm với tính mạng của Âu Dương Phi Phi, hơn nữa ông lại là đội trưởng đội an ninh trong một thời gian dài nên cũng nghe phong phanh rằng Âu Dương Phi Phi xuống tay cải cách nhân sự rất độc ác, dẫn đến sự bất mãn của một vài bộ phận trong công ty.

Ông bước thong thả tới gần cửa sổ, cẩn thận quan sát tòa nhà đối diện và góc độ cửa sổ văn phòng này, một lúc sau ông nói:

- Tiểu thư Âu Dương, tuy rằng đó là một tình huống có xác suất nhỏ nhưng tôi vẫn đề nghị cô chuyển bàn làm việc đến vị trí này, mặt khác cần phải có một cái gì đó để che khuất tầm mắt bên ngoài, ngay tại vị trí này nên để một tấm gương sẽ tốt hơn.

Dù sao Hoàng Dũng cũng là một con át chủ bài trong lúc đi lính nên bản lĩnh không hề ít và rất chuyên nghiệp đã nhanh chóng đưa ra đề xuất của mình.

- Được, vậy chuyện này anh xử lý nhé.

Cách dùng người của Âu Dương Phi Phi là đã nghi ngờ thì không dùng, còn đã dùng thì sẽ không nghi ngờ. Còn với những gì Vương Dung vừa nói kia cô cũng khó có thể chấp nhận nhưng cũng phải âm ừ cho qua.

- Tốt lắm, nếu hai vị đều đã thừa nhận đây là một lỗ hổng thì.....

Ánh mắt của Vương Dung sáng lên, xoa xoa hai tay nói:

- Sếp à, số tiền kia thì sao?

- Hừ, Âu Dương Phi Phi tôi từ trước đến giờ chưa bao giờ nuốt lời.

Âu Dương Phi Phi cầm lấy đơn thanh toán và ký vào đó.

- lát nữa tôi gọi điện cho bộ phận Tài vụ là anh có thể cầm cái này đi nhận tiền được rồi.

Trong lòng cô vừa giận vừa khinh thường một con người tham tiền, thấy tiền là sáng mắt lên như hân.

- Cảm ơn sếp, haha, kiếm tiền ở đây cũng dễ dàng quá nhỉ.

Vương Dung cười vui vẻ cầm lấy tờ đơn thanh toán, ra về cảm động nói:

- Tôi bắt đầu thích công việc bảo vệ này rồi đấy, xem nhiều phim, đọc nhiều truyện đúng là có ích mà. Đội trưởng Hoàng, cảm ơn anh đã đồng ý với lỗ hổng đó, lát nữa tôi mời anh uống rượu.

- Hừ.

Hoàng Dũng ngược không nói nên lời, mặc dù ông thừa nhận đó là một thiếu sót nhưng không thừa nhận bản lĩnh của Vương Dung khi tìm ra lỗ hổng ấy. Chẳng qua là do hấn lo lắng vớ vẩn thôi, một tay súng bắn tỉa, chuyện như đùa ấy mà hấn cũng nghĩ ra được.

Trong lòng Âu Dương Phi Phi cũng không thích, lúc đầu chỉ định tịch thu một tháng lương của hấn để trả thù nhưng lại không nghĩ rằng "kẻ cấp gặp bà già", càng nghĩ càng tức nghẹn trong cổ họng. Nghĩ thầm hấn chỉ có thể may mắn một lần, không có lần thứ hai đâu, cô cười khẩy:

- Vương Dung, không phải anh nói là hệ thống an ninh này có đến hàng trăm lỗ hổng sao? Anh nói xem lỗ hổng thứ hai là gì?

- Hà, hàng trăm lỗ hổng?

Sắc mặt của Hoàng Dũng đỏ bừng lên, ông ta chẳng khác nào một con bò bị chọc điên lên, thờ phỉ phò nhìn chăm chăm vào hấn.

- Anh nói như vậy là có ý gì hả?

- À, nghe nói đội trưởng Hoàng cũng xuất thân từ lính, vậy chắc cũng được kết nạp Đảng rồi chứ? Chủ tịch Mao từng nói đã là người của Đảng Cộng sản thì phải biết dũng cảm nhận phê bình.

Đối mặt với sự giận dữ của Hoàng Dũng, Vương Dung vẫn ung dung không có biểu hiện gì khác.

- Nhận phê bình à? Được, được lắm, ha ha.

Hoàng Dũng đang giận mà cũng phá lên cười.

- Anh đã nói có hàng trăm lỗi, bây giờ tôi không cần anh nói ra một trăm lỗi mà chỉ cần đưa ra ba lỗi thì Hoàng Dũng tôi sẽ tâm phục khẩu phục nhận phê bình từ anh. Nếu không....

Hoàng Dũng bẻ các đốt tay cùng với giọng nói vang khắp phòng, nhìn Vương Dung bằng vẻ mặt cực kì khó coi.

- Sếp, cô sẽ trả tiền chứ?

Vương Dung ung dung hỏi.

- Trả.

Âu Dương Phi Phi tức giận trả lời. Đối với khoản tham tiền của Vương Dung thì đúng là cô rất khâm phục hấn.

- Tốt rồi.

Vương Dung không thèm để ý đến thái độ của cô mà tiếp tục đi một vòng trong văn phòng, làm bộ thần bí khó lường, gật đầu nói:

- Anh đúng là có con mắt chuyên nghiệp đấy đội trưởng Hoàng ạ, vừa rồi anh đã bố trí góc chết khiến cho tay súng bắn tỉa không thể nhắm vào Tổng Giám đốc được.

Con mắt chuyên nghiệp à? Hoàng Dũng trừng mắt, hấn thì biết cái quái gì về chuyện này, đến một thằng ngốc cũng biết đến cách bố trí ấy, hấn tự cho mình có hai mắt là có thể tìm ra góc chết à? Vừa rồi ông đã dùng phương pháp chống bắn tỉa chuyên nghiệp trong quân đội mà ông đã học được trong thời gian đi lính.

- Tổng Giám đốc của chúng ta rất xinh đẹp.

Vương Dung nói một câu không đầu không đuôi.

- ?

Âu Dương Phi Phi ngây người không hiểu chuyện gì cả, hấn nói vậy là có ý gì? Tuy nhiên nghe thấy vậy không hiểu sao trong lòng cô được an ủi rất nhiều vì trong mắt hấn cô vẫn là một người phụ nữ, hơn nữa là một người phụ nữ đẹp. Nhưng tại sao trong ánh mắt hấn lại có điều gì đó không giống với những gì hấn nói nhỉ?

Hoàng Dũng cười khẩy thầm mắng: "Việc này đến lượt mày nói sao? Đây là nơi mày muốn làm gì thì làm sao, đội nước tới tới chân mới nhảy à? Lấy tiêu thư Âu Dương ra để đánh trống lảng chuyện lỗ hổng an ninh sao, không muốn gánh vác trách nhiệm à?".

- Tuy nhiên, dù xinh đẹp nhưng cũng không phải là một tiên nữ trong thế giới cổ tích, vẫn phải ăn uống như người thường.

Vương Dung thần nhiên nói.

- Vương Dung, anh....

Vừa mới có suy nghĩ tốt về hấn một chút thì giờ lại hụt hẫng kinh khủng, giống như một cái tàu lượn đâm thẳng xuống đất vậy. Khuôn mặt của cô đỏ ửng

lên, bực bội, xấu hổ gần chết, hận là không thể xông lên bóp chết tên hỗn láo này. Mặc dù những gì hắn nói là đúng nhưng chuyện này là thế nào? Quá lỗ mãng rồi.

Thế nhưng Hoàng Dũng phản ứng rất nhanh, ngay lập tức biến sắc và biết là có chuyện không tốt.

Quả nhiên là Vương Dung bắt đầu vẽ ra cảnh tượng sinh động như thật.

- Một ngày nào đó sếp của chúng ta đang phê duyệt hồ sơ có giá trị đến hàng chục triệu thì đột nhiên lại thấy đau bụng và rời khỏi góc chết được che kín để đi vào nhà vệ sinh. Kết quả là.....ha ha, tôi đã từng xem trên phim thấy có những tay súng rất nhẫn nại, có thể mai phục mười mấy giờ, thậm chí là hàng chục giờ, tôi không biết là đội trưởng Hoàng.....

Mặt Hoàng Dũng đỏ bừng lên, lúc còn đi lính ông cũng từng được học qua cách đối phó với bắn tĩa, cũng tham gia diễn tập trong trường hợp bị bắn tĩa nên có thể hiểu được tầm quan trọng của việc trốn trong góc chết. Tuy nhiên ông lại quên mất rằng đây không phải là chiến trường mà là trong văn phòng, tiểu thư Âu Dương không thể ngồi liên tục ở bàn làm việc được.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Gửi lời chia buồn đến bạn học của Phi Phi

- Bàng!

Sắc mặt Vương Dung vẫn bình thản và tiếp tục với câu chuyện của mình, hắn nói với giọng điệu đau buồn, thương tiếc:

- Tiếp theo chúng ta sẽ gửi lời chia buồn sâu sắc đến bạn học của Phi Phi vì chúng ta rất khó có cơ hội để nhìn thấy dung nhan người chết ngoài những người thân thiết nhất của người ấy, nhất là khi người ấy bị bắn vào đầu. Muốn sửa lại cho khuôn mặt dễ nhìn một chút cũng cần phải chỉnh lại hộp sọ, đúng là đau lòng mà.

Kết thúc câu chuyện trên mặt hắn lộ ra vẻ đau buồn, ảm đạm.

Khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp của Âu Dương Phi Phi đột nhiên trắng bệch ra khi nghe thấy câu chuyện sống động như thật của hắn, cô lạnh run người, sợ hãi nhìn hắn. Tưởng tượng đến cảnh mình bị chết một cách kinh tởm như vậy khiến cô thấy buồn nôn.

Trình độ tâm lý học của cô khá cao nên có thể hiểu được ý đồ của Vương Dung, tên này rõ ràng là đang muốn đe dọa để cô thừa nhận rằng lỗ hồng vừa rồi là hợp lý và có thể kiếm được mười ngàn đồng. Vương Dung chết tiệt, anh vì mười ngàn đồng mà có thể miêu tả về bốn tiểu thư một cách tồi tệ như vậy ư? Hơn nữa lại còn diễn tả tình huống ấy trong nhà vệ sinh, cho dù là đe dọa người khác thì cũng có thể nói là do Tổng Giám đốc làm việc mệt mỏi nên đứng dậy đi lại thư giãn không được hay sao? Sau đó bị bắn vào ngực và ngã xuống với một tư thế đẹp mắt chẳng phải tốt hơn sao?

Hừ, Âu Dương Phi Phi lấy lại bình tĩnh tự mắng bản thân mình tại sao lại bị cuốn theo câu chuyện của hắn? Tên Vương Dung khôn kiếp, kiểm tra thì cứ kiểm tra, việc gì phải hù dọa người khác như vậy chứ?

Cứ nghĩ đến cảnh tượng mà hắn miêu tả là trong lòng Âu Dương Phi Phi lại lạnh run lên không dứt.

Khóe miệng của Hoàng Dũng giật liên tục, tất nhiên là sự phẫn nộ đã bị dồn đến cực hạn rồi, tuy nhiên không thể không thừa nhận là trong lúc mình sợ sẩy đã bị Vương Dung tóm lấy điểm yếu, cái gọi là lỗ hồng thứ hai chính là bổ sung thêm cho lỗ hồng thứ nhất, nếu đã thừa nhận lỗ hồng thứ nhất thì lỗ hồng thứ hai cũng không thể chối bỏ được.

Nhưng hắn nói lỗ hồng thì cứ nói, việc gì phải lấy việc Âu Dương Phi Phi bị giết thảm hại ra mà nói như vậy chứ? Thằng khôn, mày làm như vậy thì còn gì là thể diện của tiểu thư Âu Dương nữa? Nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, vai run lên một cách đáng thương khiến Hoàng Dũng rất đau lòng, còn với Vương Dung thì ông lại càng có thêm ác cảm, sự tức giận ngày càng tăng lên.

- Tiểu thư Âu Dương, thực sự xin lỗi cô.

Hoàng Dũng đỏ mặt, hồ thẹn cúi đầu về phía cô giải thích:

- Là vì tôi sắp xếp có nhiều sơ hở nên vừa rồi hại cô hoảng sợ, mười ngàn đồng phí tìm ra lỗ hồng tôi xin tình nguyện trả.

Đúng là ông ta có chút xấu hổ vì trước mặt Âu Dương Phi Phi đã hơi bối rối, vội vàng trong việc bố trí góc chết, nếu không thì khi trong lúc bình tĩnh ông có thể thiết kế một phương án chống bắn tĩa với sai sót thấp nhất, vậy nên sự hiện diện của tiểu thư Âu Dương chính là lý do khiến ông mất mặt trước Vương Dung.

- Đội trưởng Hoàng, con người chứ không phải thánh, ai cũng từng mắc sai lầm mà.

Âu Dương Phi Phi hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh cho mình. Cũng vì cô coi trọng Hoàng Dũng nên nhẹ giọng động viên.

- Huống chi những tai họa ngầm ấy rất xa vời nên anh không cần để trong lòng, về phần tiền công ty đều có vốn dự trù, anh không cần phải bỏ tiền túi ra đâu. Đội trưởng Hoàng có thể tự lấy tiền lương của mình để giúp đỡ công ty, Phi Phi thực sự rất cảm kích.

Cho dù là Hoàng Dũng thì cũng rất ít khi nhìn thấy Âu Dương Phi Phi nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, trong lúc nhất thời sự tức giận và nhục nhã do Vương Dung gây ra đã tiêu tan đi rất nhiều, sự hăng hái, nhiệt tình đã trở lại. Ông đi một vòng trong văn phòng, nghiên cứu, bố trí cách chống lại những tay súng bắn tỉa.

Ví dụ như lắp thêm một tấm kính chắn đạn, vừa không ảnh hưởng đến việc Âu Dương Phi Phi ngắm phong cảnh bên ngoài, vừa khiến cho đối phương không nhìn thấy bên trong này. Thậm chí ông còn tính đến hệ thống chống nhiệt nữa. Tóm lại là ông tuyệt đối không để Vương Dung nhắc đến việc bắn tỉa lần thứ ba. Dù sao Hoàng Dũng cũng là một người nổi tiếng với sự chuyên nghiệp và cầu toàn, ông cẩn thận xem xét và đưa ra phương án giải quyết, sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng ông đã có thể khẳng định là những tay súng bắn tỉa từ phía tòa nhà đối diện không thể nào đụng đến Âu Dương Phi Phi được.

Còn Vương Dung vẫn vui vẻ và đến gần Âu Dương Phi Phi để nhận đơn thanh toán tiền lần hai, mắt sáng lên:

- Cảm ơn sếp, không biết cô có muốn nghe lỗ hổng thứ ba không nhỉ?

Lúc này Âu Dương Phi Phi không dám khinh suất nữa nên thận trọng nhìn sang Hoàng Dũng, còn Hoàng Dũng sau một hồi xem xét cẩn thận thì tự tin rằng thiết kế của mình không còn sơ hở nữa nên gật đầu.

- Được, chỉ cần anh nói ra được lỗ hổng thứ ba thì sẽ xem như anh vượt qua được bài kiểm tra.

Âu Dương Phi Phi cắn răng nói, vừa nói vừa thấp thỏm lo sợ, lẽ ra so với sự chuyên nghiệp của Hoàng Dũng thì một tên tép riu như hần không thể làm nên trò trống gì. Hoàng Dũng đã ra dấu là không có vấn đề gì có nghĩa là tên Vương Dung sẽ không tìm ra được manh mối nào nữa, nhưng biểu hiện hai lần trước của hần khiến cô luôn cảm thấy bất an...

- Không biết là tiểu thư Âu Dương muốn chết ở đâu nhỉ? Hay là vẫn thích ngồi ở ghế làm việc, bộ phận IT phía trên mà bị dội bom thì chắc cô sẽ được người khói bụi no nê luôn đấy.

Vương Dung nhìn cô bằng con mắt thương hại, nhấp một ngụm cà phê và nhìn vào ghế làm việc của cô. Thật ra nếu Vương Dung nhận được lệnh phải thủ tiêu cô tiểu thư này thì mặc kệ bao nhiêu tiền đây cũng chỉ là một nhiệm vụ con con, không cần hần phải lộ mặt, chỉ cần tìm hai người khác trong băng đảng mình thì đã có hàng trăm cách để xử lý cô, và cũng có đến hàng trăm cách không để lại bất kì dấu vết nào. Mặc dù Vương Dung có thừa khả năng nhưng hần không có hứng thú, khi chọn đối tượng thì trừ khi đó là người khi chết đi khiến cho xã hội tốt hơn, còn không thì hần không nhận.

Tương tự như thiết kế của Hoàng Dũng trong phòng này vậy, có khác gì đâu? Hần nói nơi này có hàng trăm lỗi là đã cân nhắc lắm rồi...

- Anh...

Âu Dương Phi Phi tức giận, trợn mắt lên, giận dữ nói:

- Họ Vương kia, anh có thôi ngay đi không hả? Tại sao cứ mong tôi chết vậy hả?

Vương Dung ra vẻ mình vô tội, nói:

- Sếp ơi, là cô kêu tôi kiểm tra an ninh mà, tôi chỉ nói sự thật thôi.

- Hừ.

Âu Dương Phi Phi tức nghẹn trong cổ họng, giận đến nổi hai má phồng lên:

- Vậy anh cũng đừng lấy tôi ra làm nhân vật trong câu chuyện của anh nữa, báo cáo một cách nghiêm túc đi nếu không anh sẽ chết với tôi.

- Được, được.

Vương Dung cười hi hi nói:

- Tôi làm như vậy không phải là vì muốn cô nhìn thấy được những mối nguy hiểm sao? Tôi nghĩ ra câu chuyện ấy cũng chỉ muốn tốt hơn cho cô thôi, sếp à, cô trả thù lao cho lỗ hổng cuối cùng của tôi đi, xem như là một phần thưởng cũng được.

Những lời này thật ra cũng không phải là giả, nếu hần đã đồng ý với lão Mộ rồi thì hần cần phải làm tốt việc đã nhận, sẽ đối tốt với Âu Dương, sẽ dạy cho cô ta biết về những mối nguy hiểm vì cô ấy là một đại tiểu thư nên luôn cho rằng thế giới này tràn ngập ánh mặt trời tươi đẹp, bên cạnh đó cũng giúp cô ta cảnh giác hơn trong cuộc sống.

Mặc dù ngay cả Vương Dung cũng không cho rằng tất cả những gì mình vừa nhấn mạnh sẽ xảy ra nhưng đã muốn có một kết quả tốt nhất thì cần phải cố gắng hết sức với các phương án hoàn hảo nhất, đó là phong cách làm việc của hần từ trước tới giờ. Làm như vậy nhằm tránh sự lạc quan quá mức, đến khi có chuyện phát sinh lại trở tay không kịp.

Hoàng Dũng về mặt ngày càng khó coi, trước đây nghĩ rằng Vương Dung là một bảo vệ bình thường, không biết gì về chuyên môn nên sẽ không có thêm ý kiến gì về chuyện bắn tỉa. Tuy nhiên lại không thể ngờ rằng hần thuận miệng nói ra hai phương án đều là đòn trí mạng. Về phương diện thực phẩm hay thuốc độc này nọ đúng là ông chưa từng nghĩ đến, nếu thật sự có người đến đây và sử dụng cách đó thì có thể nói là nắm chắc thành công.

Đối với việc nằm phía dưới văn phòng IT thì phòng này vẫn còn trong giai đoạn làm mới nên hơi lộn xộn. Vì Tổng Giám đốc ở tầng một nên trước mắt ông chỉ tập trung vào hệ thống an ninh ở tầng này thôi, nếu thật sự có người thừa dịp phòng IT đang thi công mà đến đặt bom thì đúng là làm cho người ta phòng bị không kịp.

Hoàng Dũng tự nhận là thiết kế của mình không tồi, còn tên Vương Dung kia nhìn vô chặc cũng không hiểu nhưng tất cả những những phương án hần nói ra đều có thể phá hỏng hệ thống an ninh này bởi những pha tập kích bất ngờ từ bên ngoài.

Mặc dù phương án tập kích đó có phần làm quá, không hợp lý cho lắm nhưng nếu có người liều mạng như hần nói thật thì việc này hoàn toàn có thể xảy ra. Trong một thời gian ngắn, ông càng nghĩ càng đồ mò hôi hột, nếu theo những gì Vương Dung nói thì hệ thống an ninh của ông đúng là có hàng trăm lỗ hổng thật, nếu đổi lại là ông, sau khi xem lại bản đồ thiết kế chắc cũng sẽ tìm ra đến hàng chục lỗ hổng giống như Vương Dung.

Thật ra cũng khó trách Hoàng Dũng, tuy rằng là một người lính xuất sắc nhưng chung quy lại cũng chưa từng tham gia thực chiến bao giờ, sau này đi làm về sĩ khi gặp phải vấn đề thì tầm nhìn đã bị hạn chế lại rồi.

Vương Dung thì không như vậy, hần khác hoàn toàn, thậm chí còn xem Hoàng Dũng là một người ở thế giới khác. Hần từng đi khắp thiên hạ, gặp phải vô số nguy hiểm, chỉ cần bước nhầm nửa bước là sẽ bị thịt nát xương tan ngay lập tức.

Vương Dung hớn hờ cầm ba tờ đơn thanh toán tiền và tạm biệt Âu Dương Phi Phi nhưng đã bị Hoàng Dũng ngăn lại:

- Anh học ở đâu được những thủ đoạn này?

- Học? Anh đang nói đùa đấy à? Máy thứ này mà cũng cần phải học sao?

Vương Dung vỗ bả vai ông, nghiêm túc nói:

- Sau này anh nên xem nhiều tiểu thuyết Trung Quốc đi, sẽ tốt hơn cho cái suy nghĩ cứng nhắc của anh đấy. À, tiểu thuyết kinh điển "Lão bà ái thượng ngã" rất hay đấy, anh nhớ đọc nó nhé, sắp cũng tranh thủ đọc nó đi nhé, tạm biệt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sự đáng sợ của phụ nữ khi tranh luận

.....

- Hừ.

Đội Vương Dung đi khỏi thì Âu Dương Phi Phi tức giận nói:

- Ai cần hần giới thiệu tiểu thuyết này nọ chứ?

Cô quay lại nói:

- Đội trưởng Hoàng, không phải là anh muốn báo cáo về công việc sao?

- Đây.....

Hoàng Dũng bối rối đưa đồng tài liệu trong tay ra, trước khi đến đây ông tràn đầy tự tin, tin tưởng vào kế hoạch tiếp theo của đội an ninh, sẽ được tiểu thư Âu Dương khen ngợi. Tuy nhiên vừa rồi liên tục bị Vương Dung đã kích nên sự tự tin của ông đã tàn lụi đi không ít.

Nếu vừa rồi không bị Vương Dung làm cho mất mặt thì ông sẽ trình bày kế hoạch mới của mình nhưng bây giờ ông có trở nên ngượng ngùng:

- Tiểu thư Âu Dương, đột nhiên tôi thấy trong kế hoạch này hình như còn chút thiếu sót, tôi sẽ sửa lại và đưa cho cô sau.

Nhìn thấy một đội trưởng trước đây luôn tràn đầy tự tin vậy mà bây giờ phải chịu đã kích lạng lẽ bước đi khiến cho Âu Dương Phi Phi khê thờ dài. Lúc sau chợt nhớ tới Vương Dung đã gây ra cho mình không biết bao chuyện phiền phức thì cô lại nghiêng rãnh tức giận, chuyện tối hôm qua còn chưa tính thì

hôm nay lại bị hấn làm cho tức nghẹn họng. Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu, cô liền cầm lấy điện thoại và gọi, sau đó cô nói không ngừng với giọng điệu gay gắt.

Không lâu sau đó, từ đường dây bên kia vang lên tiếng cười khanh khách của một cô gái:

- Phi Phi ơi là Phi Phi, tôi vẫn nghĩ cậu là một nữ trung hào kiệt đấy, vậy mà lại bị một tên bảo vệ làm cho tức giận đến vậy sao? Thế nào, tên bảo vệ ấy có đẹp trai không? Có thấy thích anh ta không? Cậu có muốn tính đến chuyện hẹn hò với một người bảo vệ không?

- Gì cơ?

Âu Dương Phi Phi đỏ mặt tức giận, tức giận lớn giọng:

- Loại người đáng khinh như hấn đem tặng tôi cũng không cần, mà hình như cậu cũng tìm được mối tình đầu của mình rồi đúng không? Nếu tìm được rồi thì nhất định phải giới thiệu cho tôi biết đấy. Tôi cũng muốn xem thử rốt cuộc người đàn ông đó như thế nào mà khiến cậu yêu chết mê chết mệt như vậy.

Chỉ khi nói chuyện cùng cô bạn này thì Âu Dương Phi Phi mới không cần phải kiêng nể gì cả, dứt bỏ hết lớp nguy trang bên ngoài và bày ra con người thật của mình.

Lúc đầu cô nghĩ rằng người bạn kia sẽ cười nói rằng mình sẽ tìm và thưởng thức một chút hương vị khoái lạc từ tên kia kia, tuy nhiên sau một lúc im lặng thì cô bạn khẽ thở dài và nói:

- Tìm hấn ư? Dựa vào năng lực hiện tại của tôi thì tìm ra hấn cũng dễ dàng thôi, có điều là tôi không dám....

Âu Dương Phi Phi giật mình vỗ vào trán:

- Trời ạ, trên đời này lại có chuyện mà cậu không dám làm sao? Này, này, cậu ăn phải cái gì mà lại thay đổi như vậy hả? Mau đến gặp bác sĩ đi.

- Đi chết đi.

Đầu dây bên kia tức giận mắng, sau đó thì lại thở dài.

- Tôi chỉ sợ hấn biết những chuyện mình không từ thủ đoạn mà làm trong thời gian qua, sợ hấn khinh thường tôi. Tính cách của hấn rất kiêu ngạo và cũng rất nhạy bén, coi thường sự dối trá, có ác cảm với những mưu ma chước quỷ. Những chuyện liên quan đến hấn, hoặc là hấn không làm, hoặc đã làm thì phải đến nơi đến chốn, khi ấy hấn như một vị vương gia đứng ở trên cao, còn tôi chỉ là một con vẹt xấu xí yên lặng quan sát hấn từ đằng sau, có lẽ hấn đã quên tôi từ lâu giống như quên một người qua đường vậy.

- Xấu, con vẹt xấu xí à?

Âu Dương Phi Phi không biết phải nói gì hơn.

- Tôi từng nghe cậu nói tình yêu sẽ làm con người ta trở nên mù quáng, nhưng cậu bị mù quáng đến như thế này đúng là rất hiếm thấy. Theo tôi thấy thì cậu đang mắc phải một dạng tâm lý điển hình, luôn xem anh ta là thần tượng và không ngừng sùng bái, kết quả là hình ảnh của anh ta trong lòng cậu ngày càng xán lạn và lớn hơn.

- Này này, học tâm lý học có hai ngày mà cũng bày đặt dạy lại tôi hả?

Giọng cô gái kia có vẻ châm chọc.

- Một người con gái sống đến hai trăm năm mà chưa từng biết qua chuyện tình yêu thì không có tư cách để nói chuyện tâm lý với tôi.

- Đừng nghĩ mình yêu nhiều mà biết nhiều nhé, chẳng qua là cậu đang yêu đơn phương, cậu có hiểu đơn phương là gì không?

Âu Dương Phi Phi cười nhạt, đáp trả.

- Nếu tính cách hấn đúng như cậu nói thì chắc chắn hấn sẽ không để ý đến con vẹt xấu xí thầm yêu trộm nhớ hấn đâu, đúng là đáng thương và đáng buồn mà.

- Tôi đáng thương, đáng buồn thì cũng hơn một người phụ nữ xinh đẹp, xuất sắc như cậu mà lại không biết đến tình yêu, thậm chí yêu đơn phương cũng chưa có.

Đầu dây bên kia hần nhiên cũng là một cô nàng có cá tính mạnh mẽ, không thể chịu thua được.

- Nếu được đầu thai làm phụ nữ thêm một lần nữa cho dù là yêu đơn phương thì tôi vẫn cảm thấy hạnh phúc. Thật là đáng buồn cho cậu đấy, đến ngay cả một đối tượng để yêu đơn phương mà cũng không có.

- Cái gì mà hạnh phúc? Chắc đến tay hấn cậu cũng chưa được nắm chứ gì?

Âu Dương Phi Phi bị cô nàng kia đá đều trúng vào tim đen nên liều mạng đáp trả, dần dần trở nên yếu thế, không phục nên chuyển qua châm chọc.

- Ai nói? Hắn đã từng ôm tôi....

- Cái gì?

- Có một lần hắn chơi bóng rổ dọc đường kí túc xá, không cẩn thận đụng phải tôi, kết quả là hắn ôm eo của tôi, ôi ôi, xấu hổ muốn chết, ha ha.

- Lại còn chuyện này nữa hả? Tại sao cậu chưa bao giờ kể....nghe cậu cười gian xảo như vậy có khi nào là do cậu cố ý va vào người hắn không hả?

- Làm gì có, lúc ấy tôi xấu hổ thật đấy. Ngay cả bắt chuyện với hắn tôi cũng không dám mà, tuy nhiên phải nói thêm là hắn rất khỏe, một tay có thể ôm gọn eo tôi, hơn nữa mùi mồ hôi của hắn cũng rất dễ chịu, giống với mùi của cây dương quang, lúc ấy tôi hít thơm vài hơi.

Cô nàng vừa kể vừa hồi tưởng chuyện quá khứ, trong giọng nói lộ rõ vẻ hối tiếc.

Nghĩ đến cảnh này Âu Dương Phi Phi bất giác đỏ mặt, ngại ngần nói:

- Cậu không biết xấu hổ à? Đi ngủ trộm mùi mồ hôi của người ta, đúng là biến thái mà.

- Là người đàn ông mình thích, với lại cũng có ảnh hưởng gì đâu? Tôi thích thì tôi làm thôi.

Giọng nói của cô gái kia vẫn đều đều, kèm theo là hơi thở hỗn hển cực kì lôi cuốn:

- Không được, không được, nghĩ đến cảnh này tôi không nhịn được nên cần phải đi giải quyết vấn đề sinh lý đây, cậu có muốn đi cùng không?

Khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương Phi Phi đỏ ửng lên, lúng túng giậm chân, sáng giọng nói:

- Dù sao thì cậu cũng là một người phụ nữ có địa vị, chuyện như vậy tại sao lại nói với tôi? Cậu không sợ bị người ta nhìn thấy à?

- Nhìn thấy à? Nếu Phi Phi dễ thương muốn như vậy thì được rồi, tôi sẽ cố gắng làm cậu vừa lòng. Phi Phi này, hay là chúng ta đi đến Love Love thử đi. Tìm được đối tượng để yêu thì tiến đến luôn.

- Tít.

Hai má của Âu Dương Phi Phi nóng lên, thở gấp rồi ngắt điện thoại, có trời mới biết là phải nói thêm gì với cô bạn kia, từ trước đến nay cô rất ngại nói đến chuyện cô đơn hay góa chồng. Âu Dương Phi Phi thấy hối hận khi tìm cô bạn kia tâm sự....

Tuy nhiên ngay sau khi tắt điện thoại thì lại có một cảm giác lạ lùng quanh quẩn trong lòng cô, một lúc lâu sau vẫn không thoát ra khỏi cái cảm giác đó được, vài lần muốn tập trung vô giải quyết công việc mà trong lòng vẫn rối bời, không thể nào tập trung được. Cuối cùng tôi bèn lấy máy tính xách tay ra và tìm cuốn "Lão bà ái thượng ngã" mà Vương Dung nói để đọc, nhưng khi vừa mới nhìn vào thì mặt Âu Dương Phi Phi đỏ ửng lên, thảm máng Vương Dung là tên hạ lưu, tên khốn, dám giới thiệu cho cô loại sách như vậy, tội đáng chết...

Tuy nhiên, mắng thì mắng nhưng đôi mắt long lanh của cô vẫn dán mắt vào màn hình không rời, ngón tay trắng nõn liên tục bấm chuyển sang chương mới. Ôi kìa, cũng hay quá. Ở đây ít người kìa. Ha ha, buồn cười chết mất. Ô, sao đoạn này lại buồn như vậy? Đọc đến đoạn buồn thì đôi mắt của cô chợt nhòa đi, giọt nước mắt trong suốt lăn xuống má. Lưu Thanh, anh không thể làm như vậy được, cô ấy quan tâm anh thật sự đấy, có điều cô ấy giấu đi tình cảm của mình và khoác lên mình vẻ ngoài lạnh như băng thôi....

Vương Dung ngồi hút thuốc trên sân thượng, hai tay chống vào lan can, yên lặng quan sát đồng hồ bê tông, cốt thép mà không hề để lộ ra biểu hiện gì cả. Đường như trên đời này, ngoại trừ một vài thứ ra thì không có điều gì khiến hắn phải để tâm đến.

Bên trong đôi mắt sâu thẳm ấy là một khoảng không trống rỗng.

Gió lạnh thổi vào khuôn mặt thô ráp và rắn chắc của hắn, tất cả những cảm giác này giống y hệt vài tháng trước.

Đó là trên một hòn đảo nhỏ ở Colombia, cuối cùng Vương Dung cũng tìm thấy người đó, tìm được rồi nhưng hắn hận là không thể một đao đâm chết tên kia. Sau một hồi sống mái với nhau cả hai bên đều bị chết rất nhiều người thì với thân thể đầy máu me Vương Dung đã dồn tên kia đến bước đường tử.

- Ha ha, King à, bản lĩnh của mày cũng tốt đấy, đuổi giết tao suốt năm năm cuối cùng bây giờ cũng thực hiện được rồi. Đáng tiếc, đáng tiếc, mày cho rằng giết được tao là mày có thể tìm được lối thoát sao?

Gã đàn ông sắp chết kia không hề tỏ ra sợ hãi mà lại cười phá lên:

- Cả tao và mày đều đáng thương, đáng thương vì bị người ta giật dây sau lưng, bây giờ tao sắp được giải thoát rồi, nhưng King à, mày vĩnh viễn sẽ ở trong bóng tối, kẻ thù thực sự của mày vẫn sống một cách ung dung đấy. Nổ súng đi, nổ súng bắn chết tao đi.

- Mày nghĩ như vậy à?

Trong ánh mắt của Vương Dung hiện lên sự lạnh lùng đáng sợ, hắn rút súng và lấy ra một con dao găm, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng có thể nhìn thấy vài vết máu còn lưu lại trên con dao:

- Mày nghĩ nói những lời ấu trĩ này có thể làm tao bị mê muội sao? Một phát súng hình như là quá hời cho mày rồi, mày đã xin được giải thoát thì tao sẽ thành toàn cho mày, tao sẽ dùng máu thịt của mày để tế linh hồn của mẹ tao trên thiên đường. Hãy chiến đấu như những người đàn ông đi.

- Âm

Hắn nghe thấy tiếng sóng biển vỗ mạnh vào đá, mưa đổ xuống như trút nước.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tầm thường cũng là một loại hạnh phúc

- Tít...tít....tít....Lão Giang gọi Tiểu Vương, Tiểu Vương nghe rõ trả lời....Ôi, không, lớn chuyện rồi, Tiểu Vương hy sinh rồi.

Bộ đàm truyền đến một mớ tạp âm, Lão Giang thì la hét vui vẻ.

Đây sẽ là một kỉ niệm vui trong quãng thời gian lạnh lẽo này của hắn, ánh mắt vô hồn của Vương Dung dần biến mất, cảm lấy bộ đàm, lười biếng nói:

- Anh mới là người hy sinh đây.

- Hắc hắc, không thể chết trong phòng trực ban được, tôi sẽ đưa cậu đến gặp vài huynh đệ nữa.

Lão Giang cười ha ha nói.

- Được.

Vương Dung cười và cất bộ đàm, đi tới lầu một nơi có đội bảo vệ đang làm nhiệm vụ. Đây cửa bước vào thì nghe thấy tiếng cười đùa vang lên, còn có mùi gà nướng bay lên nữa. Bên trong có năm người mặc đồng phục bảo vệ ngồi thành vòng tròn.

- Cô ấy vừa mới ngã xuống tôi liền nhanh tay đỡ lấy.

Lão Giang ngồi trên ghế làm việc, kể chuyện sinh động như thật, nước miếng bay tung tóe, khoác lác:

- Lão Giang tôi làm việc này là xuất phát từ tấm lòng, rất nhanh, rất chuẩn. Từ trái tim đến ánh mắt, từ ánh mắt đến đôi tay, cái nào cũng hoàn hảo cả. Chu Cẩm kia đương nhiên là then thùng, hai má nóng lên, mềm nhũn ngã vào trong lòng tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành....

Có một anh chàng còn trẻ tuổi, mặt thật thà, chất phác, há hốc mồm, ra vẻ kính nể nói:

- Hồ ca, anh đúng là lợi hại.

- Lão Giang, anh thôi bốc phét đi, coi chừng chết vì bốc phét đấy.

Một người khoảng 30 hay 40 tuổi, tên là Sáu Hầu, ra vẻ khinh thường.

- Sao tôi lại nghe nói là do anh bất lịch sự nên bị Chu Cẩm cho ăn một cái bạt tai hả? Ban Hậu cần có rất nhiều người nhìn thấy.

Tuy nhiên, khinh thường thì khinh thường nhưng tên bảo vệ Sáu Hầu kia cũng tỏ vẻ thèm muốn, mắt sáng lên.

- Một bạt tai à? Cậu có hiểu đánh yêu là sao không?

Lão Giang tiếp tục bốc phét:

- Tốt xấu gì thì người đẹp Chu cũng là Trưởng phòng đó, chẳng lẽ trước mặt bao nhiêu người lại tỏ ra có tình ý với tôi sao? Cho nên chỉ có thể đánh tôi một bạt tai để ra hiệu với tôi thôi. Ôi, Tiểu Vương, cậu đến đây, các người không tin thì hỏi cậu này đi, chính mắt cậu ấy nhìn thấy đấy.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Vương Dung, hắn lấy ra một điều thuốc, chậm rãi nói:

- Lão vương anh sao lại lôi tôi vào làm gì? Người sờ vào ngực cô ấy là anh, không phải tôi.

- Đúng là có sờ mó sao?

Mấy người bảo vệ từ già đến bé đều tròn mắt lên, đứng lên vây xung quanh ông:

- Lão Giang, anh nói xem, cảm giác như thế nào? Ngực của trưởng phòng Chu có khác gì so với những người phụ nữ khác không?

Lão Giang hút một ngụm thuốc, đắc ý đưa tay ra hiệu im lặng. Bây giờ ông giống như là đang tận hưởng cảm giác đứng trên sân khấu tràn ngập ánh sáng và phía dưới có rất nhiều khán giả nhìn ông với con mắt ngưỡng mộ, ông ra vẻ bí mật, nói:

- To lắm, rất mềm....

- Wow....

Cả đám người thù người ra và tưởng tượng đến mấy cảnh nóng bỏng.

- Hứa Oa Tử, cậu là cái gì vậy?

Lão Giang đắc ý, hất hàm lên mặt với cậu trai trẻ kia:

- Đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa, cậu chưa đủ tuổi để nghĩ đến chuyện này đâu. Được rồi, được rồi, chương trình tường thuật trực tiếp đến đây là kết thúc. Tôi đến đây là để giới thiệu với mọi người một huynh đệ mới đến, người này lúc này tôi cũng đã nhắc đến rồi, Vương Dung, mọi người muốn gọi hắn như thế nào thì cứ gọi.

- Chào Vương đại ca, tôi tên là Hứa Bình An, mọi người vẫn hay gọi là Hứa Oa Tử.

Tên trai trẻ thật thà kia bước lên trước chào hỏi:

- Chuyện của anh chúng tôi đều được nghe rồi, rất mạnh mẽ và lợi hại, ngày cả Trưởng phòng Chu mà cũng dám động vào.

- Cái thằng nhóc này, sao lại nói chuyện đó hả?

Tên bảo vệ Sáu Hầu kia ra vẻ quả mãng:

- Chuyện này có thể tùy tiện nói ra được hả? Vương đại ca của chúng ta đúng là vừa tới đã bắt tay vào giáo huấn một Trưởng phòng có tiếng chưa ngoa ở công ty này nhưng không cần phải nói lớn như vậy đâu.

Nói xong tên đó liền xoay người lại bắt tay Vương Dung.

- Tiểu Vương, Sáu Hầu ta chưa từng phục ai nhưng hôm nay tôi thực sự ngưỡng mộ cậu.

Còn hai bảo vệ nữa, một người tên là Lão Chu, một người là Lão Lâm, nhìn hai người bọn họ chắc cũng đều 40, 50 tuổi rồi.

Sau khi mọi người giới thiệu xong thì Lão Giang lên tiếng:

- Tiểu Vương, những người này đều rất giỏi đấy.

- Lão Giang, anh đừng bốc phét nữa.

Sáu Hầu bất mãn nói:

- Máy người chúng ta mà giỏi gì, chúng ta đều bị đội trưởng Hoàng ghét, đẩy tới ở chung một chỗ, toàn làm những việc bẩn thỉu, xem chúng ta như phế vật vậy.

- Hầu tử, cậu cũng đừng quá bức tức.

Lão Chu là một người trung niên với dáng vẻ nghiêm chỉnh, hơi gầy, cười nói:

- Ai cũng nói là do cách làm việc của sếp Âu Dương cứng nhắc, nhưng lúc cắt giảm nhân sự thì cũng đã nhìn thấy cuộc sống khó khăn của chúng ta nên cho ở lại. Có thể nói là chúng ta được yên ổn kiếm cơm rồi, chúng ta không thể so với một người là lính xuất ngũ xuất sắc như đội trưởng Hoàng được.

- Lão Chu nói không sai, chúng ta đã từng tuổi này rồi, không bằng cấp, không có kỹ năng nên muốn tìm một việc phù hợp với bản thân cũng không dễ dàng gì.

Lão Giang điềm đạm nói:

- Đừng đi tìm đội trưởng Hoàng mà tranh hơn thua, nói về thân phận người ra được chính sếp mới về, nói về bản lĩnh thì một mình hắn đánh bảy, tám người là bình thường. Cậu mà động vào hắn thì cũng không có kết quả tốt đẹp gì đâu.

- Hừ, nhưng tôi vẫn không thích nhìn thấy hắn, cái gì mà con át chủ bài lúc đi lính, như vậy thì được quyền uy hiếp người khác à?

Sáu Hầu không phục, bức tức nói tiếp:

- Còn suốt ngày giả vờ mình là một người giỏi nhất thiên hạ để nịnh bợ Tổng Giám đốc Âu Dương, hừ, tôi thấy hần đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Sếp Âu Dương là một nữ thần, hần có thể với tới sao? Tôi nhổ vào, hần nên đứng trước gương soi lại mình đi.

- Được rồi, được rồi.

Giang Hồ thấy hần lải nhải không dứt nên cũng hơi bực mình:

- Sáu Hầu cậu nói ít lại vài câu đi, lúc này huynh đệ chúng ta đang ở đây cả, nếu Hoàng Đại Tiên đi ngang qua nghe thấy thì toàn bộ tổ của chúng ta sẽ bị gây khó dễ đấy.

Dù sao Giang Hồ cũng là người có thâm niên, mặt cũng tỏ ra uy nghiêm nên Sáu Hầu nhẹ nhàng thờ ra, không dám nói nhiều nữa.

Vương Dung thấy không khí căng thẳng nên cầm điều thuốc đi một vòng, cười nói:

- Hoàng Đại Tiên? là biệt danh của đội trưởng Hoàng à?

- Ha ha, đội trưởng Hoàng thần bí khó lường, cái gì cũng biết cho nên....

Giang Hồ cười, chớp mắt ra hiệu, lấy ba con gà mới nướng từ trong túi ni lông ra:

- Tiểu Vương, hôm nay cậu có lộc ăn đó, tôi vừa mới nói người ở căn tin dùng lò nướng để nướng giúp ba con gà này, xem như có bữa com nho nhỏ đón tiếp cậu. Đến đến buổi tối, sau khi làm việc xong tôi sẽ mời các huynh đệ đi uống rượu, tối đây, tối đây, cùng ăn đi rồi còn làm việc nữa.

Trừ ba con gà nướng ra thì còn một vài món ăn khác nữa, điều này khiến Vương Dung cảm thấy kì lạ nên hỏi:

- Bây giờ mới 10 giờ rưỡi mà đã ăn com trưa rồi à?

- Tiểu Vương, cậu không biết rồi.

Giang Hồ cười nói:

- Đội ngũ này của chúng ta ngoài việc đi tuần tra hằng ngày thì còn phải phụ trách bãi đỗ xe, giám sát máy móc, bảo đảm cho nhân viên dùng com trong trật tự, an toàn,... vì nhân viên ăn com theo từng nhóm, kéo dài từ 11 giờ đến 1 giờ nên không thể ăn tại chỗ được, cần có người trong coi của cái.

- Hừ, Hoàng Đại Tiên còn không phải là khinh thường người khác, giao cho chúng ta những công việc bẩn thỉu sao?

Sáu Hầu bực mình nói xong thì lại cầm cái chân gà lên gặm.

Cho tới bây giờ Vương Dung chưa bao giờ là một người nhiều lời cả, hần cười ha ha và ngồi vào ăn com với mọi người. Cả một đám đàn ông ăn như hổ đói. Cái bầu không khí náo nhiệt nho nhỏ này khiến cho Vương Dung hoài niệm về quãng thời gian trước cùng với các huynh đệ ăn thịt, uống rượu thâu đêm suốt sáng.

Sau khi ăn xong, đội phó Giang Hồ bắt đầu sắp xếp công việc, ví dụ như thay ca cho mấy anh em trực ở bãi đậu xe, sắp xếp người đi tuần trên lầu. Quan trọng nhất vẫn là giữ trật tự cho mọi người lúc ăn com, mặc dù ở công ty này đều là thành phần tri thức nhưng nhiều người thì cũng rất phức tạp. Hơn một ngàn người thì việc phát sinh mấy chuyện lộn xộn rất dễ xảy ra.

Về phần phòng trực ban cũng cần có người ở lại để nghe điện thoại, nếu có chuyện xảy ra thì sẽ gọi người có trách nhiệm đến giải quyết. Tóm lại thì về mọi phương diện đều bị thiếu nhân công.

Vương Dung từng trải rất nhiều nhưng đây là lần đầu tiên được đi làm chính thức ở một công ty, lại làm một bảo vệ nên không tránh được cảm giác mới lạ, Lão Giang đã giúp hần làm quen với môi trường ở đây, sau đó để Hứa Bình An dẫn hần đi trải nghiệm việc giữ trật tự bữa com trưa của nhân viên.

Vương Dung trở về lần này ngoài việc hy vọng giải hòa, giải quyết được một vài vấn đề thì mục đích chính vẫn là vâng theo nguyện vọng của mẹ, làm một người bình thường để có thể hòa nhập vào với xã hội này.

- Hứa sư phụ, phiền sư phụ cho tôi biết bây giờ tôi phải làm gì?

Vương Dung vui vẻ hỏi:

- Vương đại ca, anh cứ gọi tôi là Tiểu Hứa hay là Bình An cũng được.

Hứa Bình An thật thà, xấu hổ nói:

- Anh gọi tôi là sư phụ, tôi không dám nhận đâu. Thật ra công việc của tổ mình cũng đơn giản thôi, chỉ là giữ gìn trật tự, nếu có người cãi cọ, xung đột thì phải chạy tới giải quyết nhanh chóng.

- À, tôi hiểu được sơ sơ rồi, lát nữa cậu nói cho tôi biết cụ thể là phải làm những gì nhé.

Vương Dung gật đầu, sau đó đến gần nói:

- Tiểu Hứa, nhìn qua vóc dáng của cậu hình như cậu cũng từng đi lính hả? Sao không ở quê làm ăn mà lại chạy đến cái thành phố Hoa Hải này? Chỉ cần có một chút quan hệ thì có thể vào được lực lượng an ninh ở quê, điều đó cũng tốt mà.

- Đúng vậy, Vương đại ca. Tôi cũng từng đi lính hai năm, mới xuất ngũ năm ngoái.

Hứa Bình An cười ngây ngô nói:

- Trong lúc tôi ở trong quân ngũ thì vợ tôi bán quán ăn ở Hoa Hải, lúc tôi xuất ngũ thì vợ tôi nói đã đến thành phố Hoa Hải rồi, vậy nên tôi lên đây luôn. Tôi không có việc làm nên thấy công ty này thông báo tuyển dụng bảo vệ liền nộp đơn xin việc. Ngày đó tôi nhìn còn được gặp sếp Âu Dương xinh đẹp nữa. Đúng rồi, vợ tôi tốt lắm, nấu ăn cũng rất ngon, hôm nào sẽ giới thiệu cho Vương đại ca biết.

- Ha ha, cũng được.

Vương Dung thấy cậu này thật thà, chất phác, vui vẻ thì trong lòng thấy ấm áp lạ lùng, không kiềm chế được nên vỗ bả vai cậu ta mà cười:

- Giới thiệu vợ cậu rồi kêu vợ cậu làm vài món đặc biệt cho nhóm chúng ta nhắm rượu nhé.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mặt tôi đen nhưng tôi rất khỏe mạnh.

Tại khu phố trung tâm tắc tắc vàng này muốn có một căn tin để hơn một ngàn nhân viên ăn cơm cùng một lúc là rất khó, chỗ ngồi trong căn tin này không phải nhỏ nhưng cũng lắm cũng chỉ chứa được ba bốn trăm nhân viên ăn cơm một lúc thôi, vậy nên phải chia làm ba đợt ăn.

Giữ trật tự, ngăn chặn việc đánh nhau, nói thì đơn giản nhưng thật ra cũng khá mệt mỏi, nhất là trong căn tin ồn ào, nhốn nháo không ngừng, cần có một chút thời gian để làm quen, nhưng Vương Dung đã nhanh chóng quen với điều này.

Người, nhất định phải giỏi trong việc tìm được thú vui trong môi trường công việc buồn tẻ, mà Vương Dung chính là một người như vậy. Cái công ty với hơn một ngàn người thì chắc chắn có rất nhiều phụ nữ, phụ nữ càng nhiều thì xác suất xuất hiện mỹ nữ cũng nhiều hơn.

Huống hồ những người đẹp sống ở thành phố thì sẽ hơn con gái ở nông thôn về khoản ăn mặc, chăm sóc cơ thể, cuộc sống cũng hơn hẳn và đương nhiên là số lượng người đẹp cũng sẽ nhiều hơn. Hắn chưa bao giờ tự xưng mình là chính nhân quân tử cả, thật sự thì cũng có đôi lúc hắn phát sinh tư sắc với những cô nàng có khí chất tốt. Hắn không dùng cách gây kinh động tới các nàng mà âm thầm nghiền ngẫm một thời gian, sau đó mới đánh giá các nàng.

Thình thoảng có người đứng xếp hàng mà đụng chạm rồi xảy ra đánh nhau thì phải đi hòa giải, công việc cũng không lấy gì là cực khổ lắm.

- Vương Dung, đang nhìn người đẹp à?

Phương Vi Vi bất ngờ xuất hiện ngay phía sau, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, khẽ cười nói.

- Ha ha, tôi tìm thử xem có người nào đẹp hơn cô hay không đó mà.

Vương Dung ra vẻ tiếc nuối, thờ dài nói:

- Đáng tiếc, tôi vẫn chưa tìm được mục tiêu.

Cô gái nào cũng thích được người khác khen, huống hồ hắn lại khen ngay trước mặt mình, điều này làm cho Phương Vi Vi đỏ mặt, khẽ mắng:

- Buổi sáng nhìn anh rất hiền lành, đoán anh hẳn là người tốt, không ngờ lại là người leo mép như vậy, xem ra tôi nhìn nhầm rồi.

- Hiền lành, người tốt hả?

Vương Dung vuốt khuôn mặt thô ráp của mình, cười gượng:

- Vậy tại sao cô không chửi tôi là đồ xấu xa này nọ đi?

- Hi hi.

Phuong Vi Vi bật cười, liếc hần một cái.

- Được rồi, được rồi, vậy tôi sẽ coi anh là người xấu, thế nào, người xấu, buổi tối đi ăn com cùng nhau được không? Tối nay tôi rảnh.

- Ăn com tối cùng người xấu à?

Vương Dung chớp mắt, nhìn cô từ trên xuống dưới:

- Cô không sợ có chuyện gì xấu xảy ra à?

Phuong Vi Vi bị ánh mắt của hắn dọa phải lui lại nửa bước, nhưng nhìn hắn vừa nói vừa cười là biết ngay hắn nói đùa, giận dỗi hừ một tiếng:

- Anh cũng đừng coi thường tôi, tôi cũng từng được học qua kỹ thuật phòng tránh những con sói lang dành cho phụ nữ đấy, nếu anh dám làm chuyện xằng bậy thì nên suy nghĩ kĩ trước khi làm. Chẳng qua là tôi muốn mời anh ăn com để thay lời cảm ơn thôi. Vương Dung, anh cứ từ chối lời mời của một cô gái mãi như vậy cũng không lịch sự lắm đâu. Tất nhiên, nếu bạn gái hay vợ anh không muốn thì cứ coi như tôi chưa nói gì.

- Tối nay tôi có hẹn với Lão Giang và mấy anh em trong đội bảo vệ làm lễ tẩy trần rồi.

Vương Dung không để ý đến lời mời của cô.

- Vậy à? Tôi có thể mượn Lão Giang năm đồng tiền mua tượng Phật nhưng vẫn không đủ tiền.

Phuong Vi Vi lắc lắc hai tay, khề cười nói:

- Giá cả nhà ở Hoa Hải rất cao, tôi phải cố gắng gom góp tiền thì mới mua được, bằng không thì đành chịu.

- Góp tiền để mua nhà à? Một người xinh đẹp và có năng lực như cô chỉ cần gả cho một ông chồng triệu phú là có thể có được căn nhà như ý rồi mà.

Vương Dung cười nhạt nói:

- Một cô gái còn trẻ mà phải tiết kiệm tiền để mua nhà, cô không thấy một mối sao?

- Vương Dung, anh cũng không nên coi thường phụ nữ chúng tôi, tôi tin rằng dựa vào năng lực của mình, dù sớm hay muộn thì cũng có thể đứng vững ở thành phố Hoa Hải này. Ô kìa, thiếu chút nữa là anh thành công trong việc đánh trống lảng rồi, nói đi, anh có định đi ăn com tối với tôi không?

- Nhưng mấy người anh em của tôi không nói là được đem theo người nhà.....nói là phải tham gia vào hoạt động bên ngoài nào đó nữa.

Vương Dung vừa nói vừa cười.

Phuong Vi Vi đỏ mặt, khề gất lên:

- Đây, đây, ai là người nhà của anh hả? Một đám đàn ông xấu xa.

Liếc ngang qua một cái, xoay người bỏ đi, nhưng đi chưa được hai bước thì quay đầu lại hỏi số điện thoại di động của Vương Dung, khẩu khí cũng không lấy gì làm thân thiện cho lắm.

- Hừ, coi như anh lợi hại, dùng chiêu lật mềm buộc chặt, nhưng anh cũng đừng hiểu sai ý của tôi, tôi chỉ định mời anh ăn một bữa com để cảm ơn anh mà thôi.

Dứt lời cô hất tóc ra sau, xoay đôi giày cao gót bước đi nhẹ nhàng, để lại trong tâm trí hắn bóng dáng của một người con gái đẹp.

Vương Dung cũng không nói gì, thầm nghĩ mình thật sự không hề dùng đến cách lật mềm buộc chặt nọ.....

- Vương đại ca, người vừa rồi là Trưởng phòng Phuong vừa mới lên chức đúng không? Đáng người đẹp thật, giống hệt như mấy ngôi sao điện ảnh vậy.

Hứa Bình An sau khi đi tuần tra một vòng trở về thì tới gần hắn.

- Vương đại ca, tại sao anh lại không chịu đi ăn com với cô ấy? Chắc chắn thể diện của anh sẽ được nâng lên, các huynh đệ cũng sẽ phục anh.

Vương Dung phá lên cười, vỗ vỗ bả vai cậu trai trẻ nói:

- Thể diện của con người cần dựa vào sức mình mới có được. Huống hồ ta lại dựa vào phụ nữ để nâng thể diện lên thì đúng là không có ý nghĩa gì cả. Chuyện này bàn sau đi, các huynh đệ uống rượu thì không nên để người ngoài vào.

- Vương đại ca nói chuyện rất có đạo lý, tôi cũng từng nói Tiểu Thúy đừng đến, đàn ông uống rượu thì đàn bà không nên xen vào làm gì.

Hứa Bình An liên tục gật đầu nói.

- Nói ít thôi, ha ha.

Vương Dung nắm cậu ta một cái và nói:

- Tiếp tục đi tuần tra đi.

Công việc của bảo vệ tuy vất vả và hơi bận rộn nhưng cũng không quá khó khăn. Buổi tối, Vương Dung đứng hẹn đến gặp các anh em trong đội bảo vệ, sau đó vào một nhà hàng nhỏ có giá cả vừa phải rồi cùng nhau uống rượu, nói chuyện phiếm, khoác lác, bốc phét. Những người dân bình thường họ sống rất đơn giản, cũng không có quá nhiều yêu cầu, uống rượu bình dân, mấy chục đồng một chai, đồ ăn thì hai, ba trăm đồng trở lên. Sau khi uống rượu xong thì mọi người nói chuyện vui vẻ với nhau như huynh đệ kết giao đã hơn chục năm vậy.

Hơn chín giờ tối tôi xin phép Lão Giang về trước để đi đến một nơi gọi đầu giải trí, vì người toàn mùi rượu nên không đi tàu điện ngầm được, gọi taxi thì taxi cũng không đến nên đành đi bộ lang thang dưới con đường ngập tràn ánh đèn sáng chói.

Chung quanh có rất nhiều xe cộ, có những đôi nam nữ thể hiện tình yêu cuồng nhiệt, có những người bước đi vội vàng nhưng cũng có những người sau khi ăn cơm tối thì thong thả đi dạo. Hắn yên lặng quan sát và chậm rãi bước đi, con người và không gian ở một nơi phồn hoa, yên bình như nơi này hình như không thuộc về hắn, và có thể hắn cũng không thuộc về nơi này.

Đi được một lúc thì điện thoại rung lên, vừa bắt máy thì nghe giọng của Phương Vi Vi cười nói:

- Nhóm tuần tra của anh đang ở đâu vậy?

- Gọi Tiểu Phương vào phòng gọi đầu đi.

Vương Dung cười khểnh nói:

- Ồ, anh cũng khá trung thực đấy.

Phương Vi Vi hơi ngạc nhiên nói:

- Anh thật sự không sợ tôi sẽ ghét anh à? Anh không thể nói dối được sao?

- Cô không phải vợ tôi thì việc gì tôi phải vất óc suy nghĩ để lừa cô?

- Đúng là một tên đàn ông xấu xa, nói dối không chớp mắt, quay đầu lại nhìn xem

Phương Vi Vi nói với giọng không vừa lòng.

- Cái gì?

Vương Dung bất ngờ quay đầu lại đã thấy trong đám đông người xe nườm nượp kia có một chiếc xe màu vàng vừa chạy tới dừng lại bên cạnh hắn. Cửa xe mở ra, một cô gái trẻ cầm điện thoại nhìn Vương Dung nói:

- Lên xe nhanh đi, chỗ này không thể đậu xe được đâu, sẽ gặp phiền phức với cảnh sát đấy.

Vương Dung không nói gì liền mở cửa xe và bước lên, cũng không hề xấu hổ trước những lời nói dối vừa rồi, hắn quan sát trong xe có rất nhiều đồ trang trí, cô ấy treo rất nhiều đồ vật, nhìn xung quanh đều có cảm giác ấm áp. Chờ cô lái xe đi hắn mới cười nói:

- Xe rất đẹp, trang trí cũng ấn tượng đấy.

Phương Vi Vi làm mặt giận, quay đầu lại bĩu môi nói:

- Đang ở nơi gọi đầu à? Anh gọi đầu ở ngay ngoài đường sao? Còn Tiểu Phương đâu? Vẫn còn có thể tỏ ra mình thanh cao sao?

Vương Dung nhìn cô thì phát hiện ra là tóc cô có chút thay đổi, những lọn tóc quăn xõa xuống bờ vai trắng ngần của cô rất đẹp. Hắn liền cười nói:

- Kiểu tóc này cũng không tệ lắm đâu, rất hợp với khuôn mặt và làn da của cô, phong cách rất tây.

- Đúng là nhân rồi mà, phải đến tìm Tiểu Phương để gọi đầu.

Phương Vi Vi nhếch mép cười.

- Tôi phát hiện ra anh cũng có nhiều ưu điểm đấy,

- Trung thực à?

- Không, da mặt đủ dày để khi bị người ta phát hiện mình nói dối vẫn không đỏ mặt, vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, lại giỏi trong việc làm chọc cho

người khác cười.

Phuong Vi Vi tiếc rẻ nói:

- Làm bảo vệ thật là tiếc, đúng là nhân tài không được trọng dụng, anh nên được chuyển sang bộ phận kinh doanh, anh nói lại với sếp là cho anh làm bên kinh doanh đi, có thể giúp công ty kiếm được thêm lợi nhuận đấy.

Chuyện này khiến hắn cười gượng:

- Trưởng phòng Phuong, chuyện này tôi nhận sai, cô cứ để tôi tiếp tục an phận với công việc bảo vệ này đi.
- Anh uống nhiều rượu lắm hả? Người anh toàn mùi rượu...

Phuong Vi Vi nhủ cái mũi xinh đẹp của mình lại, mở cửa thông gió, nói:

- Ở ghế sau có nước khoáng, anh lấy mà súc miệng, phía trước anh có hũ kẹo cao su, tôi đang lái xe nên anh tự lấy đi.

Vương Dung cười sảng khoái lấy nước khoáng uống và nhai kẹo cao su, nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Trưởng phòng Phuong, cô cứ vậy mà kéo tôi đi sao? Cũng không hỏi là tôi sống ở đâu sao?
- Tôi biết anh sống ở đâu làm gì?

Phuong Vi Vi đỏ mặt, khẽ gất một tiếng, giận dỗi nói:

- Tốt nhất là anh cứ ngồi đấy đi, tôi mang anh đi bán đấy.
- Được, nhớ bán tôi vào chỗ nào giàu có chút nha.

Vương Dung điều chỉnh ghế dựa để mình được thoải mái hơn một chút.

- Tiền lương bảo vệ thấp quá nên chỉ có thể tìm một nơi giàu có để được hưởng thụ thôi. Đúng rồi, tôi thấy cô cũng là một người giàu có, hay là cô "bao" tôi đi?

Phuong Vi Vi trừng mắt nói:

- Anh uống nhiều rượu rồi đấy, anh làm ơn tỉnh lại chút đi, giàu có hả, nhà giàu có mà họ thèm anh chắc? Người ta chỉ thích những người nhỏ nhắn, trắng trẻo thôi....anh cũng nên nhìn lại mình đi, chẳng khác Bao Công là mấy, lấy rượu trắng để rửa mặt chắc cũng không khá hơn đâu nhỉ?
- Hắc hắc, mặc dù mặt tôi đen nhưng tôi rất khỏe mạnh đấy.

Vương Dung tự hào đưa tay mình lên, gồng lên khoe chuột, nói:

- Bây giờ những người giàu có hình như đều thích chơi đùa với những người mặt mày trắng trẻo nên cũng cần thay đổi khẩu vị chút, về khoản này tôi tự tin là mình có thể đáp ứng được.
- Kết.....

Phuong Vi Vi sững sốt, thiếu chút nữa là xe phía sau tông vào đuôi xe cô rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lạnh lùng và nhiệt tình

Xe phía sau cũng nhanh chóng thối lại, chủ xe chưa kịp định thần lại đã điên cuồng bấm còi, chuyện này khiến mặt Phuong Vi Vi trắng bệch ra, tức giận quay đầu lại trừng mắt nhìn Vương Dung:

- Vương Dung, phiền anh trong lúc tôi lái xe đừng nói những chuyện thô tục ấy nữa.
- Được được, cô tập trung vào lái xe đi.

Vương Dung mỉm cười gật đầu và quay đầu về phía ngoài cửa sổ.

Phương Vi Vi hình như cũng thật sự tập trung vào việc lái xe, mãi đến hơn 20 phút sau tình hình giao thông dần ổn hơn thì cô mới nhìn Vương Dung vài lần. Thấy hắn thoải mái dựa vào ghế, ánh mắt khép hờ, sắc mặt không có biểu cảm gì, nghiêm túc như một pho tượng, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

- Này này, cái tên xấu xa kia, không phải là anh đang nghĩ đến những người phụ nữ giàu có phóng đảng kia đấy chứ?

Phương Vi Vi khẽ cười nói:

- Sao anh không hỏi là tôi đưa anh đến đâu vậy?

- Nhà cô đúng không?

Vương Dung cười híp mắt.

- Hừ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Vi Vi đỏ ửng lên, quay đầu lại nhìn hắn với sắc mặt không tốt.

- Vương Dung, tôi có một khả năng đặc biệt đó là đôi mắt của tôi rất lợi hại.

- Lợi hại?

Vương Dung lập tức tỉnh táo lại, cười hỏi:

- Mau nói có tôi nghe xem cô có khả năng đặc biệt gì? Có thể nhìn thấy tương lai hay thấy được quá khứ? Nếu như vậy thật thì mau nói giúp tôi xem thử vợ tương lai của tôi trông như thế nào đi, còn nữa, kì xổ số tiếp theo sẽ ra dãy số nào vậy?

- Anh đùa ít thôi.

Ánh mắt của Phương Vi Vi dần trở nên nghiêm túc.

- Từ nhỏ tôi đã có thể dễ dàng nhìn thấy trong lòng người ta đang nghĩ gì, đọc được suy nghĩ của người khác, nếu muốn nói dối thì tôi chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ngay lập tức.

- Tôi đoán hiện tại cô vẫn chưa có bạn trai.

Vương Dung thích thú cười.

- Chính xác.

Phương Vi Vi thần nhiên cười.

- Thân thiết với vài người nhưng không thể gắn bó lâu dài được, đều bị tan vỡ, hoặc là tôi không chịu nổi hắn, hoặc là hắn không chấp nhận nổi tôi. Dần dần tôi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, để tùy duyên thôi.

- Thực ra khả năng này cũng không tồi, có thể giúp cô nhìn nhận và hiểu rõ về người ta, sẽ không bị vẻ ngoài của họ đánh lừa. Khó trách Âu Dương Phi Phi lại xem trọng cô, giao trọng trách cho cô.

Tận đáy lòng mình Vương Dung cũng có chút khâm phục, nói:

- Có bản lĩnh như cô chỉ cần thêm thời gian thì nhất định sẽ thành công.

- Anh không sợ à?

Phương Vi Vi cười.

- Không phải là anh đang bị chốt dạ đấy chứ?

- Quân tử thẳng thắn vô tư, phóng đảng. Tôi chính là một chính nhân quân tử, chính trực, có ý chí, không việc gì là không thể làm được.

Vương Dung lại cười.

- Cho dù bị cô nhìn thấu tâm tư thì cũng không sao cả.

- Đúng là không thành vấn đề, anh cũng rất tự tin vào bản thân mình, cho rằng tôi không thể nhìn thấu tâm tư của anh sao?

Phuong Vi Vi cũng tò vè thần bí khó lường.

- Tôi bắt đầu tin rằng không một ai dám nói đến chuyện tình yêu với cô rồi đấy.

- Này này, anh nói vậy mà nghe được hả? Có biết việc không có ai theo đuổi là rất xấu hổ không hả, nhất là với một người phụ nữ tự nhận mình không đến nỗi nào như tôi.

Hai người đang nói chuyện thì Phuong Vi Vi lái xe đến một khu phố nhỏ náo nhiệt, hai bên đường đủ các thể loại nhà hàng và các quầy đồ ăn vặt thì đông nghịt, sau khi tìm được nơi đậu xe thì cô thuận miệng giải thích:

- Đây là khu phố gần trường đại học trước đây của tôi, đồ ăn ngon nhưng không hề đắt, tôi mời anh ăn khuya.

- Ặc, tôi vừa mới ăn xong cơm tối cách đây 40 phút.....

Vương Dung bất đắc dĩ nói:

- Ngoài ra còn một bụng rượu đầy ở đây.

- Tôi đã nói là mời anh ăn cơm để cảm ơn mà nếu anh ăn không nổi thì nhìn tôi ăn cũng được.

Phuong Vi Vi vội vàng xuống xe:

- Dù sao thì từ lúc tan ca đến giờ tôi vẫn chưa ăn tối nên rất đói, bắt quá coi như tôi cầu xin anh vậy.

- Tôi tin là cô phải tiết kiệm tiền để mua nhà.

Vương Dung vừa nói vừa dương dương tự đắc bước xuống xe, nửa cười nửa mỉa nói:

- Chỉ bằng dùng việc ăn uống này lại đi, như vậy thì kế hoạch mua nhà của cô sẽ gần hơn một bước đấy.

- Chuyện này không thể được, tôi đã nói mời anh ăn cơm thì nhất định phải làm.

Phuong Vi Vi cười gian manh.

- Huống hồ lâu rồi tôi không đến ăn ở đây nên rất nhớ, xem như một công đôi việc vậy. Đi tới đây, đây là nhà hàng Hồ Nam, mặc dù mặt tiền của nhà hàng không được tốt nhưng tay nghề của đầu bếp ở đây không tệ đâu, ngoài ra cũng rất vệ sinh nữa. Với món ăn ở đây anh có thể cảm nhận được hương vị chân chính của miền thôn quê.

- Cô vốn là muối từ của Hồ Nam à, thảo nào rất háo hức.

Vương Dung theo cô vào nhà hàng Hồ Nam này vì gần trường đại học nên có nhiều sinh viên làm ăn buôn bán, hàng quán bán đồ ăn khuya ở đây có hơn một nửa là sinh viên.

Đi thẳng đến vị trí gần cửa sổ, Phuong Vi Vi lật thực đơn, liếc qua một cái, nói:

- Anh nói như vậy là không đúng rồi, chúng tôi đều là muối từ của Hồ Nam, tất cả đều có tiếng là dịu dàng, hiền lành. Anh không biết ở đây có món nào ngon nên để tôi gọi giùm cho.

Nói xong không cần phân bua thêm cô liền cướp đi cái quyền gọi món của khách mời.

Vương Dung đã ăn rất nhiều, bây giờ nhìn ánh mắt sáng long lanh của cô gái kia với bộ dạng mong chờ thì trong lòng hần cười thầm, cảm giác cơ thể được thả lỏng một chút. Ít ra thì Phuong Vi Vi trước mặt hần không hề che giấu tính cách, suy nghĩ của mình.

Ở trên xe khiến hần thèm thuốc lá, cuối cùng có thể thỏa mãn rồi, Vương Dung vừa hút thuốc vừa uống trà, yên lặng đợi cô gọi món ăn.

Vì phải tiết kiệm tiền mua nhà nên cô cẩn thận chọn bốn, năm món rồi mới quyết định, tên món ăn cũng rất hay, dù sao hần cũng đã ăn no nên kêu cho hai người ăn thì đúng là lãng phí, tuy nhiên cô vẫn "thân mật" kêu cho hần hai chai bia để.....súc miệng.

Cô gái này đúng là có chút đáng yêu đấy.

- Cô mời khách mà chỉ có bấy nhiêu thôi không sợ tôi sẽ xem thường cô sao?

Vương Dung cười hỏi.

- Anh cũng rất thẳng thắn nói với tôi là đang ở phòng gọi đầu mà.

Phuong Vi Vi liếc nhìn hần và hừ một tiếng.

- Tôi mời khách có keo kiệt một chút cũng không đến nỗi nào, và lại đàn ông mà keo kiệt thì đúng là lòng dạ hẹp hòi. Phụ nữ keo kiệt là để chăm lo cho cuộc sống gia đình.

- Phụ nữ thì ngây thơ một chút vẫn tốt hơn, cứ như cô bây giờ thì sớm muộn gì cũng thành bà cô già thôi.

Vương Dung vừa uống trà vừa nói.

- Bà cô già đã là cái gì? Nếu không tìm được người đàn ông thực sự của đời mình thì tôi nguyện trở thành Phật sống.

Ánh mắt của Phuong Vi Vi rất kiên quyết.

- Cái này tôi gọi là thà ít mà tốt.

Chỉ trong chốc lát đồ ăn đã được mang lên, Phuong Vi Vi và Vương Dung ngừng việc tán gẫu và bắt đầu tập trung vào tranh giành món cá kho tiêu ngon hạng nhất ở Hồ Nam. Vương Dung nếm thử hai món, hương vị đúng là không tồi, nhưng hẳn đã ăn no rồi nên không thể ăn thêm nữa, đành phải ngồi uống bia.

- Lâu rồi không tới đây ăn, ngon thật, cay quá.

Phuong Vi Vi lè lưỡi, hít hà, uống một ngụm trà lạnh.

- Khi tôi còn là sinh viên thì trong nhà không dư dả gì, rất khó mới có thể tới đây ăn một lần, nhưng đến khi đi làm kiếm sống thì lại không rảnh. Vương Dung, hôm nay xem như tôi được hưởng phúc của anh, được ăn no và còn ăn ngon nữa.

Để chén trà xuống cô lại bắt đầu ăn như sắp chết đói đến nơi vậy, không hề để ý đến vẻ ngoài thực nữ cùng phong cách của một Trưởng phòng lạnh lùng, giỏi giang, đúng là có sự khác biệt rất lớn.

Vương Dung bị cô làm cho dở khóc dở cười:

- Trưởng phòng Phuong cứ từ từ mà ăn, tôi không giành đồ ăn của cô đâu.

Trong lòng hẳn cũng có một vài cảm xúc lạ, phụ nữ ời là phụ nữ, rồi cũng đến một lúc nào đó họ sẽ coi bỏ lớp mặt nạ hàng ngày của mình xuống.

- Vương Dung, tôi thấy anh rất lạnh lùng.

Phuong Vi Vi sau khi ăn xong, buông đũa, nghiêng đầu nhìn hẳn nói:

- Sao lại nói như vậy?

Vương Dung cũng thấy khó hiểu nên nói:

- Sao tôi lại thấy mình rất nhiệt tình vậy nhỉ?

- Theo trực giác của tôi thì anh chỉ giả vờ thôi, anh đeo một cái mặt nạ trên mặt mình, nhưng tôi không hiểu được về cái mặt nạ đó.

Phuong Vi Vi lại uống trà, giống như là đang tự hỏi chính mình vậy, ánh mắt dường như có chút tò mò, khó hiểu.

- Lúc ở trên xe tôi cũng đã nói là từ nhỏ sự quan sát của tôi rất nhạy bén, đó có thể là do thiên phú, cộng thêm việc cẩn thận nghiên cứu và kiến thức thu thập được thì tôi có thể thấy rõ được năng lực của mình. Mặc dù khả năng đúng không phải là 100% nhưng so với những người từng trải thì xác suất thành công cao hơn rất nhiều đấy. Tuy nhiên tôi không thể nhìn thấy tâm tư của anh được, không hiểu được gì cả.

Vương Dung uống hết nửa ly bia rồi cười:

- Nhìn không hiểu thì đừng miễn cưỡng, nếu cô cứ tò mò về một người đàn ông thì rất dễ rơi vào nanh vuốt của hắn đấy. Ăn xong bữa cơm này rồi về ngủ một giấc thật ngon là cô đã không còn nợ nần gì tôi nữa. Bắt đầu từ ngày mai hãy làm thật tốt việc của cô, lo kiếm tiền để được làm một bà chủ giàu có.

Phuong Vi Vi nhìn Vương Dung một cách thích thú, một lúc lâu sau mới thở hắt ra:

- Đây, chính là thứ cảm giác này đây, mặc dù anh cười với tôi nhưng lại làm tôi thấy rất khó gần. Tôi có cảm giác là anh dùng mọi cách để ngăn việc tôi phát sinh tình cảm tốt đẹp với anh. Tôi không biết đây là chiêu lạt mềm buộc chặt hay là anh thật sự muốn giữ khoảng cách với tôi nữa.

Sắc mặt Vương Dung dần trở nên nghiêm túc, trầm ngâm một lát thì mới lên tiếng:

- Trưởng phòng Phuong, cô rất đẹp, và cũng là một cô gái rất xuất sắc, rất tốt, còn tôi chỉ là một bảo vệ nhỏ bé, giữa chúng ta không nên có một cái gì đó quá thân thiết. Cũng trễ rồi, hôm nay chúng ta dừng ở đây thôi, cô là một cô gái thông minh nên chắc sẽ hiểu là tôi đang nói gì mà.

.....

Ngay lúc đó, cách chỗ Vương Dung ngồi khoảng 100 mét, bên ngoài xe cộ tấp nập thì có một chiếc xe Jetta có rèm xe dừng lại bên kia đường, trong xe có năm sáu người cả nam lẫn nữ, có một cô gái trong đó nhìn rất được với làn da nâu khỏe mạnh.

Nếu Vương Dung nhìn thấy cô chắc chắn sẽ giật nảy người lên vì đây chính là cảnh sát Trì, cô gái đã tranh giành cái bánh mứt táo với hấn vào tối qua.

Lúc này cô mặc một cái áo khoác trẻ trung, quần jean, nhìn rất năng động, những người còn lại thì ăn mặc cũng bình thường. Có một chàng trai khoảng hơn 20 tuổi trong nhóm đó không kiềm chế được nên hỏi hột hỏi:

- Này, cô nói thành viên của tổ chức tội phạm quốc tế kia ở đối diện với nhà hàng nhỏ này là có thật không vậy?

- Im lặng, đây là tin tình báo rất đáng tin cậy.

Sắc mặt của cảnh sát Trì cũng hơi căng thẳng, trầm giọng nói:

- Lát nữa trong lúc hành động mọi người cần phải cẩn thận, người của tổ chức tội phạm quốc tế kia rất độc ác và quỷ quyệt, căn cứ theo tin tình báo thì người chết trong tay hấn rất nhiều, trên người hấn có thể có vũ khí. Mọi người cứ từ từ mà thám thính, họ đều có áo chống đạn đấy.

Tuy nhiên trong ánh mắt cô có chút hưng phấn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Có nên cho hấn một viên đạn không?

.....

Phương Vi Vi hít một hơi sâu, nhìn hấn chăm chăm, một lúc lâu sau mới cười gượng và nói:

- Anh đừng hiểu nhầm, con người của tôi có chút bướng bỉnh, với những chuyện không rõ thì phải tìm hiểu cho ra lẽ. Tôi đã gây ra một vài chuyện khiến anh hiểu lầm và gặp phiền toái, tôi thật lòng xin lỗi. Đồng thời cũng xin cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi lúc sáng.

Nói xong cô liền đứng dậy cúi thấp người.

Sau khi tính tiền cả hai đều im lặng bước ra khỏi nhà hàng.

- Vương Dung, cần tôi lái xe đưa về không?

Phương Vi Vi lịch sự, mỉm cười.

- Ha ha, không cần phiền vậy đâu.

Vương Dung lắc đầu nói:

- Ở đây bắt xe về cũng tiện mà.

- Vậy ngày mai đi làm gặp sau nhé.

Phương Vi Vi mỉm cười vẫy tay và bước vào chiếc xe màu vàng của mình.

Vương Dung hút thuốc, nhìn theo xe của cô đi xa dần, vừa định gọi taxi thì nghe thấy bên phố đối diện có một người mặc áo khoác da kêu la thất thanh:

- Không xong rồi, con mồi bị kinh động nên đã rời khỏi nhà hàng, nhanh lên, đừng để hấn chạy mất.

Ầm ầm.....

Trong chớp mắt cánh cửa xe màu đen đột nhiên mở ra, một đám người mặc trang phục của đặc công đổ xô xuống đường phố chạy nhanh về hướng này. Phía sau họ còn có bốn năm người mặc đồ cảnh sát, tay cầm súng cũng đi theo lên. Trong số đó có một người phụ nữ rất mạnh mẽ có sức bật rất tốt, chỉ vài bước đã vượt qua nhóm đặc công, mục tiêu rõ ràng là ở hướng Vương Dung.

Đột nhiên có biến cố xảy ra, có một người chụp lấy cửa xe của Phương Vi Vi khi cô ấy đang ngẩng người ra ở đó và nhìn xung quanh không biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Con người của Vương Dung co lại, toàn bộ sức lực của hắn bùng phát lên, nhanh nhẹn chuồn đi như một con báo, thoát khỏi nơi đó. Lý do là vì hắn thấy cách chỗ Phuong Vi Vi khoảng bảy, tám mét có một người ngoại quốc có dáng người cao to, tóc vàng, mắt xanh.

Hắn vừa mới từ nhà hàng bước ra đã nhìn thấy rất nhiều người mặc đồ đặc công đột nhiên lao đến thì trong mắt hắn lóe lên sự sợ hãi, bị nhiều cảnh sát đuổi bắt như vậy thì có muốn chạy trốn cũng không dễ dàng gì.

Đối với một người lúc chạy trốn mà xác định là mình không thể trốn thoát thì sẽ phản ứng theo bản năng là bắt con tin. Gã đó đảo mắt qua liền thấy ở cách đó không xa là xe ô tô của Phuong Vi Vi, như vậy khả năng sẽ bắt một con tin có xe thì tỷ lệ trốn thoát sẽ cao hơn.

Phuong Vi Vi hoảng sợ ở bên trong, mắt lại không nhìn về phía sau nên không thể đoán được là có một mối nguy hiểm đang đổ xuống đầu cô. Đối với thể trạng to lớn của tên ngoại quốc lưu manh kia mà nói thì với khoảng cách bảy, tám mét gã chỉ cần hai giây là có thể tiếp cận đối tượng rồi.

Phuong Vi Vi vừa mới cảnh giác thì đã quá muộn, một cánh tay đầy lông từ phía sau tiến tới bịt miệng cô lại, một con dao lạnh như băng kề vào cổ cô, hắn dùng tiếng Anh để nói với cô.

- Tiểu thư xinh đẹp, đi.....

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau, gã ngoại quốc kia tay cầm dao còn chưa kịp đặt lên cổ cô thì đã bị Vương Dung dùng lực túm lấy gang bàn tay, giống như là một cái gọng sắt kẹp vào tay khiến tên lưu manh kia kêu lên một tiếng thảm thiết.

- Keng..

Con dao rơi xuống đất.

Vương Dung lạnh lùng kéo gã xuống đất, dí sát vào mặt gã, hắn cũng đã thử sức chiến đấu của gã đó, thực lực của gã cũng chỉ nằm ở mức bình thường. Hắn có vô số biện pháp có thể dễ dàng vật ngã gã kia xuống trong thời gian ngắn mà không mất quá nhiều sức.

Tuy nhiên, trước mặt rất nhiều cảnh sát chìm mà thể hiện ra thực lực của bản thân thì đó là một hành vi ngu xuẩn, hành động dứt khoát, nhanh gọn, đâm vào gã lưu manh kia một đâm. Gã kêu la như con trâu đực bị chọc giận vậy, hắn cũng thực hiện một vài đòn đánh đâm khác nữa, cái thể loại quyền cước lộn xộn này thì trong mắt những người đi đường không đáng một đồng xu.

Gã lưu manh kia bị cảnh sát nhắm đến chắc cũng không phải là một trái hồng mềm, nếu là như vậy thì cho dù gã có liều mạng đánh trả Vương Dung, khiến hắn nằm lăn quay dưới đất để chạy trốn thì Vương Dung cũng không phải là loại người dễ ức hiếp nên sau bị đánh vài chiêu thì Vương Dung bèn dùng sức mạnh không khác gì trâu bò của mình để đối phó với gã lưu manh ấy.

Phuong Vi Vi là người sống ở thành phố nên trước đây đã từng chứng kiến nhiều vụ ẩu đả, cảnh đánh nhau kịch liệt, gay cấn như trong phim khiến cô bị ấn tượng sâu sắc.

Nhưng dù sao cô cũng không phải là thiên kim tiểu thư, mặc dù bị giật mình nhưng vẫn quan sát rất nhạy bén, điều đó giúp cô khi gặp chuyện thì có thể lấy lại bình tĩnh một cách nhanh chóng. Cô không làm chuyện ngu xuẩn để tránh việc "giúp thêm phiền", mặc dù sắc mặt tái mét nhưng cô vẫn bình tĩnh đá bay cái dao dưới mặt đất đi xa khoảng mấy mét.

Làm như vậy là rất thông minh, Vương Dung và gã ngoại quốc kia đánh nhau, tuy rằng gã rơi vào thế bất lợi nhưng với khoảng cách hơn mười mét thì trong vài giây ngắn ngủi cảnh sát không thể đến để giúp đỡ được. Gã lưu manh không có vũ khí thì trong một thời gian ngắn không thể khiến Vương Dung bị thương dẫn đến chết người được.

Cô nhanh chóng lui về sau vài bước, cô không chạy trốn chết mà chỉ tránh cho mình không bị gã lưu manh kia bắt làm con tin.

Một loạt hành động được xử lý một cách bình tĩnh và chuẩn xác khiến Vương Dung đang trong thế giằng co với gã ngoại quốc mà cũng thầm khen, khó trách Phuong Vi Vi có thể làm cho Âu Dương Phi Phi khó tính kia coi trọng, giao cho nhiệm vụ quan trọng, quả nhiên là một cô gái thú vị.

Phuong Vi Vi lui lại, giữ khoảng cách an toàn và nhìn Vương Dung đang liều mạng ngăn chặn gã ngoại quốc chạy trốn, hắn bị đánh trúng hai đòn khá nặng nhưng vẫn không buông tha cho tên kia. Vừa rồi cô bị khống chế nên sợ hãi, toàn thân mềm nhũn ra, còn hắn thì không một chút do dự vọt lên, không sợ con dao trong tay kẻ kia, cũng không sợ thể trạng tên kia to lớn, lợi hại, cứ thế xông lên.

Mặc dù bây giờ hắn cũng bị đánh thảm hại nhưng xem ra gã lưu manh kia không phải đối thủ của hắn, so với những anh hùng cứu mỹ nhân đẹp đẽ, gọn gàng chính tề trong tiểu thuyết và phim ảnh thì hắn hoàn toàn khác, tuy nhiên một cảm giác ảm áp và tin cậy tự nhiên nảy sinh trong lòng cô.

Hai lần, đã là hai lần hắn tự mình đứng chắn trước cô để bảo vệ cho cô, vì đối phương Chu Cẩm là một phụ nữ nên hắn không thể hiện hết bản lĩnh của mình, còn giờ khắc này hắn lại im lặng mà hành động, không hề che giấu bản lĩnh và dũng khí của mình.

- Bốp.

Vương Dung vừa bị đánh ngã xuống thì đồng thời đá một cước vào đầu gối của gã ngoại quốc, cho dù là không thể dùng hết sức được nhưng cũng đã đủ khiến cho tên kia té lăn quay xuống đất rồi.

- F**k you.

Liên tục bị đánh, bị chặn đường trốn nên gã ngoại quốc kia đã bị đẩy vào bước đường cùng, tức giận chửi lớn, trong lòng muốn trả thù, mở to đôi tay bóp vào cổ Vương Dung, chỉ muốn bóp chết hắn cho xong việc.

- Dừng tay.

Một giọng nói phần nộ vang lên, Trì Bảo Bảo giống như là một con báo mẹ đi sau mà tới trước, vừa rồi mặc dù cách đến mấy chục mét nhưng những hành động của vị "tiên sinh dũng cảm" kia đều trong tầm mắt cô.

Trì Bảo Bảo là người dám làm việc nghĩa nên thấy người dân kia dũng cảm đánh nhau với tên lưu manh thì cô rất vui, mặt khác thấy người kia không địch lại được tên lưu manh, lại còn bị đánh ngã nên trong lòng như lửa đốt, mà nỏ súng bừa bãi thì không được, lỡ tay làm bị thương quân chúng thì đúng là phiền toái lớn.

Vậy nên cô đành phải tự thân vận động, dồn hết sức lực bật lên phía trước, cố gắng một cách nhanh nhất đến trợ giúp, nhìn thấy kẻ kia định bóp chết người dám làm việc nghĩa thì nhất thời nhảy phốc lên, một tay bóp chặt yết hầu gã, một tay kéo cơ thể không hề nhẹ của gã ra.

Vài đặc công cầm súng cũng xông lên, dùng súng khống chế gã và còng tay gã lại. Mười mấy cảnh sát bao quanh gã ngoại quốc kia, Trì Bảo Bảo là người đầu tiên ra tay thì lúc này đi ngược ra khỏi đám đông đi đến chỗ Vương Dung đang nằm ho khan trên mặt đất, đưa một tay ra, khâm phục nói:

- Huynh đệ, thực sự cảm ơn anh, nếu không.....ơ.....sao lại là anh.....

Trì Bảo Bảo liếc mắt một cái liền nhận ra người dính đầy đất cát nằm dưới kia chính là cái tên lưu manh đã tranh giành cái bánh mứt táo và chơi xấu cô, khiến cô chịu nhục nhã, xấu hổ. Với Trì Bảo Bảo thì cho dù hắn có bị đốt thành tro cô cũng nhận ra được, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị "lỗ vốn" như vậy bao giờ.

Vương Dung bị thảm hại như thế đương nhiên là diễn trò cho cảnh sát xem rồi, chứ trên thực tế thì có thể nhẹ nhàng bắt tên ngoại quốc kia giúp cảnh sát nhưng chắc chắn sẽ bị đặt nghi vấn, thậm chí còn bị điều tra bí mật nữa.

Chuyện cũng thật kì lạ, trước đó Vương Dung hút thuốc, đến bây giờ điều thuốc vẫn còn trên miệng, hắn giả vờ ho khan hai tiếng rồi hút một hơi thuốc, vừa định đi thì gặp phải Trì Bảo Bảo. Gương mặt cô lạnh lùng, hừ một tiếng rồi lui lại, tức giận nói:

- Người tốt không sống được lâu, tai họa có thể để lại đến ngàn năm. Sao anh không chết đi? Không chết nhanh nhanh đi?

Trong lòng cô cũng đang vô cùng hối hận vì vừa rồi đến đây nhanh như vậy làm gì? Nên đi sau đồng đội, đứng ở ngoài cuộc chiến để quan sát một lát, đợi hắn bị bóp cổ đến lúc bán sống bán chết rồi hãy xông lên.

Vương Dung cũng sững sốt và nhận ra nữ cảnh sát đang đứng trước mặt mình. Với góc độ nhìn từ dưới mặt đất lên, nhìn cô so với hôm qua có phần mạnh mẽ, cứng rắn, cao lớn, đúng là tuyệt phẩm của nhân gian à.

Trì Bảo Bảo sau vài giây ngẩn người ra thì bắt đầu suy nghĩ về tình huống này, hắn lại là người có thể liều chết, không sợ hy sinh.....nhưng nhìn cách hắn ngậm điều thuốc nghiêng qua một bên, hai mắt nhìn trực diện vào cô với bộ dạng thêm nhỏ dãi thì Trì Bảo Bảo lại bị kích động và tự hỏi có nên cho hắn một viên đạn hay không?.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ngôi nhà nhỏ ấm cúng

- Cô là cảnh sát à?

Phương Vi Vi thấy gã ngoại quốc đã bị bắt nên vội vàng chạy đến giúp Vương Dung đứng lên, vừa lo lắng cho tình trạng vết thương của hắn vừa nhìn nữ cảnh sát kia với thái độ không vừa lòng, tức giận nói:

- Thái độ của cô là gì vậy? Đồng nghiệp của tôi vừa mới giúp các người bắt được tên kia đấy.

- Đồng nghiệp?

Trì Bảo Bảo cuối cùng cũng hiểu được tại sao tên vô liêm sỉ kia lại đột nhiên trở nên dũng cảm như vậy? Hóa ra là vì cứu người đồng nghiệp xinh đẹp à? Cái màn anh hùng cứu mỹ nhân cũ rích kia có vẻ cũng có được hiệu quả đấy chứ. Nhìn dáng vẻ của cô gái kia là biết cô ta cảm động sắp khóc đến nơi rồi. Không được, không được, một cô gái xinh đẹp, đoan trang như thế này không thể để lọt vào tay của tên vô liêm sỉ kia được.

Ngay lúc cô vừa định mở miệng để chửi bới Vương Dung thì hình như hắn có thể nhìn thấu được ý định của cô nên quay lại trấn an Phương Vi Vi:

- Tiểu thư Phuong, quên đi, quên đi, vị cảnh sát này với tôi trước đây có xảy ra một vài chuyện chơi đùa không hay nên thái độ không tốt cũng là điều đương nhiên, hơn nữa tính cách của nữ cảnh sát này hơi trẻ con nên chúng ta không cần phải so đo làm gì.

Nhìn dáng vẻ của hắn ra vẻ rộng lượng, lời nói của Trì Bảo Bảo hắn nghe tai này lọt qua tai kia, không thèm để ý. Hắn vừa thể hiện mình rộng lượng vừa nhân tiện nói ra nguyên nhân chơi đùa này nọ khiến cho người khác hiểu lầm Trì Bảo Bảo là con nít không hiểu chuyện.

- Đúng rồi, tôi tên là Vương Dung, còn chưa kịp biết tên cô.....

Wương Dung sau khi được Phuong Vi Vi đỡ đứng dậy, nói:

Sắc mặt của Trì Bảo Bảo đã dần tối đen lại, thấy hắn đứng trước nữ đồng nghiệp xinh đẹp ra vẻ phong độ thì khí nóng trong người cô càng dâng lên mạnh mẽ hơn. Chẳng qua trước mặt bao người thì người này vừa rồi đã làm việc nghĩa hiệp dưới sự chứng kiến của mọi người nên cô đành phải nén giận nói:

- Trì Bảo Bảo.

- Cật Bảo Bảo à?

Wương Dung cau mày, nghiêm túc nói:

- Tôi đoán trong nhà cô trước đây rất nghèo.

- Anh.....

Trì Bảo Bảo bị chọc tức đến nghẹn thở mà chết, trừng mắt nhìn Vương Dung, vừa định mĩa mai lại vài câu thì điện thoại vang lên, cô nghe điện thoại với dáng vẻ nghiêm túc tôn kính.

- Lí Cục, tên tội phạm thuộc tổ chức tội phạm quốc tế đã bị bắt. Vâng, vâng, không có ai bị thương cả, được được, tôi sẽ lo liệu mọi việc.

Sau khi tắt điện thoại thì cô trừng mắt nhìn hắn và nói:

- Hừ, xem như anh gặp may, bây giờ tôi không có thời gian để tính toán với anh.

- Lí Cục à? Ha ha, vội vàng đi gặp lãnh đạo để nịnh hót hả?

Wương Dung trêu.

- Cái người tên là Lí Cục kia thật đúng là kẻ nhát chết, hành động lớn như vậy lại phái một đám tiểu binh ra trận sao?

- Anh mới là người sợ chết, Lí Cục vừa rồi tự mình dẫn theo một đội bảo vệ ở cửa sau đấy.

Trì Bảo Bảo then quá hóa giận, liếc hắn một cái:

- Lí Cục của bọn ta chính là Đại đội trưởng xuất thân từ lính đặc chủng biên phòng, từng lập được nhiều công lao, trải qua thực chiến rất nhiều và có được khả năng chiến đấu siêu việt. Một người nhỏ bé như anh không hiểu thì đừng nói lung tung, trong cục lý ai cũng đều kính trọng Lí Cục, anh mà nói lung tung coi chừng đồng nghiệp tôi nghe thấy được sẽ cho anh một trận đấy.

- Nghe có vẻ cũng lợi hại, chẳng lẽ còn lợi hại hơn so với việc tôi vừa dùng cảm bắt kẻ xấu sao? Tôi tốt xấu gì cũng đi lính hơn hai năm mà.

- Thôi đi, trình độ mèo ba chân như anh thì đến tám, mười người cũng không đến gần Lí Cục được, anh chỉ là một tên gốc thối, tôi xong việc sẽ đến tìm anh.

- Cảnh sát Trì, nếu cô vội thì tôi về trước nghỉ ngơi vì không biết là mình có bị nội thương gì không nữa.

Wương Dung vừa hút thuốc, vừa phui bụi đất trên người xuống.

- Đúng rồi, tôi là nhân viên của tập đoàn Mộ Thị, cô nhớ cho kĩ để còn quay lại trao cho thưởng cho tôi danh hiệu công dân dũng cảm, à, nghe nói là có cả tiền thưởng nữa. Tiểu thư Phuong, phiền cô đưa cho cô ấy danh thiếp để cô ấy để tránh việc cô ấy không tìm được tôi trao tiền thưởng.

- Nay này, trước hết các người phải theo bọn tôi về trụ sở để ghi chép lại đã.

Trì Bảo Bảo tức giận, thầm nghĩ tên vô liêm sỉ này chẳng những háo sắc, hạ lưu mà lại còn tham tài nữa, đúng là hàng hiếm của nhân gian mà. Cứ nghĩ đến việc bị hắn cướp công lại còn muốn xin trao thưởng này nọ khiến cho Trì Bảo Bảo thấy buồn bực, khó chịu trong người.

- Đồng nghiệp của tôi bị khiếp sợ nên tôi cũng không thoải mái cho lắm.

Wương Dung cự tuyệt nói:

- Chúng tôi phải về trước để nghỉ ngơi, dù sao ghi chép thông tin cũng không phải trong chốc lát, ngày mai cô gọi điện đến công ty của chúng tôi, vừa thông báo chuyện tốt của tôi và nói giúp tôi với sếp để tôi được tăng thêm tiền lương luôn nhé.

Đứt lời hần không thêm đề ý đến Trì Bảo Bảo mà nhanh chóng lấy danh thiếp của Phương Vi Vi đưa cho cô ấy. Trì Bảo Bảo tuy rất khó chịu nhưng dù sao người ta cũng không phải là người phạm tội lại hăng hái làm việc nghĩa nên hơn phân nửa con người hần là người tốt, cô đành phải im lặng.

Trên đường trở về Phương Vi Vi thấy ánh mắt của Vương Dung vẫn không hề thay đổi, cô lo lắng hỏi:

- Vương Dung, vừa rồi đánh nhau với tên kia anh không bị sao đấy chứ? Tôi đưa anh đến bệnh viện kiểm tra nhé?

- Ha ha, không sao đâu.

Wang Dung cười và ngả người ra sau.

- Tôi nói rồi, tôi rất khỏe mạnh, từ nhỏ đã tập luyện nên da thịt rất rắn chắc. Đúng rồi, đến ngã tư phía trước cho tôi xuống xe, tôi tự mình bắt xe về là được rồi.

- Sao vậy? Vợ hay bạn gái đang đợi trong nhà à?

Phương Vi Vi vừa lái xe vừa cười, nhưng trong đôi mắt hình như có nhiều cảm xúc hơn, mặt hơi đỏ.

- Hay là đến nhà tôi ngồi chơi một lát đã, ở đó tôi có dầu hoa hồng có thể giúp anh làm tan máu bầm đấy.

- Này, tôi sợ mẹ cô ở trong nhà sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất.

Wang Dung nháy mắt cười nói.

Tay Phương Vi Vi run lên, khoe miệng lộ ra một chút cảm xúc chua xót, vốn không nghĩ đến ngày đầu tiên hần đi làm đã cứu mình hai lần, nghĩ rằng đây là duyên phận do trời ban, không nghĩ rằng.....

Không khí có chút ngột ngạt và ngưng đọng, đến ngã tư Phương Vi Vi để Vương Dung xuống xe, sau khi nói lời tạm biệt thì lái xe đi thẳng.

Wang Dung đứng ở ven đường mỉm cười, đợi đến khi xe cô mất hút thì sắc mặt mới dần bình tĩnh và lạnh lùng trở lại, hần châm một điếu thuốc, thút chặt cái áo khoác nhàu nhĩ và bước đi.

.....

Một người đàn ông mặc đồ cảnh sát có khuôn mặt vuông, ngăm đen, tinh thần đầy hăng hái và oai phong đang trực tiếp chỉ huy điều tra hiện trường, dọn dẹp và khắc phục hậu quả. Ông ta chỉ đạo đầu vào đây, rất bình tĩnh, hiện trường đã được phong tỏa, vừa rồi bên kia đường, có một vài người ở trong nhà hàng dùng điện thoại để chụp hình cũng đã bị kiểm tra và xóa hết.

Trì Bảo Bảo với điệu bộ nôn nóng, vẻ mặt nghiêm túc đang kính cẩn lễ phép báo cáo tình hình một cách cụ thể và tỉ mỉ cho người đàn ông kia. Ông kiên nhẫn lắng nghe và luôn đưa ra những câu hỏi thách thức.

Gió đêm lùa qua, Vương Dung dứt hai tay vào túi áo, dựa vai vào tường, sắc mặt bình tĩnh và lạnh lùng, hút một hơi thuốc, dưới ánh đèn đường màu xanh nhạt khói thuốc bay lượn lơ rất đẹp, gió thổi qua liền tan biến không còn vết tích. Trong đôi mắt hần không có tí cảm xúc nào cả, chẳng qua là hần đang đứng từ xa để đánh giá người đàn ông mới 30 tuổi kia đã lên được tới chức Phó Cục trưởng.

Bỗng nhiên, Lí Dật Phong có linh cảm kì lạ, đồng tử đột nhiên co lại, đầu ngoảnh về phía Vương Dung nhưng ông ta không phát hiện ra điều gì nên thấy nghi ngờ, nhú mồm lại.

- Lí Cục, sao vậy? Phát hiện ra điều gì à?

Trì Bảo Bảo nhìn theo ánh mắt của ông ta nhưng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường cả.

- Không có gì, có thể là do gần đây quá nhiều công việc nên cảm giác của tôi có chút bất thường thôi.

Lí Dật Phong thu lại sự chú ý, nghiêm mặt nói:

- Tiểu Trì, vụ án trước báo cáo còn thiếu sót một vài chỗ, việc thẩm vấn lấy khẩu cung cứ giao cho nhóm khác làm. Trước mắt hãy dành thời gian cho vụ buôn bán thuốc phiện qua internet. Cô cần mang theo đồng sự để phối hợp và phát lệnh truy nã đến tất cả các phòng ban. Muốn bắt chúng nhanh chóng thì chúng ta không thể chậm trễ được, càng kéo dài thời gian thì sẽ càng có nhiều thuốc phiện tuồn ra thị trường làm nguy hại đến người dân.

- Tuân lệnh Lí Cục, tôi xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Trì Bảo Bảo kính trọng, lễ phép và thật tâm kính nể người tên là Lí Cục này. Nghe nói ông ta trước đây rất nổi tiếng ở vùng biên giới, ông ở đó tám năm và đã có tổng cộng mười lần truy bắt được đường dây buôn bán thuốc phiện với hơn mười tấn thuốc. Tự mình dùng vũ khí để đánh nhau kịch liệt với những phần tử buôn bán thuốc phiện không dưới mười lần và hàng chục vết thương trên người, có một lần bị trúng đạn suýt chết. Ngoài ra Lí Cục còn là

một tay súng thiện xạ, sau một năm đến làm việc ở ngành cảnh sát thành phố Hoa Thị đã giành được vị trí tay súng thiện xạ nhất ở đây. Theo một vài thông tin thì Li Cục xuất thân là một tay bắn tỉa, tuy nhiên không hiểu vì lý do gì mà lại lên làm đại đội trưởng ở vùng biên giới, và có thể là vì một vài lý do khác mà chưa ai thấy ông chạm vào khẩu súng trường bắn tỉa.

Tại thôn Giáo Sư Tân.

Tâm trạng của Vương Dung có chút mệt mỏi, định mở cửa nhưng lại phát hiện ra là không tìm thấy chìa khóa đành phải tìm một dây thép rồi đút vào ổ khóa, một lúc sau đã nghe tiếng "cách" và đẩy cửa vào, đèn trong phòng khách được bật sáng trưng.

Ghế sofa đã được sắp xếp lại một chút, nhìn rất dễ chịu, trên mặt bàn uống nước có một cái máy tính xách tay, một bịch khăn giấy cùng một bát mì thơm ngào ngạt, chính là mùi thịt bò kho.

Đèn trong nhà tắm cũng được bật sáng, bên trong không có tiếng nước mà lại có hơi nước bay lên, không cần nói cũng biết là Âu Dương Phi Phi đang nằm trong bồn tắm, lại còn lầm nhảm một bài hát nào đó mà hần chưa nghe qua bao giờ.

Vương Dung cởi cái áo khoác bản ra, ngồi xuống ghế, mũi người hương vị tô mì, mặc dù hần đã ăn tối và bốc phét cùng với Lão Giang nhưng trên thực tế thì đồ ăn không được nhiều, chủ yếu là uống rượu thôi. Còn cô gái Phương Vi Vi kia mời khách mà lại keo kiệt quá thể.

Lúc này đánh nhau nên tốn sức không ít, bây giờ thấy đói nên thuận tay bưng bát mì để ăn, một vài năm hần không ăn mì trong nước hóa ra nó vẫn ngon như vậy. Sau đó hần liếc nhìn màn hình laptop đang dừng lại ở hình ảnh một đôi tình nhân hôn nhau.

- Sao lại xem loại phim này cơ chứ?

Vương Dung thăm mắng, tiện tay ấn tiếp nút play, đôi nam nữ sau khi hôn nhau thì chuyển qua nói chuyện, à, hóa ra là phim Hàn Quốc. Xi, đường đường là một thực sĩ, quản lý hơn một ngàn nhân viên ở công ty mà lại xem phim Hàn Quốc, chả thấy IQ ở đâu cả.

Vừa ăn mì vừa xem phim Hàn Quốc đúng là rất thú vị à.

Khoảng hai, ba phút sau Âu Dương Phi Phi quần khăn tắm, tay cầm bộ đồ ngủ đi ra ngoài, nhìn thấy Vương Dung đang ăn tô mì thì nước mắt của cô chực trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đừng đùa, tôi là Đảng viên đấy.

.....

- À, sếp tắm xong rồi hả?

Vương Dung ngược mắt lên nhìn cô bắt chuyện, sau đó lại tiếp tục dán mắt vào bộ phim Hàn Quốc trên màn hình máy tính, đồng thời ăn tô mì một cách ngon lành.

- Đây là mì do tôi nấu.

Âu Dương Phi Phi lạnh lùng nói, sát khí lóe lên trong mắt cô.

- À, cảm ơn sếp đã quan tâm, biết tôi về nên nấu sẵn mì.

Vương Dung ngẩng đầu lên một lần nữa nhìn cô với ánh mắt cảm kích, thành thật khen ngợi:

- Mì cô nấu ngon lắm, mặc dù chỉ là một bát mì nhỏ nhưng tôi cảm thấy rất ấm áp.

Ấm áp, ấm áp cái đầu hần ấy, hần là cái thá gì mà cô phải nấu cho hần ăn? Cô giận tím mặt, nghĩ cô đường đường là một Tổng Giám đốc cao quý, bị xui xẻo nên đêm khuya đói bụng chỉ có thể ăn mì. Mặc dù như thế cũng hơi thiếu thốn nhưng lại có một tên đến giành mất bát mì của cô và ăn một cách ngon lành. Ấm áp, anh thích ấm áp đúng không? Được, bốn tiểu thư sẽ cho anh biết thế nào là trời đồng giá rét của tháng Chạp.

Cô buột thất lưng của bộ đồ ngủ lại.

- Cộp cộp cộp.

Mặc dù là một đôi dép nhựa nhưng cô cũng tốn mất vài đô la để mua nên lúc bước đi nó vẫn phát ra tiếng kêu như giày cao gót, Âu Dương Phi Phi gập máy tính xuống, ánh mắt nhìn hần từ trên cao xuống, nếu đôi mắt của cô mà là viên đạn thật thì chắc chắn đầu của Vương Dung đã bị bắn nát rồi.

Hóa ra xem phim Hàn Quốc cũng thú vị, đáng người của diễn viên nữ kia cũng không tệ, lại sắp coi cả quần lót thì đột ngột bị gián đoạn. Vương Dung thấy có chút oan ức nên ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Phi Phi, không biết bà cô già này rốt cuộc có phải bị bệnh về thần kinh hay không. Đang ăn và xem phim một cách vui vẻ thì bị phá đám, hấn làm về vô tội nói:

- Sếp đang làm gì vậy?

- Thứ nhất, mì là để cho tôi ăn.

Mặt Âu Dương Phi Phi như bị sương lạnh che kín, cô khiến cho căn phòng đang ấm áp thì bị gió lạnh tháng Hai thổi qua, gợn lên từng tiếng:

- Thứ hai, laptop cũng là của tôi nốt.

- Đây.....chỉ là một bát mì thôi mà, cô có cần phải như vậy không?

Vương Dung thấy cô đằng đằng sát khí nên ngập ngừng nói.

- Như vậy thì sao? Anh nói thì hay lắm, liên tục bị anh lừa gạt, giờ trên người tôi còn được bao nhiêu tiền hả? Đói bụng hơn nửa ngày, khó khăn lắm mới quyết định mua một bát mì về ăn, anh chưa hỏi ý kiến của tôi đã ăn, tôi, tôi có thể dễ dàng như vậy sao?

Càng nói Âu Dương Phi Phi càng thấy mình bị oan ức, nước mắt đã bắt đầu ứa ra. Bỏ ức hiếp mình cũng được, Mộ bá bá tính toán này nọ nhưng cũng là để giúp đỡ bố thì cũng chấp nhận được, nhưng không thể chịu đựng được việc suốt mấy đêm liền gặp phải loại người khốn nạn như Vương Dung, hấn tước đoạt hết tiền của cô, lại còn bắt cô trở thành con nợ của hấn nữa, một cái chần mà bắt cô ghi nợ hai mươi ngàn.....

- Đây.....

Vương Dung thấy bộ dạng tội nghiệp của cô, rung rung nước mắt nhưng lại bướng bỉnh không để cho cho nó rơi xuống thì đành đưa tô mì trả lại cho cô, áy náy nói:

- Cô đói như vậy thì trả lại cho cô, cô ăn đi.

Tuyển lệ của Âu Dương Phi Phi ngay lập tức bị một cái gì đó chặn lại, mắt mở to rất đẹp, đôi mắt với hai màu đen trắng rõ ràng đang chăm chú nhìn hấn, nói thế nào thì ở công ty cô cũng là sếp, bụng đói không thể ăn những thứ ngon lành, phải lấy mì để lấp đầy bụng đã là chuyện uất ức lắm rồi. Đó chẳng phải là giới hạn của sự cực khổ mà cô gặp phải sao? Vậy mà bây giờ cô phải ở cùng với con người này nửa năm sao?

Nhìn dáng vẻ « gió thổi báo giông tố sắp đến » của cô thì Vương Dung cũng có thể thấy được là cô nghèo như thế nào, đến mức phải ăn mì là hiểu rồi. Sờ vào túi áo lấy ra vài đồng tiền xu vừa mới đi taxi được thổi lại, để tránh cho việc cô đầu võ mồm, không tôn trọng người khác nên hấn cố ý không nhìn cô và đặt tiền ở trên bàn.

Tuy nhiên sau một lúc ngẫm nghĩ thì Vương Dung thấy hình như đưa thiếu vì giá cả hiện giờ tăng cao, hơn nữa đó là bát mì được nấu trực tiếp, sau khi lục lại một chút thì tìm thấy một tờ năm đồng hơi nhàu, tất cả đều để trước mặt cô.

Lúc ấy muốn đứng dậy đi khỏi nhưng cẩn thận cân nhắc lại nếu đã trả tiền rồi mà không ăn sạch thì không cam lòng nên quay lại ăn sạch bách tô mì mới thấy thỏa mãn và dùng khăn lau miệng, quay đầu lại nhìn cô với ánh mắt thông cảm, thờ dài quay đi.

Từ đầu đến cuối Âu Dương Phi Phi bị kích động bởi một loạt hành động của hấn, mắt tròn ngược lên, dờ người ra. Chuyện này là sao? Cô thấy lạnh run cả người, trong nháy mắt cơ thể cô như phát ra một luồng gió lạnh, cô thể thậm chí khác nào cô bé bán diêm cả.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà hấn dám ăn đồ của cô, lại còn bị ép buộc nhận tiền nữa chứ, hấn ăn bát mì do cô tự tay cực khổ nấu và kết quả là bỏ thí cho tám đồng tiền. Càng nghĩ càng không cam lòng. Âu Dương Phi Phi chạy đến đập cửa phòng với sự tức giận và nhục nhã trong lòng. Cho dù là trả thù lao thì cũng phải dựa vào khí chất, dung mạo và thân phận của bản tiểu thư mà trả chứ. Một bát mì như vậy ít gì cũng phải năm mươi đồng.

- Rắc rắc.

Lúc Âu Dương Phi Phi vừa đưa tay lên chuẩn bị gõ cửa thì Vương Dung mở cửa ra, nhìn thấy cô đứng trước cửa phòng mình, lấy làm lạ nên hỏi:

- Sếp tìm tôi có việc gì vậy?

- Á.....

Âu Dương Phi Phi ngăn người ra kêu lên một tiếng, lấy lại bình tĩnh, vội vàng bịt mắt, giậm chân nói:

- Vương Dung, Vương Dung, anh anh anh, tại sao anh không mặc quần áo mà lại ra đây? Mau quay vào mặc đồ đi.

Không mặc quần áo à? Vương Dung cúi đầu liếc nhìn cái quần lót màu đỏ của mình và tức giận nói:

- Sếp còn trẻ mà đã bị hoa mắt rồi sao? Tôi có mặc đồ đấy.

Âu Dương Phi Phi khẽ tách ngón tay ra cẩn thận quan sát rồi ngay lập tức bịt mắt lại, tức giận nói:

- Vương Dung, anh lừa tôi, rõ ràng là anh không mặc, tôi phản đối, nghiêm túc phản đối việc anh không mặc quần áo.
- Phản đối cái đầu cô ấy, tôi muốn đi tắm, cô đừng chắn đường tôi.

Wang Dung tức giận dùng tay đẩy cô qua một bên và nói:

- Chưa thấy ai quai đản như cô, cô đi du học ở nước ngoài về, tôi không tin là cô chưa từng thấy đàn ông mặc quần bơi trên bãi biển hoặc trong bể bơi.
- Tôi không đến bể bơi công cộng, không đến bãi biển công cộng.

Âu Dương Phi Phi mặt đỏ đến tận mang tai, bịt mắt nói:

- Hơn nữa pháp luật trong nước cũng nói rõ ngoại trừ là ở địa phương đó cho phép thì đàn ông mới có thể trần truồng ra ngoài, ở nơi công cộng mà làm như vậy thì nhiều khả năng sẽ bị buộc tội quấy rối tình dục. Vương Dung, đề nghị anh mặc quần áo vào ngay lập tức, nếu không tôi....
- Buộc tội tôi quấy rối tình dục à?

Wang Dung nổi cáu, nói:

- Đừng đùa, tôi là Đảng viên đây.
- Không biết xấu hổ.
- Tiểu thư Âu Dương, phiền cô cân nhắc lại sự việc cho rõ ràng.

Wang Dung gác lại chuyện đi tắm mà quang minh chính đại đứng trước mặt cô nói chuyện cho ra ngô ra khoai.

- Đây là nhà của tôi, tôi thích mặc như thế nào thì tôi mặc, nếu cô nhìn không quen thì hoặc là về phòng hoặc là đi khỏi đây, đừng có ở đó mà gào lên. Hơn nữa tôi chỉ hứa với cô là không mặc đồ ngủ đi dạo nhưng không hứa với cô là không mặc đồ ngủ đi vô phòng tắm đúng không?

Âu Dương Phi Phi tức đến mức mặt trắng bệch ra, giọng nói cũng run rẩy theo:

- Tôi, tôi dựa vào cái gì à? Chính là tôi đã trả tiền nhà, hơn nữa anh như vậy mà dám nói là đồ ngủ à?
- Cô trả tiền thì cũng chỉ có quyền được ở trong nhà này mà thôi, cô nghĩ bỏ tiền ra thì có thể điều khiển tôi sao? Tuy nhiên chuyện này cũng không phải là không thương lượng được.

Wang Dung chớp mắt, xoa hai tay, về mặt ám muội:

- Chỉ cần cô có thể trả giá hợp lý thì đừng nói là bắt tôi mặc áo khoác, ngay cả bắt tôi cởi đồ ngủ ra cũng được.
- Hạ lưu, vô liêm sỉ, biến thái.

Âu Dương Phi Phi mặt đỏ bừng, bỏ hai tay xuống, trừng mắt nhìn hấn:

- Được lắm, anh không mặc, không sợ người khác thấy thì việc gì bọn tiểu thư phải sợ? Coi như được xem sắc lang miễn phí vậy.

Cô dường như đã ngộ ra, trước mặt gã đàn ông này thì da mặt cần phải dày như một bức tường mới được. Về phần lễ tiết này kia, đừng gờn mặt, liệu hấn có biết viết hai chữ đó như thế nào không? Nếu muốn đầu thắng hấn ở mặt này, muốn hấn hiểu được lễ nghĩa, liêm sỉ này kia thì còn khó hơn việc làm cho mình trở thành người giàu có nhất thế giới nữa.

Học qua tâm lý học nên cô biết nếu cả hai người đều có tính cách mạnh mẽ, nếu như vậy mà mình tỏ ra yếu thế hơn thì đối phương sẽ càng kiêu ngạo hơn, nhưng nếu mình cứng rắn hơn thì đối phương sẽ trở nên yếu hơn.

Chân lý này rất đơn giản, nếu một cô gái đi trên đường vào ban đêm lại đột nhiên gặp phải một người trần truồng mà sợ hãi la hét, run rẩy che mặt thì sẽ khiến cho đối phương có được cảm giác thỏa mãn rất lớn. Nhưng nếu trưng ra một bộ mặt lạnh lùng, khinh thường, thậm chí châm chọc, khiêu khích một chút thì sẽ khiến lòng tự trọng của đối phương bị tổn thương, nói không chừng còn bỏ chạy trốn chết ấy chứ.

Đúng là vừa rồi Âu Dương Phi Phi nhất thời bị dọa cho nhảy dựng lên nhưng đó chỉ là lúc đầu, sau một lúc ngại ngùng và tức giận thì cô đã tỉnh táo lại và trấn an mình, trưng ra vẻ mặt bình thường nhất có thể.

Dùng đôi mắt rất quyến rũ và lạnh lùng nhìn quét qua người hấn, cô biết cho dù là một người tự tin đến đâu nhưng bị người khác soi mói thì cũng sẽ thấy không tự nhiên, khó chịu. Cô quyết định nhìn thật kỹ xem trên người hấn có khuyết điểm gì không rồi phóng đại ra để châm chọc một phen, để hấn chừa cái tật mặc quần lót đi lại trong nhà.

Tuy nhiên cô lại quên mất đây là lần đầu tiên trong đời cô đứng gần và quan sát thân thể của một người đàn ông.

Nhìn qua tổng thể thì làn da của màu đồng khỏe mạnh trên người cũng giống như khuôn mặt hắc, nhìn kỹ xuống dưới thì:

- Á.....

Sắc mặt của cô ngay lập tức trắng bệch ra, nhìn kĩ lại thì trên người hắc chỗ nào cũng có vết thâm và sẹo nông, sâu đủ cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tên này không xứng đáng được thông cảm

.....

Âu Dương Phi Phi có chút sợ hãi, thầm nghĩ mình đang ở cùng với một người đàn ông mà trên người hắc lại có nhiều vết sẹo như vậy, hơn nữa thoát nhìn qua là do những thứ sắc bén tạo nên, và một số vết thương giống như bị đạn bắn.

Không chỉ vậy, trên cánh tay trái của hắc còn có hình xăm đầu sói với đôi mắt u ám và hung tàn, sắc bén đến lạnh người.

Dù sao thì người này không thể nào là một người đơn giản được, mặc dù Âu Dương Phi Phi chưa bao giờ cho rằng hắc là người tốt, tuy nhiên chuyện vừa xảy ra trước mắt này đã vượt qua sức tưởng tượng mà cô có thể chấp nhận được. Từ nhỏ đến lớn những người mà cô tiếp xúc trong cuộc sống đều là người bình thường, ít nhất thì những thành phần như kẻ tội phạm, lưu manh căn bản chưa từng gặp qua, huống hồ là nhìn thấy một người cực giống với một tên tội phạm từng xém mất mạng như hắc.

Nhìn thấy cô hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch đứng dựa vào tường giống như là gặp phải một tên xấu xa độc ác khiến Vương Dung bật cười, phải ở chung với nhau nửa năm, khi thời tiết dần nóng lên thì chắc chắn cũng sẽ bị cô phát hiện.

Tuy nhiên so với việc đợi đến lúc ấy thì chi bằng nhân cơ hội này cho cô chuẩn bị tâm lý trước, nếu cô không thể chấp nhận được thì có thể đi khỏi đây, bên cạnh đó còn tránh cho hắc những phiền phức.

- Anh anh anh...

Âu Dương Phi Phi che miệng, mắt tròn lên nói.

- Cái gì mà anh anh anh?

Vương Dung cổ tỉnh nhe răng, lộ ra bộ mặt hung ác của xã hội đen, nói:

- Nhìn cái gì, chưa thấy người xấu bao giờ à?

Mặc dù trên người hắc có rất nhiều sẹo và hình xăm khiến cho Âu Dương Phi Phi có chút sợ hãi, nhưng chung quy lại thì cô cũng là Tổng Giám đốc, không phải là một cô gái nhỏ bé, ít nhiều cũng đã từng trải qua mưa gió. Bị Vương Dung nói như vậy thì con tức lại được dịp bùng lên.

- Người xấu thì sao? Ác cái gì mà ác? Vương Dung, tôi không cần biết trước kia anh là ai và đã làm những gì, nhưng bây giờ anh là nhân viên của tôi, sau này ở công ty anh phải tuân thủ quy tắc của tôi.

Vượt qua được sự sợ hãi ban đầu thì một lúc sau Âu Dương Phi Phi đã nhanh chóng thích ứng với tình huống này, dù sao cũng là người mà Mộ bá bá tin tưởng và nể nài mời về làm việc. Nhìn kỹ hắc lần hai thì phát hiện ra hắc có dáng người rất cân xứng, cơ thể có nhiều cơ bắp nhưng không quá to, nhìn rất đẹp. Về phần sẹo và hình xăm đầu sói kia chẳng những làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp mà ngược lại còn tăng thêm cho hắc vài phần hấp dẫn bí ẩn, hơi thờ thần bí. Điều này khiến cho cô không kiềm chế được khiến cô phải đoán rằng hắc đã trải qua chuyện gì và vết sẹo kia là từ đâu ra? Còn đầu sói kia có nghĩa là gì? Người này không phải là từng nằm trong một băng đảng tội phạm nào đấy chứ? Sau này hắc cái tà quy chính nên muốn tìm một công việc đứng đắn để đi làm sao? Trước kia hắc có chém giết người không?

Ôi, trí tưởng tượng của phụ nữ đúng là hơn người, nếu đúng như vậy thì Âu Dương Phi Phi sẽ phải đối mặt với những nghi ngờ về các mối nguy hiểm xung quanh mình, thậm chí là tưởng tượng đến nhiều thứ khác nữa.

Đàn ông không xấu thì phụ nữ không yêu, câu tục ngữ này rất phổ biến vì đây là câu chuyện có thật. Đối với một người phụ nữ mà nói thì một người đàn ông một sách, văn vẻ lịch sự, ăn nói thận trọng và một tên có vẻ đều cánh nhưng ăn nói ngọt xớt, có thể làm cho phụ nữ vui vẻ thì rõ ràng là người thứ hai có sức hấp dẫn và nhiều thách thức hơn.

Tuy nhiên Vương Dung cũng không có ý định săn người đẹp, với hắc mà nói thì dính vào một người phụ nữ như Âu Dương Phi Phi chắc chắn sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Nếu có nhu cầu với phụ nữ thì có thể đến quán bar tìm lấy một cô nào đấy để giải quyết nhu cầu, về mặt này Vương Dung có thể tự tin là làm cho các cô được vui vẻ.

- Sếp suy nghĩ nhiều quá rồi đấy.

Vương Dung nhìn vào mắt cô là biết được cô đang phát huy trí tưởng tượng nên tức giận nói:

- Đầu sói này là do thời trẻ ham chơi đua đòi nên xăm lên, còn sẹo là do tôi đi làm công trình xây dựng ở nước ngoài. Cô cũng biết là kiếm tiền ở nước ngoài không dễ dàng gì. Vì sinh tồn mà buộc phải đánh nhau để giành địa bàn làm ăn, có một lần công trình bị sập nên để lại vết tích. Cô xem vết sẹo lớn này đi, là do bị thép đâm vào đất, cũng may là mạng tôi lớn. Còn chỗ này rất giống bị dao đâm vào đúng không? Ha ha, thật ra cũng là do xui xẻo nên bị một thanh sắt sắc bén cứa vào đấy.

Theo những gì hần giải thích thì Âu Dương Phi Phi bất giác nhìn về dưới sườn hần, quả nhiên là vết sẹo ở ngay vị trí nguy hiểm. Mặc dù Vương Dung nói với vẻ thoải mái nhưng chỉ cần nhìn vào là Âu Dương Phi Phi đã thấy ghê người rồi, không khỏi nghĩ lại việc bộ dạng đáng thương của Vương Dung bị đè dưới lớp đất cát khi công trình sập, bị thép đâm vào nơi trí mạng, máu chảy tùm lum, mạng sống bị đe dọa.

- Anh đi làm công nhân ở nước ngoài à? Nhập cư trái phép hay là được đưa đi? Tại sao phải ra nước ngoài?

Mặc dù cô không hiểu rõ về nghề này nhưng cũng biết được đó là một công việc có tính nguy hiểm cực cao, không có đồ bảo hộ, không có nhân quyền. Hần bị thương nghiêm trọng như vậy mà vẫn có thể sống sót thì đúng như lời hần nói là mạng hần lớn. Trong lúc nhất thời cô cảm thấy đồng cảm với hần, cảm giác chán ghét cũng tiêu tan đi nhiều.

- Đương nhiên là nhập cư trái phép rồi.

Vương Dung nhún vai.

- Đại tiểu thư Âu Dương, trên đời này không phải ai sinh ra cũng có được may mắn là sinh ra trong gia đình giàu có, muốn gì được nấy. Tôi ra nước ngoài tất nhiên là để kiếm tiền.

- Kiếm tiền cũng có nhiều cách, đâu cần phải liều mạng như vậy?

Âu Dương Phi Phi đối với việc này không dám gật đầu bừa bãi, cau mày nói:

- Anh làm vậy là không có trách nhiệm với bản thân mình.

Cô cảm thấy có chút thoải mái, khó trách người này tham tiền, tham tài, hóa ra cũng là vì quá nghèo.

- Vậy nên chẳng phải bây giờ tôi đã trốn về nước rồi sao?

Vương Dung đã đạt được mục đích nên gấp dài rồi nói:

- Được sếp nhận vào làm bảo vệ thật là cảm ơn à. Trời lạnh rồi, tôi phải đi tắm đây, cô làm gì thì làm đi.

Hần thừa nhận Âu Dương Phi Phi không phải là người đẹp nhất mà hần từng gặp qua, nhưng cô có một khuôn mặt cân đối, đáng người, làn da đều rất ổn. Điểm lợi hại nhất của cô chính là khí chất lạnh lùng, cao quý, thông minh, nhạy bén mà hiếm có cô gái nào ở thời đại này có được.

Nhưng e rằng đó chỉ là bộ mặt của cô ấy trong lúc ở công ty thôi, về đến nhà thì cô đã bỏ lớp nguy trang đó xuống, sự cao ngạo, lạnh lùng ít đi, sự hiền lành, ôn hòa được thể hiện ra nhiều hơn.

Nhưng Vương Dung đối với cô chỉ dừng lại ở mức yêu thích mà thôi. Sau nửa năm hoàn thành được việc mà lão Mộ nhờ vả thì mọi chuyện sẽ rõ ràng và chắc chắn giữa hai người sẽ có rất nhiều xích mích.

Này, thái độ này là gì vậy? Âu Dương Phi Phi cau mày, phải khó khăn lắm mới tìm được một chút đồng cảm với hần vậy mà ngay lập tức bị hần ném từ chín tầng mây xuống. Người như hần không xứng đáng được thông cảm. Thắt chặt lại áo ngủ, hừ một tiếng nhẹ nhàng với vẻ mặt bất mãn, cô thu dọn máy tính xách tay và khăn giấy về phòng tiếp tục xem bộ phim Hàn Quốc kia. Bất mi bị hần ăn mất có thể xem như là một cách giảm cân cho mình vậy.

Vương Dung cũng chỉ cười, sau khi tắm xong trở về phòng nhìn thấy vạc giường trống trơn thì vỗ tay vào trán, quên mua chăn nệm mất rồi. Chịu lạnh một đêm rồi, giờ lại thêm đêm nữa, cũng may mà hần đã trải qua không ít chuyện khổ cực nên chuyện này cũng chỉ là chuyện con con thôi.

Mặc quần áo vào, dựa nửa người vào giường, lấy từ trong bao da ra một điều thuốc, dưới ánh trăng mờ ảo hần nhìn chăm chăm vào một bức tranh cũ. Trên ảnh là một người phụ nữ và một cậu bé mặc quần áo giả đi, người phụ nữ kia tuy không phải là mỹ nhân hàng đầu nhưng khuôn mặt cân đối, làn da trắng nõn, toát lên khí chất hiền lành, thùy mị, nét na.

Một lúc lâu sau hần mới khẽ mở cái bóp da ra, rút ra một cái kẹp tóc, nhìn nó chăm chăm, ánh mắt hần trở nên phức tạp, hình như hần đang suy nghĩ hoặc tính toán một điều gì đấy.

Đêm càng về khuya càng lạnh, khó có thể tin được là hần đã ngồi bất động như một pho tượng suốt nửa tiếng đồng hồ. Một đám mây đen bay qua che khuất ánh trăng chiếu vào cửa sổ khiến hần hòa tan vào bóng đêm...

.....

Một tiếng "rắc" vang lên.

Sáng sớm hôm sau nghe thấy tiếng Âu Dương Phi Phi đi ra khỏi nhà thì Vương Dung mới uể oải đứng dậy đi rửa mặt, thay quần áo và đi xuống lầu. Vì phải ở với Âu Dương Phi Phi, tối qua cô xem phim Hàn đến khuya khiến hần mất ngủ, so với trước đây thì bất cứ là thời gian nào, địa điểm nào, chỉ cần hần muốn ngủ thì có thể ngủ say ngay lập tức.

Cứ nghĩ là Âu Dương Phi Phi đã đi từ sớm rồi nhưng không ngờ là cô đang tranh cãi về vấn đề gì đó với một người bảo vệ và hai bà cô lớn tuổi dưới bãi đậu xe.

Hần khẽ nhú mồm, chỉ cần đảo mắt qua là phát hiện ra vấn đề, hóa ra là chiếc xe con BMW màu đỏ của Âu Dương Phi Phi chiếm mất chỗ đậu xe của người khác nên bị người ta dùng thùng rác cũ chặn ở đầu và đuôi xe.

Chỗ đậu xe này là trước đây được người dân trong khu góp tiền lại xây dựng nên, tuy nhiên đã không lường trước được sau này các gia đình mua xe hơi, chỗ đậu xe thì ít mà lại không có tầng hầm để xe nên chỗ đậu xe này luôn chật cứng, đậu xe phải theo chỉ định.

Hai bà cô kia đều nói giọng địa phương, vì quá tức giận nên nói hơi nhanh, ngay cả Vương Dung cũng chỉ có thể hiểu được bảy, tám phần. Đại khái là vì Âu Dương Phi Phi đậu xe ở trong này nên đêm qua họ phải gửi xe của mình ở bãi xe tư nhân. Một bà cô phân trần chuyện một giờ gửi xe ở ngoài thì mất bao nhiêu tiền, rồi khiến bà bị trễ giờ làm, ảnh hưởng đến công việc nhưng cho dù bị trễ giờ làm bà vẫn liều chết ở đây để bắt Âu Dương Phi Phi bồi thường 200 đồng tiền thiệt hại. Còn ông bảo vệ trung niên kia cũng tiếp lời, nói cô đi một chiếc BMW sang trọng như vậy thì 200 đồng chả đáng vào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ai lợi dụng ai?

.....

Đoán chừng nếu đổi lại là bình thường thì Âu Dương Phi Phi sẽ không nhiều lời mà ném ra hai trăm đồng để bảo vệ dẹp đường cho cô đi, nhưng hiện giờ vị Tổng Giám đốc đang "mắc nạn", lục khắp người tìm 50 đồng cũng không có.

Có lẽ cô đã từng có tranh chấp với đồng nghiệp trong công việc nhưng việc cô Thạc sĩ này cãi nhau với hai bà cô già trên đường phố đúng là chưa từng trải qua bao giờ.

Nói chưa được hai câu đã bị bà cô kia mĩa mai đến đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa giận, tay chân luống cuống cầm trong tay mấy chục đồng tiền lẻ, điệu bộ của đối phương cũng không tán thành, hơn nữa những gì họ nói cô nghe cũng không hiểu hết, chỉ có thể vừa nghe vừa đoán nhưng chắc chắn không phải là những lời dễ nghe.

- Tiểu cô nương, nhìn cách cô ăn mặc, lại đi một chiếc BMW nữa, chỉ có hai trăm đồng sao lại không chịu bỏ ra hả?

Người bảo vệ vừa hút thuốc vừa đứng ngoài xem kịch vui.

Lúc này là giờ cao điểm nên chỉ một lúc sau đã có nhiều người vây quanh xem. Âu Dương Phi Phi lớn chừng này nhưng chưa bao giờ bị nhiều người vây xung quanh như vậy, cô nôn nóng muốn rời khỏi bãi đậu xe, ứng phó với trường hợp này cô thật sự chưa có nhiều kinh nghiệm.

- Được rồi, được rồi, chuyện nhỏ thôi mà, có gì đáng xem đâu?

Vương Dung cau mày đi từ trong đám người kia ra, đứng chắn trước mặt Âu Dương Phi Phi. Lấy hai trăm đồng từ trong túi ra, cười ha ha rồi đưa cho bà cô già kia, nói:

- Thím Trần à, đây là bạn tôi, đậu xe ở nhà của mọi người đúng là không biết xấu hổ mà.

Bà già họ Trần kia ngẩn người, nhìn Vương Dung một lát rồi có chút nghi hoặc hỏi:

- Vậy à?

- Tôi là Tiểu Vương, Vương Dung, con của cô giáo Tiểu Tô.

Vương Dung cười với vẻ mặt dễ gần.

- Vài năm không gặp dì Trần đã không nhận ra tôi rồi.

- Ôi, hóa ra là Tiểu Vương à, sao lại trở về giữa ban ngày thế này?

Bà Trần lúc này mới hiểu ra, nhìn Vương Dung rồi nhìn Âu Dương Phi Phi, có chút xấu hổ nói:

- Tiểu Vương à, là lão Phủ không biết xấu hổ, Phủ Hiểu sao lại có thể nhận số tiền này được chứ? Nào tới đây Vương Dung, giúp mang cái thùng rác này đi đi.

- Ha ha, di Trần à, chuyện này cũng là do chúng tôi không đúng, di hãy nhận đi.

Vương Dung cười hiền lành, nhét tiền vào tay bà Trần rồi ngay lập tức đến giúp người bảo vệ đưa thùng rác đi chỗ khác, nhân lúc đó hắn đưa ra một gói thuốc lá và nói:

- Người anh em, giúp chúng tôi chọn một vị trí đậu xe ở đây nhé, gần nhà chúng tôi một chút.

Nhìn thấy nhãn hiệu gói thuốc mà Vương Dung đưa cho thì người bảo vệ cười híp mắt, nhận lấy gói thuốc rồi cam đoan nói:

- Không thành vấn đề, lát nữa tôi sẽ nói vài người nữa dọn sạch đồng cây bụi ở bồn hoa đằng kia để có thể đậu xe được.

- Ài chà, Tiểu Vương à, bạn gái của cậu đúng là rất đẹp đấy, rất giống với những ngôi sao điện ảnh.

Mấy bà cô kia bắt đầu vây xung quanh Âu Dương Phi Phi và nhìn cô từ trên xuống dưới, vừa nhìn vừa khen:

- Tiểu Vương à, bản lĩnh tốt lắm, ra nước ngoài kiếm được nhiều tiền trở về, giờ lại tìm được cô bạn gái xinh đẹp nữa.

- Ha ha, em oi em.

Vương Dung đang dọn dẹp đường đi thì cười ha ha để ứng phó với tình huống này, nhìn về phía Âu Dương Phi Phi và nói:

- Chìa khóa xe.

Lúc này Âu Dương Phi Phi có chút lúng túng không biết làm sao, cũng may có Vương Dung đến giải vây nên không do dự mà đưa chìa khóa xe cho hắn.

- Phi Phi, bị muộn giờ làm rồi, lên xe nhanh đi.

Vương Dung giả vờ gọi, đợi cô đỏ mặt tía tai cúi đầu chui vào phía sau tay lái thì Vương Dung mới cười và vẫy tay nói với mọi người:

- Các dì, các chú đi làm đi, lúc về sẽ mời mọi người ăn cơm.

- Được đấy, được đấy, Tiểu Vương đưa bạn gái đi làm đi.

Một đám người vây lại xem đều bị bà Trần đuổi đi để dọn đường cho Vương Dung, lúc này hắn mới khởi động xe, mở cửa kính, vừa cười chào hỏi vừa lái xe ra khỏi khu nhà.

Ngay cả Vương Dung cũng không phát hiện ra ở cách xa đám đông có một cô bé đang nắm tay một người phụ nữ nhìn có vẻ hiền lành, dịu dàng đứng quan sát từ đằng xa. Mặc dù cô cố gắng kiềm chế, che giấu cảm xúc nhưng bàn tay mềm mại vẫn không ngừng run rẩy, hai má trắng bệch không chút máu.

Sau khi đi ra khỏi cửa tiểu khu thì Âu Dương Phi Phi mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô có cảm giác mình là một cô gái vô tội bị rơi vào vùng địch chiếm đóng, cả người run lên, hoàn toàn không biết xử lý như thế nào cả. Nhìn Vương Dung xử lý tình huống vừa rồi khiến cô có phần phục hắn, hắn có thể xử lý êm đẹp một nhóm người lớn tuổi gây chuyện với cô, duy chỉ có một điều khiến cô không hài lòng nên đỏ mặt nói:

- Vương Dung, anh, anh, sao anh lại thừa nhận tôi là bạn gái của anh chứ?

Trong lòng cô nhủ thầm tên họ Vương này không phải là đang ảo tưởng đấy chứ?

- Tổng Giám đốc Âu Dương, đó đều là hàng xóm láng giềng, hàng ngày ra vào chạm mặt nhau, cô phải ở đây sáu tháng, nếu không nói cô là bạn gái tôi thì khi cô quay về không biết những người đó sẽ bàn tán về cô như thế nào đâu, họ đều đã về hưu, cả ngày không có việc gì làm nên rất thích tám chuyện của người khác đấy.

Vương Dung tươi cười nói:

- Tuy nhiên cô cứ yên tâm, chỉ là để qua mắt các bà cô ấy thôi, còn giữa hai chúng ta với khoảng cách về thân phận và địa vị thì không thể có khả năng phát sinh chuyện gì cả.

- Được, lần này cho qua, lần sau anh không được nói bừa nữa.

Âu Dương Phi Phi làm việc rất nguyên tắc, mặc dù Vương Dung có đôi lúc khiến cô không thích nhưng lần này đúng là hắn đã giúp cô giải vây, nói cách khác thì dựa vào một mình cô thì chỉ có thể hiểu được bốn, năm phần tiếng địa phương nên sẽ rất dễ bị những người lớn ở đây bắt nạt.

- Sếp, đừng biến tôi thành người lợi dụng cô như vậy, chuyện này tôi là người bị thiệt mà.

Vương Dung vừa lái xe vừa nói:

- Không được, không được, càng nghĩ càng thấy thiệt, cô phải kí vào đơn cho tôi mới được.

Âu Dương Phi Phi sùng sốt, tại sao một người đàn ông lại có thể vô liêm sỉ như vậy cơ chứ? Tự nhận một cô gái xinh đẹp làm bạn gái mình, đó không phải là một đặc ân dành cho hắn hay sao mà giờ lại nói là mình bị thiệt? Tại sao lại như vậy, hắn có liêm sỉ không vậy?

- Không nghĩ ra à?

Vương Dung nhanh chóng dừng xe bên lề đường, chỉ vào một cửa hàng bán đồ ăn sáng hơi cũ và nói:

- Trên người cô còn vài chục đồng thôi thì mời tôi ăn sáng để cảm ơn đi, tôi và cô sẽ nói chuyện kĩ hơn.

- Ăn sáng thì ăn sáng, tôi không tin giả vờ làm bạn gái của anh mà anh lại là người bị lợi dụng.

Âu Dương Phi Phi xưa nay cao ngạo mà giờ lại bị tên này làm cho mất mặt, nhưng mặc kệ như thế nào thì mời hắn một bữa sáng cũng là phải lẽ vì nếu hắn không giúp thì không biết thoát thân thế nào cả.

Cùng nhau bước vào cửa hàng ăn sáng, kêu một bát mì hoành thánh và bánh bao hấp phổ biến ở Giang Nam, lúc này Vương Dung mới nhìn thấy ánh mắt không được nhẫn nại của Âu Dương Phi Phi, vừa ăn vừa nói:

- Cô giả vờ là bạn gái tôi thì sẽ có lợi ích không nhỏ đâu, nhất là trong tiểu khu người ta sẽ nói, ồ, Vương Dung đúng là tốt số, vừa phát tài lại vừa có được một cô bạn gái xinh đẹp như vậy. Có thể nhìn nhưng không thể chạm vào cô, như vậy không phải là rất thú vị sao?

Âu Dương Phi Phi nghe hắn nói thì mặt nóng lên, nhìn không được nên bất thành linh dùng đũa đánh vào đầu hắn mấy cái:

- Vương Dung, phiền anh nói chuyện lịch sự một chút được không? Còn nữa, vừa rồi anh cũng nói, có được một cô bạn gái xinh đẹp như tôi thì hình như anh cũng được đẹp mặt lắm, chẳng lẽ anh không thích những lời khen đó hay sao? Hừ, vừa rồi tôi thấy anh cười đến híp cả mắt.

- Một tháng tôi lấy hai, ba nghìn tiền lương bảo vệ, vốn không có trình độ văn hóa gì nên phiền cô đừng yêu cầu quá cao. Còn chuyện mặt mũi này kia thì tôi thật sự không cần. Chuyện này ngược lại ảnh hưởng đến tôi rất nhiều đấy.

Vương Dung cắn một miếng bánh bao rồi thờ dãi nói:

- Cô không ở trong các hộ gia đình ở đây nên nửa năm sau sẽ phải mông chạy đi thì không bị ảnh hưởng gì, còn tôi thì phải đối mặt với những tin đồn xấu. Mấy bà cô nhiều chuyện kia cô cũng đã thấy rồi đấy, chắc chắn sau này họ sẽ chạy theo tôi và hỏi rằng, ôi, Tiểu Vương ơi, cô bạn gái đẹp như ngôi sao điện ảnh của câu đâu rồi? Sao không chạy theo người ta đi? Sau lưng còn phải đối mặt với dư luận rằng con trai của cô giáo Tô là người phung phí tiền của, tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy mà không biết giữ, để cho cô ấy chạy theo kẻ kém tiền hơn. Sếp nói xem sau này tôi phải chịu tiếng xấu như vậy rồi làm sao lấy vợ, ai trả lại công bằng cho tôi đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Trọng phu

.....

Âu Dương Phi Phi bị hắn nói như vậy thì vừa buồn cười vừa tức giận, nhất là khi hắn thờ dãi, rất giống với người đang oán giận trách cứ khi bị bội tình bạc nghĩa. Tuy buồn cười nhưng cô lại trừng mắt nhìn hắn, hừ một tiếng.

- Theo như anh nói thì đúng là anh phải chịu một sự mất mát rất lớn, làm cho tôi ngại quá, không thể bồi thường cho anh được, trong lòng thấy rất có lỗi.

- Nếu sếp đã có thành ý như vậy thì tôi mà từ chối sẽ bất kính, yêu cầu của tôi cũng không cao, cứ bồi thường khoảng mấy trăm ngàn ngàn là được rồi.

Mắt Vương Dung sáng lên, tinh thần nhất thời tỉnh táo.

Âu Dương Phi Phi choáng váng, ngất ngây, vẫn chưa hết bức mình chuyện lúc này giờ lại bị hắn bồi thêm nữa, tên này đúng là có một không hai. Mở miệng ra là tiền tiền tiền, mấy trăm ngàn thì có khác nào là ăn cướp đầu cơ chứ? Tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

- Anh bớt mơ mộng hão huyền lại và ăn cho xong bát hoành thánh đi.

Nói xong cô vào bếp lấy một cái bánh bao hấp, nhìn hân ăn ngon lành nên bắt giác thèm ăn theo. Lúc há miệng định cắn thì đột nhiên bị hoa mắt vì phát hiện ra Vương Dung đã dùng đũa để cướp lấy cái bánh bao của cô.

Cô tròn mắt lên vài giây, tức giận cầm lấy chiếc đũa đánh một phát, gương mặt lạnh lùng nói.

- Vương Dung, bánh bao này là do tôi bỏ tiền ra mua.

Nghĩ đến mấy chục đồng tiền cuối cùng của mình bị mất hơn một nửa vì bữa sáng Âu Dương Phi Phi đã rất đau khổ rồi, huống chi lúc này tên kia lại giật mất bánh bao của cô, đúng là rất đáng giận. Cuối cùng thì người này còn có việc gì mà không dám làm nữa không vậy?

- Ha ha, sếp không thấy đây là loại thực phẩm quá bình dân hay sao? Nó không giống như hamburger đâu, loại bánh bao này được hấp trong nước sôi, nếu cô cứ cắn như vậy thì sẽ bị bỏng môi đấy.

Đối với việc bị Âu Dương Phi Phi trách mắng và tỏ ra bị thiệt thì hân không thèm để ý mà cứ vô tư làm mẫu cho cô cách ăn bánh bao hấp.

Bắt giác hai má Âu Dương Phi Phi nóng lên, hóa ra là vì hân sợ mình bị bỏng nên mới giật lấy cái bánh, hóa ra là hân bị oan, muốn xin lỗi nhưng cứ nghĩ đến việc người này có đôi lúc khiến cô giận nên không mở miệng được.

- Ăn cái này đi, này, nếm thử chút đi, bánh bao ở quán này rất nổi tiếng đấy, hương vị rất ngon, không quá ngọt, lúc tôi học trung học thường tới đây ăn lắm.

Vương Dung vừa ăn bánh bao hấp vừa hồi tưởng lại quá khứ.

- Tuy nhiên lúc đó mẹ không cho nhiều tiền nên có thể thỉnh thoảng mới được ăn món ngon thôi, xem như là hưởng thụ, ha ha, nhiều năm như vậy mà hương vị vẫn không thay đổi.

Âu Dương Phi Phi muốn chuyển đề tài hỏi về mẹ hân một chút nhưng từ trước đến nay cô không phải là người thích nhiều chuyện, tuy rằng hai người xui xẻo mới về sống cùng một nhà. Trên thực tế mới có hai ngày thì không thể thân thiết đến mức ngồi nói chuyện riêng tư của nhau được. Vậy nên nhanh chóng ăn cho xong cái bánh bao, quả nhiên là rất ngon, không quá ngọt, hương vị rất tuyệt. Sau khi ăn xong hai cái cô ăn thêm một bát nhỏ hoành thánh khiến cô no tức bụng.

Hai người không nói không rằng bước ra khỏi cửa thì phát hiện ra trên cửa kính xe có một tờ hóa đơn phạt màu vàng. Điều này khiến cho Âu Dương Phi Phi thay đổi sắc mặt, khoanh tay tức giận nói:

- Vương Dung, là do anh đậu xe không đúng nơi quy định, hóa đơn phạt giờ tính sao đây?

Trước kia thì cô không để ý này nọ nhưng bây giờ trong túi cô không có tiền, tiền đóng phạt đỗ xe trái quy định cũng không đủ nên đương nhiên là phải quan tâm rồi.

Vương Dung không nói câu nào, dạo một vòng qua đầu xe rồi nói:

- Cái đơn phạt này không có gì quan trọng cả, đừng để ý đến nó.

- Là sao? Là đơn phạt giả à?

Âu Dương Phi Phi vui mừng, với "người nghèo" mà nói thì chuyện này có thể giúp họ tiết kiệm được 50 đồng.

- Không phải, tôi nghĩ là cô chỉ cần mua một cái xe mới trong năm nay là được.

Về mặt của Vương Dung vẫn dừng dừng mở xe ngồi vào ghế phụ.

- Ở nước mình thì hai năm mới là hạn đóng, xe mới hai năm mới kiểm tra một lần, cô vội cái gì? Lên xe nhanh đi, muộn rồi, đi làm đi.

- Này này, anh có phải con người không vậy?

Âu Dương Phi Phi đến chỗ vô lăng, liếc mắt nhìn hân.

- Rõ ràng là do anh đậu xe trái quy định, dựa vào cái gì mà kêu tôi phải đi nộp tiền phạt? Còn nữa, đây là xe của tôi, tại sao tôi phải đi cùng anh lên công ty?

Liên tục bị hân trêu tức khiến cô giận không hề nhẹ, thậm chí người này chẳng khác bọn cướp là mấy, đặt mông ngồi trên xe cô với bộ dạng ung dung, nhàn nhả như thể hân là sếp, còn cô là lái xe vậy.

- Vậy sao? Tiện đường đi nhờ một chút thôi mà sao lại nhỏ nhen vậy?

Vương Dung kinh ngạc nhìn cô.

- Cô đường đường là sếp, tính toán như vậy là sao? Chỗ ghế phụ cũng không có ai ngồi mà.

Nhìn vẻ mặt của hắn giống như Âu Dương Phi Phi không cho hắn đi làm thì sẽ trái với đạo lý thông thường vậy.

Âu Dương Phi Phi khoanh tay, nghiêm mặt nói:

- Buồn cười, dựa vào cái gì mà tôi phải cho anh đi nhờ xe? Nói như thế nào thì tôi với anh tuy ở chung nhà nhưng anh có cho tôi ở miễn phí không hả? Xuống xe, đừng làm mất thời gian của người khác. Hơn nữa, nếu hôm nay anh đi làm muộn tôi sẽ gọi điện cho bộ phận nhân sự để kỉ luật anh.

Nghĩ đến cảnh bị hắn lừa mất 60 ngàn tiền thuê nhà là Âu Dương Phi Phi không thể nhìn được nên muốn gây khó dễ cho hắn.

- Ấy da, chưa tới công ty mà đã muốn làm khó nhau rồi à?

Vương Dung cười hắc hắc không ngừng.

- Tuy nhiên sếp cũng nên xem lại bình xăng đi, vừa rồi đã qua vạch xăng cuối cùng rồi đấy. Đồng hồ xăng đã nhấp nháy, từ đây đến công ty còn hơn 20km nữa, mà giờ thành phố lại đang kẹt xe. Với số xăng ít ỏi ấy cô có thể đến công ty không, hay là cô cứ từ từ mà đi, còn tôi bắt taxi đến công ty là được rồi.

Âu Dương Phi Phi biến sắc, vội vàng khởi động xe, quả nhiên là đồng hồ xăng báo trống rỗng, đèn báo nhấp nháy liên tục. Sau một lúc ngậy người ra thì tức giận đập vào vô lăng, trong lòng buồn bực, đúng là chịu hết nổi, biết vậy cô đã sớm mua thẻ đồ xăng rồi.

- Sếp, chạy lên rồi quẹo phải có cây xăng đó....

Vương Dung ra vẻ tốt bụng dặn dò thêm:

- Nếu như cô không muốn chiếc xe yêu quý của mình bị phá hỏng bởi những đồ vật bị ném xuống từ trên cao.

Thần sắc Âu Dương Phi Phi không tốt, nhìn hắn chằm chằm, thầm nghĩ, liệu tên họ Vương này có phải là khắc tinh của mình hay không? Ngày hôm kia cô vẫn sống một cuộc sống an nhàn, bình thường, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, vậy mà ngay lúc nhìn thấy hắn thì sóng gió đã ập đến.

Đây không phải là lần đầu hắn giờ trò ăn cướp, nhìn vẻ mặt tỏ ra ngây thơ, vô tội của hắn Âu Dương Phi Phi liền hiểu được ý đồ của hắn, hừ một tiếng.

- Anh nói đi, bây giờ là điều kiện gì? Vương Dung, tôi cảnh cáo anh, Âu Dương Phi Phi tôi không phải là người dễ chọc vào đâu, nếu anh dám quá đáng chọc giận tôi thì tôi sẽ đứng ở đây và bán tổng cái xe này đi đấy.

- Ấc, sếp đừng nói vậy, Vương Dung tôi nổi tiếng là nhiệt tình và biết vì lợi ích chung, từ trước đến nay bạn bè gặp nạn tôi đều là người đầu tiên chạy đến.

Vương Dung vỗ ngực, tự hào về bản thân.

- Được rồi, được rồi, mặc dù tiếp xúc với anh chưa lâu nhưng anh là hạng người nào thì tôi đã sớm biết rồi.

Âu Dương Phi Phi xem đồng hồ, sau một vài việc xảy ra thì thời gian đã không còn sớm nữa, trước giờ cô chưa bao giờ đi làm trễ nên sốt ruột, không kiên nhẫn được nên vịn hai bàn tay.

- Ha ha, sếp không thể nhìn vào bề ngoài mà đánh giá người khác được, thực ra bên trong con người tôi cũng có nhiều điểm tốt lắm đấy, sau này cô sẽ hiểu.

Vương Dung cười đến hí mắt, không đợi Âu Dương Phi Phi kịp tức giận hắn liền ra mặt trượng phu nói:

- Đi, đi đổ xăng, anh trai này sẽ bỏ tiền, đừng nói là tiền đổ xăng mà sau này tiền cơm, tiền mua quần áo tôi đều cho cô hết.

Nếu không phải Âu Dương Phi Phi đã sớm biết hắn là nô lệ của đồng tiền thì quả thật là sẽ bị vẻ đồng dạng cũng như lời nói của hắn lừa mất rồi. Nhưng lúc này đến liếc cô cũng không thèm liếc hắn lấy một cái, không kiên nhẫn được nên nói:

- Đừng dài dòng nữa, điều kiện là gì?

- Sếp rất thẳng thắn, rất thoải mái đấy.

Vương Dung đưa ngón tay cái ra, sau đó lại xoa hai tay lại, chớp mắt nói:

- Sếp cũng biết tôi được phân công đến làm ở bộ phận bảo vệ tiền lương chỉ có vài nghìn một tháng, không thể lo cơm áo gạo tiền được. Dù sao thì cô là sếp nên cũng có được nguồn thu nhập cao hơn tôi nhiều, ha ha. Cô cũng biết rõ là tôi phải rất cực khổ mới kiếm ra tiền, chẳng lẽ cô nhẫn tâm nhìn tôi như vậy sao?

- Đúng, tôi rất nhẫn tâm.

Âu Dương Phi Phi hừ một tiếng, nói:

- Bộ số tiền anh kiếm được từ tôi ít lắm sao?

- Ha ha, sếp thật biết nói đùa, người có địa vị như cô thì chỉ cần búng ngón tay là có thể giúp cho loại người nghèo khổ như tôi ăn uống no đủ rồi.

Vương Dung cười với vẻ mặt hài lòng.

- Chỉ cần cộng thêm một khoản phí phục vụ, cô yêu cầu các bộ phận nộp tiền vào thì tôi và cô sẽ rút khoản tiền đó dùng. Người có thân phận Tổng Giám đốc như cô chỉ cần một giây là kiếm được mấy trăm ngàn liền. Đi đến đâu cũng phải xuất tiền túi không phải là rất mất mặt sao? Cô xem, số tiền thu được sẽ rất nhiều đây, cô cứ trách tôi không có tình nghĩa, nếu số tiền phí phục vụ kia thu được quá ít chẳng phải là làm mất thể diện của cô hay sao. Như vậy đi, tôi sẽ lấy gấp ba lần giá trong sổ nợ, đợi nửa năm sau cô giàu có thì tính tiền một lần cho tôi luôn, cô xem như vậy có hợp tình hợp lý hay không?

- Gấp ba?

Âu Dương Phi Phi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hân.

- Anh không thể sống lương thiện hơn một chút được à? Cho vay nặng lãi như anh rất độc ác đấy.

Tên này đúng là vô liêm sỉ, nhân lúc nhà cháy mà đi hôi của, nói như vậy thì hân chính là một người có nghĩa khí.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tri kỉ

.....

- Vay nặng lãi? Đùng đùa như vậy chứ, tôi với cô là bạn tri kỉ, tôi phục vụ cô với chất lượng tốt nhất, cô chạy đâu tìm cho ra một người bạn tri kỉ cho vay nặng lãi như vậy hả?

Vương Dung cười nham hiểm.

- Sếp à, con người của tôi từ trước đến nay làm việc đều coi trọng tình cảm, nếu cô không muốn thì cứ nói, tôi có thể đến tiệm cầm đồ để vay tiền cho cô, những người này tôi đều quen biết nên cô cứ yên tâm, không lấy tiền hoa hồng đâu.

- Không cần, gấp ba thì gấp ba.

Âu Dương Phi Phi lạnh lùng nói.

- Bây giờ thì cần phải đi đổ xăng trước đã.

Cuộc đời này của cô, thậm chí là đến kiếp sau cũng không bao giờ muốn vay nặng lãi, nhưng rơi vào đường cùng, bị ép buộc nhận lời đề nghị của Vương Dung, tóm lại nếu tiết kiệm một chút thì cho dù là số tiền gấp ba thì đến lúc trả cũng không quá nhiều.

Chẳng qua là trong lòng thấy có ác cảm với người này hơn, lửa nóng trong người lại bùng lên. Xem ra chuyện giúp cô giải vây lúc này chẳng qua là muốn đi nhờ xe và muốn nhân cơ hội kiếm chút đỉnh thôi. Hừ, nô lệ của đồng tiền đến mức độ này đúng là hiếm thấy, người như vậy mà muốn có bạn gái, muốn lấy vợ sao? Hân cứ ở đó mà mơ mộng đi.

Nén giận, mặt Âu Dương Phi Phi u ám mãi đến trạm đổ xăng, tiền xăng 400, cộng với tiền giải vây 200, hân liền lấy sổ nợ ra ghi và ngay lập tức biến thành 1800, đúng là bức mình quá thể, nhưng đã đồng ý với hân rồi thì phải chấp nhận sự thật phũ phàng thôi.

Tuy nhiên bản tính hám tiền của Vương Dung này thật ra không làm cho Âu Dương Phi Phi phải cảnh giác, ít nhất người này tuyệt đối không có ý đồ xấu với mình. Cô cũng biết với địa vị, thân phận và khí chất của cô mà cần tiền thì chỉ cần ngoắc ngón tay là sẽ có không ít đàn ông dốc lòng đưa tiền cho cô.

Nhưng với tính cách của Âu Dương Phi Phi thì thà đưa tiền cho Vương Dung, thậm chí là gấp ba lần cũng không bao giờ chấp nhận chuyện dựa vào vẻ bề ngoài mà đi ăn tối cùng mấy gã đàn ông, lừa gạt người ta, lừa gạt bản thân mình. Trên thực tế nếu Vương Dung là một tên xấu xa thì e rằng cô cũng không có cách nào để giúp mình được thanh thản cả.

Không biết cái số của Âu Dương Phi Phi dạo này bị sao mà lái xe trên đường ngay cả đèn xanh đèn đỏ cũng chống đối cô, đến đâu cũng gặp đèn đỏ, cứ chờ đợi rồi chờ đợi, vậy mà còn gặp thêm một tai nạn giao thông, ba lần xe hoàn toàn bị tê liệt, kẹt xe cứng ngắt, cái này là kêu trời trời ko thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Cuối cùng, đến muộn.

Thời gian quy định đi làm ở công ty là 8h30, nhưng Âu Dương Phi Phi phải giải quyết thêm một vài việc trước đó nên đi sớm một chút, sáng nay ra khỏi nhà là 7h30, cô tính toán chắc chắn thời gian sẽ dư dả nhưng không ngờ gặp phải đủ chuyện rắc rối khiến thời gian bị kéo dài. Mặc dù thân là Tổng Giám đốc, cô hoàn toàn không cần phải lo lắng về khoản chấm công nhưng thái độ làm việc thì cần phải nghiêm túc, cô theo đuổi sự hoàn hảo, tự hứa với bản thân là không được để lộ ra một khuyết điểm nhỏ nào nên điều này khiến cho cô cảm thấy không thoải mái chút nào.

So với một vị Tổng Giám đốc đáng kính hàng ngày, hôm nay chỉ vì đi muộn mà lo lắng thấp thòm, Vương Dung thì lại có vẻ thản nhiên, vênh vác, ngồi một cách thoải mái, dựa lưng vào ghế, chân bắt chéo, vừa nằm vừa ngồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Âu Dương Phi Phi vốn đang có lửa giận trong người nên tất nhiên là không thích nhìn bộ dạng thoải mái như vậy của hắn, rốt cuộc hắn có xem cô là sếp của hắn hay không? Trong lòng uất ức đến cực độ nên nghiêm mặt, quay đầu lại nói:

- Vương Dung, anh lên lái xe đi.

- Hà?

Vương Dung mơ mơ màng màng mở mắt, có chút ngạc nhiên, vò đầu nói:

- Không phải chứ? Tôi đang ngủ ngon mà, tại sao chứ?

- Hừ, chỉ với lí do bây giờ đã hơn 8h30, đã trong thời gian làm việc rồi.

Âu Dương Phi Phi động não suy nghĩ cuối cùng cũng nghĩ ra được một lí do tuyệt vời, nghiêm mặt, thể hiện uy nghiêm của một Tổng Giám đốc, nói:

- Bây giờ, tôi lấy danh nghĩa là Tổng Giám đốc ra lệnh cho anh lên lái xe.

- Ha ha, bảo vệ như chúng tôi còn phải phụ trách cả việc lái xe cho sếp à?

Vương Dung tròn mắt tức giận nhìn cô.

- Cô là nhà tư bản bóc lột sức lao động người khác đấy à?

- Bớt nói nhảm đi, anh có lái không thì bảo?

Âu Dương Phi Phi bắt đầu thể hiện vai trò Tổng Giám đốc của mình, cả sắc mặt và ánh mắt đều lạnh lùng, tràn ngập uy lực.

- Nếu anh không làm thì tôi sẽ nói với bộ phận nhân sự điều anh đến hậu cần làm công việc quét dọn, cho anh cả ngày ở cùng với mấy bà thím già và quét dọn WC đấy.

- Được rồi, được rồi, bây giờ cô là sếp, là người có quyền, tôi lái xe là được chứ gì?

Vương Dung đẩy cửa xe bước xuống, đổi chỗ lái xe với cô, theo lẽ thông thường thì chuyện này chẳng có gì là to tát cả, nhưng hiện tại vì sự cố tai nạn giao thông phía trước dẫn đến tắc đường nghiêm trọng, rất nhiều lái xe phải xuống xe để hút thuốc trong lúc chờ đợi.

Vương Dung cũng nhân tiện xuống xe hút thuốc trong lúc đợi cảnh sát giao thông đến giải quyết tai nạn kia, cảnh sát giao thông cho kéo cái xe gây tai nạn kia vào lề đường và chỉ dẫn cho xe cộ lưu thông, dòng xe bắt đầu chuyển động chậm rãi, Vương Dung lúc này mới quay lại xe. Lúc này vị trí hai người đã thay đổi, Âu Dương Phi Phi nhân nhà ghế hướng thụ, nhắm mắt nghỉ ngơi. Tối hôm qua đương nhiên là cô không thể ngủ ngon nên bây giờ cô có hơi buồn ngủ nên cố gắng hưởng thụ. Tuy nhiên điều khiến cô thoải mái nhất chính là bộ dạng cam chịu của Vương Dung, điều này làm cô cảm thấy nhẹ nhõm, giống như xương cốt nhẹ đi được mấy kg.

Để giúp mình sáng khoái hơn một chút nữa thì cô giả vờ ngủ, hé mắt nhìn trộm về mặt buồn bực của hắn.

- Sếp à, nếu cô muốn nhìn thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, đừng lén lút như vậy, hạ thấp nhân phẩm lắm.

Chuyện lén lút này của cô sao Vương Dung có thể phát hiện ra được chứ? Hắn tự đắc, nói:

- Ai da, đàn ông đẹp trai quá cũng khổ à.

Làm việc mờ ám mà bị phát hiện nên Âu Dương Phi Phi hơi đỏ mặt, chẳng qua với cái thái độ vô liêm sỉ kia của hắn thì cô chỉ muốn đập cho hắn một phát rớt xuống xe, đẹp trai á? Đùa à, tên lưu manh này nhiều lần cũng chỉ dừng ở mức không quá xấu thôi, nếu hắn nói hắn đẹp trai thì có đến một nửa đàn ông trên thế giới này đều đẹp rồi.

- Vương tiên sinh, phiền anh bớt tự cao tự đại một chút, hãy nhìn lại mình đi.

Âu Dương Phi Phi nghiêm mặt chăm chọc lại một câu.

- Tôi vừa ăn sáng rất no, anh đừng làm cho tôi phải làm chuyện không được đẹp đẽ ở đây.

- Ha ha, sắp à.

Vương Dung khởi động xe và chậm rãi tiến về trước, không thèm để ý đến lời cô nói.

- Cô đúng là có cái nhìn thiên cận mà, cô là một sinh viên hàng đầu ở đại học Stanford mà lại không biết cách nhìn người sao, nhìn người tuyệt đối không được nhìn về bên ngoài. Với một người đàn ông quan trọng nhất là ở bên trong, bên trong đấy, cô có hiểu không? Một người đàn ông xuất sắc không phải ở bên ngoài mà là ở bên trong.

- Bên trong?

Âu Dương Phi Phi nghi ngờ nhìn tới nhìn lui trên người hắn, lập tức bĩu môi khinh thường:

- Tôi đã quan sát anh kỹ thêm một lần nữa nhưng vẫn không phát hiện ra được cái gì gọi là bên trong của anh cả. Nhất là cái gọi là bên trong của một người đàn ông kia, tôi chỉ thấy anh là một người đàn ông kém cỏi thôi.

- Nếu có thể để người khác dễ dàng nhìn thấy bên trong của mình thì đó là một người đàn ông kém cỏi.

Vương Dung vừa lái xe vừa khẽ cười.

- Cô không thấy được bên trong của tôi cũng là điều bình thường thôi, cô còn rất trẻ, vẫn còn thiếu sự từng trải.

- Hừ.

Âu Dương Phi Phi cũng lười tranh cãi với hắn nên lúc này có thời gian rảnh chỉ bằng nghỉ ngơi một lúc. Đến công ty còn rất nhiều việc đợi cô xử lý, vận hành. Công ty này, bất luận là chế độ thực thi hay chỉ thị để thực hiện thì cũng có rất nhiều vấn đề. Ngay cả cô là một chuyên gia nghiên cứu về việc phá sản của các doanh nghiệp mà đến lúc nghiên cứu sổ sách, mô hình phát triển doanh nghiệp của công ty này cũng cảm thấy đau đầu. Cách thức hoạt động trong nước so với ở nước ngoài có sự khác biệt rất lớn, cô phải thích ứng, tìm hiểu và tìm kiếm phương án giải quyết hợp lý.

Tốc độ xe nhanh lên khiến Âu Dương Phi Phi hơi ngạc nhiên vì Vương Dung lái xe rất chắc chắn nên thầm nghĩ người này không phải là không có ưu điểm. Trên xe hầu như không bị xóc nảy nên Âu Dương Phi Phi với vẻ mệt mỏi thì một lát sau đã ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi Vương Dung lái xe xuống dưới hầm gara, dừng xe, rút lấy một điều thuốc để hút thì cô mới tỉnh dậy, chớp mắt được một lát khiến cho tinh thần cô tỉnh táo hơn, cả người tràn đầy năng lượng, sẵn sàng đương đầu với những thách thức mới.

.....

Lúc này Vương Dung nhận rồi đến phòng bảo vệ vừa xong ca trực và nói chuyện phiếm, bốc phét cho hết thời gian thì Hoàng Dũng nghiêm mặt đi vào. Tinh thần của ông vốn dĩ không hợp với không khí vui vẻ của phòng bảo vệ nên nhất thời cả phòng cảm như hén, cả đám tự giác đứng lên.

Đôi mắt Hoàng Dũng đỏ hoe, cả đêm qua ông không ngủ vì cố gắng sửa chữa lại hệ thống an ninh theo ý của Vương Dung. Ai dè càng sửa ông càng cảm thấy khó khăn càng nhiều, có quá nhiều chỗ không hợp lý. Không phải nói đùa nhưng suy nghĩ của Vương Dung về việc khủng bố kia là hoàn toàn hợp lý.

Nếu thực sự muốn hệ thống an ninh của công ty có thể đạt đến độ phòng ngự được thành phần khủng bố thì dù có chi ra số tiền gấp mười lần cũng chưa chắc làm được. Hôm qua vì ông quá lo lắng cho Âu Dương Phi Phi nên mới bị Vương Dung làm cho rối tung.

Âu Dương Phi Phi cũng không phải là Chủ tịch nước, đâu có ai ăn no đứng mỡ mà lại đi cấu kết với phần tử khủng bố rồi tập kích cô cơ chứ? Nói một cách khác, cho dù có chuyện âm sát đi chăng nữa thì bảo vệ của công ty có cố gắng cũng vô dụng vì Âu Dương Phi Phi sau giờ làm cũng phải về nhà, ngoài ra còn phải ra ngoài xã giao này kia nữa.

Vậy nên sau khi cân nhắc cả đêm ông vẫn quyết định sửa chữa một chút các cơ chế hệ thống an ninh rắc rối hiện tại. Nếu có tình huống nguy hiểm xảy ra thật thì ông tình nguyện dẫn đầu đội bảo vệ đến bảo hộ cho Âu Dương Phi Phi.

- Vương Dung, cậu đến lâu một, đại sảnh thay gác cho Tiểu Trương, hôm nay cậu ta có nhiệm vụ khẩn cấp nên phải đi làm rồi.

Vốn dĩ đã không vừa mắt với Vương Dung, lại còn bị hắn làm cho mất mặt trước Âu Dương Phi Phi nên Hoàng Dũng nhất định phải dạy dỗ hắn một chút.

Trong phòng trực ban, ánh mắt mọi người đều dừng lại ở Vương Dung, có chút thương hại, có chút đồng cảm, giống như đang nhìn một người sắp chết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đây không phải là Tiểu Vương sao?

.....

Đứng gác, một khái niệm vừa quen thuộc mà cũng vừa xa lạ. Hình như từ rất nhiều, rất nhiều năm trước, khi hắn còn ở thời tuổi trẻ, thời vừa vào lính đã nhận ngay nhiệm vụ đứng gác. Tuy nhiên lúc đó hắn làm việc với lòng nhiệt huyết dâng cao và lý tưởng cao quý.

Nhoáng một cái đã qua rất nhiều năm, xa xôi, xa giống như là đã trải qua mấy thế kỉ vậy. Hình như hắn vẫn đang hoài niệm về quá khứ, đã già rồi sao? Hoài niệm về quá khứ đẹp đẽ ngập nắng và trong veo kia sao? Hay là hoài niệm về những con người trong quá khứ?

Chẳng qua là tại sao mấy đồng nghiệp lại nhìn mình với ánh mắt như vậy? Đứng gác thôi mà, bộ có phần tử khủng bố được trang bị vũ khí xông tới à?

Không đợi Vương Dung kịp từ chối thì Hoàng Dũng nghiêm mặt nhìn lướt qua mọi người rồi xoay người bước đi, cặp mắt không giấu diếm thái độ xem thường mấy nhân viên an ninh rác rưởi này.

Đội ông ta đi rồi thì mấy người ở lại như trút được gánh nặng nên thở phào nhẹ nhõm, tất nhiên là họ rất sợ Hoàng Dũng cho dù ông ta có xem thường mình như thế nào đi chăng nữa, họ càng không dám tỏ ra bất mãn.

- Tiểu Vương, cậu gặp phiền toái lớn rồi.

Giang Hồ vỗ vai ra vẻ thương hại hắn, nói:

- Đứng gác ở đại sảnh cũng không phải là việc tốt gì đâu, tuy nhiên trước giờ Hoàng Dũng rất nghiêm khắc, ông ta mà hạ lệnh rồi thì không rút lại đâu. Cậu đến đại sảnh phải cẩn thận một chút, đừng nên quản những chuyện không phải của mình.

Vương Dung nhớ lại lúc đi lính, cũng đứng gác như vậy nhưng không có một chút mâu thuẫn nào xảy ra cả. Hắn cười tủm tỉm rồi đưa cho mấy huynh đệ mấy điều thuốc, nói:

- Mọi người có cần phải trung bộ mặt đưa đám ấy ra như vậy không? Cũng chỉ là đứng gác thôi mà, lúc trước đi lính tôi cũng từng gác rồi, không sợ xấu mặt đâu. Cứ coi như ôn lại chuyện xưa là được rồi.

- Tiểu Vương, vậy là cậu không biết rồi, đứng gác ở công ty này không giống với bộ đội đứng gác trạm đầu. Gác ở đây phải phụ trách việc kiểm tra tiến độ làm việc của công nhân, kiểm tra từ trên xuống dưới và kèm thêm cả việc xác minh danh tính và đăng kí cho khách đến công ty giao dịch.

Giang Hồ cau mày lo lắng.

- Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng công ty chúng ta có nhiều thành phần phức tạp, lại có nhiều người có quan hệ với cấp trên, có chỗ dựa nên ý lại. Có nhiều người mà mình không thể đắc tội được, tuy nhiên bọn họ lại chính là những người thường xuyên không tuân thủ quy định, ví dụ như mang thẻ của người khác hoặc không mang thẻ nhưng vẫn xông vào trong công ty, ai dám cản bọn họ thì chắc chắn sẽ bị họ đuổi đi, la mắng, gặp phải người nào ghê gớm hơn thì thậm chí sẽ đánh luôn cả mình. Cho nên trước kia bọn tôi đi gác chỉ biết mở to mắt mà nhìn thôi.

- Vậy à?

Vương Dung phun khói thuốc, cười nói:

- Hoàng Dũng kia tại sao lại có thể dễ dãi như vậy chứ? Chẳng lẽ người như hắn cũng làm qua loa cho xong chuyện sao?

- Sao mà như vậy được?

Giang Hồ lắc đầu nói:

- Dù sao thì Hoàng Đại Tiên vẫn còn chút năng lực, những người mà hắn tuyển về đều có thực lực cả. Hắn kể có tên Tiểu Trương kia, biệt danh là Lăng Từ Trương, đụng tới ai cũng không nể mặt mũi. Nghe nói ngay cả Tổng Giám đốc Âu Dương vì không mang thẻ nhân viên ra vào đại sảnh đều bị hắn chặn lại cả hai lần. Về phần tính cách ngang ngạnh này là do có người ở sau gáy đấy. Những người ý lại vào các mối quan hệ ra về ta đây, ngang ngạnh mà đụng phải Lăng Từ Trương thì cũng vô dụng, bất luận là đe dọa hay dụ dỗ thì hắn cũng không thay đổi ý định của mình. Có một người bị kích động muốn đánh nhau với hắn liền bị hắn quật cho ngã nhào xuống đất, hắn không đánh tuyệt đường sống người kia nữa mà lại biểu diễn kĩ năng công phá của mình, một chưởng đánh vỡ chín viên gạch. Chỉ trong một thời gian ngắn chuyện này đã làm náo loạn cả công ty. Ngoài ra còn có Tiểu Trần biểu diễn một tay cầm ống tuýp đánh gãy 4 thanh thép cứng đấy.

Nói ra việc này cả đám người Giang Hồ lộ vẻ kính nể, mặc dù bọn họ từ trước đã biết là mình không làm được như vậy, muốn sống an nhàn nhưng với một người đàn ông như vậy thì vẫn rất sùng bái, hâm mộ.

- Chuyện xảy ra sau đó là không ai dám ăn gan hùm tim báo mà đi trêu vào thù hạp của Hoàng Đại Tiên.

Giang Hồ thở dài nói:

- Bầu không khí của công ty so với ba tháng trước đã tốt hơn nhiều rồi vì những người cạy vào ô dù ở trên đã bớt đi rất nhiều.

- Vậy là tốt rồi, tôi đi gác nhưng không ai biết được bản lĩnh của tôi như thế nào đâu?

Vương Dung nheo mắt lại:

- Có uy thế của Tiểu Trương, Tiểu Trần để lại mà lo gì.

- Ha ha, người ngoài không biết nhưng Hoàng Dũng lại biết đấy. Chắc chắn hắn sẽ nghĩ cách truyền tin cậu không phải là người dưới trướng mình ra ngoài, đến lúc đó những người kìm nén lâu nay hắn sẽ cố ý đến tìm cậu để trút giận. Tiểu Vương, những người đó cũng không dễ đối phó đâu, họ lại hận đội bảo vệ đến tận xương tủy. Họ không dám đụng vào bọn Tiểu Trương nhưng chắc chắn sẽ tìm cậu để trả thù. Chuyện cậu phải làm đó là hết sức nhẫn nại, thấy bọn họ thì chỉ được phép mở to mắt mà nhìn thôi. Ngoài ra Hoàng Đại Tiên cũng không phải là người đơn giản, nếu cậu lơ là nhiệm vụ thì hắn sẽ có lý do để dạy dỗ cậu, trừ tiền lương của cậu, thậm chí là đề nghị đuổi việc cậu. Trước kia hắn đã từng làm như vậy rồi, cho dù là đồng sự với nhau thì vẫn bị hắn gây sức ép. Tiểu Vương à, rốt cuộc là cậu đã làm gì Hoàng Đại Tiên mà khiến hắn lại dùng tới chiêu này để đối phó với cậu vậy hả?

Giang Hồ cực kì lo lắng.

- Nay, tôi vẫn còn ở đây mà, sao ánh mắt của mọi người kì lạ như vậy, giống như là đang ở nghĩa địa làm lễ truy điệu vậy.

Vương Dung hiền lành cười:

- Xem ra đội trưởng Hoàng rất quyết đoán, muốn cho tôi nếm mùi đau khổ rồi đuổi tôi đi thật rồi.

- Tiểu Vương, dù muốn hay không.....

Lão Giang biết Vương Dung cũng có chỗ dựa vững chắc nhưng vẫn thờ dãi nói:

- Anh hùng mà không chịu nhẫn nhịn thì sẽ bị thiệt đấy.

- Lão Giang, cảm ơn ông đã nhắc nhở, ân tình này tôi sẽ nhớ kỹ.

Vương Dung cười xòa rồi vỗ vai Lão Giang, nói:

- Chuyện này tôi tự xử lý được, được rồi, cũng không còn sớm nữa, mọi người cứ ở đây nói chuyện, tôi đi gác ở trạm gần đây nhất để có thể thuận tiện ngắm nhìn các cô gái đẹp đi ngoài đường cho mọi người thêm chết luôn.

- Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục phản (tạm dịch: Gió thổi nước lạnh, tráng sĩ vừa ra đi đã không trở về).

Sáu Hầu đứng ở phía sau giả vờ đau đón tiễn biệt:

- Vương Dung, đội chúng ta sẽ luôn nhớ về cậu.

- Được rồi.

Vương Dung không quay đầu lại mà chỉ giơ ngón tay cái ra, cầm đồ của bảo vệ và bước đi.

Một lát sau Vương Dung đã gặp được nhân vật huyền thoại một chường đánh vỡ chín viên gạch Tiểu Trương. Nếu bình thường nhìn lướt qua thì cũng không có gì đáng chú ý nhưng nhìn kĩ hơn thì Tiểu Trương này hình như còn rất trẻ, trên gương mặt còn rõ sự ngây thơ.

Tuy nhiên trên người cậu ta lại lộ hơi thở của một quân nhân, lưng đứng thẳng tắp, ánh mắt chính trực, ẩn chứa sự can trọng, nói chuyện cũng rất chừng mực. Cậu ta không được cao lắm nhưng rất vạm vỡ, khỏe mạnh, hiển nhiên là có sức mạnh hơn người.

Khỏi phải nói cũng biết đây là một người lính mới xuất ngũ, có lẽ là hậu bối của Hoàng Dũng.

- Khá đấy.

Ngay cả Vương Dung cũng khen ngợi, chỉ dựa vào khí thế đó thì hẳn đủ biết là đứa nhỏ này cũng có chút bản lĩnh. Nếu để hắn dạy dỗ chừng hai năm thì chắc chắn sẽ trở thành một chiến sĩ xuất sắc. Đương nhiên sẽ là chiến sĩ mạnh mẽ nhất và cho dù là ở chiến trường thì cũng có thể dùng máu của kẻ thù để rửa tội cho dân tộc. Không có mùi máu trên người tiểu binh này, loại lính này với Vương Dung chẳng khác nào là một tên tân binh trắng trẻo. Loại tiểu binh này một khi chính thức ra trận thì tỉ lệ mất mạng rất cao.

Nếu là mấy năm về trước thì Vương Dung sẽ cố gắng thuyết phục đưa cậu ta về dưới trướng để dạy dỗ. Nhưng bây giờ hắn cần phải giải quyết một vài vấn đề mà hắn còn nghi ngờ rồi sau đó mới bắt đầu lại cuộc sống của một người bình thường. Đúng là đáng tiếc cho một hạt giống tốt à.

- Anh là Vương Dung?

Lăng Tử Trương tất nhiên là không biết được Vương Dung đang âm thầm khen ngợi hắn nên chỉ cười nhạt. Một chiến sĩ mạnh mẽ như hắn từ trước đến

giờ chỉ kính nể mỗi mình Hoàng đại ca thôi.

Lăng Tử Trương thậm chí còn có thái độ khinh thường đối với Vương Dung, cảm giác này giống như Hoàng Dũng từng có với Vương Dung vậy. Loại lính hậu cần như Vương Dung đến ngay cả tư cách để khen ngợi cậu ta cũng không có.

Cả hai bên đều không trao đổi nhiều, sau khi Lăng Tử Trương gặp Vương Dung thì Vương Dung bắt đầu thay thế cậu ta đứng gác ở đại sảnh. Sở dĩ hán đồng ý chuyện này làm là vì mới đây tâm huyết lại dâng trào, muốn tìm lại cảm giác trước đây. Hơn nữa cũng là vì lão Mộ nhờ vả, nếu đã đồng ý với lão rồi mà hán còn làm tốt chuyện này nữa thì hán sẽ trả được ân tình đã nợ lão trước đây.

Đã quá thời gian đi làm, chỉ có một người đến trễ, vẻ mặt buồn chán vì xúi quẩy chạy vội vào công ty. Trước kia có Tiểu Trương, Tiểu Trần đứng đây nên nhiều người ra vào vẫn phải tuân thủ đúng quy định, đi vào bên trong đại sảnh đều tự giác đeo thẻ nhân viên, cứ như vậy làm Vương Dung muốn tìm lại chút cảm giác ngày xưa cũng không được nên bỗng thấy nhàm chán.

Trước đại sảnh có một cô bé kia nhìn khá đẹp, trong sáng, ngây thơ, hình như là sinh viên mới tốt nghiệp đại học. Vương Dung đang cân nhắc xem có nên đi ra đó không thì ngoài cửa có một đôi nam nữ đi vào.

Hai người này có thể khiến cho Vương Dung là vì có người phụ nữ kia, đó chính là người mà hôm qua Vương Dung đã chạm mặt và đánh ngã cô ta.

Trưởng phòng Quan hệ công chúng Chu Cẩm, đúng là đáng người không tồi, cách ăn mặc cũng gọi cảm, hấp dẫn. Nếu như gặp ở quán bar là Vương Dung đã tận dụng mọi thủ đoạn, tâm tư để quyến rũ cô đến với một đêm mặn nồng. Đáng tiếc, chưa nói đến chuyện hai người có thù với nhau, cho dù không có thù thì ở công ty Vương Dung cũng không thể làm chuyện ấy được. Quán bar là quán bar, sau một đêm vui vẻ thì trong biển người cũng rất khó có cơ hội gặp lại nhau, cho dù cô gái kia lẳng lơ, phóng đảng thì hán cũng không quan tâm mà sẽ nhắm mắt làm ngơ. Mọi người vốn dĩ cũng vì nhu cầu cả thôi.

Nhưng ở công ty thì khác, Vương Dung không thể có ý định với bất kì ai được, lỡ hôm nay cảm dỗ người này mà ngày mai lại có người khác tốt hơn xuất hiện thì khó. Vậy nên với chuyện này chỉ có thể đứng nhìn mà không thể đến gần, đúng là đáng tiếc.

- Nay.

Không đợi Vương Dung lên tiếng thì Chu Cẩm đã phát hiện ra, ánh mắt cô như bốc cháy, tức giận nói:

- Đây không phải là Tiểu Vương của đội bảo vệ sao? Sao hôm nay lại đến gác ở đại sảnh vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Oan gia ngõ hẹp

- Hóa ra là Trưởng phòng Chu, cô đến sớm quá.

Vương Dung chớp mắt, không kiêng nể gì mà nhìn cô từ trên xuống dưới. Hôm nay cô mặc hơi khác lạ một chút, một cái váy lụa trắng cùng đôi giày cao gót, từ trên xuống dưới toát lên sự ngọt ngào. Nhất là với thứ "vũ khí giết người" kia rất đầy đặn. Ngay cả hán cũng không kiềm được cảm xúc muốn thử nghiệm khó trách Lão Giang kia thà rằng bị ăn tát cũng phải nếm thử cho biết. Đương nhiên là Vương Dung không hề có ý định lên giường với cô ta, ăn không được hồ ly lại rước họa vào thân thì hán không cần. Nhưng nếu chỉ nhìn thì không thành vấn đề.

Người phụ nữ mà bị đàn ông nhìn chăm chăm vào người thì sẽ cực kì mất cảm, mà Chu Cẩm lại là người có kinh nghiệm sa trường nên với việc Vương Dung không che giấu việc hán nhìn trộm kia thì làm sao thoát được tầm mắt của cô? Lúc này hán cười đến tít mắt nên cô nghĩ tên lưu manh này hôm qua cùng với tiểu hồ ly Phuong Vi Vi giờ trò, đến ngay cả mặt mũi lão nương cũng không xem ra gì. Vậy mà hôm nay lại quay 180 độ tươi cười chào hỏi, lộ rõ bản chất sắc lang. Cô chửi lầm bầm, ranh con, đổi lại nếu là ngày hôm qua mà anh đứng bên cạnh lão nương thì ta đã đá một phát vào anh và con tiện nhân Phuong Vi Vi rồi. Nếu biết điều mà lấy lòng lão nương thì may ra lão nương còn chiếu cố cho một chút nhưng bây giờ thì muộn rồi.

- Tiểu Vương, anh cũng đến sớm nhỉ?

Chu Cẩm giống như là một con cạp cái đang mỉm cười vậy, bày ra bộ dạng tươi cười quen thuộc, nói:

- Chuyện ngày hôm qua tôi còn chưa kịp cảm ơn anh, vừa khéo hôm nay lại gặp anh ở đây.

Thấy Vương Dung và Chu Cẩm "trò chuyện vui vẻ" thì gã đàn ông trẻ tuổi mặc bộ đồ tây đi bên nhũ mầy, lộ rõ vẻ khó chịu nên chen vào cuộc nói chuyện:

- Trưởng phòng Chu, người bảo vệ này là bạn của cô à? Sao không giới thiệu với tôi đi?

Nói đến hai chữ bảo vệ hán ta còn cố tình nhấn mạnh, hắt cằm tỏ thái độ khinh thường Vương Dung.

Vương Dung nhếch mép cười liếc mắt nhìn cậu trai trẻ kia, hần khoảng hơn 20 tuổi, xem ra là công tử sống trong an nhàn, sung sướng, làn da trắng bóc, khuôn mặt cũng rất điển trai. Bộ trang phục và phụ kiện trên người cậu ta không dưới mấy trăm ngàn, chắc là thế hệ thứ hai của một gia đình giàu có nào đó.

- Ghen à?

Chu Cẩm không ngại sự có mặt của Vương Dung mà mỉm cười rồi khẽ đấm vào người cậu trai kia, quay người lại nhìn Vương Dung bằng nửa con mắt:

- Đây là người mà em nói với anh hôm qua, bảo vệ mới đến, Tiểu Vương.

- À....

Cậu trai kia bỗng nhiên hiểu ra và nhìn Vương Dung với thái độ thù hằn nhiều hơn, từ đôi môi mỏng kia để lộ ra một nụ cười khinh miệt:

- Đây chính là bảo vệ hôm qua đã ăn hiếp em sao?

- Tiểu Vương à, để tôi giới thiệu một chút, vị này chính là công tử Lư Triết, con trai của Lư tiên sinh, ông Lư là thành viên hội đồng quản trị đứng thứ hai ở tập đoàn Mộ Thị chúng ta.

Chu Cẩm cười đắc ý, cũng khó trách, vốn hôm nay đưa Lư Triết đến là để dạy dỗ cho Vương Dung một bài học mà.

Cô muốn cho hần tỉnh ngộ ra, muốn cho hần biết Chu Cẩm là ai? Tại công ty này không một ai dám đụng đến cô vậy mà một tên bảo vệ nhỏ bé kia lại dám giẫm đạp lên cô. Đối với Chu Cẩm mà nói thì chuyện này bắt buộc phải trả thù, nhưng lại không muốn gây âm ỉ nên Chu Cẩm chỉ muốn cho mấy tên miệng cộp gan tho biết là cô có thể làm được những gì và sau này ở công ty phải đối đãi với cô như thế nào cho phải đạo.

Vốn dĩ còn nghĩ nếu tên này mà đang ở phòng trực ban thì ít nhiều cũng ngại đội trưởng Hoàng Dũng, phải biết rằng chẳng những Hoàng Dũng là người thân cận được Âu Dương Phi Phi tín nhiệm mà hần còn là một người rất lợi hại. Chu Cẩm dám hét vào mặt Lão Giang như bọn nô tài nhưng tuyệt đối không dám giương oai trước mặt Hoàng Dũng. Tuy nhiên có Lư công tử kia làm chỗ dựa thì Hoàng Dũng cũng không phải là vấn đề lớn.

Bây giờ nhìn thấy Vương Dung đang đứng gác ở đây, Chu Cẩm cũng nghe nói qua sự tình nên cũng hiểu được phần nào, tên lưu manh này ngay cả Hoàng Dũng cũng dám đắc tội nên bị gây khó dễ và bắt đến đây trực gác.

Vốn phải ra tay giáo huấn Vương Dung mà phải kiêng kị Hoàng Dũng nhưng xem ra bây giờ trời giúp cô rồi, nếu cô dạy dỗ hần thì sẽ khiến cho Hoàng Dũng âm thầm khen ngợi cô. Điều này khiến Chu Cẩm mừng thầm trong bụng. Đáng tiếc, điều cô không ngờ được chính là liệu cô có đủ bản lĩnh để trừng trị Vương Dung hay không, chứ đừng nói đến việc Hoàng Dũng sẽ không trách tội cô và ngay cả Âu Dương Phi Phi cũng sẽ nhìn cô bằng cặp mắt khác, âm thầm khen ngợi.

- Hóa ra là Lư công tử, ngưỡng mộ đã lâu.

Vương Dung nói một cách nhàm chán cho có lệ, ngay cả mí mắt cũng không thèm chớp. Trên đời này, người có thể khiến Vương Dung coi trọng, nể nang là rất ít. Đừng nói đến loại thế hệ thứ hai tầm thường này, ngay cả bố tên này đứng trước mặt thì Vương Dung cũng xem như ruồi muỗi mà thôi.

- Mà....

Không hề có chút thành ý nên khiến Lư công tử thấy mình bị khinh thường, sắc mặt giận dữ, vừa định xông lên thì bị Chu Cẩm giữ lại, kéo đến một nơi không có người rồi ghé vào tai hần thì thầm to nhỏ.

Lâu lâu hai người lại ngẩng đầu lên nhìn Vương Dung, kèm theo một nụ cười gian xảo. Vương Dung thấy vậy cũng không nói gì, thầm nghĩ đôi gian phu dâm phụ này cho dù là bàn tính âm mưu nham hiểm gì thì không phải là nên đứng cách xa mình ra sao? Là cố ý xem thường người khác à? Không biết là trên này còn có một thứ gọi là khẩu hình miệng à?

Với khẩu hình miệng thì Vương Dung cũng không nghiên cứu chuyên sâu lắm, nhưng hai người kia không thèm che giấu ngữ điệu của mình nên đến tám, chín phần đều lọt vào mắt hần. Quả nhiên là vẫn dùng cách cũ đó, muốn lợi dụng camera theo dõi gần quây lể tận để ghi lại toàn bộ mọi chuyện làm chứng cứ đuổi hần ra khỏi công ty. À, Chu Cẩm còn dùng thành ngữ để chửi hần nữa, đương nhiên việc đuổi hần đi vẫn chưa làm thỏa mãn Chu Cẩm.

Ví dụ như ở ngoài công ty cô ta dựa vào vài mối quan hệ mà tìm người đến dạy dỗ Vương Dung chẳng hạn. Cuối cùng khi Vương Dung đến dập đầu dưới chân cô nhận sai, khóc lóc van xin, quỳ lạy thì cô mới bằng lòng bỏ qua.

Chuyện này Vương Dung cũng chẳng có bình luận gì, một khi tai ý của người phụ nữ nổi lên thì so với đàn ông còn mạnh hơn.

- Căn cứ theo lệnh của Tổng Giám đốc Âu Dương thì công nhân viên trong công ty đều phải mang thẻ nhân viên mới được ra vào, người đến chơi thăm hỏi cũng phải đăng kí tên và mang theo thẻ được phát.

Chu Cẩm bước tới trên đôi giày cao gót, hất cằm nói với Vương Dung.

- Nếu không thì anh là một nhân viên làm việc thất trách.

Nói xong cô liếc qua camera rồi công khai gỡ thẻ nhân viên xuống cất vào túi, quay đầu lại ngoắc ngón tay nói:

- Luru công tử, tôi chân thành mời anh đến xem xét công việc của phòng Quan hệ công chúng của tôi, mời.

Luru Triết dựa theo kế đã bàn mà làm nên liếc mắt nhìn Vương Dung với thái độ khinh miệt và đi theo Chu Cẩm, không coi ai ra gì, ưỡn ngực đi vào trong.

Rõ ràng là bọn họ muốn lấy thân phận con trai của thành viên hội đồng quản trị ra để áp chế Vương Dung, dám ngăn lại thì tên công tử họ Luru kia sẽ lợi dụng thân phận để ép người, gây hấn và dùng một vài biện pháp để khiến Vương Dung không thể ở lại công ty. Mà không ngăn thì Vương Dung lại làm việc thất trách, lát nữa hai người họ làm lớn chuyện lên để Âu Dương Phi Phi biết chuyện thì chính cô sẽ bảo vệ cho uy tín của mình mà đuổi việc hấn.

Tóm lại, trong mắt Chu Cẩm thì tên bảo vệ kia dám đánh cô thì sẽ chết với cô. Tuy nhiên sau khi về nhà cô nhận thấy mặc dù tên bảo vệ đó nhìn không được trắng trẻo, cũng không phải đẹp trai tuấn tú gì nhưng nhìn kỹ thì vẫn có khí chất của đàn ông, khác xa với những tên bảo vệ thấp kém khác.

Thân là người của phòng Quan hệ công chúng, đã gặp rất nhiều loại người, nhất là đàn ông, đàn ông đẳng cấp ra sao cô chỉ cần liếc qua là biết được. Nhưng với Vương Dung hấn luôn che giấu bản thân khiến cô không nhìn thấu được. Nhất là bề ngoài của hấn, có vẻ là một người đàn ông từng trải nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh và nhanh nhẹn.

Nghĩ đến đây trong lòng Chu Cẩm lại hơi rung động, thầm nghĩ, Tiểu Vương ơ à Tiểu Vương, nếu anh biết điều mà ngoan ngoãn lấy lại mặt mũi cho lão nương thì lão nương sẽ cho anh một cơ hội.....tuy nhiên với điều kiện là anh phải có bản lĩnh khi trên giường kia.

Cũng may mà Vương Dung chỉ biết đọc khẩu hình miệng, không đọc được suy nghĩ chứ không thì nhất định sẽ bay lên và đá cho cô ta một phát văng ra xa, có giữ được chức bảo vệ hay không thì cũng không quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Long Trảo Thủ

.....

- Anh ấy, anh ấy sao lại có thể ở đây?

Mấy ngày gần đây, đây là lần thứ hai cô cảm thấy tim mình như ngừng đập. Bước chân theo bản năng lùi lại hơn mười bước, đứng từ xa nhìn khuôn mặt hấn.

Bỗng nhiên cô nhủ mảy lại, trên khuôn mặt tái nhợt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, không dám tin vào mắt mình. Tại sao anh ta lại mặc đồ bảo vệ? Anh ta làm bảo vệ ở đây sao? Không, tuyệt đối không có chuyện ấy. Anh ta xuất sắc như vậy, mạnh mẽ như vậy thì tại sao lại nghèo túng đến mức đi làm bảo vệ chứ?

- Thích Tú, cô không sao chứ?

Một nữ vệ sĩ đứng bên nhanh chóng đỡ lấy cánh tay của cô, lo lắng hỏi. Đối với việc xưng hô Thích Tú là do người đứng bên cạnh tự gọi nhưng cô cũng không phản đối mà ngầm thừa nhận cách gọi ấy nên việc xưng hô ấy nên tiếp diễn đến bây giờ.

- Không sao, vừa rồi tôi hơi chóng mặt, cô dìu tôi vào trong này nghỉ một lát.

Thích Mạn Tinh cắn đầu lưỡi để giúp mình tỉnh táo lại một chút, nhưng sâu trong đôi mắt lạnh lùng của cô vẫn hiện lên nhiều tâm sự, cô dán mắt vào hấn, cô sợ hãi, sợ giống như lần trước, chỉ một cái chớp mắt mà hấn đã biến mất. Bước chân không tự chủ được lại bước về phía trước vài bước.

Đối với mệnh lệnh của Thích Mạn Tinh thì nữ vệ sĩ kia liền thực hiện, nữ vệ sĩ đó cùng với ba người nữa giúp cô bước đi và cảnh giác nhìn xung quanh. So với Âu Dương Phi Phi thì Thích Mạn Tinh hiểu chuyện đời nhiều hơn, mức độ sâu hơn, đối với những chuyện mưu mô nham hiểm cũng đã từng trải qua, thậm chí chính cô cũng từng bày ra và tham dự những chuyện đó. Vậy nên cô cũng nhắc nhở Âu Dương Phi Phi nên chú trọng việc an toàn cho bản thân.

- Trưởng phòng Chu, nếu cô muốn vào công ty thì phiền cô đeo thẻ vào.

Vương Dung giữ thái độ vừa phải, mỉm cười ngăn cản việc Chu Cẩm và Luru Triết đang chuẩn bị xông vào trong:

- Còn vị tiền sinh này chắc hẳn không phải là nhân viên của công ty đúng không? Vậy mời anh đến trước sảnh đăng kí và nhận thẻ.

Thấy cảnh này thì bỗng nhiên Thích Mạn Tinh run lên, đúng, đúng là anh ta. Tại sao anh ấy lại làm bảo vệ ở đây? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh ấy mà lại trở thành thế này? Anh ta nói chuyện với người khác phải mỉm cười và còn hơi cúi người nữa, Vương Dung mà mình biết không phải là người thích cười, đối với những chuyện anh ấy không thích thì không bao giờ làm, càng không có chuyện khúm núm được bất cứ kẻ nào.

Thích Mạn Tinh hiểu hẳn rất rõ, đó là một người rất kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức lạnh lùng và thờ ơ với mọi người. Mặc dù cô không hiểu được rốt cuộc tại sao Vương Dung lại làm như vậy nhưng cô tin là hẳn không phải đi đến bước đường cùng, không còn cách nào khác, tuyệt đối không có chuyện đi làm bảo vệ để kiếm sống.

Tưởng tượng đến cảnh ấy Thích Mạn Tinh lại đau nhói ở ngực, cảm giác chua xót xộc lên mũi. Hóa ra, hóa ra hẳn khó khăn như vậy, vất vả như vậy, khó trách mấy năm gần đây hẳn một mực lảng tránh việc liên lạc với bạn học. Giờ phút này cô bị xúc động mạnh, muốn xông lên ôm chặt lấy hẳn, đưa hẳn về công ty mình làm bảo vệ, không, cho hẳn làm Phó Giám đốc, thậm chí, chỉ cần hẳn muốn thì cho dù là vị trí Giám đốc cũng cho hẳn ngồi luôn, cô sẽ cam tâm tình nguyện, vui vẻ chấp nhận.

Tuy nhiên, hẳn lại là một con người kiêu ngạo, nghèo túng nên tự nguyện làm bảo vệ cũng không chịu tìm các bạn học để được giúp đỡ. Thích Mạn Tinh cam đoan là hẳn sẽ mỉm cười từ chối cô và nói rằng mình thích cuộc sống như vậy, cuối cùng hẳn sẽ không nói tiếng nào mà biến mất, thậm chí là biến mất khỏi thành phố này. Cô không dám mạo hiểm, thậm chí cả việc gặp mặt hẳn, cô cúi đầu nhìn vào túi xách, trang sức cùng với bốn người bốn người vệ sĩ.

Cô không kiềm chế được đau khổ nên cười nhạt, làm như vậy chỉ sợ chạm vào lòng tự trọng của hẳn thôi.

- Họ Vương kia, anh bị mù mất hả?

Tạm thời cô vẫn nhẫn nại chờ đợi vì cô biết nếu làm như vậy có lẽ sẽ xúc phạm đến sự danh dự của hẳn, cô còn nhớ rất rõ khi đó hẳn với tinh thần hăng hái đã giúp đội bóng rổ của mình chiến thắng chỉ với một lời khiêu khích. Danh dự của một người là nhờ vào chính sức mình giành được chiến thắng, dựa vào sự bỏ thí của người khác cũng đồng nghĩa với việc chà đạp lên chính mình, chà đạp lên danh dự của mình.

- Dùng tính cách của mình tự giải quyết mọi việc đi nào.

Thích Mạn Tinh hít thở sâu để giúp mình lấy lại bình tĩnh, trầm nghĩ:

- Vương Dung, dạy dỗ cô ta giống như anh trước kia anh từng dạy dỗ tất cả những người dám đụng đến danh dự của anh đi, dạy một cho cô ta một bài học mà không cần thương tiếc đi.

Giống như cô vài năm trước đây, cái thuở ngây thơ hồn nhiên, đứng ở một góc, im lặng ngắm nhìn mồ hôi hẳn rơi, âm thầm cổ vũ hẳn giành được chiến thắng. Chu Cẩm, cô có nghe nói qua, là một đứa con gái ăn chơi trác táng, dơ bẩn, thấp hèn, ý vào chút tư sắc mà lượn lờ quanh đần ông. Vương Dung tiến tới cho cô ta một bạt tai đi, đối với loại tiện nhân này chỉ có thể dùng cách này mới có thể cho cô ta biết thế nào là trên dưới.

- Trưởng phòng Chu, Lưu công tử.

Vương Dung không làm giống như những gì Thích Mạn Tinh mong đợi mà vẫn tiếp tục mỉm cười nói:

- Công ty có quy định của công ty, tôi chỉ là một bảo vệ nhỏ bé thôi mà, cần gì phải làm như vậy? Bằng không thôi sẽ gọi điện thoại cho Tổng Giám đốc Âu Dương, để nghe ý kiến của cô ấy, được không?

Đối với hai vị này gây khó dễ hay khiêu khích gì thì Vương Dung vẫn bình tĩnh, không hề có chút dao động nào. Thực ra với những gì hẳn đã trải qua trong cuộc sống thì đây chỉ là một chuyện nhỏ thôi. Mặc kệ là Chu Cẩm hay Lưu Triết thì hẳn cũng chỉ xem như là một người bình thường mà thôi.

Tâm trạng của hẳn lúc này thật sự lười so đo với hai người này, càng không thể vì năng lực của bọn họ mà tức giận được. Trường hợp làm cho Vương Dung nhớ lại lúc mình đứng gác khi còn là lính, cũng có vài người tự cho mình là giỏi đến làm trái với quy định quân đội, coi thường kỷ luật. Lúc trước nhiệt huyết còn đầy nên dễ dàng bị kích động, tức giận nhưng vẫn rất thú vị, không phải vậy sao? Nhất là nghĩ đến lúc trước đây khi tức giận đã dùng báng súng đánh ngã một cán bộ xuống mặt đất, nhìn không được phải nhếch mép cười. Khi đó được sống là chính mình, rất thích, thật sự là rất thích.

Đáng tiếc, thời gian qua đi, một khi mất đi sẽ vĩnh viễn ly biệt. Thực ra, nếu cho hẳn một cơ hội được trở lại quá khứ, được quyền lựa chọn thì chắc chắn hẳn sẽ chọn là một đứa con nghe lời, ngoan ngoãn đi học đại học, đọc sách, tán gái, nói chuyện yêu đương. Đợi đến lúc tốt nghiệp thì tìm một công việc ổn định, kết hôn với một người không cần xinh đẹp, chỉ cần hiền lành là được. Sau đó sinh một đứa con, mọi người trong nhà sống hòa thuận thì còn gì thú vị hơn.

- Tổng Giám đốc Âu Dương, ha ha, từ khi nào mà Tổng Giám đốc lại phải nghe điện thoại của một tên bảo vệ vậy?

Chu Cẩm rất đáo đả, sắc mặt khiêu khích nói:

- Anh cũng không phải là Phương Vi Vi, định lấy Âu Dương Phi Phi ra để đe dọa tôi à, hôm nay lão nương phải cho anh thấy tôi là ai, anh phải cho tôi vào, không cho vào tôi cũng vào, anh dám cản tôi lại lần nữa xem nào?

Kế hoạch của cô được thực hiện rất thành công, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã có rất nhiều người tập trung lại đây hóng chuyện, dường như với sở thích xen vào những chuyện huyền ảo âm ỉ thì không thể dựa vào trình độ học vấn để giảm đi được.

Ở trong phòng trực ban theo dõi tất nhiên là Lão Giang cũng thấy cảnh này và nổi cơn tam bành, gọi mấy anh em đến để nói vài chuyện.

Nhìn thấy chuyện này, Thích Mạn Tinh đứng nép sau đám người kia lại thấy đau xót trong lòng lần nữa, không kiềm chế được nên bật khóc. Một người từng kiêu ngạo như hẳn mà bị cuộc sống bức thành như thế này. Hẳn, hẳn thật sự khó khăn ư? Không dám ra tay là vì sợ mất việc sao?

Không đành lòng nên Thích Mạn Tinh định dặn vệ sĩ lên giải quyết mọi chuyện thì Chu Cẩm hưng hăng tiến về trước bỏ nhào vào trong lòng Vương Dung, tất cả mọi người thăm lo lắng cho Vương Dung, thăm mắng con mụ đàn bà Chu Cẩm đê tiện, không biết xấu hổ.

Rõ ràng là cô ta muốn ngã vào lòng Vương Dung rồi kêu to hấn là người bất lịch sự, nhân tiện làm ầm mọi chuyện lên rồi Lưu công tử sẽ ra tay che chở, bảo vệ cô.

- Tiểu Vương, mau tránh ra.

Lão Giang cũng ngay lập tức đoán ra được ý đồ của cô nên lòng nóng như lửa đốt kêu lên:

- Đứng cho cô ta chạm vào.

Ai ngờ Vương Dung cười nhếch mép rồi ngẫm nghĩ điều gì đó, không có động thái trốn tránh mà ngay lúc cô ta định bỏ nhào vào thì hấn đưa hai tay ra trước chụp lấy hai bên ngực cô ta.

Đây chính xác là chiêu Long Trảo Thủ.

Hiện trường trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Nghĩ mình là Tổng Giám đốc chắc?

Không chỉ vậy, hai bàn tay của Vương Dung còn kịp xoa nhẹ nữa, động tác rất nhanh gọn. Quả nhiên đúng như cảm giác mà Lão Giang đã nói, rất to, rất mềm. Ôi, cái Lão Giang chết tiệt kia, đã hiểu tại sao hấn lại lưu luyến như vậy rồi. Rất to lại còn mềm nữa, nhưng độ co dãn lại không nhiều, rõ ràng là dấu hiệu của người đã từng bị "qua sử dụng" nhiều lần.

- Này, này....

Lão Giang dẫn người ra, ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này, mồ hôi trên trán đổ ra, mấy giọt nhỏ xuống dưới, đầu óc căng thẳng, xong rồi, xong rồi, phiền toái lớn rồi. Trời ơi, Tiểu Vương này cũng ít có gặp rắc rối quá đi, nếu hấn chịu né qua một bên thì đâu có đến nỗi này. Ở đại sảnh này, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải có ít nhất là mười mấy cái camera, mặc dù hành động vừa rồi của hấn Lão Giang cũng tha thiết được làm nhưng ở đây thì lão không dám.

Chu Cẩm cũng tròn tròn mắt, vốn dĩ kế hoạch rất hoàn hảo, nếu hấn không né qua thì cô sẽ kêu to lên rằng tên bảo vệ này quấy rối tình dục cô, còn nếu hấn né thì cô sẽ giả vờ ngã xuống mặt đất rồi kêu khóc bảo vệ đánh người. Tuy nhiên ngàn vạn lần cô cũng không thể ngờ được là hấn không tránh mà còn dùng hai tay để chụp lấy ngực cô, không biết xấu hổ lại còn xoa nắn hai bên nữa.

Cô bé đứng trước quầy lễ tân lúc này nóng mặt nên lấy tay che mặt, tuy nhiên lại lén lút nhìn qua kẽ hở của các ngón tay.

Anh em trong đội bảo vệ cũng há hốc mồm, tròn tròn mắt, nước miếng suýt rơi xuống, hấn một nỗi không được đứng ở vị trí của Vương Dung. Mặc dù nói tính cách Chu Cẩm kia có chút vấn đề nhưng đối với đám sói hấu ăn này thì chuyện ấy không thành vấn đề.

Vương Dung cũng là người có "kinh nghiệm sa trường", mạnh mẽ và còn có một chút kỹ xảo nên nhìn thân hình mềm nhũn giống như bị tê dại bởi một luồng điện chạy qua của Chu Cẩm là biết. Ở giữa chốn đông người mà hấn có thể làm cho cô ta trở nên khoái cảm như vậy đúng là không ai sánh kịp. Khát vọng bản thân cũng khiến hấn không vội buông ra mà còn xoa nắn thêm một vài cái nữa. Tuy nhiên lý trí lại khiến cô cảm thấy phẫn nộ, mặt tối sầm lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cảm giác thích không?

- Cô muốn biết suy nghĩ của tôi sao? Cũng bình thường thôi, kích cỡ cũng được, hơn hẳn những người phải đi phẫu thuật.

Vương Dung tỉnh rụi rút tay về, vẫn ung dung lấy thuốc ra hút, hít một hơi thật sâu rồi phì khói thuốc ra khiến cô mặt mày tái mét, hấn tiếp tục nói:

- Có điều hơi mềm một chút, tuy nhiên cũng không có biện pháp nào để khắc phục, cứ vậy mà dùng thôi.

Sử dụng, sử dụng....những lời này giống như một lời nguyền nào đó cứ lần lần quấn trong đầu cô, làm cô run rẩy muốn ngã, sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng bệch, răng nghiêng kèn kẹt, cô nhìn Vương Dung với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hấn vậy.

- Hi hi.

Vừa rồi Thích Mạn Tĩnh còn đau lòng vì Vương Dung thì bây giờ đã dần tỉnh táo lại và nở một nụ cười. Đáng dấp rất quyến rũ, đứng từ xa liếc hán một cái. Tĩnh cách của hán đúng là biến hóa khôn lường mà, tại sao trước kia cô lại không nhìn thấy được bản chất "lưu manh" của hán nhỉ? Mặc dù nói trình độ của Chu Cẩm có hơi thấp nhưng nhìn bề ngoài thì cô ta cũng là một mỹ nữ mà lại để cho hán sờ soạng, hán đúng là có bản lĩnh đấy.

Tuy nhiên ngay sau đó Thích Mạn Tĩnh lại thấy khó chịu, Vương Dung là một người đầy thủ đoạn vậy mà bây giờ lại tan thành mây khói, đúng là giận mà. Những tưởng rằng khó khăn trong cuộc sống sẽ khiến lòng kiêu ngạo của hán bị sụp đổ, tuy nhiên bản chất của hán vẫn giống như lúc đó, bất luận là kẻ nào dám khiêu chiến thì hán cũng sẽ dùng cách không chút lưu tình mà xử lý gọn gàng, có chăng là cách thức xử lý không được giống nhau mà thôi.

Trong lúc nhất thời Thích Mạn Tĩnh cảm thấy có chút may mắn, nếu bây giờ hán đúng là bị cuộc sống làm cho thay đổi tính cách thì cô sẽ cảm thấy gặp lại Vương Dung là chuyện mà cô sẽ hối hận cả đời.

- Mày là bảo vệ mà dám làm chuyện bỉ ổi với nữ đồng nghiệp như vậy sao?

Cái tên công tử Lưu Triết kia cũng hoảng sợ, sắc mặt cực kì khó coi. Mặc dù Chu Cẩm dựa vào cha của hán nhưng khi lên giường thì cô đã từng nói là rất ghét cha hán, tuy nhiên lại "yêu" hán rất nhiều, điều này khiến hán cảm thấy hưng phấn muốn cha mình mau chết đi để hán lên làm chủ gia đình.

Mặc dù họ nói "yêu" nhưng lại không có cách nào để công khai, Lưu Triết cho rằng Chu Cẩm đã là của riêng mình, vậy mà lúc này Vương Dung lại dám làm chuyện này không nề nang gì ai khiến hán bức tức, nóng nảy. Ngay cả ánh mắt dường như cũng có lửa phun ra, nhìn chằm chằm vào Vương Dung.

- Chuyện bỉ ổi?

Vương Dung nhìn bằng nửa con mắt, hết nhìn Chu Cẩm rồi nhìn Lưu Triết, xong hán bật cười rồi nghiêm túc nói:

- Anh nhìn thấy gì mà dám nói tôi làm chuyện bỉ ổi? Tôi ngăn không cho Trưởng phòng Chu đi vào trong, tôi nghiêm chỉnh chấp hành quy định do Tổng Giám đốc Âu Dương đề ra. Còn Trưởng phòng Chu thì xông vào quá nhanh thiếu chút nữa va vào người tôi, tôi là một người đàn ông khỏe mạnh, còn cô ấy là một người phụ nữ yếu đuối thì va chạm như vậy chắc chắn sẽ khiến cô ấy bị thương, vậy nên tôi mới phát huy một chút sự nhanh nhẹn của mình và chủ nghĩa nhân đạo lấy thân mình đỡ cho cô ấy, giúp cô ấy giữ được thăng bằng. Này, cứ căn cứ vào kết quả mà nhận xét nhé, động tác vừa rồi của tôi rất đúng chỗ và rất hiệu quả, cô ấy không hề bị ngã nhé.

Giang Hồ đứng một bên âm thầm giờ ngón tay cái lên, mặt dày, mặt rất dày à, cuối cùng Lão Giang cũng biết thế nào là đổi trắng thay đen, trở mặt như trở bàn tay. Còn mấy anh em khác trong đội bảo vệ thì bắt đầu khâm phục Vương Dung, vốn dĩ hán sỗ sàng và "ăn" một cách công khai như vậy mà còn có thể nói là đang giúp người ta.

- Mày....

Lưu Triết cố nén giận, ngăn chặn lại ý muốn bạt tai Vương Dung.

- Mày rõ ràng làm chuyện bỉ ổi, ai cũng tận mắt nhìn thấy và làm chứng.

- Ai nhìn thấy không?

Vương Dung nhìn bốn phía xung quanh.

Nói thực ra thì thái độ xử sự của Chu Cẩm như vậy là chuyện thường ở công ty, cũng không ai lạ gì, quả nhiên là cả đám người không ai dám mở miệng đả tội với Chu Cẩm nhưng lại cúi đầu cho rằng chưa thấy chuyện gì. Nhất là với anh em trong đội bảo vệ mỗi người một câu bảo vệ cho Vương Dung, họ nói rằng là do Chu Cẩm không cẩn thận va vào Vương Dung, còn Vương Dung chỉ phản xạ theo tự nhiên mà thôi.

Đúng vậy, Chu Cẩm là một người cực kì khó đối phó nên có lẽ mang thù với mọi người, tuy nhiên đàn ông có quy tắc của đàn ông. Một người đàn ông có thể háo sắc, có thể đáng khinh thậm chí là phạm tội giết người nhưng huynh đệ trong lúc đó không thể trở mặt đứng nhìn được, nếu không thì sẽ bị mọi người tẩy chay và rất khó sống.

Đặc biệt là trong quân đội, trong đội bảo vệ hoặc xã đoàn, phần lớn là đàn ông thì anh em phải sống có nghĩa khí với nhau là điều tất nhiên, đôi khi vì nghĩa khí mà bất chấp khó khăn cũng có. Hơn nữa Vương Dung kia rất tuyệt vời, cho dù Chu Cẩm xem hán là kẻ thù, muốn trả thì Vương Dung vẫn là một tảng đá rất cứng.

Với những chuyện đã xảy ra khiến Vương Dung cũng có chút danh tiếng trong đội bảo vệ, ngay cả Giang Hồ có nhiều kinh nghiệm mà giờ thấy hán làm gì thì lại bắt chước làm theo.

- Được, các người được lắm, tôi sẽ nhớ kĩ các người.

Lưu Triết tức giận liếc nhìn mấy bảo vệ kia rồi quay đầu lại nhìn Vương Dung:

- Tôi sẽ đi lấy camera giám sát ở quầy lễ tân đem giao cho mấy chú, mấy bác trong Ban Giám đốc xem, để cho họ biết là công ty mình đã loạn như thế nào, ngay cả một bảo vệ cũng dám kiêu ngạo, ngang tàn.

Hán cũng muốn xông lên trả thù liền nhưng làm thấy Vương Dung cao to mạnh mẽ, là một nam tử hán khí khái, cộng thêm có mấy tên đồng bọn bảo vệ kia nữa nên trước mắt không nên so đo làm gì, cứ lờ đi từ Ban Giám đốc ra để áp chế Vương Dung thì tốt hơn.

Lựa chọn như vậy là chính xác, là tuyệt đối đúng đắn, nếu thật sự hấn dấn đối đầu trực tiếp với Vương Dung thì chắc chắn sẽ có kết cục thê thảm. Mặc dù Vương Dung lớn tuổi hơn, tính tình ôn hòa hơn, nhưng không phải với ai gây sự với mình cũng mỉm cười được.

Ai dè ngay lúc hấn định quay đầu bước đi thì Vương Dung bước tới với khuôn mặt lạnh tanh, phun một ngụm khói thuốc, chớp mắt nói:

- Tiểu tử, cậu là người của công ty này sao? Cậu chỉ là một người ngoài, cậu coi đây là nhà mình hay sao mà muốn ra thì ra, vô thì vô hả? Video giám sát cậu muốn lấy là lấy sao? Cậu xem công ty chúng tôi là gì hả?

- Mày....

Lưu Triết tức đến nổi mặt đỏ bừng lên:

- Bố tôi là thành viên hội đồng quản trị, giữ 12% cổ phần của công ty, tại sao tôi lại không được ra vào công ty hả?

- Chỉ là 12% thôi mà, cũng đâu phải 100%?

Vương Dung vừa hút thuốc vừa thần nhiên nói:

- Tôi là bảo vệ mà để cậu ra vào lung tung, công ty bị tổn thất về tài sản thì phải làm sao? Tôi làm sao chịu nổi trách nhiệm trước Tổng Giám đốc?

Trách nhiệm cái đầu hấn, Lưu Triết giận đến choáng váng mặt mày, công ty này cần một bảo vệ như hấn chịu trách nhiệm sao? Hấn cho rằng hấn là ai chứ? Là Tổng Giám đốc sao? Còn nữa, cái gì mà chỉ là 12%, hấn nghĩ 12% là ít sao? Là bao nhiêu triệu hấn có biết không?..

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Âu Dương Phi Phi nổi giận

- Vương Dung, tôi là đương sự, tôi yêu cầu được xem video ghi hình chuyện này.

Chu Cẩm ý vào có chỗ dựa vững chắc là Lưu Triết để làm càn vậy mà hai ba lần đều bị Vương Dung cản đường nên vội vàng bước lên trước đe dọa Vương Dung.

- Tôi sẽ tự mình đưa cho lãnh đạo công ty xem để họ phán xét.

- Lãnh đạo của cô là quan tòa chắc? Họ có tư cách gì để phán xét?

Vương Dung cười nhạt rồi định nói thêm vài câu châm chọc nữa thì nghe tiếng thang máy mở ra, Âu Dương Phi Phi cùng thư kí Lí từ trong thang máy bước ra. Thấy vậy hấn liền bình tĩnh quay lưng lại với Âu Dương Phi Phi rồi lớn tiếng:

- Chu Cẩm, cô thân là một Trưởng phòng mà lại vi phạm nội quy, quy định của công ty, cô xem công ty là gì hả?

Không đợi cho Chu Cẩm kịp phản ứng thì hấn tiếp tục răn dạy một cách oai phong:

- Cô còn dám công khai thách thức những quy định do Tổng Giám đốc Âu Dương đưa ra, không chịu đăng kí mà đưa người ngoài vào công ty. Hừ, Vương Dung tôi thân là nhân viên bảo vệ thì phải có trách nhiệm với công việc của mình, không chỉ đơn giản là giữ an toàn cho nhân viên trong công ty mà còn phải giữ gìn cả tài sản công ty nữa, ngoài ra càng phải ủng hộ cách lãnh đạo của Tổng Giám đốc Âu Dương. Bằng ghi hình kia tôi sẽ tự mình đưa cho sếp để cô ấy phán xét, nếu kết quả tôi bị đuổi việc thì cũng không tiếc.

Âu Dương vừa được báo tin thì vội vàng chạy xuống dưới, ai dè vừa ra khỏi thang máy thì đã nghe thấy giọng nói hùng hồn của Vương Dung, hấn lo cho công ty lại cố gắng bảo vệ quyền uy cho cô, trong lúc nhất thời cô có chút khó hiểu.

Chuyện này không đúng lắm thì phải? Tên họ Vương này ăn nhằm cái gì hay là bị quỷ nhập vậy?

Trong lúc cô đang suy nghĩ thì có người kêu một tiếng Tổng Giám đốc Âu Dương, Vương Dung lập tức bị “giật mình”, quay đầu lại thấy Âu Dương Phi Phi thì tươi cười chạy đến:

- Sếp, chuyện này tôi có thể giải quyết được mà, sao lại phiền cô xuống tận đây thế này?

Mặc dù thời gian tiếp xúc với Vương Dung chưa lâu nhưng đã có vô số lần giao chiến với nhau nên cô cũng biết được tính cách của người này. Cô biết Vương Dung ngoài tham tài háo sắc, uống rượu hút thuốc thì còn có một tật xấu lớn hơn chính là tuyệt đối không để mình chịu thiệt. Tuy nhiên sao bây

giờ hán không né mặt mũi mà lại gây sự với con trai của Giám đốc Lưu? Tuy nhiên Âu Dương Phi Phi vừa nhận được điện thoại thương lượng về ngạch độ tài chính, trước mắt trong Ban Giám đốc cô cần nhận được sự ủng hộ bỏ phiếu của các cổ đông. Mà Giám đốc Lưu kia cô cũng đang cần mượn sức, đó cũng là một nhân vật quan trọng, một công ty lớn như vậy mà chiếm đến 12% cổ phần thì nhất định không nhẹ nhàng như những gì mà Vương Dung nói.

Nếu Vương Dung ý vào quyền thế của Âu Dương Phi Phi để trừng phạt hai người kia, chọc giận Giám đốc Lưu kia thì sao? Việc tài trợ tài chính cũng như ủng hộ cô sẽ xuất hiện vấn đề không nhỏ. Dù sao cô cũng chỉ là người có quyền quyết định tuyệt đối ở mảng nhân sự mà thôi, không phải hạng mục nào cần bỏ vốn ra cô cũng có quyền định đoạt.

Chỉ cần vượt qua số lượng kim ngạch nhất định, ví dụ như một chỉ ra một triệu thì cần phải thông qua Ban Giám đốc, phải bàn bạc và bỏ phiếu thì mới được thực hiện.

Vậy nên Âu Dương Phi Phi tức giận trừng mắt liếc hán một cái, thầm nghĩ người này không thể để cho mình được yên hay sao? Người này ở nhà thì còn đỡ lo, nhưng đi làm ở công ty, đã bố trí cho hán một công việc ổn định rồi mà vẫn còn muốn gây chuyện sao? Cứ phải gây phiền toái cho cô mới chịu được sao?

Tuy nhiên những gì hán vừa nói là đúng, nếu ai mà cũng có tư tưởng làm việc chuyên nghiệp như hán thì chẳng phải vốn của công ty sẽ dư ra và phát triển hơn sao?

Có điều Âu Dương Phi Phi vẫn nghi ngờ là người này đã nhìn thấy mình nên cố tình làm ra vẻ như vậy nên nghiêm mặt nói:

- Tôi không đến để cho mấy người biến công ty thành cái chợ à, chuyện này mà để một vài vị khách quan trọng nhìn thấy thì chẳng phải là sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty sao?

- Đúng vậy.

Vương Dung hòa theo.

- Sếp, cái cô Chu Cẩm kia không xem những quy tắc của công ty ra gì cả, người như vậy, tôi đề nghị đuổi việc cô ta.

Đuổi việc, đuổi việc cái đầu hán. Âu Dương Phi Phi cũng đoán được là hán đang có chút kích động, nói thật cô cũng không thích Chu Cẩm lắm. Nhưng Chu Cẩm là Trưởng phòng Quan hệ công chúng, những năm gần đây đã đóng góp nhiều công lao cho công ty, huống hồ cô lại có quan hệ thân thiết với Giám đốc Lưu, muốn vô duyên vô cớ đuổi việc Chu Cẩm cũng không phải là chuyện đơn giản.

Không đợi Âu Dương Phi Phi nói thêm thì Chu Cẩm đã nhảy ra chỉ vào mặt Vương Dung và chửi:

- Tên khốn nạn, anh cũng chỉ là một bảo vệ thôi, anh nghĩ mình là ai hả? Tổng Giám đốc Âu Dương, hán vô lễ với tôi, tôi yêu cầu đuổi việc hán, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát để họ đến xử lý.

Âu Dương Phi Phi cau mày, khoanh hai tay lại, ánh mắt có chút nghiêm túc nhìn về phía Vương Dung, nếu Chu Cẩm này nói thật thì quan hệ với Bộ bá cũng đành phải hạ xuống một chút thôi, vô lễ với đồng nghiệp nữ là đã vượt quá giới hạn chấp nhận của cô rồi. Tuy nhiên chuyện này cô sẽ không nghe từ một phía mà nhìn về phía Vương Dung dò xét, xác nhận sự thật, nếu sự thật đúng như vậy thì cô sẽ đuổi việc hán và cũng dọn khỏi nhà hán nốt.

Vương Dung cũng nghiêm túc nhìn cô và cười, lắc đầu nói:

- Sếp, một người có tầm nhìn, suy nghĩ và đạo đức như tôi thì làm sao có thể làm chuyện ấy được chứ? Không cần nói nhiều, ở đây có video ghi hình, có cứ xem qua đi.

Thấy Âu Dương Phi Phi đến thì Thích Mạn Tinh đang trốn sau đám người bèn mang theo vệ sĩ của mình quay về, leo lên ô tô và đi khỏi.

Trước những lời nói này Âu Dương Phi Phi tròn mắt, sau đó thì thấy hán thật sự giống người vô tội. Nhiều người đứng tập trung ở đại sảnh cũng không hay ho gì nên Âu Dương Phi Phi liền kêu thư kí Lí Di giải tán đám đông rồi đi cùng với mấy người có liên quan đến văn phòng của mình, gọi cho Hoàng Dũng để kêu hán mang đoạn băng ghi hình kia lên văn phòng.

Băng ghi hình không thu âm thanh nên Âu Dương Phi Phi và Hoàng Dũng giống như là đang xem kịch câm, sau khi xem xong cô không tự chủ được mà đứng bật dậy. Theo như băng ghi hình thì đúng là Chu Cẩm và Lưu Triết có dấu hiệu gây hán, tuy nhiên Vương Dung sờ ngực Chu Cẩm cũng là có thật. Mặc dù lúc đó là do Chu Cẩm chủ động xông lên nhưng hán không né tránh mà lại đưa hai tay lên sờ ngực Chu Cẩm. Chuyện này thú vị đấy.

Xem xong cảnh này Âu Dương Phi Phi tức giận trừng mắt nhìn hán.

Bởi vì không nghe được đoạn đối thoại nên Âu Dương Phi Phi cũng không thể đánh giá được toàn bộ chân tướng sự việc nên đành giả bộ bí hiểm:

- Đội trưởng Hoàng, chuyện này anh thấy thế nào?

Hoàng Dũng nhìn thoáng qua Chu Cẩm và Vương Dung, ở trong quân đội thì các loại ngôn ngữ của người câm điếc, khẩu hình miệng đều cần phải học qua. Thân là lính trinh sát, có nhiều lúc phải đứng ở cự ly xa, dùng ống nhòm để quan sát khẩu hình miệng của đối tượng lúc nói chuyện để phán đoán nội dung. Mặc dù đa số lính trinh sát đều biết đọc khẩu ngữ nhưng vẫn còn kém hơn những người làm gián điệp chuyên nghiệp. Với video này thì có phần đơn giản nên Hoàng Dũng vẫn có thể đối phó được.

Rõ ràng là do hai người kia cố ý vi phạm, còn Vương Dung từ đầu đến cuối không hề làm sai điều gì, về phần sàm sỡ kia nếu hẳn muốn giải thích là do Chu Cẩm lao vào mình thì cũng không có gì sai. Tuy nhiên nói về lý thuyết thì không cần phải làm như vậy, vẫn còn rất nhiều cách giải quyết khác.

Hoàng Dũng đang do dự là có nên nói dối hay không, nếu chuyện này có thể khiến tên Vương Dung đáng ghét kia bị Âu Dương Phi Phi đuổi việc thì đương nhiên là rất sáng khoái trong lòng rồi. Tuy nhiên, bản thân từng là người lính, từng rất nghiêm khắc với bản thân thì tại sao lại dùng đến cách bỉ ổi này để đối phó với một kẻ yếu hơn chứ? Mặc dù trong mắt Hoàng Dũng chưa bao giờ xem Vương Dung xứng đáng làm đối thủ của mình hay là kẻ thù. Phải đường đường chính chính ghi bàn thì mới chiến thắng về vang được.

- Sếp, theo như khẩu ngữ mà tôi thấy thì là như vậy.....

Hoàng Dũng cố gắng đè nén sự chán ghét, khinh thường đối với Vương Dung xuống mà nói hết sự thật với Âu Dương Phi Phi.

Lần này vốn nghĩ là dựa vào video không có âm thanh nên quá rối được một trận, vậy mà giờ lại bị vạch trần nên Chu Cẩm biến sắc, tức giận:

- Đội trưởng Hoàng, nhìn anh vậy mà lại đi bao che cho lính của mình sao? Sếp, phiền cô xét xử cho công bằng, nếu không tôi sẽ làm âm lên và báo cảnh sát đây.

- Trưởng phòng Chu.

Hoàng Dũng đối với Chu Cẩm cũng rất chướng mắt nên lạnh giọng:

- Khẩu ngữ không phải là một môn kỹ năng quá khó nên cho dù cô có báo cảnh sát thì cũng là tự làm xấu mặt mình thôi, ở trụ sở cảnh sát cũng sẽ có chuyên gia thông thạo về môn khẩu ngữ này.

Thấy Chu Cẩm vẫn muốn nói thêm gì đó thì Âu Dương Phi Phi bèn lên tiếng:

- Đủ rồi, Trưởng phòng Chu, chuyện này chấm dứt ở đây, còn nữa, tôi mong cô nên kiểm chế lại hành động của mình, và nên nhớ kỷ nội quy của công ty không chỉ một lần mà phải nhớ kỹ hai, ba lần cho tôi.

Hừ! Chu Cẩm không phục hừ một tiếng nhưng chung quy lại thì vẫn không dám đôi co với Âu Dương Phi Phi.

- Còn Vương Dung, anh đặc ý cái gì?

Âu Dương Phi Phi cũng nhìn hẳn một cách nghiêm túc.

- Dùng cách đó để làm nhục một người phụ nữ anh thấy hay ho lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Văn phòng mát xa

Ặc, có cần phải phát hỏa như vậy không? Minh cũng đâu có giống như những gì cô ấy nói. Vương Dung bị cô nàng kia quát mắng nên không hiểu gì cả, bất quá nhìn vào đôi mắt tràn đầy sát khí kia giống như trái bom sắp nổ tung thì liền hiểu được nếu lúc này mà liều mạng trêu chọc cô thì chắc chắn sẽ tan xác. Mặc kệ như thế nào thì Âu Dương Phi Phi cũng là người cùng một nhà, trước mặt người ngoài cũng phải nể mặt mũi một chút chứ, hẳn liền cười cợt nhả nói:

- Vâng, vâng, vâng, sếp dạy bảo rất đúng.

Hừ, mặc dù nhìn điệu bộ cợt nhả của hẳn thì Âu Dương Phi Phi lại muốn dùng bạo lực với hẳn nhưng niệm tình trước đó hẳn giữ thể diện cho mình lại còn nhận sai nữa nên cũng nể mặt mũi của hẳn một chút, tuy nhiên sắc mặt cô vẫn lạnh lùng như lúc nãy:

- Chuyện này hai người đều có cái sai, quay về viết mỗi người một bản kiểm điểm, cứ vậy mà làm đi, tôi còn một số việc phải giải quyết nữa, giải tán cả đi.

Người ngoài thì không có gì nhưng với tên tiểu tử Lưu Triết kia, từ sau khi nhìn thấy Âu Dương Phi Phi, mặc dù chưa nói chuyện nhưng ánh mắt cũng không thèm che giấu nhìn cô từ đầu đến cuối. Tất nhiên là một cô nàng xuất sắc cả về ngoại hình và khí chất như vậy thì rất hấp dẫn.

Rồi hẳn nhìn lại Chu Cẩm, hẳn cảm thấy không còn chút cảm giác ham muốn dục vọng, giờ phút này hẳn chỉ nghĩ đến Âu Dương Phi Phi. Chuyện này âu cũng là lẽ thường tình, dù sao Âu Dương Phi Phi cũng là một báu vật cực kì xuất sắc, còn Chu Cẩm bất luận là về đáng người hay thân phận, khí chất đều thua xa, không cùng cấp bậc.

Mãi đến khi Chu Cầm kéo hần đi thì hần mới chịu miễn cưỡng bước đi nhưng cặp mắt vẫn liếc nhìn Âu Dương Phi Phi. Hoàng Dung liền cảnh giác, để ý đến Lưu Triết rồi sau đó cũng xin phép đi ra ngoài.

- À, thưa sếp, tôi cũng đi làm việc đây.

Vương Dung thấy cô vẫn chưa nguôi giận nên cũng đứng dậy xin cáo từ.

- Khoan đã, anh ở lại, đóng cửa lại, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Âu Dương Phi Phi chớp mắt, hình như có chút đau đầu, mệt mỏi, giọng nói cũng hơi khàn. Gần đây công việc bận bịu, có nhiều chuyện khó giải quyết lại vừa chuyển nhà nên nhất thời thích ứng không kịp, khó tránh khỏi ngủ không ngon giấc.

Vương Dung nghe lời đóng cửa lại rồi mang đến cho cô một ly cà phê, quan tâm hỏi:

- Sếp à, cô phải chú ý cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi, cô mà đổ bệnh thì ai sẽ cứu vớt công ty chứ?

- Hừ.

Âu Dương Phi Phi liếc nhìn hần rồi cầm lấy tách cà phê, khẽ mở miệng nhấp một ngụm, tựa lưng vào ghế, khép hờ mắt, vừa thưởng thức cà phê vừa nghỉ ngơi.

- Anh rất giống với Đường chủ nhiệm kia đấy, sao nào, có việc gì cần đến tôi sao?

Mặc dù nói như vậy nhưng cô vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi.

- Sao lại như vậy được chứ?

Vương Dung cười ha ha nói:

- Tôi chỉ thấy cô phải đối diện với tình hình quá phức tạp ở công ty này, đúng là không đơn giản chút nào, rất vất vả cho nên mới quan tâm đến cô một chút thôi.

- Được rồi, được rồi, việc anh vỗ mông ngựa còn kém xa Đường chủ nhiệm.

Âu Dương Phi Phi cười nhếch mép, tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, phát tay nói:

- Có việc gì cứ nói, đừng làm việc buồn nôn này nữa.

- Ha ha, sếp đúng là có con mắt hơn người, bái phục, bái phục.

Vương Dung giơ ngón tay cái ra tỏ vẻ kính nể vạn phần, sùng bái đến cực điểm, tăng bốc cô không ngớt. Mãi đến lúc Âu Dương Phi Phi để tách cà phê xuống bàn thì hần mới cười nói:

- Tôi muốn hỏi cô một chút là cô có liên hệ gì với mấy người bạn bên nước Mỹ không? Bên kia đã có tin tức gì chưa? À, mai là cuối tuần tôi định đi thăm Miêu Miêu.

- Hả?

Âu Dương Phi Phi hơi sững sốt, nói:

- Nhanh vậy sao? Mai là cuối tuần rồi à? Miêu Miêu đó có quan hệ tốt với anh lắm hay sao mà anh quan tâm như vậy?

Cô không trả lời câu hỏi của Vương Dung.

- À, thì cũng không tồi.

Vương Dung nói:

- Tôi nhìn thấy đứa bé Miêu Miêu kia lớn lên từ nhỏ. Tuy nhiên lúc nó bắt đầu đi học thì tôi lại đi ra nước ngoài làm. Mới chớp mắt mà đã 5 năm không gặp nó, đứa bé đáng thương sao lại mắc phải căn bệnh quái ác này chứ?

- Anh đừng lôi đứa bé vào đây nữa.

Âu Dương Phi Phi tức giận nói:

- Tôi đã xem qua lí lịch của anh rồi, anh chỉ lớn hơn tôi 2 tuổi thôi.

- Sếp, chuyện đó.....

Vương Dung thấy cô luôn chỉ phối lời hần nói nên bèn nghiêm mặt, xoa tay hỏi:

- Ngày mai tôi phải đến thăm con bé, cô xem, cô giáo Triệu muốn hỏi thăm tình hình bên cô, tôi thì không biết phải trả lời như thế nào cả.
- Nay, tôi hơi mệt, chuyện này để nói sau đi.

Đôi mắt trong suốt của Âu Dương Phi Phi hơi chuyển động, có vẻ muốn gây khó dễ. Cho đến bây giờ, những lúc ở cùng Vương Dung rất vất vả để có thể chiếm được thế thượng phong, tìm thấy nhược điểm của hần, phải làm sao để đánh bại hần bây giờ?

Mặc dù mới về nước có 3 tháng ngắn ngủi nhưng so với phong cách làm việc qua loa ở Mỹ thì bây giờ cô đã tiến bộ rất nhiều, học được nhiều thứ. Ví dụ như thủ đoạn gây khó dễ cho người khác chẳng hạn. Nếu dùng tốt thì có thể khiến cho nhiều người không muốn đi vào khuôn khổ cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, như vậy là đã đạt được mục đích của mình rồi.

- Được, được.

Vương Dung cười lấy lòng:

- Đúng rồi, tôi thấy sắc mặt cô tái nhợt, mắt mệt mỏi, đồ ngẫu, hần là do thiếu ngủ và áp lực công việc nên buổi sáng mới uống cà phê lấy lại tinh thần, tuy nhiên nó chỉ trị được phần ngọn thôi, hay là để tôi thử mát xa cho cô nhé?
- Mát - xa?

Âu Dương Phi Phi đang khép hờ mắt thì nhất thời mở to mắt ra, có chút cảnh giác, nói:

- Anh muốn làm gì?

Vương Dung thấy vậy cũng không nói gì, mình thật lòng muốn giúp cô ấy mát xa một chút để cô nhanh chóng gọi cho mấy thầy thuốc bên nước ngoài mà thôi. Ảnh mặt của bà cô già này đúng là xem mình giống như tên sắc lang rồi, tuy nhiên có người nhờ mình giúp nên hần cũng chỉ cười và nói:

- Sếp đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn giúp cô xoa bóp huyết, thả lỏng người, khôi phục lại sức khỏe mà thôi. Có phải bây giờ cô thấy tinh thần bất ổn, mất tập trung không? Mát xa không những giúp cô cải thiện tình trạng này mà còn tốt cho sắc đẹp của cô nữa. Thủ pháp mát xa của tôi là chính tông của Trung Hoa truyền thống, được mấy cao thủ thế hệ trước truyền lại đây.

Những lời hần vừa nói không hề sai, trước đây, lúc mẹ còn sống thì đã đến bái sư để học qua một vị sư phụ nổi tiếng trong môn Bát Cực Quyền, võ thuật truyền thống của người Trung Quốc. Luyện môn võ truyền thống của Trung Quốc thì tất cả các học viên đều phải hiểu rõ nếu tập luyện qua loa thì sẽ bị nội thương khắp người. Việc mát xa lưu thông máu này đương nhiên là Vương Dung rất thông thạo rồi. Hơn nữa lúc đi lính cũng đã học lỏm được cách chăm sóc người bệnh bằng thủ pháp mát xa. Vậy nên đối với kết cấu cơ thể của con người, những huyết vị kinh lạc hần đều nắm trong lòng bàn tay.

Nghe hần nói như vậy thì Âu Dương Phi Phi tuy có chút nghi ngờ nhưng vì có ảnh hưởng đến nhan sắc nên quyết định tạm tin hần một chút. Tuy nhiên, bất giác trên mặt hơi nóng lên, từ nhỏ đến lớn ngoài bố ra thì cô rất ít khi tiếp xúc với đàn ông. Về phần bác sĩ thì cơ thể cô rất khỏe, ít bệnh tật, mà cho dù có bệnh thì cô cũng sẽ tìm đến bác sĩ nữ.

Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại gật đầu, là vì Vương Dung thật sự không nguy hiểm sao? Hay là cảm thấy tình trạng mình không được ổn thật, rốt cuộc là như thế nào?

Vương Dung đương nhiên không phải là bác sĩ, nhưng về phương diện mà hần vừa nói thì có thể giỏi hơn cả bác sĩ nữa. Trong chiến tranh thì cấu tạo cơ thể người, phản ứng của thuốc và những vấn đề khác liên quan đến chuyên môn đều là bắt buộc, hơn nữa chuyện này không phải ai cũng dám làm vì nó không những liên quan đến tính mạng của chiến hữu mà còn liên quan đến mình nữa.

Tuy nhiên cô vẫn đồng ý, Vương Dung đi tới phía sau cô, vừa định đưa tay lên ấn vào đầu cô thì đột nhiên cô quay đầu lại nói:

- Đi rửa tay đi, hừ....

Tưởng tượng đến cảnh này mặt cô hơi nóng lên.

Mẹ ơi, bà cô già này đúng là khó tính mà, nếu không phải có chút chuyện cần nhờ cô thì không có chuyện mát xa giúp cô đâu. Vương Dung cũng nghe lời chạy vào toa lét rửa tay sạch sẽ rồi quay lại. Hần dùng giọng nói giống như là có mang theo thuật thôi miên trong ấy:

- Sếp, thả lỏng, thả lỏng, hãy tưởng tượng mình đang nằm ở một bãi biển đầy cát trắng, có ánh mặt trời, không khí ấm áp.

Bàn tay có chút thô ráp, lực của ngón tay rất mạnh nhưng lại nhẹ nhàng đặt lên trán cô, giống như là người ta sử dụng phương pháp huyết vị thượng trong vật lý trị liệu vậy. Bàn tay của hần đương nhiên là không chuyên nghiệp bằng những chuyên gia nhưng đối với khả năng đã thông huyết vị kinh lạc cơ thể thì có thể so với những bác sĩ Đông y có nhiều kinh nghiệm.

Còn hần thì đã cố gắng kiểm soát lực tay để đạt tới đỉnh điểm, cố gắng nhẹ nhàng xoa nắn các huyết vị, giống như truyền năng lượng từ đôi tay mình vào trong đầu cô vậy. Hần giống như một người vẽ thư pháp đang cố gắng vẽ những nét chữ có sức thuyết phục thật sự.

Chuyện này cũng không phải là thần thánh gì lắm, chẳng qua là do việc luyện tập thì cũng sẽ có ngày đạt được trình độ như vậy thôi.

- A.

Âu Dương Phi Phi bị đau và tê vài chỗ, cau mày định né qua thì Vương Dung ngăn lại, nói:

- Đừng nhúc nhích, phương pháp mát xa này của tôi không chú trọng đến việc dễ chịu nhưng lại rất có hiệu quả trong trị liệu, cô cứ kiên nhẫn một lúc sau là sẽ thấy tốt hơn thôi.

- A, đau.

Cuối cùng Âu Dương Phi Phi không nhịn được cũng phải kêu lên một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Sự im lặng

Chưa bao giờ mà cô được tận hưởng một cảm giác thoải mái đến như vậy, thỉnh thoảng cô cũng cùng với cô bạn thân của mình đến spa để hưởng thụ việc được các nhân viên nữ mát xa. Nói thật ra thì cô cũng không thích việc người khác chạm vào mình, nhưng cô bạn của cô thì lại rất thích điều ấy.

Tuy nhiên thủ pháp mát xa của Vương Dung quả là làm cho người ta có được khoái cảm phiêu diêu rất đã. Mỗi lần tay hấn ấn vào là cả người cô lại run lên, hai gò má ửng đỏ giống như là vừa uống rượu xong, xinh đẹp và quyến rũ.

Wương Dung cũng thường xuyên sử dụng thủ pháp mát xa này để làm tăng thêm hứng thú cho cuộc sống. Tuy nhiên phản ứng của Âu Dương Phi Phi như vậy là lần đầu tiên hấn nhìn thấy, nhìn không được nên có chút sợ hãi. Hấn chỉ mới mát xa phần đầu của cô thôi, tại sao lại khiến cho cô bị kích thích đến như vậy chứ?

Chiếc cổ trắng thon dài như thiên nga, khuôn mặt cũng đẹp không tỳ vết, hơi thở gấp gáp, điều này khiến cho Vương Dung dù trước nay đã quen nhìn gái đẹp thì bây giờ cũng không kiềm chế được bản thân mà nuốt nước miếng.

Không thể không thừa nhận rằng Âu Dương Phi Phi này là một báu vật tập hợp được rất nhiều ưu điểm.

Đáng tiếc là cô quá xuất sắc nếu không thì cưới làm vợ cũng tốt, Vương Dung thở dài trầm nghĩ.

Cũng may mà Âu Dương Phi Phi không biết thuật đọc tâm (đọc được suy nghĩ của người khác) chứ nếu không thì đã đá cho hấn một đá bay ra khỏi cửa rồi. Đến cả điều ấy mà hấn cũng dám nghĩ đến, đúng là không biết xấu hổ.

Cũng không biết mất bao lâu thì Vương Dung mới hoàn thành xong công việc, vỗ nhẹ vào hai bả vai cô rồi tươi cười hỏi:

- Sếp có vừa lòng với chất lượng phục vụ của tôi không?

Âu Dương Phi Phi nhất thời rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, đỏ mặt đứng dậy:

- Tôi, tôi làm sao vậy?

- À, thủ pháp mát xa của tôi có thể điều trị cho cô rất nhiều, giúp cô thả lỏng người và tiến sâu vào giấc ngủ, đây là một phương thức phục hồi sức khỏe rất tốt.

Wương Dung cười ha ha nói:

- Chỉ cần 20 phút ngủ say là bằng với mấy tiếng ngủ chấp chôn đấy.

- Anh, anh, anh, ý anh là tôi vừa mới ngủ dậy?

Âu Dương Phi Phi cực kì căng thẳng, mặt đỏ bừng và vội nắm chặt quần áo, nghi ngờ nhìn Vương Dung:

- Anh, anh có làm chuyện gì bậy bạ với tôi không hả?

Mặt mũi Vương Dung tối sầm, trầm nghĩ mình đã có lòng tốt muốn giúp cô ấy hồi phục sức khỏe, vậy mà cô ấy hưởng thụ xong lại quay ra hoài nghi mình là sao? Lúc này Vương Dung cúi mặt xuống, tức giận nói:

- Trong vòng 20 phút tôi có thể làm rất nhiều chuyện đấy, à, ngực của sếp rất đàn hồi đấy.

Lúc dứt lời thì hắn để lộ ra vẻ mặt hưởng thụ sáng khoái.

- Anh...

Ấu Dương Phi Phi nhất thời nóng nảy, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng để đàn ông chạm vào người. Hôm nay, trong một lúc không chú ý ngủ gật lại bị hắn lấy mất thứ quý giá, tuy nhiên chính cô lại không nhận thấy có gì lạ trên người, ngay cả cảm giác cũng không có. Sắc mặt cô liền trở nên trắng bệch, càng nghĩ càng thấy oan ức, cảm giận muốn chết:

- Vương Dung, tôi, tôi liều mạng với anh.

Cô đưa đôi tay trắng ngần ra đánh Vương Dung.

Thấy cô có phản ứng như vậy Vương Dung cũng rất kinh ngạc. Thăm nghĩ không phải như vậy chứ? Sao lại kích động như vậy? Chẳng lẽ cô chưa từng đụng chạm với đàn ông sao? Ặc, sao lại như vậy được? Ấu Dương Phi Phi này đã 25 tuổi rồi cơ mà.

Với khả năng của Vương Dung thì tất nhiên cô nàng không thể đánh được hắn rồi, hắn khẽ cười và lùi về sau.

Ai ngờ Ấu Dương Phi Phi quá kích động, lại không có kinh nghiệm đánh nhau nên nắm tay vừa vung lên thì đã làm cái ghế của mình dịch chuyển khiến cơ thể mất thăng bằng, đầu chúi xuống đất. Mặc dù sàn nhà được làm bằng gỗ cứng nhưng nếu cô ngã cắm đầu xuống thì không chắc là không có chuyện gì xảy ra.

Vương Dung trong lòng cười chê khả năng giữ thăng bằng quá kém của cô nàng, nhưng bất đắc dĩ cũng phải đưa hai tay ra đỡ cô ấy, tránh cho việc cô ấy ngã sấp xuống bị thương rồi nằm bệnh viện, hại công ty lão Mộ phá sản thì chắc lão ấy sẽ tìm mình để liều mạng.

Chộp lấy Ấu Dương Phi Phi khiến cô lấy lại tư thế cân bằng kì cục nên cô lại càng kích động thêm, lập tức đứng dậy và liều mạng xông lên, la hét:

- Vương Dung, anh là đồ lưu manh, bỉ ổi, buông tôi ra.

Phải nói là thiết kế xây dựng của văn phòng này cũng không tồi, hiệu quả cách âm rất tốt nếu không thì thư kí Lí ngồi ngoài văn phòng chắc phải đem bình cứu hỏa vào để hạ hỏa cho Tổng Giám đốc.

Cô gái này ra tay đánh người toàn là hoa tay múa chân không ra quyền cước nào rõ ràng cả, để tránh bị "dính đòn móng vuốt" khiến tổn hại da mặt rồi ra ngoài bị người khác hiểu lầm thì Vương Dung đành phải buông cô ra.

Ai ngờ vừa buông tay ra cô lại phóng lên đánh Vương Dung lần nữa, lần này thì mất đà và ôm chầm lấy hắn, ngã vào ngực hắn. Vương Dung theo bản năng ôm lấy cô, tay trái ôm eo, còn tay phải thì ôm một "bộ phận" bên phải của cô.

Vương Dung ngây ngẩn cả người, còn Ấu Dương Phi Phi trong nháy mắt cũng biến thành một pho tượng, "bộ phận" kia, ngoài Thích Mạn Tinh ra thì chưa từng có người nào khác chạm vào.

Đầu ngón tay hắn rất cứng nên nắm nó rất chặt, giống như là một luồng điện khiến cô tê dại cả toàn thân.

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến cho cơ thể cô mềm nhũn ra, tứ chi không còn sức lực ngã vào lòng hắn. Sau đó mắt cô dán vào ngực hắn, hơi thở của đàn ông, mùi thuốc lá chui vào mũi cô, rồi chạy thẳng vào trong người cô.

Vốn nghĩ mình rất ghét mùi vị này nhưng không ngờ là bây giờ lại có chút ngây ngất, kích thích tâm hồn thiếu nữ không thôi, máu nóng lên, hơi thở gấp gáp.

Muốn giãy dụa nhưng cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, điều này làm cho hai má cô ửng đỏ, nhìn giống như là một thiếu nữ ngoan hiền đang rất thoải mái khi được ôm vào lòng ngực, hai mắt mơ màng như đang hưởng thụ cảm giác được ôm này.

Nhưng hình như trong nháy mắt trong đầu cô xuất hiện một suy nghĩ khác thường, hóa ra vừa rồi là hắn đã lừa mình, vốn dĩ hắn không làm gì mình hết. Nguyên nhân rất đơn giản nếu hắn thật sự sờ soạng mình thì sẽ có một lực kích thích mạnh hơn rất nhiều, chắc chắn mình sẽ không được yên ổn nghỉ ngơi như vậy.

Cơ thể mềm mại của cô đang mềm mại nhất thời cứng đờ, vừa rồi đúng là không sờ, nhưng bây giờ...trời ơi, cơ thể của cô không ngừng run rẩy, đây là lần đầu tiên của cô mà lại bị người này lấy đi. Hơn nữa đầu cô lại đang chạm vào ngực hắn.

Vừa ngại vừa xấu hổ, lại còn cả tức giận nữa. Các giác quan như bị đảo lộn, quay cuồng khi ở trong lòng hắn. Muốn giãy dụa nhưng hình như tên kia vừa túm được món đồ chơi yêu thích nên không chịu buông tay. Mặc dù hắn không vô si đến nỗi muốn xoa nắn nhưng tại vì cô cứ vịn vịn qua lại khiến cho cả cơ thể tê dại giống như từng đợt thủy triều ập tới, một đợt, hai đợt rồi ba đợt, thần kinh cô chưa bao giờ trải qua những cảm giác như vậy.

Càng lúc càng khiến cô cảm thấy xấu hổ, loại cảm giác kích thích này giống như làm mê hoặc con người ta không ngừng. Trên khuôn mặt hoàn mỹ kia lại ửng đỏ lên, từ sâu thẳm trong lòng, không kiềm chế được nên phát ra tiếng rên nhẹ khiến cho hồn phách Vương Dung cũng bị xao động.

Mặc dù hắn có nhiều kinh nghiệm sa trường nhưng cũng khó được nhìn thấy một báu vật như Ấu Dương Phi Phi này. Bình thường là một người đẹp uy nghiêm lạnh lùng có một không hai. Nhưng một khi rơi vào trạng thái gọi tình thì cả cơ thể mềm nhũn ướt át, hơi thở gấp gáp, bên trong ánh mắt là lời mời

gọi ma mị, phong tình khó cưỡng.

Hắn không phải là thánh, lại càng không phải là khúc cây, đang ôm trong lòng một cô gái tuyệt vời như vật thì tất nhiên là không thể kiềm chế được bản thân, hơi thở hắn nhất thời cũng gấp gấp hơn, khó mà kiềm soát được bản thân.

Chỗ kia của cô so với Chu Cẩm có bé hơn một chút, tuy nhiên lại tràn đầy tính đàn hồi của con gái còn trinh, cho dù cách hai lớp áo thì hắn vẫn có thể cảm nhận được sự rắn chắc và nóng bỏng của thứ kia.

Tư thế của hai người rất mờ ám, bình thường cũng chỉ là bạn bè mà giờ lại ôm nhau như thế. Thấy cô không có ý định giãy dụa, cũng không quát mắng gì mà chỉ yên lặng, thẹn thùng giống như đang cố vũ hấn. Không kiềm lòng được nên tay phải hắn khẽ bóp nhẹ, còn tay trái thì xoa nhẹ vào lưng cô.

Về khoản này thì hắn có thừa kinh nghiệm, một cô gái chưa từng đụng chạm với đàn ông thì làm sao có thể thoát khỏi bàn tay của hắn được? Lúc đầu cô còn giãy dụa yếu ớt nhưng chỉ một lúc sau, rất nhanh cả hai đã đắm chìm trong một cảm giác kì diệu.

Hông của cô vô tình chạm phải một cái gì đó khác thường hơi nhon khiến cô giống như bị sét đánh, cả người run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tay

Cảm giác tê dại như điện giật mãnh liệt hơn, ngay lúc ấy có một cảm giác bóp nghẹt cơ thể mềm mại và thần kinh của cô. Làm cho cô sau một hồi kiềm chế thì cũng phát ra tiếng rên rĩ thêm một lần nữa. Cảm giác này đây là lần đầu tiên trong đời cô được trải qua, thậm chí cô chưa từng tưởng tượng ra cảm giác này lần nào.

Có lẽ suốt quá trình trưởng thành của mình, sự kích thích từ phim, sách báo cũng sẽ làm cho tim cô đập nhanh hơn, từ nội tâm sinh ra một khát vọng tế nhị. Tuy nhiên sự giáo dục nghiêm khắc đã giúp cho cô luôn giữ được phẩm hạnh của mình một cách hoàn hảo nhất.

Cầm kỳ việc thủ dâm, từ đầu đến cuối chính cái phẩm hạnh đó đã giúp cô vượt qua những cám dỗ.

Cô biết mình làm đúng, nhưng lúc này Vương Dung đang không tôn trọng cô, bình thường cô sẽ phản ứng kịch liệt. Thế nhưng hai mươi mấy năm qua thủ thân như ngọc, kiên trì đến cùng thì bây giờ trong nháy mắt giống như hồng thủy ngập trời, mọi thứ lập tức bị sụp đổ.

Phản ứng của cô đầy gọi tình, hình như Vương Dung rất giỏi khuyến khích người khác trong việc này. Hai người trong tư thế thân mật, áp sát vào nhau. Tay trái hắn đỡ thắt lưng, nhẹ nhàng xoa nhẹ lưng cô. Phương pháp tiếp cận của Vương Dung rất khác thường, khiến cô bị tình dục lấn át cả lý trí. Cô dựa vào hắn như một bản năng, như một đứa trẻ mới sinh được ném mùi vị sữa tươi, bản năng con người thúc đẩy, vòng eo mềm mại, hắn đưa tay mình xoa tròn vòng eo của cô.

Những chỗ tế nhị chạm vào nhau khiến từng con tê dại kéo đến, truyền khắp người cô, cảm giác này giống như là lúc cô uống hơi nhiều rượu khiến toàn thân bay bổng lên vậy. Cho tới nay những điều cầm kỳ đồ luôn trói buộc cô, đến nay cả năm mơ cũng không dám nghĩ đến cảm giác phá đi điều cầm kỳ ấy, vậy mà bây giờ lại như một kẻ say thế này.

Hẹn ngằm với nhau là không gây ra tiếng động, cô giống như là một đứa trẻ được ném thử vị ngọt vậy, có một chút lòng tham nổi lên, khiến cho cô cảm thấy ngọt ngào đến lạ thường. Nhưng uống một ngụm, lại thêm một ngụm nữa. Eo của cô không cần Vương Dung phải nâng đỡ dẫn đường nữa mà cô thể tự mình xoa nó. Thậm chí chính cô còn thấy thích làm điều này là đằng khác.

Điều này làm cho hai tay Vương Dung được tự do. Tay trái và tay phải chiếm lấy hai bầu ngực, thủ pháp của hắn rất độc đáo, đồng thời cũng thỏa mãn được dục vọng trong đáy lòng mình. Hương vị đầu đời thật là tuyệt, nhất là khi Âu Dương Phi Phi đã kiềm nén bao lâu nay nên càng thêm thích thú.

Cô bị mùi vị tuyệt không thể tả này chôn vùi, từ cổ họng của cô theo bản năng phát ra một tiếng than nhẹ, ngay cả cô cũng không lường trước được là âm thanh này lại tràn ngập, hấp dẫn lòng người đến như vậy.

Cảm giác bị bóp nghẹt ngày càng mãnh liệt, cô tự làm động tác lắc lư càng lúc càng nhanh hơn, giống như có một lúc hấp dẫn thần bí khiến cô không ngừng tăng tốc. Vòng eo tinh tế và mềm mại của cô đã phát huy đến cực hạn, động tác tràn ngập sự quyến rũ.

Cuối cùng Vương Dung nhẹ nhàng tiến về trước như một đòn công kích trí mạng. Cuối cùng cô cũng tìm thấy được sự chịu đựng đỉnh điểm của cơ thể, thân thể mềm mại như bị một luồng điện đánh trúng, run rẩy. Ngón tay thon dài trắng như ngọc cầm lấy cánh tay của Vương Dung, sau đó dùng sức để ngăn hắn lại. Từ trong cổ họng liên tục phát ra những âm thanh mà ngay cả cô cũng cảm thấy xấu hổ đến cực điểm, rên rĩ, thờ gấp như khóc, như nói.

Còn lại một chút lý trí khiến cho cô rơi vào cảm giác bị si nhục mãnh liệt. Mặc dù cô không thể khống chế được việc mình đang phá đi điều cầm kỳ của bản thân, nhưng cũng không thể cản trở mình thức dậy sau một đêm dài, lúc còn nửa tỉnh nửa mơ, tưởng tượng một chút về chồng tương lai là ai, đây chính là cảm giác của lần đầu tiên được viết trong sách đó sao?

Nhưng cho dù là nằm mơ cô cũng chưa từng tưởng tượng đến lần đầu tiên này. Ngay cả tình huống này cũng vậy, cô không thể lường trước được, chuyện bất thành linh xảy ra rất nhanh và mạnh mẽ. Thật giống như lũ tràn về, tất cả mọi thứ đều không thể cản nó lại.

Người cũng không đứng, địa điểm cũng không đứng, thời gian cũng không đứng luôn.

Trời ơi, hóa ra là cảm giác này. So với đọc trong sách, so với tưởng tượng thì không biết nó mãnh liệt hơn biết bao nhiêu lần nữa, đến ngay cả nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được cảm giác này. Cô giống như một đứa bé bị lạc đường, bị cảm giác tuyệt vời này chinh phục hoàn toàn.

Trước kia thủ thân như ngọc, cá tính kiêu ngạo. Tuy ngoài mặt không nói và cũng không tỏ vẻ gì. Nhưng sâu trong nội tâm luôn thấy xấu hổ vì dục vọng muốn cùng lên giường với đàn ông của mình. Nhưng hiện tại cô đã hiểu được bản năng của một người phụ nữ nên đã tự hiểu và thông cảm cho bản thân.

Lúc này cô vừa thẹn vừa giận nằm trong lòng ngực cường tráng của Vương Dung lẳng lẳng hưởng thụ dư âm tuyệt vời còn lại. Hơi thở của Vương Dung cũng phát ra tiếng ồ ồ như mãnh thú. Ban đầu hai tay hấn còn nhẹ nhàng, bây giờ thì động tác có phần mở rộng phạm vi ra, bắt đầu dùng sức nhiều hơn và cũng không kiêng nể gì nữa. Thậm chí còn thô bạo kéo vạt áo lên và tham lam đưa tay vào bên trong.

- Không được.

Dựa vào một chút lý trí cuối cùng cô giãy dụa muốn đẩy tay Vương Dung ra, nhưng sức lực của đối phương mạnh hơn cô rất nhiều. Âu Dương Phi Phi hoàn toàn không thể ngăn được hấn tấn công mình, hấn tháo áo ngực của cô xuống và các ngón tay bắt đầu nhẹ nhàng sờ mó. Từ trên xuống dưới có thể nhìn thấy ngực của cô mềm mại và trắng nõn.

Bàn tay có chút thô ráp sờ vào chiếc cổ trắng và thon dài như cổ thiên nga của cô, nhẹ nhàng đưa vào trong, không hề gấp chút trở ngại nào mà nắm lấy chỗ đây kia của cô.

- A.....

Âu Dương Phi Phi đỏ mặt, run rẩy kịch liệt, thân thể mềm mại vốn không còn chút lực, như người không xương nhẹ nhàng ngã vào trong người hấn. Nhắm chặt mắt, lông mi không ngừng run rẩy, đôi môi hồng phát ra tiếng thở gấp gấp.

Này, này, đồ lưu manh. Tuy nhiên hai tay của cô không thể ngăn được hấn. Hoặc có thể đó cũng chỉ là kháng cự trong tưởng tượng mà thôi. Cô chưa bao giờ dám tưởng tượng là mình lại có một điệu bộ phóng đảng như vậy, nằm trong lòng một người đàn ông, để mặc cho hấn cố tình làm bậy. Sĩ nhục hơn chính là cũng thuận theo hấn, liên tiếp phát ra những tiếng rên rỉ xấu hổ.

Tay hấn, vậy mà.....a.....a, người này đúng là tay lão luyện, kẻ xấu, tay hấn tốt xấu thế nào mà có thể như vậy? Xấu hổ muốn chết. Âu Dương Phi Phi cảm giác được hấn dùng một phương thức khó mà nhìn ra được, trượt xuống phía dưới một chút. Dĩ nhiên là muốn với đến váy của cô.

Sao lại có thể như vậy được? Lúc máu chót thì sự đề phòng nghiêm ngặt lại một lần nữa giúp cô. Thân thể mềm mại chợt giật mình, có một chút toan tính trong ý thức rồi bùng tỉnh, cơ thể lại run lên và đấu tranh, nhưng sức lực không đủ thì làm sao có thể ngăn được người đàn ông kia? Mặc dù cơ thể nhỏ bé giãy dụa không đáng kể, nhiều lắm thì cũng sẽ bị cho là giả bộ từ chối mà thôi. Còn Vương Dung vẫn tiếp tục không dừng, tiếp tục tấn công, cô thất thủ lần thứ hai.

- Chẳng lẽ lần đầu tiên của mình lại bị mất ở văn phòng làm việc sao?

Trong đầu mơ màng nghĩ lung tung không đầu không cuối.

- Reng reng reng~~~~

Điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông liên mang hai người đang trong cơn mê loạn bùng tỉnh trở lại. Âu Dương Phi Phi lập tức tỉnh táo, trong giây lát cảm thấy tay bên kia đang làm chuyện xấu, chuẩn bị đưa tay vào trong quần lót của cô. Nhất thời cô bị dọa cho đổ mồ hôi, cơ thể vốn mềm mại cũng không biết làm sao lại trở nên mạnh mẽ. Liều mạng chụp lấy tay "kẻ trộm" kéo mạnh ra, vừa nhìn thấy bàn tay kia thì trong lòng cô liền hiểu đều là do bàn tay xấu xa này biến mình thành như vậy.

Cô tức giận nghiêng chặt hai hàm răng rồi cắn hấn một phát.

- Á!

Vương Dung bất thành linh bị cô cắn một cái cũng vội vàng rút tay về. Nhìn mu bàn tay dính đầy máu răng thì không khỏi dờ khóc dờ cười, nói:

- Cô cảm tình con gì vậy hả? Tại sao lại cắn người như vậy chứ?

Tiếng chuông điện thoại tiếp tục vang lên, Âu Dương Phi Phi chợt bùng tỉnh, xoay người ra khỏi người hấn. Chân run rẩy chạy đi vài bước xong quay đầu lại nhìn hấn với đôi mắt hung dữ"

- Lưu manh.

- Ặc, lưu manh à, chúng ta nói chuyện một lát đi.

Vương Dung sau khi bị cô cắn thì dục vọng trong người như đang bị thiêu đốt cũng nhanh chóng biến mất. Cười khò chỉ vào điện thoại:

- Hãy nghe điện thoại trước đi, nếu không thì thư kí của cô không thấy cô đâu sẽ mang bình chữa cháy chạy vào đây. Cô không muốn để cho người ta nhìn thấy bộ dạng cô trong lúc này chứ?

- Hà?

Âu Dương Phi Phi cúi đầu nhìn thì thấy toàn bộ cúc áo đã bị mở ra, ngay cả nút thắt của áo ngực cũng không bị tên bại hoại kia mở từ lúc nào. Cúi đầu nhìn thấy một mảnh áo màu trắng thì cô vội vàng lấy áo khoác màu đen trùm vào, đỏ mặt và nhìn hẩn một cách hung tợn. Lúc này nghe điện thoại quả nhiên là của thư kí gọi.

Tình thần có chút bất định nên Âu Dương Phi Phi nói vài câu cho có lệ rồi tắt máy. Quay đầu lại nhìn thấy Vương Dung đang có dấu hiệu chạy trốn thì liền giậm chân nói:

- Anh, ngoan ngoãn đứng đợi ở đây, không được đi đâu hết.

Nói xong cô liền chạy vào trong phòng riêng sửa sang lại quần áo, nghĩ đến cảnh lúc nãy là thấy giật mình. Âu Dương Phi Phi cảm thấy rất hoang đường, đã biết kết quả như vậy mà vẫn làm là sao? Sao lại cùng hẩn làm ra cái chuyện đáng xấu hổ này chứ?

Thật ra cô cũng biết, tuy mọi chuyện là do tên kia chủ động nhưng nếu cô cật lực phản đối thì sẽ không đến mức đó. Trời ơi, Âu Dương Phi Phi ơi, cuối cùng mày làm sao vậy? Không đúng, không đúng, chắc chắn là do tên bại hoại kia ra tay, không phải là hẩn biết tà thuật chứ? Cô chưa bao giờ tin vào tà ma nhưng không có nghĩa là khả năng đó không xảy ra. Ít nhất nghĩ như vậy thì cô sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.

Đợi cho những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu biến mất thì Âu Dương Phi Phi mới bước ra khỏi phòng với hai má đỏ hồng, đúng lúc định hỏi hẩn vài câu thì đã thấy tên kia giống như là vừa rời không có việc gì xảy ra, nhàn nhã ngồi trên ghế Giám đốc, dùng máy tính, hút thuốc và còn uống cả phê của cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chịu trách nhiệm, có làm quá không vậy?

Nhất là gương mặt của hẩn vẫn nhẹ nhàng như không, giống như trời có sập xuống thì hẩn vẫn giữ nguyên bộ mặt đó vậy. Nhất thời Âu Dương Phi Phi thấy bức bối trong lòng, không đánh không chịu được. Tên khốn này vừa nãy ức hiếp mình đến như vậy mà vẫn xem như không có gì sao? Hẩn nên ngồi xồm ở góc tường và suy nghĩ về việc làm xấu xa của mình mới phải chứ?

Điều làm cho cô giận hơn chính là bộ dạng ngồi hút thuốc của hẩn không khác gì kẻ đi đòi nợ, mắt híp lại kênh kiệu. Bộ dạng đáng ghét của hẩn giống hệt những vai phản diện trong phim. Chính việc này mà tim cô đập loạn nhịp, sao hẩn lại có thể ung dung như vậy?

Càng nghĩ càng tức, Âu Dương Phi Phi liền bước một bước dài về trước, giật lấy điều thuốc của hẩn, dập tắt. Đẩy tách cà phê ra khỏi tầm với của hẩn. Còn máy tính thì bị cô đập mạnh xuống một cái.

Bộ dạng hung hăng của cô giống như là muốn ăn thịt người vậy, Vương Dung cũng hết hồn, nhỏ giọng nói:

- Máy tính của cô hình như cũng rất đắt đó, đập vậy bề không tiếc sao? Nếu cô không thích thì cho tôi đi.

Máy tính xách tay, hừ, bây giờ hẩn lại nói về máy tính xách tay sao? Trong ánh mắt cô sát khí ngày càng nồng đậm hơn, thăm hẩn mình học nhiều làm gì, sao không đến núi Nga Mi bái sư học võ này kia, ít ra thì cũng có khả năng giết chết được cái tên ghê tởm này.

- Ok, ok, đừng nhìn nữa, nhìn như vậy sẽ khiến người khác sợ hãi đấy.

Vương Dung nhìn ánh mắt sắc bén đến bức người của cô thì cuối cùng cũng chịu thua, cúi đầu, giơ tay đầu hàng:

- Sếp, chuyện này là do tôi không tốt, tôi sẽ kiểm điểm.

- Kiểm điểm?

Âu Dương Phi Phi thấy hẩn ít nhất cũng chịu đối mặt với vấn đề, hơn nữa hẩn cũng chịu nhận mình sai nên cô thả lỏng người ra một chút. Khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nói:

- Vậy anh nói đi, anh sai chỗ nào? Vương Dung, nếu ngày hôm nay anh không nói đúng thì tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

- Ấc, chuyện đó, tôi kiểm điểm là vì tôi không đủ bình tĩnh, đối mặt với sếp xinh đẹp tuyệt trần, đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, tôi hù hổng, tôi không khống chế được bản thân.

Vương Dung chán nản nói.

Xinh đẹp tuyệt trần, nghiêng nước nghiêng thành ư? Đều là những từ miêu tả mình thích nên tâm trạng của Âu Dương Phi Phi cũng tốt hơn một chút, ít ra thì người này còn có con mắt thương thức. Thật ra là cô đã quên mất rằng từ nhỏ đến lớn vì xinh đẹp nên không ít người đã từng khen cô rồi. Nghe nhiều lời ca ngợi quá nên đếm không xuể, lỗi tai cũng chai luôn rồi.

Lẽ ra cô đã miễn dịch với những lời này từ sớm, nhưng không biết vì sao lúc này nghe Vương Dung nịnh bợ như vậy lại thấy nhẹ nhõm, thoải mái. Có phải là bị anh ta bắt nạt dễ quá không?

- Nói như vậy, tất cả lỗi đều là do tôi?

Âu Dương Phi Phi cười nhếch mép, ánh mắt có chút dữ dằn.

- Tất nhiên là lỗi của sếp rồi.

Vương Dung bắt đầu nói.

- Ai bảo dáng của cô đẹp như vậy? Nhìn vào mắt của cô giống như là vì sao lấp lánh trên trời. Khuôn mặt của cô thì trắng hồng, vô cùng mịn màng. Nhìn.....~~~~

- Được rồi.

Những lời trước đó thì còn tạm chấp nhận được, chỉ hơi quá một chút. Còn mấy lời vớ vẩn vừa rồi thì giống như là được dùng hàng ngày. Nếu hắn còn nói thêm nữa thì chắc xấu hổ đến chết mất. Chộc cho cô cười đến đỏ mặt, đôi mắt quyền rũ híp lại:

- Ngoại trừ việc nhận sai ra thì anh không còn gì để nói sao?

Vương Dung nhất thời tròn tròn mắt, người ngây ra như phỗng. Thăm nghĩ chắc không phải đâu. Nhìn thế này không phải là muốn mình chịu trách nhiệm đây chứ? Không phải là chỉ sờ một chút thôi sao? Chuyện này nghiêm trọng đến vậy sao? Mặt hắn có chút trắng bệch ra.

- Đây đây, biểu hiện này của anh là sao hả?

Cô nhìn thấy bộ dạng đau khổ của hắn thì hận là không thể đánh được hắn. Nếu không phải nói anh chịu trách nhiệm thì mình trưng ra bộ dạng này cho ai nhìn chứ? Mặc dù với tính cách của cô thì cũng không đến nỗi bắt hắn vì chuyện này mà phải chịu trách nhiệm, nhưng nhìn biểu hiện đau khổ của hắn thì đúng là rất muốn kiếm một thứ vũ khí và đánh chết hắn.

Thấy rõ trong mắt cô lộ ra sự hung dữ, muốn giết người. Trong lòng Vương Dung cũng hơi lo lắng, khóe miệng giật giật, cười gượng, nói:

- Muốn tôi chịu trách nhiệm cũng....cũng được. Nhưng có thể chờ tôi khoảng nửa năm không? Tôi còn chút chuyện riêng chưa xử lý xong.

Trong lòng có chút đau xót, mặc dù cô ấy có khí chất của nữ thần thật nhưng tính tình thì đúng là.....trong thời gian ngắn ở chung mà đã như vậy rồi. Nếu ở chung cả đời thì chẳng phải là phải chiến đấu mỗi ngày sao?

Vừa nghĩ đến cảnh tượng này thì Vương Dung không nhịn được muốn đâm mình hai đấm, sờ mó cái gì chứ? Sao lại bị lỗ như vậy chứ? Nếu như muốn động vào người Âu Dương Phi Phi thì phải cười làm vạ. Một ngày tay nhúng chân rồi thì hậu quả khôn cùng.

Lần này mới sờ có mấy cái mà họa đã đến rồi. Trong lúc nhất thời Vương Dung khóc không ra nước mắt. Đây chính là ăn trộm gà không thành lại còn bị mất nắm thóc, rước họa vào thân rồi.

Âu Dương Phi Phi suyết chút nữa....té xỉu, nói chuyện thêm với hắn chắc sẽ vì tức mà sinh bệnh mất. Hắn là cái quái gì chứ, đừng nói là hắn không muốn chịu trách nhiệm, cho dù là muốn đi chẳng nữa thì với địa vị, khí chất, vẻ bề ngoài, gia sản, thân phận của mình lại gã cho hắn à? Có phải là tự bởi nhẹ mình hay không?

- Được rồi, được rồi, chuyện này cứ tính như vậy đi, anh đi nhanh đi.

Âu Dương Phi Phi không còn cách nào khác, vội vàng phát tay, rồi hình như nghĩ đến điều gì đó. Lập tức đỏ mặt, quát lên:

- Tôi muốn anh quên hết những chuyện vừa rồi, xem như chưa từng xảy ra. Nhất là anh không được phép ra ngoài nói bừa, nếu không cũng đừng trách tôi....trách tôi....

Về mặt Vương Dung vừa vui mừng vừa đỏ mặt hơi lạnh toát, đứng dậy như được đặc xá, vỗ ngực nói:

- Sếp, sao cô không nói sớm, làm tôi sợ muốn chết.

- Anh....

Âu Dương Phi Phi giận đến đỏ mặt tát tai.

- Cô cứ yên tâm, đây chỉ là một sự hiểu lầm thôi mà, tôi hiểu.

Sắc mặt Vương Dung thả lỏng vài phần, lau mồ hôi nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, đốt một điếu thuốc, hít một hơi sâu:

- Sếp cứ yên tâm đi, tôi rất kín miệng. Tôi sẽ không nói gì hết, cho dù nửa đời sau của tôi có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn thì tôi cũng không dám....

- Cầm miệng, cút ra ngoài.

Cô bắt đầu ôm ngực, tim cô thật sự chịu không nổi nữa, bắt đầu cầm che tách cà phê lên.

- Được, được, tôi đi đây.

Vương Dung vốn làm chuyện xấu nên chột dạ, không còn dám chống đối cô nữa. Hắn đưa tay ra trước trấn an cô, cười lấy lòng, bước từng bước ra ngoài. Sau khi ra đến cửa thì chợt nhớ ra một chuyện, thấp giọng hỏi:

- Sếp, có cần gọi bác sĩ đến giúp không?

- Cút, nếu không tôi gọi bảo vệ đây!

Âu Dương Phi Phi giận đến mặt mày trắng bệch, nếu như cô là Võ Tắc Thiên thì đã hạ thánh chi cho ngu mã phanh thây tên khốn này rồi.

- Tôi chính là bảo vệ đây.

Vương Dung nhìn cô, cười lấy lòng.

- Cút!

Âu Dương Phi Phi cảm ly cà phê mà run rẩy.

Vương Dung thấy vậy thì chạy ra mở cửa với tốc độ nhanh nhất. Vừa mới đóng cửa lại thì hình như nghe được tiếng thủy tinh vỡ do bị đập mạnh xuống đất.

Chạy trốn thành công, hắn không dám quay đầu lại nhìn. Hắn đổ mồ hôi ướt lưng, vỗ ngực. Thực ra nếu chuyện vừa rồi mà Âu Dương Phi Phi có nổi giận rồi đốt phòng làm việc thì hắn cũng sẽ đập cửa mà chạy ra.

Có điều chuyện vừa rồi, mặc dù cô ấy có im lặng, vô tình cổ vũ cho hành vi của hắn. Nhưng nói thế nào mình cũng là một người đàn ông lại đi chiếm tiện nghi của phụ nữ. Mà đó lại là Tổng Giám đốc, không phải là một cô gái trong quán rượu nào đó. Không muốn nhận cũng phải thừa nhận là mình sai, sau này không biết có bị lão Mộ kia cười nhạo không nữa?

Bàn làm việc của thư ký Lý cách đó không xa, về mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Vương Dung, trong ánh mắt tràn đầy sự nghi ngờ, trên bàn của cô có một lon Red Bull còn chưa bật nắp.

- Em gái à, dạo gần đây tính tình sếp thất thường quá. Vương Dung tiến đến chào hỏi, móc ra một vốc tiền xu. Thể hiện sự trong sạch của mình, hắn đếm được 6 đồng, nhân lúc thư ký Lý không để ý thì lấy lon Red Bull khui uống cái ực.

- Đây là mua cho Tổng Giám đốc.

Thư ký Lý từ trước đến giờ chăm sóc Âu Dương Phi Phi rất chu đáo, rất chuyên nghiệp, cô mở to đôi mắt xinh đẹp, tức giận.

- Cô ấy đang tức giận, cần được uống trà đá để hạ hỏa.

Vương Dung đặt 6 đồng tiền trên mặt bàn rồi cũng không nói thêm lời nào.

Thư ký Lý tức giận nhìn theo Vương Dung đang đi đến thang máy để xuống lầu 1. Thấy Tiểu Trương đã "hoàn thành" nhiệm vụ thay hắn đứng gác. Không có việc gì để làm nên trở về phòng trực ban.

- Anh, anh là anh, anh là lão đại, bọn tôi cần phải làm vậy mà.

Một đám bảo vệ bị đội trưởng Hoàng ghét bỏ đang tập trung trước phòng trực ban. Vừa thấy Vương Dung trở về thì đều nghênh đón. Nhất là lão Giang kia, khuôn mặt đầy kích động, sùng bái Vương Dung:

- Cậu lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy, dùng hai tay sờ mó Chu Cẩm khiến cô ta không thể phản kháng được. Cậu chính là lão đại của bọn tôi.

Sắc mặt Vương Dung bình thản ngậm lấy điếu thuốc mà Sáu Hầu đưa, hưởng thụ việc được Hứa Bình An đảm lưng, lão Chu đốt thuốc. Hắn nhìn mọi người nhưng không nói chuyện. Trong lòng thầm nghĩ, cái gì mà lão đại chứ? Nếu mọi người biết vừa rồi mình làm chuyện gì ở văn phòng Âu Dương Phi Phi thì không biết sẽ sẽ thể hiện biểu tình ra sao nữa, chắc là cúi đầu sùng bái, tung hô vạn tuế mất.

Chương 50: Truyền lại kinh nghiệm

- Lão đại, lão đại, mau nói cho bọn tôi nghe cảm xúc của cậu đi.

Giang Hồ không biết lấy ở đâu ra cái quạt, đứng quạt cho Vương Dung, về mặt nịnh nọt.

- Ấc, không phải chính anh cũng từng sờ qua rồi sao?

Vương Dung nhìn lão Giang kỳ quái.

- Là tôi hỏi giúp các anh em ở đây mà.

Giang Hồ nào dám nói là mình đã sờ soạng qua đâu, còn chưa kịp hưởng thụ thì đã bị ăn bạt tai. Nhưng lúc này chỉ có thể giả vờ thể hiện trước mặt mọi người, liền quay đầu lại hỏi:

- Mọi người thấy tôi nói có đúng không?

- Đúng đúng.

Sáu Hầu cười lấy lòng, mời Vương Dung ngồi xuống trước, bắt đầu ân cần xoa bóp bắp đùi Vương Dung:

- Lão đại, anh nói đi. Lão Giang sờ một tay mà bị ăn bạt tai, còn anh dùng đến hai tay, mấy anh em ai cũng nhìn thấy anh xoa nắn được một lúc lâu lận.

Tình bạn giữa những người đàn ông thường được hình thành nên sau một bữa ăn nhậu. Mọi người dù mới chỉ biết nhau một ngày một đêm, tối hôm qua vừa nhậu một trận nên cũng đã quen biết nhau. Mặc dù không đến mức thân thiết nhưng Vương Dung đã phần nào hòa nhập vào tập thể nhỏ này. Nói thật ra, mặc dù mới tham gia vào một thời gian ngắn nhưng Vương Dung phát hiện ra mình rất thích cái tập thể nhỏ này, mặc dù nó nhỏ và yếu nhưng khi hẳn vừa "gặp chuyện không may" thì đám người này không cần biết đối phương là ai, liền chạy ra giúp đỡ.

Hắn im lặng một lúc, nhìn tất cả mọi người, có chút ấm lòng. Nếu quay lại thời gian đi lính trước đây thì lúc mấy anh em độc thân ngồi với nhau chắc chắn trọng tâm của câu chuyện sẽ là phụ nữ.

Hắn ngậm thuốc, ánh mắt bình thần quét qua một lượt, nói:

- Mọi người nghe câu mềm như bông chưa? Muốn biết cảm giác thì cứ thử là biết liền.

- Há?

Tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn Vương Dung đến ngây người.

Một hồi lâu sau, Sáu Hầu xấu hổ cười:

- Lão đại lại đùa rồi, bọn tôi đâu có bản lĩnh giống anh đâu. Dám quang minh chính đại sờ mó người ta, thoát khỏi sự tra hỏi của Tổng Giám đốc và trở về nguyên vẹn.

Mấy người bảo vệ 40, 50 tuổi, già nhưng tâm không già. Mặc dù rất muốn thử xem thế nào nhưng hậu quả thì họ không thể gánh nổi. Hơn nữa, chuyện thế này đâu mấy ai thực sự dám làm đâu?

- Nào nào nào, tất cả ngồi xuống.

Vương Dung móc thuốc ra, đưa cho mọi người. Sau đó giải thích những nghi hoặc của mọi người.

- Các anh em, muốn làm được chuyện này thì phải có gan lớn, thận trọng, động tác nhanh. Cái gọi là gan lớn ấy chính là thứ quan trọng nhất, dò xét thời cơ xong thì nên ra tay ngay, tuyệt đối không được do dự và sợ hãi. Còn thận trọng là phải giới quan sát thời cơ hoặc tạo ra thời cơ. Về phản động tác nhanh thì chắc không cần giải thích chứ hả? Phải ra tay nhanh để người ta không kịp trở tay, đứng chết lạng mà nhìn.

Lúc Vương Dung nói chuyện thì còn kèm thêm động tác cho tăng thêm phần kịch tích.

- Woa!

Lão Chu đầu tóc lấm tấm bạc cũng kinh ngạc không thôi.

- Lão đại không hổ danh là lão đại, ngay cả chuyện này cũng nghiền cứu kỹ như vậy sao? Tôi sống 50 năm rồi, đúng là lãng phí cuộc đời mà.

- Thế nhưng sẽ phải chịu ăn đòn đúng không? Nếu báo công an thì sẽ bị bắt mất.

Hứa Bình An lo lắng nói.

- Đúng vậy, đúng vậy, nếu bị ăn đòn thì phải làm sao?

Sáu Hào cũng thêm nhỏ dãi nhưng lại rụt rè, sợ hãi.

- Mọi người cứ đùa, sao mà bị bắt được?

Vương Dung hút thuốc, nhìn đám người đang ngạc nhiên.

- Mọi người sợ rồi hả? Chúng ta là ai?

- Sắc lang.

Hứa Bình An thành thật giơ tay nói.

Vương Dung quay đầu lại nhìn hắn với ánh mắt tóc lửa, trừng mắt nói.

- Đồ ngốc, chúng ta là bảo vệ.

- Đúng, đúng, chúng ta là bảo vệ.

Sáu Hào mắt sáng lên, nói:

- Hứa Bình An, con nít đừng quấy rối. Nghe lão đại nói tiếp đi. Lão đại, chúng ta là bảo vệ, vậy sau đó thì sao?

- Thì đúng rồi, chúng ta là bảo vệ, muốn bắt ai thì đó là quyền của chúng ta.

Vương Dung nói với vẻ mặt kiêu ngạo, bộ dạng kia không giống như hắn là bảo vệ mà giống như ngang hàng với Tổng Giám đốc vậy.

Những quy luật ngầm bắt thành văn vẫn luôn tồn tại.

- Ặc, lão đại.

Giang Hồ cũng thêm nhỏ dãi, nói:

- Chúng ta là bảo vệ của công ty này, nhưng đi ra ngoài thì địa vị rất thấp. Coi như là có quy tắc ngầm nhưng cũng không thể nào đụng được vào người của Trưởng phòng Chu đâu.

Nhìn vẻ mặt của hắn si mê rất muốn thử thêm nhưng lại sợ ăn đòn.

- Cút, chúng ta làm nhiệm vụ của một bảo vệ, chính là bảo vệ nhân viên và tài sản của công ty.

Về mặt Vương Dung thần bí khó hiểu.

- Lão đại, tôi hiểu.

Về mặt Sáu Hào hồng hào.

- Chúng ta làm nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho công ty. Chúng ta có thể cố ý vu khống cho trưởng phòng Chu ăn cắp rồi đưa đến phòng trực ban, sau đó thay phiên nhau lục soát người cô ấy. Đến lúc đó thì tha hồ mà sờ mó. Hay, lão đại đúng là rất hay.

- Hay cái đầu cậu ấy.

Vương Dung trừng mắt, tức giận đám hắn một cái rồi quát.

- Làm như vậy là phạm pháp, cậu muốn làm liên lụy đến những anh em khác trong phòng trực ban à? Nếu cậu làm như vậy thì tôi dám đảm bảo là ngày mai cảnh sát sẽ đến tóm cổ cậu.

- Vậy anh nói phải làm sao đây?

Mặc dù bị ăn đòn nhưng Sáu Hào cũng không thêm đề ý đến.

- Hừ, chúng ta lợi dụng thân phận bảo vệ, dùng phương pháp chạm vào ngực một cách an toàn, không được 100% thì cũng 80%.

Vương Dung cười hắc hắc, nói:

- Tôi nói cho mọi người nghe cái này, bảo đảm mọi người có thể "tập kích" an toàn Trưởng phòng Chu, điều thứ nhất là...

- E hèm!

Ngoài cửa truyền đến tiếng ho của một phụ nữ, hơn nữa còn gõ cửa hai cái. Khiến mọi người hoảng sợ nhìn lại, thấy một người mặc đồ công sở trang nhã, tóc uốn, chính là Phương Vi Vi xinh đẹp, trên tay cô mang theo một cái hộp, còn mặt thì nóng lên. Thấy mọi người trở mặt nhìn mình thì cô hờn dỗi nói:

- Mọi người là một đám sắc lang, lần sau nếu muốn nói xấu phụ nữ thì hãy đóng cửa lại.

Nghe xong nãy giờ, thấy bọn họ càng nói càng không thể chấp nhận được nên cô mới lên tiếng.

Nhất là đối với Vương Dung, cô phá lệ chiều cổ vậy mà giờ chỉ còn nhìn hấn bằng nửa con mắt.

- Ôi, Trưởng phòng Phương, sao cô lại đến đây?

Giang Hồ vội vàng đổi sắc mặt, cúi đầu khom lưng nghênh đón, vẻ mặt nịnh nọt:

- Bọn tôi chỉ đang nói đùa thôi, nói đùa thôi mà. Cái này là....

Ánh mắt hấn nhìn vào cái hộp trên tay cô.

- Đội trưởng Giang.

Hình như là bị nói trúng tim đen nên mặt Phương Vi Vi nóng bừng lên, có chút ngại ngùng nói:

- Tôi đi ngang qua, tiện thể tới thăm Vương đại ca một chút.

Vương đại ca? Cả đám người già trẻ lớn bé há hốc mồm ngạc nhiên, nhất thời ánh mắt sáng rỡ lên. Bây giờ mới được mấy ngày chứ? Mà đã bắt đầu gọi là Vương đại ca rồi, lão đại không hổ danh là lão đại à.

- Tiểu Vương.

Hình như Vương Dung đã giúp bọn họ lấy lại mặt mũi nên Giang Hồ cũng lên giọng. Bày ra bộ dạng lãnh đạo uy nghiêm, nói:

- Nếu Trưởng phòng Phương tìm cậu thì sao còn không mau đến tiếp chuyện đi hả? Mấy anh em chúng ta rút trước đã, sau đó sẽ quay lại nói chuyện tiếp.

Nói xong vung tay lên, tất cả mọi người như một làn khói liền đi ra ngoài hết. Sáu Hầu ra sau cùng nên đóng cửa lại, dùng ánh mắt đen tối ra ám hiệu với Vương Dung là đừng khách khí với Trưởng phòng Phương.

Trong phòng còn lại Vương Dung và Phương Vi Vi.

Mặc dù Phương Vi Vi đã sớm ngờ tới là sẽ gặp phải cảnh xấu hổ này nhưng trên thực tế thì xấu hổ hơn nhiều. Mang theo cái hộp, cúi đầu, có chút ngại ngùng nói:

- Vương... Vương đại ca. Tôi... tôi đến thăm riêng anh, vết thương của anh hôm qua sao rồi?

- Trưởng phòng Phương, cô khách khí quá rồi.

Vương Dung bật cười:

- Không phải là tôi vẫn rất bình thường sao, ba chữ Vương đại ca tôi nghe nổi cả da gà đây này.

Nhưng chung quy lại thì cô cũng rất thông minh, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm lý. Mím cười nói:

- Vậy thì Vương Dung, tôi cũng muốn anh gọi tôi là Vi Vi, đừng gọi là Trưởng phòng nữa. Đều là người làm thuê cả, người khác nghe qua lại nghĩ tôi làm quan lớn thì khó lắm.

- Vi Vi, cô chuẩn bị đồ ăn cho tôi à?

Vương Dung nhìn thoáng qua cái hộp, nhìn rất giống hộp đựng đồ ăn. Để tránh việc cô cảm thấy xấu hổ thì hấn chủ động nói trước.

- Ủ, để cảm ơn chuyện tới qua anh đã giúp tôi.

Phuong Vi Vi có chút ngại ngùng nói:

- Kề bắt cóc kia thật là ác độc, anh lại không chịu đi bệnh viện, tôi sợ cơ thể anh chịu không nổi nên sáng sớm đi chợ mua chân heo về nấu với đậu tương. Nghe nói sẽ giúp vết thương hồi phục nhanh chóng. Anh mau ăn đi, tôi dùng hộp giữ nhiệt nên còn nóng đấy.

- Ô, không ngờ là hôm nay lại có lộc ăn vậy đấy.

Vương Dung cười ha hả, không khách khí mà cầm lấy cái hộp:

- Vừa đúng lúc vận động hơi nhiều nên bị đói bụng.

Cầm lấy cái thìa và ăn một cách thích thú.

- Tay nghề của Vi Vi không tồi nha, chân heo cách thủy rất ngon miệng.

- Anh vừa vận động nhiều à?

Phuong Vi Vi nghe hắn nói vậy thì liền che miệng cười.

- Đúng là nhiều thật, chuyện anh quang minh chính đại "tập kích" Trưởng phòng Chu, tôi đoán là mọi người trong công ty đều biết rồi. Trên diễn đàn nội bộ của công ty có một ảnh chụp lại chuyện vừa rồi. Tôi sợ là mọi người phát tán online rộng rãi rồi xóa ảnh trong điện thoại đi.

- Cô cũng nắm thông tin nhanh đấy chứ.

Vương Dung vừa ăn vừa cười.

- Thời buổi này khác trước nhiều quá, chỉ cần một cái điện thoại di động là có thể giết chết người khác rồi, sau này phải cẩn thận hơn mới được.

- Anh vẫn còn muốn làm việc ấy à?

Phuong Vi Vi tức giận chống nạnh nói:

- Sờ mó Chu Cầm thích đến vậy sao?

Vương Dung chớp mắt, nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt trêu chọc:

- Rất thích, nếu như cô đồng ý cho tôi sờ thì sau này tôi sẽ không sờ cô ta nữa.

- Hả?

Phuong Vi Vi đỏ mặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Lời hẹn của bạn học cũ

- Lưu manh!

Mặt Phuong Vi Vi nóng lên, gương mặt thanh tú trắng bệch, dường như chưa hết giận, mắng:

- Lão lưu manh, dựa.....dựa vào cái gì mà anh....

Hình như là Vương Dung đói bụng thật nên ăn như hổ đói, chớp mắt nhìn cô nói:

- Tối hôm qua tôi đã không sợ nguy hiểm, liều mạng cứu cô. Nếu cô không lấy thân báo đáp thì cho tôi sờ một chút cũng được mà, đúng không?

Vừa nhắc đến chuyện tối qua thì lúc này trong lòng Phuong Vi Vi vẫn còn thấy sợ hãi, mặt hơi đỏ:

- Vương Dung, chuyện tối qua anh quá mạnh động. Nhiều cảnh sát vây quanh tên tội phạm kia thì hẳn nhất định là một tên tội phạm cực kỳ nguy hiểm, thủ đoạn độc ác. Sao anh lại liều lĩnh xông lên như vậy chứ? Cứ coi như là tôi bị bắt thì đã có cảnh sát đến cứu. Hơn nữa, người ngoại quốc kia cao lớn, cường tráng, anh cũng không đánh lại hắn.

- Cô nói nhầm gì vậy?

Vương Dung khẽ cười nói:

- Tôi đường đường là một gã bảo vệ đó nha, dù thế nào đi nữa cũng không thể để cô gặp nguy hiểm được, hơn nữa, tôi đây tuy rằng da mặt dày, nhưng làm sao mà bị đánh một phát là gục ngay được. Này này, Trưởng phòng Phuong, đừng đánh trống lảng như vậy chứ, cô nói đi, có cho sò hay không?

Phuong Vi Vi thấy khó xử, xoay người đi chỗ khác, giậm chân nói:

- Anh, anh sao lại có thể ép buộc báo đáp như vậy chứ? Hơn nữa....chuyện này, sao có thể chứ?

Trong lúc nhất thời tim đập như hươu chạy, ngượng ngùng.

- Ha ha, đùa cô chút thôi.

Vương Dung ăn sạch mấy cái móng heo, ngay cả nước canh cũng uống sạch sẽ. Trả lại cái hộp giữ nhiệt cho cô, nói:

- Cô bé, lo làm việc cho tốt đi, suốt ngày suy nghĩ lung tung. Tuy nhiên nếu cô có nhu cầu gì thì buổi tối có thể gọi điện cho tôi, thực ra tôi cũng có thể đến tận nhà để phục vụ.

Vừa nghe hắn nói đùa xong thì Phuong Vi Vi thở dài một hơi, cũng khó tránh khỏi bất mãn. Vừa giận vừa thẹn giật lấy cái hộp giữ nhiệt, tức giận liếc hắn một cái, nói:

- Anh mới là người suy nghĩ lung tung ấy, tôi nấu giò heo cho anh ăn, cứ tưởng là anh phải cảm tạ tôi chứ, cũng vì hôm qua anh đã cứu tôi mà giờ anh lại trêu ghẹo tôi. Nhưng đừng nghĩ rằng anh có thể muốn làm gì thì làm nha, tôi không phải là loại phụ nữ dễ dãi như Chu Cẩm đầu.

Nói xong lúng túng bỏ chạy. Nếu chạy chậm một chút thì rất có thể bị tên đầu heo này tóm lấy rồi chiếm tiện nghi mất.

Nhìn bóng người đẹp đi xa dần, gương mặt bốn cột của Vương Dung cũng thu lại. Thay vào đó là bộ dạng yên lặng và gương mặt lạnh lùng. Ngồi trên ghế, im lặng hút thuốc, động tác thông thả và nặng trĩu, trong đầu dừng lại hình ảnh khuôn mặt đầy nghiêm túc, chí khí và lẫm liệt của Lý Dật Phong.

Một lát sau, các huynh đệ một lát sau đã quay lại, túm tụm lại hỏi Vương Dung đủ thứ. Hắn cười rồi nói chuyện phiếm với họ một lát.

Thời gian an nhàn luôn trôi qua rất nhanh. Công việc của bảo vệ là đi tuần, kiểm tra an ninh lối đi, phương tiện phòng cháy chữa cháy, thiết bị điện lực,..., lão Giang cũng bắt đầu đưa hắn đến các phòng ban ở các tầng khác nhau cho hắn biết.

Đến gần tối, sắp tan ca, Vương Dung vừa mới chuẩn bị dọn dẹp để tan ca thì lão Chu nhận được điện thoại, che điện thoại lại kêu lên:

- Tiểu Vương, điện thoại của cậu, có người đẹp tìm này.

Vương Dung cũng thấy kì quái, ai tìm mình mà lại gọi vào điện thoại của phòng trực ban chứ? Vừa nghe máy thì nghe được một giọng phụ nữ xa lạ, nói rằng:

- Là Vương Dung sao?

Không biết vì sao trong giọng nói kia thể hiện việc cố gắng che giấu sự xúc động.

- Vâng, tôi là Vương Dung.

Hắn cau mày nói:

- Xin hỏi cô là ai?

Ở đầu dây bên kia, Thích Mạn Tinh gần như đã mất cả ngày để làm lại tóc, ăn mặc kĩ càng. Giống như một học sinh tiểu học, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sa lông. Mấy móng tay được chăm sóc cực tốt, đang run rẩy cầm điện thoại, cố gắng giữ bình tĩnh, dằn dấp và giọng điệu thật tự nhiên:

- Bạn học cũ, nghe mà không nhận ra sao? Tôi là Thích Mạn Tinh.

Thích Mạn Tinh ư? Trong mắt Vương Dung lướt qua một cô gái ngày hôm đó gặp ở nghĩa trang. Mặc dù trước đây là bạn cùng lớp nhưng cô gái ấy hay ngại ngùng, trầm tính ít nói nên hắn cũng ít nói chuyện. Ngày đó Vương Dung cứ nghĩ là mình nhận nhầm, không ngờ đúng là cô thật.

- Ha ha, hóa ra là Thích Mạn Tinh, bạn học cũ, lâu lắm rồi không gặp.

Giọng của Vương Dung dường như rất nhẹ nhàng, cười nói:

- Ngại quá, lâu không gặp mọi người vẫn khỏe cả chứ? Trong lúc nhất thời không nhận ra giọng của cô, xin lỗi xin lỗi.

Tiếng cười của Vương Dung hình như đã giúp thần kinh của Thích Mạn Tinh được thả lỏng rất nhiều. Trên thực tế, trước khi cô gọi cuộc điện thoại này thì đã chuẩn bị cả tiếng đồng hồ. Cầm điện thoại không buông, đi tới đi lui rất lâu rồi mới quyết định gọi cú điện thoại này. Trong lòng cũng suy đoán không biết là Vương Dung có nhận ra giọng của mình hay không, hần còn nhớ cô hay không?

- Đúng vậy, bạn học cũ. Tốt nghiệp xong, nháy mắt đã chín năm không gặp rồi nhỉ?

Giọng nói của Thích Mạn Tinh hơi trầm khàn, hấp dẫn nói không nên lời, cười duyên nói:

- Không ngờ là anh vừa ra trường đã đi lính, ngay cả bạn học cũ cũng không liên lạc luôn. Lần trước ở nghĩa trang nhìn thấy anh, tôi cũng không dám xác định đó có phải là anh hay không. Hôm nay tôi đến tập đoàn Mộ thị có việc thì đúng lúc nhìn thấy anh đứng gác ở đó. Tuy nhiên lúc đó anh rất uy phong nên tôi cũng không dám quấy rầy anh, hi hi.

- Ấc, chuyện sáng cô ấy nhìn thấy rồi sao?

Vương Dung cũng cười nói:

- Thế giới này thật là nhỏ bé mà, chuyện xấu tôi làm lại bị cô nhìn thấy mất rồi. Thế nào, lâu ngày không gặp mọi người vẫn khỏe chứ, hay là tối nay tôi mời cô ăn cơm tối nhé. Thuận tiện hỏi lộ bịt miệng cô sau này không được kể chuyện xấu của tôi cho mọi người.

- Anh mời tôi?

Vốn dĩ Thích Mạn Tinh là một cô gái rất đẹp, rất có khí chất. Cả ngày trang điểm cẩn thận nên càng thêm xinh đẹp và kiều diễm. Trên mặt lộ vẻ vui mừng. Thế nhưng nghĩ đến việc hiện tại hần đang làm bảo vệ, tiền lương rất thấp. Bất giác có chút xót tiền cho hần nên cười nói:

- Chuyện đó để sau đi. Tôi gọi cho anh là để mời anh đi ăn cơm tối. Vậy nên lần này để tôi mời. Không biết anh có đồng ý hay không?

- Ha ha, cô mời tôi ăn, đó là cho tôi sĩ diện rồi, sao tôi lại không đi chứ?

- Cứ quyết định như vậy nha, anh tan việc thì cứ đi ra...

Hai người nói thêm vài câu nữa rồi tắt máy. Khóe miệng Vương Dung vẫn chưa tắt nụ cười, bị đã đám người huynh đệ già trẻ lớn bé bao quanh. Mọi người đổ kị nhìn theo hần, đây là gì vậy? Làm công việc bảo vệ chỉ có 3 ngàn tiền lương, hưởng chi hần là người mới, dựa vào cái gì mà buổi trưa có trưởng phòng mang đồ ăn ngon cho, buổi tối lại có bạn học cũ rủ đi ăn cơm. Thú vị, thật sự là rất thú vị à.

Như vậy có bạn rộn quá không nhỉ? Đúng là làm lụng vất vả mà.

- Ôi!

Vương Dung bị mọi người nhìn chăm chăm từ phía sau lưng, giống như là ma dọa người vậy. Không biết làm gì khác ngoài việc cười hi hi rồi hít một hơi thuốc lá, khiêm tốn cười nói:

- Bạn học cũ, lâu lắm rồi không gặp giờ đến mời ăn cơm. Tôi thề với trời là không có ý định chiếm đoạt gì cả. lát nữa mời các huynh đệ đến hộp đêm chơi, chi phí hết bao nhiêu tôi bao, mọi người thấy sao?

Tất cả huynh đệ, đều là bạn chí cốt. Tiểu Vương thì cứ an tâm đi thôi. Nhưng nhớ mang theo một ít bao cao su à, cẩn thận là trên hết, không được để xảy ra bất kì chuyện đáng tiếc nào. Phải kiên quyết, phải mạnh mẽ, không để người của đội bảo vệ bị ném ra cửa được.

- Chỉ là ăn cơm cùng với bạn học cũ thôi mà, mọi người không cần làm quá lên vậy đâu.

- Hiểu mà, bọn ta đều hiểu.

Vương Dung thay đồ xong thì dặn dò mọi người rồi rời đi.

.....

Địa điểm ăn cơm cách công ty Vương Dung làm không xa, là một nhà hàng cao cấp năm sao. Hần không biết phải nói gì, noi Thích Mạn Tinh hẹn gặp lại là bên trong phòng Tổng thống. Gõ cửa, không bao lâu sau có một cô gái mặc trang phục gọi cảm, xinh đẹp, khí chất quý phái đi ra mở cửa.

Cô mặc một cái váy màu hồng, không phải bất cứ cô gái nào mặc bộ váy này cũng cho cảm giác như vậy. Nhưng mặc trên người cô thì thêm vài phần gọi cảm. Giống như trái đào chính hồng, mọng nước. Khiến cho người ta không nhịn được phải cố gắng kiềm chế dục vọng của mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đô Thập Nhị Thoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.